BALOGVILÁG

Magyarország felfedezése

A kuratórium tagjai

Gulyás Gyula
Kiss Márta
Lengyel György
Letenyei László (titkár)
Őrszigethy Erzsébet (elnök)
Szuhay Péter
Tamáska Máté Dávid
Tőth Pál Péter

Pasqualetti Ilona

BALOGVILÁG

Riportregény

Gondolat Kiadó
Budapest, 2017

A kötet megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, illetve adatfeldolgozó rendszerben
való tárolás a kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához van kötve.

© Pasqualetti Ilona, 2017

www.gondolatkiado.hu
facebook.com/gondolat

A kiadásért felel Bácskai István
Szöveggondozó Gál Mihály
A kötetet tervezte Lipót Éva
A borító Valló Berta tervezőgrafikus művének felhasználásával készült

ISBN 978 963 693 818 5
ISSN 0231-2611

Tartalom

ELŐSZÓ 7

SZEREPLŐK 13

TÍMÁRTÓL TÖRÖKBÁLINTIG 17
„Bedobtak a mélykútba” 17
„Inkább vagyok cigány” 45
„Mennyből pokol” 63
„Mindent felőrölt Törökbálint” 79
„Holnap majd lesz bármi” 90

A BALOG FIÚK AZ INTÉZETBEN 98
„A rendszer nem jó” 98

LIGET TÉR 107
„Nem fizettük a rezsit” 107

GŐZMOZDONY UTCA • *Naplófeljegyzések* 117
„Elmérgesedett a helyzet” 117
„Hol szállón vagyok, hol az utcán” 126

Átmenetileg Törökbálinton Nándiéknál 128
„Nekem még vannak céljaim” 139
„Akkor kivesztek?” 151
„Beleestek a kaptárba” 152
„Más törvények vannak” 153
„Itt teljesen topon vagyok” 161
„Semmi életkedvem” 166
„Vártunk rá… semmi” 172
„Most akkor belecsapunk” 183
„Most nekem lesz depis időszakom” 191
„Járhattam külföldön, láthattam Angliát” 206

2017 NYARA 223
„Semmim sincs” 223
„Én nem ragaszkodom a családhoz már” 232
„Nekem nem lehet panaszom” 239
„Én ebbe nőttem bele” 254
„Ha lenne egy saját szobám” 267
„Ne ítélkezzenek felettem” 274
„Nekem már itt van a család” 297
„Majd valahogy lesz” 314
„Nem szeretek előrenézni” 323
És végül… 339

UTÓSZÓ 341

Előszó

„A kultúra embertani értelemben azt a kiformált életmódot jelenti, amit nemzedék nemzedéknek átörökít. Hogy a kultúrának ezt az embertani felfogását a szegénység megértésére fordíthassuk, fel szeretném hívni a figyelmet, hogy a modern országokban szegénynek lenni nem csupán gazdasági lecsúszottságot, rendezetlen körülményeket és általában hiányt jelent. Valami határozott és kézzelfogható tulajdonsága is van: szerkezete, értelme és védelmi rendszere, ami nélkül a szegények bajosan élhetnének. Egyszóval életmód a szegénység, méghozzá nagyon is maradandó és állhatatos. Családról családra száll a nemzedékek egymásutánjában. A szegénység kultúrájának ugyanúgy megvannak a módozatai és a szegény osztályok társadalmi és lelki életére vonatkozó kihatásai: dinamikus tényező, amely bekapcsol a nagyobb nemzeti kultúrába, illetőleg a nemzeti kultúra ágazatává válik."

Oscar Lewis

Oscar Lewis *Sánchez gyermekei* című dokumentumregénye nagy hatást gyakorolt rám. Lewis legfőbb küldetésének tekintette, hogy a középosztálytól nagy társadalmi távolságban élő emberek életét érthetővé tegye, s az empátia lehetőségét megnyissa. Hasonló célok vezéreltek engem is, mint Oscar Lewist, amikor Balogéknál belekezdtem a családkutatásba. Azt gondoltam, milyen tanulságos lesz a saját társadalmi osztályom tagjai számára a mienktől ennyire eltérő kultúrával szembesülni. Egy középosztálybeli családhoz viszonyítva gyökeresen más Balogék sorsa, életvitele. Ezek a ma már fiatal felnőttek határozottan többet éltek meg, mint jobb sorsú kortársaik.

Amikor megkaptam a felkérést, hogy írjak könyvet a Balog családról, akkor már nyolcévnyi ismeretségen és kutatáson voltam túl. Örültem a lehetőségnek, hiszen rengeteg anyagot gyűjtöttem a család életéről, sorsának alakulásáról, változásáról. A felvett interjúk több száz gépelt oldalnyi írott szöveggé alakultak az évek során. Mélységes hiányt és veszteséget éreztem volna, ha ez a szöveg nem jelenik meg, nemcsak magam miatt, de azért is, mert ezek az emberek az élettörténetük elmesélésével megismertették

az elmúlt ötven év magyar történelmét, a társadalom egy bizonyos, sokak számára ismeretlen szegmensében.

A könyv a családfő gyermekkorától, az 1960-as évektől napjainkig, a kronológiát követve épül fel. A szereplők története alulnézetből érinti azokat a nagy társadalmi, gazdasági szerkezetváltásokat, amelyek ennek a periódusnak legfontosabb jellemzői voltak. Minden emberi történet a történelem egy része, ami belekapcsolódik a nemzeti történelembe. A Balog család tagjainak személyes sorsa mellett megjelenik az átalakuló magyar társadalom is.

Riportregényem célja, saját szavaikkal bemutatni egy mélyszegénységben élő nyolcgyermekes család mindennapjait, küzdelmeit, azt, hogyan képes adaptálódni a folyamatos társadalmi, gazdasági változásokhoz, a családfő 1963-as születésétől kezdve napjainkig, azaz az elmúlt több mint ötven évben. A szöveg a felvett, eredeti, olykor nyers, obszcén hanganyag leírt, húzott, szerkesztett változata. A könyv létrehozásának folyamán sokszor kerültem komoly erkölcsi dilemmába, mit adhatok közre és mit nem e vallomásokból. Féltem, nehogy a család számára külső vagy belső konfliktusokat gerjesszek. Ezért a szereplők nevét és a helyszíneket megváltoztattam. Egymásba folynak a monológok, követik az időrendet, s úgy szerkesztettem őket, hogy reményeim szerint ez a „privát történelem" folyamatos és nyomon követhető lesz. Azt hiszem, külön izgalmat jelent majd, hogy egy-egy esemény leírása több szereplőtől, több nézőpontból is elhangzik, olykor nem megegyező tartalommal, gondolkodásra késztetve az olvasót, kinek higgyen.

A könyv létrejöttének története 2009-ben kezdődött. Mikor a szakdolgozatomat írtam, a budapesti Karaván Művészeti Alapítványnál kaptam lehetőséget terepmunka végzésére. A Karaván Színház egyszerre színjátszóhely és tanoda. Az intézmény célja a színház-„csinálás" mellett a hátrányos helyzetben élő gyermekek, fiatalok tanulmányainak javítása és roma identitásuk megerősítése volt. Az itteni gyerekek társadalmi mobilitási lehetőségeit, esélyeit vizsgáltam volna. De eredeti tervemtől hamar elálltam, mikor megismertem Balog Dórát. Nemcsak őt, hanem a Balog testvéreket, négyet a nyolcból. Ide jártak szombatonként színészmesterséget tanulni. Két lány, két fiú. Vegyes etnikumú házasságból születtek, az apa cigány származású romungro, édesanyjuk nem cigány. A fiúk nevelőotthonból jártak ki a tanodába, a lányok az édesanyjukkal éltek albérletben. Ez egy jó találkozási lehetőség volt a testvéreknek, hogy gyakrabban láthassák egymást. Dórával hamar közelebbi kapcsolatba kerültem. Rendkívül intelligens, nyitott, barátságos, de súlyos családi problémákkal küzdő személyisége felkeltette az érdeklődésemet. Az meg különösen, mikor megtudtam,

hogy egy nyolcgyermekes család tagja. Mivel én magam is nagy, tízgyermekes családból származom, személyes indíttatás, érthető elfogultság is motivált a családkutatás iránt. Saját tapasztalatból tudom, hogy egy ilyen nagycsalád milyen nehézségekkel küzd, mennyire kihat a mindennapokra a magas gyerekszám. Minél több gyermek van egy családban, annál inkább megnő a szegénység kockázata. Mindez afféle normaszegést, devianciát jelent, mely meghatározza az identitást a két-három gyerekes családmodellt követő, „szabályos", gyakran kirekesztő többséggel szemben. Az egyszülős háztartások pedig még nehezebb helyzetbe kerülnek.

Mikor megismerkedtünk, a 19 éves Dóra tele volt tervekkel, vágyakkal, éppen a pszichológusi pályát fontolgatta. Azonban hamar kiderült számomra, hogy a család teljes elszegényedésével már csak a túlélésért való küzdelmet, az életben maradásért folytatott harcot lehet nyomon követni, az álmok megvalósulását aligha. Megrendített, hogy három fiútestvére állami gondozásban nevelkedik. A családot jobban megismerve azonban megértettem, hogy az ő „világukban" mindez természetes, örökletes, hiszen édesapjuk és annak testvérei is a Kádár-korszak nevelőintézeteiben nőttek fel, s mára már két unoka is állami gondozott. Dóra egy olyan „sokszínű világba" vezetett, aminek kulturális valóságával még a nagycsalád ellenére sem találkoztam. Hiába van karnyújtásnyira, mégis olyan ismeretlen, olyan nagy a társadalmi távolság, mintha egy távoli ország idegen kultúrájába csöppennénk. Az állandósult pénzhiány, az éhezés, a tanulási feltételek hiánya, a folyamatos költözések albérletről albérletre, a lakások túlzsúfoltsága, az apa alkoholizmusa, játékgép szenvedélye, az anya időnként nem kielégítő fizikai állapota, a szülők munkanélkülisége lehetetlenné tette a kitörési kísérleteket. A vizsgálódás célja a hanyatlás követése lett, ahogy egyre lejjebb csúszva, lakásról lakásra, albérletről albérletre vándorolnak.

Ugyanakkor a Balog család története nem a tartós szegénység állapotának feltárása csak. Nem leképezése valaminek, ami örökletes és mozdíthatatlan, ami úgy volt, és úgy is marad. A rendszerváltás történelmi folyamatában az apa esélyt kapott a felemelkedésre. Ez a lehetőség nagyon keveseknek adatott meg. Hogy miért és hogyan történt mindez, hogy miként élték meg a szereplők ezt a nagy mozgást, ez egyedivé és drámaivá teszi a történetet. A szereplők vallomásait olvasva betekintést nyerhetünk a család mindennapjaiba. A narratívákon keresztül szembesülhetünk a mindennapos éhezéssel, lakhatási nehézséggel, iskolai problémákkal, munkanélküliséggel, hajléktalanná válással, az állami gondozásnak, a börtönlétnek, a prostitúciónak, a kezeletlen fizikai és mentálhigiéniás problémáknak az együttesével. Folyamatos a törekvés arra, hogy megragadják a

pillanatot a nevetésre, a legapróbb dologból viccet csináljanak, hogy örömük teljen a létezésben. A szegények életvitele, életstílusa, kultúrája tiszteletet érdemel, mert a nélkülözés és a patológia mellett rengeteg életerő, öröm, gyakorlati érzék és ellenálló erő tapasztalható a tartós szegénységben élő emberek körében.

Érintjük a családi szocializáció kérdéskörét, a rokonsági kapcsolatrendszert, mivel arra is kíváncsi voltam, hogy mi az az integrációs erő, ami a folyamatos változások ellenére összetartja ezt a hosszú ideje apa nélkül működő, matrifokális családot. Amikor is az apára nem lehet számítani, a családanyára hárul minden feladat, kötelesség, a családfenntartás összes terhe. A férj sem felelősségben, sem érzelemben nem osztozik a feleségével. Az etnicitás, a cigány származás, a rasszizmus kérdésköre is hangsúlyosan megjelenik a könyvben, de mivel esettanulmányomban vegyes házasságból származó családot vizsgálok, ezért úgy gondolom, hogy a szegénység nem etnikumhoz köthető, hanem a kultúra köthető a szegénységhez.

2009 novemberétől rendszeresen rögzítettem a személyes beszélgetéseket diktafonra, telefonos beszélgetéseket, Facebook-üzenetváltásokat, és tapasztalataimat, megfigyeléseimet terepnaplómban vezettem. Ezeket mind felhasználtam könyvem megírásakor. A családdal folyamatos kapcsolatban álltam, interjúkat alkalmanként, különösen a krízishelyzetekhez kapcsolódva, kisebb-nagyobb megszakításokkal készítettem. Antropológusként a szakszerűség miatt legalább egy évre be kellett volna költöznöm a családhoz, részt vevő megfigyelést végezni. Ez nem volt lehetséges, hiszen nekik maguknak sem volt olyan lakhatási körülménye, ahol a módszert alkalmazhattam volna. Ugyanakkor a „bentlakás" hiányát a könyv megírásakor nagyon is éreztem, hiszen a kaotikus jövedelmi viszonyok nyolc év alatt is ellenőrizhetetlenek és az ellentmondások miatt részben érthetetlenek maradtak a számomra. Így életrajzi módszert és az interjúzás különböző típusait alkalmaztam.

Jó viszony alakult ki közöttünk, nem volt gond a családtagok szóra bírása. A hosszú évek alatt sikerült személyesen megismerni mindenkit, minden bérleményben jártam, ahová megismerkedésünk óta költöztek. A Liget téren, a Gőzmozdony utcában, Törökbálinton, Pesterzsébeten, Soroksáron. Jártam két gyermekotthonban, anyaotthonban, látogattam kórházat, addiktológiát, de a börtönbe sajnos nem jutottam el.

2009 óta, szinte havi rendszerességgel találkoztam Dórával, akivel jó barátságba kerültem, és folyamatos kapcsolatot tartottam vele és rajta keresztül családjával. Kezdetben spontán, később strukturált interjúkat készítettem. Megpróbáltam mindenre rákérdezni, ami a világképükhöz tartozik; jövőbeli terveikre, segélyezésre, nemi életükre, munkavállalási,

gyermekvállalási kedvre, betegségekre, vágyakra, félelmekre, politikai beállítottságra, vallási hovatartozásra, fizikai mozgástereikre, a családtagok közötti viszonyrendszerre, baráti kapcsolathálóra, szokásokra, ünnepeikre, kölcsönkérésekre, tartozásokra, megtakarításaikra.

Abban bízom, hogy egy folyamatos családregény jött létre így az évek alatt. A történéseket, amiket az egyik családtag eltitkolt, megtudtam a másiktól. Az érzéseket, szenvedélyeket, amiket az egyik elhallgatott, feltárta a másik.

Volt, akit – különösen a kezdeti szakaszban – irányítottan kellett kérdeznem, mivel az életét nem tudta rendszerbe foglalni. De később a nyolc év során, már szinte mindenki önállóan és szabadon beszélt, mert bizalmukba fogadtak, szinte családtagként tekintettek rám. Így lettem a legfiatalabb gyermek, Ábel keresztanyja.

Leginkább csendes éttermekbe, presszókba szerveztem a beszélgetéseket, ahol enni-inni lehetett, remélve, hogy az étkezés, mint társas tevékenység, oldja a feszültséget, s könnyebben fogják elém tárni élettörténetüket. Persze azt is tudtam, hogy nagyon nehezen, szűkösen élnek, sokszor éheznek, s talán így kicsit segíthetek, ha meghívom őket egy-egy ebédre, süteményre. Amikor tudtam, segítettem nekik, amit saját belátásom és lehetőségem megengedett. Hangsúlyoznom kell, hogy soha nem éltek vissza a jóindulatommal, soha nem akartak „lehúzni", soha kölcsön nem kértek tőlem.

A diktafonhasználattal senkinél nem volt gondom, munkám természetes velejárójának tekintették. Életútinterjút leginkább a szülőkkel tudtam készíteni. Életkoruknál fogva ők tudtak egy folyamatos, lineáris, strukturált élettörténetet elmondani. Kiemelték a számukra fontosabb dimenziókat, persze a kényesebb témákat el-elhallgatva. Néhányuktól olyan menynyiségű és tartalmú interjút kaptam, ami önálló regényként is megállná a helyét.

Végezetül szeretném megköszönni Sárkány Mihály Tanár Úrnak, hogy ráirányította a figyelmemet Oscar Lewis könyvére, Fábián Katalin *Makoldi család* című munkájára, amivel megadta a lehetőségét annak, hogy egy ilyen kutatásba kezdjek. Nem kevésbé Szuhay Péternek, aki kitartó munkával elérte, hogy ebből könyv születhessen. Mindig bátorított, hogy olyan értéket tartok a kezemben, amit közkinccsé kell tenni. Köszönöm a türelmet a családomnak, akik végigkísérték és drukkoltak a munkámhoz, és mindenekelőtt férjemnek, aki nagy segítségemre volt a könyv elkészülésében. De leginkább köszönöm a Balog család minden egyes tagjának, hogy nyolc éven keresztül, szinte közösségük tagjának tekintettek, s életük minden részletébe beavattak. Nyitottak voltak, őszintén, tabuk nélkül be-

széltek önmagukról. Bármikor készségesen rendelkezésemre álltak, mindig szívesen találkoztak velem, és engem is örömmel töltött el a velük való kapcsolattartás. Külön köszönöm, hogy mindaz, amit elbeszéltek, kendőzetlenül elém tártak, érzelmi életük, kapcsolataik, szenvedélyeik, a világ dolgairól alkotott véleményük, itt most napvilágot láthat az ő beleegyezésükkel, írásos formában is. Életem egyik legizgalmasabb életszakasza volt a velük töltött idő. Nemcsak azért, mert egy addig általam nem ismert „gazdag világot" ismerhettem meg, és nem is csak a felszínét, de minden pillanatban történt velük valami olyan váratlan, számomra elképesztő dolog, amit bár sokszor kétkedéssel fogadtam, de mindig bebizonyosodott az igazságtartalma. Unalmasnak semmiképpen nem nevezhető a Balog család élete, inkább nagyon is változatosnak és sokszínűnek. Remélem, ebben a megállapításban az olvasók is egyetértenek majd.

Szereplők

Gyula, az apa (1963) nagydarab, erős testalkatú, az interjúk idején, 2011 nyarán 48 éves, roma származású férfi. A valaha sportos férfi mára kicsit elhízott, s ez nem változott a nem éppen agyondicsért kórházi koszt ellenére sem, ugyanis az interjúk zömében a Merényi Gusztáv Kórház addiktológiájának kertjében készültek, ahol Balog Gyula 2011 márciusától októberéig gyógyult.

A hely szelleméből következően a beszélgetések alatt végig mentálisan tiszta, józan, egészséges ember benyomását keltette, akinek az első beszélgetéskori távolságtartása, zártsága hamar oldódott, és az interjúk baráti, közvetlen légkörben zajlottak. Nyíltsága, remek beszédkészsége, ritka jó memóriája igazán élvezetessé tették a vele való társalgást.

Lilla, az anya (1968) már a legelején tisztázta, hogy nincs takargatnivalója, nincs tabutéma, nevekkel, adatokkal vállalja a múltját. Ő az események másik meghatározó személyisége, egy másik regény. Már csak lejegyzett emlékeinek mennyiségét tekintve is. Vele 2009 őszétől folyamatosan készítettem interjúkat, vele is tartottam a kapcsolatot személyesen és telefonon. A kapcsolatunk mindvégig nagyon jó volt, és ma is az. Nyitott személyiség, az elvált férjéhez hasonlóan remek beszédkészséggel, nagy kifejező erővel rendelkezik. Sajátosan eredeti és élvezetes beszédstílusa végig nagyon szórakoztatóvá tette elbeszéléseit. Magas, barna hajú, vékony testalkatú, vagy, mondhatni, sovány nő. Gyermekei is ezt az alkatot örökölték. Folyamatosan cigarettázik, és kávét iszik, ami az egyetlen és egyben elengedhetetlen luxust jelenti számára. Ezek nélkül meglenni sem bír – mondja.

Kristóf (1986) Gyuszi első házasságából született, féltestvére a többieknek. Szívesen mesélt a sorsáról, hálás volt, hogy beszélhetett, hogy meghallgatták. Magas, súlyos Crohn-betegségéből következően rendkívül sovány. Krónikus egészségügyi problémái alapvetően korlátozzák a lehetőségeit, mind a párválasztás, mind a munkavégzés terén. Általában dolgozik, de

amikor a betegség elhatalmasodik rajta, akkor otthon afféle „háztartási alkalmazotti" szerepbe kényszerül. Elmagányosodott, jelen helyzetét nehezen éli meg. Kristóf a család legnépszerűbb, legelfogadottabb alakja.

Lotti (1989) a legidősebb lány. Férjnél van, négy gyermek édesanyja. Gyermekkorából csak a számára kellemes emlékeket, dolgokat őrizte meg. Végig halkan, nyugodtan, indulatok nélkül beszél, a kínos dolgokat kerüli. Ő a legkiegyensúlyozottabb a családból. Önmagával teljes harmóniában lévő személy, legalábbis az utolsó interjú készítésekor így tűnt a számomra. Kellemes jelenség. Hosszú, a szülések ellenére is vékony, arányos testalkatú. Egyedül ő tervezi a jövőjét elszántan, minden erejével megpróbál kitörni a szegénységi csapdából.

Dóra (1990) a középső lány, rajta keresztül ismertem meg a családot, és kerültem kapcsolatba kutatásom minden szereplőjével, helyszínével, tárgyával, vele alakítottam ki először barátinak mondható viszonyt, így az ő állapotában beállt változás még a többiekénél is mélyebb hatást gyakorol rám. Órákon át tudott egybefüggően, színesen, részletgazdagon, tabuk nélkül beszélni. Ebben a képességében édesanyjára, Lillára ütött. Megfogalmazásaiban, olykor a legközönségesebb obszcenitástól költői magasságokba szárnyalt. A reményekkel teli, vidám Dóra a nyolc év alatt egy súlyosan személyiségzavaros, pánikbeteg fásult felnőtt lett. Iskoláit nehéz életkörülményei miatt, hosszú próbálgatás ellenére sem tudta befejezni. Párkapcsolatai nem sikerülnek, csak átmenetire, kaotikusra. Státusznélküli ember, hivatalosan nem lakik sehol. Munkahelye, lakhelye, társas kapcsolata bizonytalan. Dóra tökéletesen tisztában van jelenlegi helyzetének kilátástalanságával, perspektívátlanságával. A szegényekre jellemző fatalista életszemlélet már eluralkodott rajta, 27 éves kora ellenére. Züllöttségnek, kiéltségnek életvitele ellenére sem látom a nyomát, de korábbi kedvessége és nyitottsága megkopott, nem is elsősorban velem, de az egész világgal szemben.

Zsombor (1992) befelé forduló, visszafogott fiú, nehezen fejezi ki magát, nehezen nyílik meg még a közvetlen környezete előtt is. Magas, jóképű, jelenleg 26 éves fiatalember, akinek külső megjelenése szöges ellentétben áll bizonytalan, zárkózott jellemével. Jó megjelenése miatt könnyen kap munkát, de azokat nehezen tartja meg. Többnyire munkanélküli. Társas kapcsolata szűkre szabott, zárt.

Márkó (1993) nagy veszteség lett volna, ha kimarad. Vele csak a 2017-es nyáron készítettem először interjút. Korábban nem tudtam elérni. Rengeteg sztori keringett róla a családban, úgyhogy olyan érzése volt az embernek, mintha köztük lenne. Nehezen hoztuk össze a találkozót, de végül is ráállt a beszélgetésre. A 25 éves fiú elképesztő beszédkészséggel, megbotránkoztató szófordulatokkal, vehemens gesztusrendszerrel, sodró lendülettel, nagyhangú, lehengerlő személyiséggel bír. Öntörvényű, önbíráskodó. Szikrázik a szeme, indulatosan beszél, erős igazságérzet munkál benne. Iskolázatlansága ellenére élettapasztalatából szerzett informális tudása meglepő. Mindenre nagyon gyorsan, flottul reagál. Magas, sportos alkatú, macsós attitűddel. Roma „szépfiú", „superman" aki, ugyanakkor, nem tartja magát cigánynak. „Nagy parti neki az élet" – mondja róla nővére, Dóra. Ő tényleg a mának, a pillanatnyi boldogságnak él. Gyermekkori lelki és fizikai sérülései kemény páncélt növesztettek szívére, lelkére.

Renátó (1994) egy lázongó kamasz vehemenciájával nyilatkozott intézetis korában, most 24 évesen, magánéletébe is mélyebb bepillantást engedett, a maga rendkívül egyedi módján. „Én cigánynak vallom magam, de le sem tagadhatnám, meg rajtam látszik is" – mondja magáról. Ő az egyetlen a családból, aki túlsúlyos. Mivel ő töltötte a legtöbb időt az intézetben, benne alakult ki leginkább ragaszkodás, a róla való gondoskodás igénye. Ő érezte leginkább a család hiányát. Nehezen fogalmaz, de folyamatosan beszél, sajátos beszédstílusa összetéveszthetetlen. Mintha még nem tudott volna felnőni. Felvett „machizmusban" rejti el gyermetegségét.

Réka (1997) magas, jó alakú, mosolygós fiatal nő. Olyan, mint egy „cica". Távlatokban gondolkodik, tervezi a jövőjét, van benne valami tudatosság. Megpróbál távolságot tartani a családjától, leszakadni róluk, de azok minduntalan utána nyúlnak. Ő még szolidáris a többiekkel, de utólag megbánja. Párkapcsolatban él, ő is Crohn-beteg, s ez nála is súlyosan behatárolja a folyamatos munkavállalást.

Ábel (2004) világra jötte nem kívánt esemény volt, lényegében egész eddigi életét apa nélkül töltötte, és apa nélkül is fog felnőni. 13 éves, vékony, nyúlánk, jó arcú kamasz fiú. Fejét leszegi, s bár a keresztanyja vagyok, nagyon röviden, tőmondatokban válaszolgat. Kedves, ragaszkodó, szerény, visszafogott fiú.

Tímártól Törökbálintig

„BEDOBTAK A MÉLYKÚTBA"

Balog Gyula, az apa

Tímáron születtem 63-ban. Szüleimről csak annyit tudok, hát sokat nem, apuról meg pláne nem. Aput elég kevésszer láttuk, mert inkább dolgozott. A szüleim, mindketten romungrók voltak. Amikor még apukám élt… egy szép, gyönyörű vályogházban laktunk, nádfedeles tetővel volt megcsinálva… vályogvetéssel foglalkoztunk, a mi családunk. És a tsz-nek dolgoztunk, mert le voltunk szerződtetve. Csinálni kellett a vályogot. Kaptunk hozzá területet is, alapanyagot is adtak, és a tsz megvette tőlünk. És akkor a tsz-től kaptuk a házat alapjáratban, de a tetőt meg egyebeket, azt apuék csinálták.

És emlékszem rá, hogy apunak a testvérei, ketten belefulladtak a Tiszába, és ott virrasztottunk, még engem is kivittek, pedig akkor még kicsi voltam. Egymást akarták kimenteni, de a sodró Tisza elvitte mindkettőt.

Ötéves lehettem, amikor aput érte egy baleset. Ahogy munkából jött haza, menet közben történt. Akkor Miskolcon dolgozott, a malomiparban, nekem anyuék ezt mondták. Pontosan nem derítették ki, lényeg az, hogy balesetben halt meg, annyit tudok… és… mivel, hogy anyu egyedül maradt, eljöttünk Tímárról, és az ő anyjához mentünk át Tiszabercelre.

Ott meg téglagyár volt, s anyu meg a testvérei a téglagyárban dolgoztak. Na, anyámék 11-en voltak testvérek, és hát nem volt egy egyszerű család, eléggé rossz körülmények között éltek ott. Többen voltak közülük börtönben, több évet is. 8-10 év. A Sanyi bácsi, hát élete nagy részét ott is töltötte, aztán ő is meghalt, azt tudom. Konkrétan az Olga néném, Boris, Klára, a Zoli bátyám, a Józsi később született, mint én, és mégis nagybátyám. Ők nagyon szerettek. Anyunak a lánytestvérei már nagyobbak voltak, és általában nagyon korán férjhez mentek. Vagy összeköltöztek ilyen vad házasságba a romák, mondjuk úgy, a cigányok. Már korán elhagyták a hazai fészket, nevezzük úgy. A nagymama vigyázott őrájuk is, csak a lányok nagyon gyorsan kirepültek. De jól megtanult mindenki főzni, meg a házimunkát. Hamar elkeltek a lányok. Akkor utána mindegyikhez jártam külön-külön is, még akkor Tiszabercelen, gyerekkoromban.

Kenyeret nagyon ritkán vettünk, vakarót ettünk, aminek az alapanyaga ugye liszt volt, víz volt, meg szódabikarbóna. Csak régi sparhelt volt,

és miután anyu vagy a nagymama kinyújtotta, akkor ezt a sparheltre rárakta, majd az megpirult, inkább megsült, s jó meleg volt, amikor törtük. S ezt neveztük mi kenyérnek, cigánykenyérnek, ez volt a vakaró. Általában minden cigánytelephez közel a tsz csinált egy kutat, ez volt a dögkút. Ez látott el minket tulajdonképpen, mert nem tudtunk a hentesnél venni, hiába. Rosszul hangzik, hogy akkoriba' minden olcsó volt a szocializmusban. Nem úgy volt, mert mi szegényen éltünk. Az egy tévhit volt, hogy a dögkútból nem lehetett enni. Ugyanolyan hús volt, nagymamám felrakta, jó két órán keresztül forralta, minden baktérium kiment belőle, abból csinált kaját. Lásd, itt vagyok, és azt ettük. Amikor elment anyám a parasztokhoz dolgozni, napszámba, sosem pénzt kapott, cigány sosem kapott pénzt, élelmiszert kaptunk, tehát kenyeret, tyúkot, csirkét, szalonnát, ilyesmit hozott haza. Ezt kaptuk a parasztoktól. Jó volt, mert tudott enni adni a gyerekeknek.

Nagy volt a házunk. Háromszobás volt. Azért arra figyeltek, a tanácsháza, hogy ahol nagycsalád van, ott külön legyenek a fiúk meg a lányok. Azt nem lehetett megjátszani, hogy együtt aludjanak. Napközben, ha aludtunk, akkor nem volt téma… Lefeküdtünk kint, ott anyu leterített egy pokrócot, és ott aludtunk a hűvösbe. De este már mindenki külön volt. Mosakodtunk a lavórba', anyu lefürdetett mindenkit. Tetvesek voltunk, akkor még a matadort használtuk, vagy lenyírtak. Lányokat általában nem, lányokat csak matadorozták, de az kiölte az biztos. Csípte is a fejünket, tetű, az sajnos volt. Hétvégén elmentünk föl, mezítláb kisgatyában, félmeztelen, se póló, se semmi. A kocsma mellett közvetlen volt egy ilyen kis kuglipálya. Ott álltunk a végén, és mi gurítottuk vissza a labdát, és állítgattuk a bábut. Na, ezért kaptunk azt hiszem, 50 fillért. Mentünk fagyit venni. Mivelhogy 50 fillér volt egy gombóc. Ez volt a kikapcsolódás, meg ez volt a pénzszerzés, mert nagymamánk nem adott. Egyszer azt hiszem, elmentünk matinéra is, akkor 2 forint volt egy mozi. A nagyanyám nevelt. Egy jó párszor eljártunk azért lopni, az benne volt a pakliban. Cseresznyét, meggyet, mit tudom én, mikor milyen szezon volt. Epret, almát. Emlékszem, egyszer még a papkertbe is bemásztunk. Ott is volt ilyen akció. Napraforgót és kukoricát is loptunk, hát valahogy meg kellett élni. Hát ezt nevelték belénk akkor. Nagyanyámtól elég sokszor kikaptunk, elvesszőzött minket. Mert folyamatosan csavarogtunk.

Ezalatt még csak én voltam meg, meg az Irma, ebben az időszakban. Anyu fölkerült valahogy Budapestre, fogalmam sincs, hogy. Itt, fiatalon beleesett valami rablásba vagy lopásba. Lényeg az, hogy bekerült a börtönbe. Talán egy évre. Na, hát így született Hédi, a húgom, itt fönt Pesten a tököli kórházban. Elvették tőle, és valamelyik lány kezdett vele foglal-

kozni, a testvérei közül. Nem került a nagymamánkhoz. Anyám kijött a börtönből, és visszajött Tiszabercelre, megtudta, hogy a nagymama, tehát a saját anyja nagyon sokszor megvert minket. Hazajött, és panaszkodtunk neki, apunak is. Apu még élt akkor, csak dolgozott. Miskolcon. Akkor visszaköltöztünk Tímárra, apu egy külön házat csináltatott, már nem az ő szüleinél éltünk. Na, akkor kaptuk meg a nádfedeles szép kis házat. Később megszületett, azt hiszem, 69-ben a Gazsi. Anyu többször is rosszul viselkedett velünk. Többször is magunkra hagyott, és mondta, hogy zárjuk be belülről az ajtót. Nem tudom, mit csinált, fogalmam nincs. Nem merem azt mondani, hogy valakivel megcsalta aput, de sok időre eltűnt. Volt olyan, hogy a keresztanyám etetett meg itatott, meg nézett ránk. Apu kéthetente járt haza. Neki panaszkodtam, hogy anyu minket üt, meg magunkra hagy, meg mit tudom én. Azért meg anyám kapott, aputól.

Arra emlékszem, hogy valaki kint tüzelt a sparhelten. Főzött magyarul. Ez cigánytelepen szokás. Kiviszik, és ott főznek. Szerintem nyitva hagyta a tűzhelyet, egyszer csak fölkapta a parazsat a szél, és fölgyulladt a házunk. Én ébresztettem fel apámat, hogy nagyon világos van. Akkor mindent hirtelen összeszedett, mindannyiunkat, anyámat is, kiszaladtunk, és akkor leégett a házunk. Akkor apu elment, és onnan kaptuk a hírt, hogy amikor jött volna haza, meghalt. Aput Tímáron temettük el, s kértem anyut, hogy vigyen el a temetésre. El is vitt, de azóta sem voltam a sírjánál, én nem szeretek temetőbe járni.

Azért kerültünk intézetbe, mert anyu nem tudott minket eltartani, és nem volt hova mennünk. Ő szabadult volna az anyjától, meg a gyerekeit is sajnálta, meg mittudoménmi. Nagyon rossz körülmények között tartott minket… De hát milyen lehet egy hatéves? Miért kaptunk állandóan verést meg kikapást? Vagy nem tudta feldolgozni, hogy apu meghalt? S akkor egyedül maradt. Többször kijött a gyámügy, meg föl is jelentették, hogy… nem kiskorú veszélyeztetése, hanem, nem úgy nevel minket, ahogy kell. Szerintem a keresztanyám, vagy valaki… jelentette fel. Közülünk valaki a cigánytelepen. Mert már nem bírta elnézni, hogy hol eszünk, hol nem eszünk. Állandóan ütve-verve vagyunk, és ez megviselte a családot, szerintem minket is. S ezért. Kijött a mittudoménmilyen gyámhatóság, s akkor összeszedett minket, mind a négyünket, mert négyen vagyunk testvérek, két fiú, két lány. Beültettek bennünket a nagy autóba, és akkor elvettek… Ebből én értettem maximum valamit, vagy az Irma, mert a Hédi meg a Gazsi föl sem tudta fogni. És akkor bekerültünk, de szerintem jobb volt így, mert apu azért csak elrendezte a dolgot, azért sokkal talpraesettebb volt, mint anyu. Meg anyu kicsapongó volt. És akkor elvittek állami gondozásba. Erőszakkal, rendőrök voltak, egyenruhások.

Arra emlékszem csak, hogy sírt anyu, hogy elvisznek bennünket, „elviszik a gyerekeimet…”. Pontosan nem tudtuk, hogy ki hova került, csak anyu tudta, ő értesítve lett. Szanaszét raktak minket.

És hát akkor engemet elvittek a berkeszi nevelőotthonba, az is Szabolcsban van, Kisvárdától olyan 20 km-re lehet. Hatéves korom után kerültem el, már majdnem hét voltam. 71–79-ig végeztem a berkeszi nevelőotthonban a nyolc általánost. Későn kezdtem az iskolát, mivel októberi voltam. Nagyon jó tanuló voltam. Ott kaptunk egy ilyen társadalmi nevelést. Meg alsó tagozatban is vittek minket kirándulni. Csillebércen voltunk, a Balatont bejártuk, de fölső tagozatban már több helyre elvittek, például a környező szocialista országokba. Csehszlovákiába, Lengyelországba, az NDK-ba. Ez ilyen jutalom volt. Ezt csereüdültetésnek hívták. Ők jöttek oda az intézetbe, mi meg mentünk ki oda. Ott is ilyen intézeti forma volt, mint itt. Akik ilyen gyerekek voltak, mint például én, azokat általában kivitték nevelőszülőkhöz, de csak hétvégére. Aztán később már minden szünetre. Én igazi parasztcsaládhoz kerültem, vagyis ők választottak ki. Leültünk ott az ebédlőbe, és jöttek a különböző szülők. Hát, úgynevezett szülők. Ott ültünk, s már alig vártam, hogy kiválasszanak. Valami családi, valami szeretetre vágytam. És körülöttem, „Jaj engem tessék választani, engem tessék választani!” *(nevet)* De, akkor én még nem voltam ilyen, hogyismondjam, agilis gyerek. Meghúzódtam, majd csak rám kerül egyszer a sor. Tudod? S egyszer csak egy házaspár, azt mondja, hogy „nekem az a gyerek kell ott, aki nagyon gubbaszt” *(nevet)*. És rám mutatott. Mondom, ki? Én? Azt mondja, „te kisfiam, te! Gyere ide!” Ott voltak a nevelők is, „ne félj Gyuszika, gyere!”. Na, odamentem. Bemutatkoztak, hogy „Józsi bácsi vagyok, itt meg a Zsuzsa néni, és hát szeretnénk téged kiválasztani, mit szólnál hozzá? Ki tudunk vinni már a jövő héten.” Alig vártam, hogy eljöjjön a jövő hét. Egy Wartburgjuk volt, emlékszem rá, és na, elindultunk. Hát, azok ott mindent akartak venni nekem, de én nem akartam semmit. *(nevet)* Mondom, csak mikor érünk már oda? Közben elmondta a Zsuzsa néni meg a Józsi bácsi, hogy „Fiam, ott nagyon jó helyed lesz, ha szereted az állatokat, mert ott mindegyikkel találkozni fogsz”. És tényleg, a birkától a kacsáig, a libáig, a disznóig, a tehén, volt ott egy bika is, galamb, nyúl, hát szóval hihetetlen. Ez Újfehértón volt. Amikor kivittek először, nagyon tetszett, utána még jobban tetszett az egész. És ötödik osztálytól egész végig, nyolcadikig, engem választottak. Aztán már nyári szünetre is, téli szünetre is. Utána már egyedül mentem, nem kellett értem jönni. Az intézet adott ilyen ingyenes jegyet oda-vissza, és akkor már vártak. És akkor ott tanultam meg az állatokat gondozni, akkor dohányt termesztettünk, kukoricával foglalkoztunk, sok mindennel. Ők igazából,

alapvetőleg – most nem sértjük meg őket –, de ezek voltak a kulákok. És asszem, tótul is beszéltek. És nagyon rendesek voltak tényleg, velem szemben. Olyannyira szerettek, hogy amikor meghallották, hogy a Gazsi, az öcsém is odakerült az intézetbe, akkor őt is kivitték, amikor én már a nyolcadik osztályból kimaradtam, és már nem mehettem. Igen, azért vittek ki bennünket, hogy dolgozzunk. Volt egy fiuk, akit taníttattak. Azt hiszem, hogy orvosira járt a Józsi. Ő nem arra volt, hogy dolgozzon. De a vasárnap az egy szent nap volt, templomba is jártunk, meg akkor nem is engedett minket annyira dolgozni. Vasárnapi ebéd volt, de az olyan jó volt! Egyébként is szerettem a hasamat, ott híztam meg, ott szedtem fel magamra egy kis erőt. Karácsony, húsvét, meg ami volt saját ünnepük, azt is megtartottuk. Ők valami görögizé vallásúak voltak. Ők azt tartották, és a szerint éltünk ott. Már nyolcadikban én fejtem a tehenet, én vittem leadni a tejet, le voltak szerződtetve a tejcsarnokkal, s ők pénzt kaptak érte.

És bevezette a magyar állam, hogy az állami gondozott gyerekeknek, akik nem tudnak egymásról, csinálnak ilyen testvértalálkozót minden évben. Például Nyíregyházán a Sóstói parkban, s több helyről hoztak oda gyerekeket, s párosították őket. Kiderítik, hogy rendben négyen vagyunk, de hol vannak? Hát nem tudták. Ez szó szerint így zajlott, hogy a Balog Gyuszika meg a Balog Hédike. S most akkor nézzük meg, hogy egy-e az anyjuk? Hát, és akkor megnézték. Igen, egy az anyánk, meg egy helyről hoztak el minket, és akkor így találkoztunk. És rettenetes… Szóval képzeld el, hogy én megismertem a Hédit, ő jobban meg volt szeppenve, sírt, én meg áttettem magam, én nyugtattam. Mondom: „Én vagyok a bátyád, nyugodjál már meg, nem kell keresni mást, én vagyok az.” De voltam egyszer szem- és fültanúja, s akkor egyszer majdnem én is sírva fakadtam, hogy a Deák Zsiga és a Deák Terézia, hihetetlen, most is… *(majdnem elérzékenyül)* egymástól kérdezték meg, hogy nem látták-e a másikat? És akkor, hát én mentem oda, és mondom a Deák Terinek, hogy a Zsiga, mondom az öcséd. És akkor egymás nyakába borultak. Mind a ketten sírtak. De a másik két testvéremet, a Gazsit meg az Irmát még mindig nem láttam, hogy hol van. Nekem mondta is anyu, hogy hát nekem kell összefogni a családot. Ahhoz azt kellett elérni, hogy a két testvéremet valahol utolérjem.

Szép iskolát csináltak nekünk ott a berkeszi intézeten belül, és a kinti gyerekek is a körzetből oda jártak be. Mi úgy neveztük őket, hogy maszek gyerekek. Érdekes ez az elnevezés, de mi úgy hívtuk őket *(nevet).* A kastély, azt hiszem Vay Ádám-kastély, ilyen vadászkastélya volt ez neki. Van egy tó, s a közepén egy sziget. S a tó alatt egy hatalmas alagút, ahol a szigetről be lehet jönni az intézet alagsorába. Mi fedeztük föl, hatodikos vagy hetedi-

kes korunkban. Ezt a lejáratot keresték is anno, csak nem tudták, hol van. S mi találtuk meg. Meg találtunk egy kriptát is ott, azt is feltárta később a műemlék-felügyelőség. Nagyon szép hely volt. Focipálya is volt.

Már túlnőttem magamon, már hetedik osztályban is mondta a tanár, hogy kicsit túlérett vagyok, tehát a többieket már lehagyom, s így ezért lettem osztálybizalmi, meg egy csomó dolgot rám bíztak. Jártam a könyvtárba. Elég sokat beszélgettem a könyvtárosnővel, már idősebb volt. Akkor tudtam meg, hogy figyelnek bennünket. Ő mondta, hogy kisfiam, ti alapjáratban földi kubikusnak vagytok beállítva, vagy maradtok az eredeti ősi szakmátoknál, ha tanultál ilyet. S mondtam neki, hogy akkor nem mehetek feljebb? Nem lehetek akkor soha igazgató vagy igazgatóhelyettes egy iskolában? Nem. Akkor mondta az öreglány, hogy nem lehettek, mert az a népség vagytok, akiknek nem lehet feljebb menni. S ez így is volt. Hogy érintett? Nagyon rosszul. Mit válasszak? Mert mondom, szerintem tehetséges vagyok. Azt mondta, hogy ezt nem kétlem, fiam, tényleg tehetséges vagy, neked szakmát kellene tanulni. Kivéve, ha nincs valami nagyon jó kapcsolatom… esetleg apám vagy anyám vagy valaki. Vagy nagyapám volt esetleg olyan közegben, hogy párttitkár, vagy valami… Ezt így mondta… Valahol, valaki, akkor oda be tudnak juttatni. S ez így volt, hogy oda kell szólni telefonon, hogy X Jakab párttitkár vagyok, Nagy Lászlót vegyétek föl. Mert mindenki meg volt pecsételve. Nem mehettünk gimnáziumba, nem érettségizett le senki. Én észrevettem a tanárunkon, nem mondta, később derült ki, ő nagyon sajnált bennünket, hogy tehetségek vesznek el. Én repülőgépszerelői szakközépbe szerettem volna menni. Meg is jelöltem, mert nyíregyházi. És nem engedték. Akkor az életem biztos megváltozik, ha engem oda engednek a repülőgépszerelő szakközépiskolába. Biztos, hogy többet értem volna el. Eleve lett volna egy érettségim, lett volna egy szakmám, és azzal én tudtam volna mit kezdeni. Eleve egyetlenegy gyereket sem engedtek abból a régi rendszerből a rendszerváltásig, se gimnáziumba, se szakközépiskolába. Akkoriban az ember meg volt bélyegezve. Egyrészt rá volt írva az ÁG betű. Állami Gondozott… pluszban, zárójelben még az is oda volt írva, hogy C betű. Cigány, és így küldték el a kartont. Természetesen visszajött, és utána megjelöltünk egy másik szakmát is.

És akkor jelentkeztem karosszérialakatos szakmára, Székesfehérvárra. És akkor már koedukált volt az utolsó évben Berkeszen, akkor hoztak lányokat is az intézetbe. A lényeg az, hogy én nyolcadik után elkerültem Fehérvárra, s közben leveleztem egy kislánnyal. S ő megtudta, hogy odaszállították az öcsémet is, a Gazsit Berkeszre. Na, és akkor jött az öröm, hogy végre láthatom most már az öcsémet is. S akkor volt asszem, az öcsém

ötödikes vagy hatodikos. És meglátogattam az öcsémet, hogy hogy van, meg mi van. Akik úgy visszajártak hétvégén, minket el is szállásolt az intézet, mint volt növendéket, és akkor kaját is adott, meg minden.

Aztán ottan Fehérváron nem sikerült az az egy év. Mondta az utógondozóm, a Zoli bácsi, „Fiam, ha ott nem akarsz lenni, akkor tudunk neked egy jobbat, ahol biztosan jobb lesz, tiszadobi gyermekváros, és ott választhatsz magadnak szakmát”. S akkor így is volt, hogy 81 szeptemberében már ott kezdtem Tiszadobon. Fogadott az igazgató, beiratkoztunk, és mondta, hogy kicsit most már rá kell hajtani, mert maximum 20 éves korunkig lehetünk, azért nem engedi, hogy megbukjak. Mondom jó, rendben van. Két szakmából lehetett választani, festő vagy kőműves. Hát, mondom, akkor festő.

A tiszadobi gyermekváros az is egy szép, gyönyörű kastély, egy évnek az adatait tartalmazza. Tehát 12 tornya, 52 ajtaja, 365 ablaka. Hétköznap délelőtt folyt a hogy is mondjam, szokásos iskolába járás, aztán kettőtől négyig volt szabadidőnk. Aközben is kellett választani valamilyen szakkört vagy valamit. Csak állni vagy úgy ténferegni nem lehetett. És akkor négytől fél hétig, mi szilenciumnak hívtuk, délutáni tanóra. Én négyes tanuló voltam, mert mondom, nem maradhatok le. Nagyrészt romák voltunk. Mondjuk úgy nyolcvan százalék. Kiemelkedő eredményeket értünk el sportágakban, többek között én is. Én kislabdadobásban voltam jó, gerelyhajításban, meg volt akkor még gránát. Ki is voltam a tablón téve, ahogy a tornaterembe mentünk be. Ott a jutalomkirándulások tényleg csak azoknak voltak, akik adtak is érte. Hát például a Bükkbe elmentünk nagyon szép helyre, akkor Sárospatak… Ezek is hosszabb kirándulások voltak, négy-öt naposak. Akkor Hollóházán voltunk, megnéztük a porcelángyárat, meg ilyen híres nevezetességeket. Nagyon szerettem a kirándulásokat. Szerettem a történelmi nevezetességeket is. A gyerekeimet is, majd mondom, milyen helyekre vittem el.

Aztán ugye jött a KISZ-korszak. Nyíregyházán voltam ilyen KISZ-vezetői táborban, ott elvégeztem a tanfolyamot, megkaptam a kék könyvet. Az is szép kor volt. Mivel én voltam a legtalpraesettebb, fölfedezte a tanár, akkor már ott is osztálybizalmi lettem. Az otthon diáktanács elnöke voltam Tiszadobon, s eléggé jól megfeleltem ott az elvárásoknak. Míg a többiek dohányoztak, addig én a mai napig sem. A többieket általában én vittem, ha kimenő volt. Bejelentettük pénteken az igazgató úrnak, hétvégén koncertre mennénk, azt mondta, jól van, fiúk, de akkor csak az én vezetésem alatt, és mindenki normálisan jöjjön vissza, nem berúgva. *(nevet)* A srácok el sem mentek mellőlem. Nem azért, mert féltek az atrocitástól, de tudták nagyon jól, hogy „hú, én is ki szeretnék menni, én is”, és akkor

nekem kellett jelölni, hogy hova mehetnek. Volt, aki a testvéréhez, volt, aki hazament, aki már a szüleit megismerte, s akkor így húztam őket magammal. Tehát én voltam a húzóerő, szó szerint.

Amikor már elmúltam 18, akkor mondom, most már eljött az idő, hogy fölkeressem anyámat. Tudtam, hogy a Hédi Ököritófülpösön van, az egy leányintézet. És akkor át is jártunk hozzájuk. Meg leveleztünk is. Mondom a Hédinek, tudsz valamit anyámról? Azt mondja, igen, anyu itt lakik nem messze, elmondta az utcát, mindent. Anyu járt be hozzá, vitt be neki ezt-azt-amazt, és akkor a Hédi is járt ki, de csak kimenővel, s este visszament. Ja, mert miután mi bekerültünk, nem tudtam anyámról egyáltalán semmit, nem jöttek, nem látogattak, és akkor kiderült, hogy ő közben találkozott egy másik férfival, és összejöttek. Szabolcs megyének a másik felére költöztek, ott kaptak házikót, és oda kivette az Irmát. Ő az idősebb húgom. Őt anyu magához vette, amikor kijárta a nem is tudom hányadik osztályt… hatodikat? Hazavitte, de akkor már Ököritófülpösre, ez Mátészalkától olyan 20 km-re van. Na, akkor mentem én anyuhoz először. Az Irma lassan már 18 elmúlt, s akkor láttam őt is meg anyut is először. És semmi. Nekem nem volt olyan… én nem értettem magamat se, hanem olyan spontán jött. Hazamentem, anyu meg elsírta magát. Mondom, most mit sírsz? Nem kell sírni, itt vagyok, nem te tehetsz róla, apu meghalt. Mondtam, anyu nem haragszom, senki nem csinálta volna végig, amit te végigcsináltál velünk, hát mondom, most mit tudtál volna csinálni? Sőt, én örülök neki, hogy… be tudtál adni, s nem a cigánytelepen nevelkedtem föl. Mert akkor nem lenne belőlem senki. Így mindenki kap egy rendes nevelést, és lesz egy szakma a kezében. Az embernek szakmája legyen. Megismertem az akkori férjét, az Imrét is. Persze őt sosem szólítottam apunak, meg nem is várta el, mondta is, hogy ő nem tudja helyettesíteni az apámat, mert azt senki nem tudja. S akkor anyu kérdezte, hogy hol vagyok? Mondtam hol.

Aztán hát 83 júniusában végeztem el a szakmát, a tiszadobi gyermekvárosban, nagyon sok barátra tettem szert, és nagyon sokan indultak el velem. Bizony, mert most mondom el az igazi megpróbáltatást. Kaptunk a legvégén ilyen kiruházást, egy bőröndöt, s abban volt minden, őszi, téli, tavaszi vagy mittudoménmilyen ruhák. Ezzel a nagy bőrönddel beültettek minket egy buszba, és szanaszét szállítottak minket. Attól függően, hogy ki merre, hova jelentkezett, dolgozni. Akinek nem volt helye, vagy nem választott, például én is, azt fölhozták Budapestre. Bedobtak minket a mélykútba. Hát, ezt nem szabad. Fölhoztak, és úgy képzeld el, hogy innentől gyerekek megszűnik az állami gondozás, mindent magatoknak kell venni, a fizetéseteket be kell osztani, és persze megkaptuk az életkezdési

támogatást. Akkoriban, változó volt, ki mennyit kapott. De fölhívták rá a figyelmünket, hogy az első fizetésig ki kell húzni. És kitettek minket a Keleti pályaudvarra. Kész. Én nem ijedtem meg. A többiek halálra rémültek, meg sírtak. Hú, Gyuszi, most mi lesz velünk? Na, gyerekek, ébredjetek már föl, lejárt az időnk, mondom. Mindenkinek van egy szakmája. Jó, akkor, egyszerű az élet, ott van a telefonkönyv. Hova szeretnél menni Pista? Hát neki a szakmája, lakatos szakma. Jó, mondom, akkor fölhívunk egy mittudomén, aki ezzel foglalkozik. Úgyhogy mindenkit el tudtam helyezni, úgy képzeld el. Tizenöt embert. A végén én magamnak kerestem egy helyet. S akkor mondtam a gyerekeknek, de innentől kezdve fogjátok föl, csak a gödör van. Baromi keményen rájuk pirítottam. Mindenkinek visszatért az életkedve. És akkor tartottuk a kapcsolatot, teljesen tök jó volt. Volt egy megbeszélt biztos helyünk. Mondom, gyerekek, akkor találkozzunk, és megbeszéljük, ha valaki esetleg elvesztette a munkáját, akkor keresünk mást.

Én a fővárosnál helyezkedtem el az építőiparban. Hát ott elkezdődött a nagybetűs élet. Munkásszállón, Haller utca. És akkor történt egy kis malőr. Én a fizetésemet nem piára költöttem, mert akkor egyáltalán nem piáltam, nem is cigiztem, hanem ruhára. És feltörték a szekrényemet. Öten voltunk egy szobában. Mentem le panaszkodni a gondnoknak. És akkor leültetett, és azt mondja, így: „Ide figyelj Gyuszikám. Egy értelmes srác vagy. Meddig akarsz még itt? Itt akarod leélni az életed?” Mondom neki: „Józsi bácsi, van tovább is?” Azt mondja, van. Van, azt mondja. „Egy rendes asszony, egy lakás, és gyerekek.” Tehát, mondom, van kiút az életben? Van, azt mondja, van kiút. „Nem muszáj itt lenni, innen el is lehet menni. De ahhoz, hogy változtassál, saját magadnak kell lépni.” És akkor én is elgondolkodtam magamban, 22 vagyok, mondom, ez így nem lesz jó. Tehát, én nem akarom itt leélni az életemet, látom, hogy az 50-60 éves bácsikák még a szállón vannak. Mindenesetre három évet lehúztam ott, míg elgondolkodtam, meg míg az alapokat megteremtettem.

Mi a legnagyobb tér? – kérdeztem a többiektől. Általában a Blaha Lujza tér, de oda ne nagyon menj ki, legjobb a Moszkva tér. Na, jó, most már Széll Kálmán tér, tehát, már ehhez is eljutottunk, előtte is Széll Kálmán tér volt, azt meg én is csak most tudtam meg, úgyhogy, nagyot fordult a kocka. S egyszer véletlenül elmentem szombaton is *(nevet).* És akkor egyszer csak találkoztam egy ilyen fekete hajú, zöld szemű és fehér arcú kislánnyal. És hát leálltunk beszélgetni. Ő kérdezte, hogy mi van? Mondom, dolgozom, és munkásszállón lakom. És te? Azt mondja, most 17 éves, de majd 18 lesz. Jelen pillanatban még intézetben van, leánynevelő-otthonban, a Szilágyi Erzsébetben. Az a Szarvas Imre utcában van a XII. kerületben.

Elmondta nekem később, hogy azért adták be, mert volt két bátyja, s azok zaklatták. De meg is történt a dolog. Tehát… mind a két bátyja megerőszakolta. S erre fény derült, s ezért elvitte a gyámügy.

És akkor továbbléptem, ugye 24 éves korig utógondozásban lehettünk, felhívtam az utógondozómat, a Zoli bácsit, segítsen. Mondtam, hogy miről lenne szó, hogy megismerkedtem egy kislánnyal, de kellene egy lakás, hogy elinduljunk. Mert nem a munkásszállón akarok megöregedni. S akkoriban volt egy úgynevezett alaptörvény vagy nem tudom, mi volt, az, hogyha két állami gondozott gyerek összeköltözik, és még 24 év alattiak, akkor kaphatnak a tanácstól egy lakást. Azzal a feltétellel, hogy bevállalnak három gyereket. Akkor megbeszéltem a Katival… Igen, menet közben ő… teherbe esett. És akkor mondtam neki ezt a lehetőséget. Az ő szülei meg az I. kerületben laktak. S akkor mondtam jó, I. kerület, fölmentem a tanácsba, a lakásügyi osztályra. Jött velünk az utógondozó is, s akkor be kellett adni a lakásigénylést. Beadtuk, az 2000 forint volt akkoriban, s mondták, hogy várjunk. Meg kellett azt is lépni, hogy ő nagykorúvá váljon. Azt pedig csak úgy lehetett, hogy amikor már hét hónapos terhes volt, akkor elvettem feleségül. Az I. kerületben volt az esküvő, s akkor automatikusan nagykorúvá vált. Így az állami gondozást megszüntették. Akkor már a lakás használatbavételi díját is ki tudtuk fizetni. Ez akkoriban, hát, én nem tudom, olyan 37 ezer. Megcsinálták a bérleti szerződést a nevemre, az ő nevére, így megkaptuk a lakást. Nem is akár hol, a Tabánban. Gyönyörű szép helyen. A Tabánnal szemben van az a sárga nagy templom. És a mögött van a Tabáni Terasz. Na, abban a kis házban lenn, alul laktunk. Ott nem sok ház van. Úgy hívják, hogy Apród utca. Van, aki észre sem veszi. A templom mögött, a Döbrentei térnél. S azért mondták, hogy Apród utca, mert olyan kicsi.

Na, kész megjött az esemény, megszületett a Kristóf, akkor én már dolgoztam, a pénzérmenyomdában. Aztán elvittek katonának. Egy évet voltam bent. Aztán a gyerek miatt hazaengedtek, de a későbbiekben a Kati megunta ezt az egész… tehát túl fiatal volt hozzá, az egész házassághoz, gyereknevelés hez, és elment. És akkor én egyedül maradtam a gyerekkel. Egyéves volt akkor, és… bekerült a Rege utcai csecsemőotthonba. Elvették tőlem, azzal a címszóval, hogy nem volt mellettem egy nő, akivel nevelhettük volna közösen. Ezt nem értettem, de így szólt akkoriban a törvény. A nevelőotthonban látogattam rendszeresen a gyereket, s azt mondták, hogy valahogy próbáljak meg hamarosan lépni, mert hároméves kora után elkerül a gyerek.

A katonaság után átmentem a rendőrséghez. S a rendőrségi időszak alatt ismertem meg a második feleségemet, a Lillát. Arra pontosan emlék-

szem, 88. március 28-án, tehát a születésnapján ismertem meg. Először a barátnőjét a Moszkva téren. Mondom neki, nem tudsz egy csajt, aki lehetőleg szép is, meg magas, meg kedves is, meg még ápolónő is? *(nevet)* Hát így. Ez halál komoly, ez így zajlott. Azt mondja, tudok. A barátnőm, a Lilla. Ő akkor a kórházban, a VII. kerületben, az Alsóerdősor utcában dolgozott mint ápolónő. Odaadom a telefonszámot. Felhívtam, te, mondom, Gyuszi vagyok, jó igen, én meg Lilla. A barátnőd adta meg a telefonszámod, szeretnék veled megismerkedni. És akkor bementünk hozzá az öcsémmel, mondom, meddig dolgozol? Azt mondja, 3-ig. Jó, akkor utána a Blahán találkozunk ¼ 4-kor. Mondom öcsémnek, hogy na, szerinted? Szerintem, illik hozzád. Hát, mondom jó. Próbáljuk meg. Nagyon furcsa volt, én olyan spontán vettem mindent akkoriban. Magabiztos voltam mindenben, tele voltam életkedvvel.

Na, ¼ 4-re ott is volt a Lilla, találkoztunk, puszi-puszi, kész, gyere, mondom, meghívlak valahova. Hát, most ma nem ér rá, mert mennie kell haza, Három műszakos volt ő is. A Józsefvárosi pályaudvarra ment ki, akkor még volt, most már nincs az se, s onnan ment Kunszentmiklósra. Tehát, azt is megtudtam, hogy nem idevaló. A nagynénje, a nagybátyja meg a nagymamája, az itt lakott fönn a VII. kerületben, a Kertész utcában. S ha a barátnőjénél akart aludni, akkor mindig azt mondta az anyjának, itt alszom a nagymamánál *(nevet)*. Hát egypárszor eljátszotta ezt, gondolom.

1986–87-es télen, akkor volt az a nagyon nagy tél, menteni is jártunk a katonasággal, én beadtam a válópert. Akkor a Kati már keresett magának másikat, vagy nem tudom én, mit csinált, valahova elkóborolt. És egyszer véletlenül összefutottunk, mondom neki, beadtam a válópert. Azt mondja, jól van. És akkor 88 augusztusában kimondták a válást. De figyelnem kellett Kristófra, hogy nehogy elmúljon hároméves.

Nagyon furcsa volt, mert én már a második nap adtam Lillának egy kis ezüst karláncot, ilyen kis fél szív volt rajta. Később már bemutatott az anyjának. Teljesen lepadlózott. Lehordta, hogy én rendőr vagyok, és cigány. Ellenezték ezt az egész dolgot. Három hét után hozzám költözött. Senki nem adott volna rá, hogy, mittudomén, hány évig fogunk együtt élni. De hát a Lillának is jó volt, meg nekem is jó volt. Amikor megvolt az esküvő, már ő is terhes volt. Odaköltözött a tabáni lakásba. Na, és nagyon jól megvoltunk. Aztán sikerült kivenni a Kristófot is. Együtt neveltük. Be kellett mennünk a gyámügyre, és alá kellett írni neki, hogy ő vállalja a Kristóf nevelését. Szóval ilyen hülyeség. Akkoriban ez volt. Ja, és akkor már a rendőrséget otthagytam, nem tetszett nekem ez az utcai rendőr pálya. És a végén én is odamentem, ahol Lilla dolgozott. A röntgenbe, meg betegszállító voltam. Felváltva dolgoztunk, külön műszakban, hogy min-

dig legyen valaki a gyerekkel. De azért találkoztunk. Összehangoltuk. Jól kerestünk. Volt az alap, s arra rájött még egy-két dolog, tehát olyan 24-25 ezret kerestünk ketten. Plusz még az izé… a hálapénz, vagy, hogy mondjam, paraszolvencia. Én betegszállítóként elég jól kerestem, főleg ha éjszakás voltam, vagy a hétvégén benn maradtam. Ja, mert az ügyeletet minden szombat-vasárnap megvettem a srácoktól. Utána otthagytam, miután a lábamat megműtötték.

89-ben jött a Lotti. Az anyja nagyon keményen nyüstölte a Lillát, az alatt a 12 hét alatt, amíg az időből ki nem fut, hogy vetesse el a gyereket. Ne tartsa meg. Haza is vitte magához. De szerintem a Lillának az önállóságát is akadályozta ezzel, s ő visszaszökött hozzám. Nem is mentünk oda addig, amíg meg nem született a gyerek. Akkor fölhívta, és mondta neki, hogy nem tudom, hogy megbékéltél-e, de ha akarod látni az unokádat, és a lányodat, akkor gyere, és nézd meg. Kéthetes korában kivittem a gyereket sétálni a Tabánba. Na, jött az anyós, nézegette, mennyire barna a gyerek. *(nevet).* Aztán üzent a Lillának, hogy igyál sok sört, hogy ne legyen sötét a bőre. Mondom, nálam is vannak feketébbek, egyébként is a Lilla fehér, egy ilyen szép kislány lesz belőle, kreol bőrű. Hát a Lotti az szép. Tényleg. Na, akkor kicsit meggyengült a szíve, de még aztán is el akarta vinni a Lillát, gyerekestől. Az is előfordult. „Költözzél haza, mert nem jó ez a lakás." A lakás, az egy szoba, konyha. Jó, hát akkor azt lehetett kapni. 33 négyzetméter. Mi csináltunk benne egy zuhanyzót.

Hát nem hagytam békén a Lillát, megint teherbe esett. Mondom neki, akkor most lépünk egy nagyobbat előre, bementem a tanácsházára, és kértem egy minőségi cserét. Arra is befizettünk. Nagyon megkedveltek ott a lakásügyi osztályon, az illető vezető hölgy. Azt mondja, van egy megüresedett lakás, másfél szoba, oda már mehet a két gyerek. S akkor fölmentünk olyan jó helyre, föl a budai várba. *(nevet)* Szóval el se hittem. Mondom csúcs. Akkor már meg volt a két gyerek, a Lotti meg a Kristóf. És akkor fölköltöztünk a Szabó Ilonka utcába, lebattyogtunk mindig a Batthyány térre, s ott a Batthyány áruházban vásároltunk be. Vagy a Várkapu mellett mentünk le, rögtön a Széna térhez. Teljesen jó helyen voltunk. A Lilla a legutolsó pillanatban hagyta ott a kórházat, akkor volt a Dórával terhes, 90-ben. Az utolsó időben kiírta a doktornő, hogy veszélyeztetett terhes, és felvette táppénzre. És akkor már nem is ment vissza dolgozni. Nekem jó volt, mert ő otthon volt a két gyerekkel, s közben vártuk a Dórát.

És akkor volt egy jó ötletem. Kimentem a Bosnyák piacra, a nagybanira, vettem paradicsomot, paprikát meg uborkát. A Fény utcai piacon kezdtem el zöldségezni. Taxival vittem át a cuccot, akkoriban 6 forintjával ketyegett, akkor még az a ketyegős óra volt. Jó áron szereztem meg az árut.

Akkor tudtam meg, hogy ahhoz is van érzékem. Mindent el tudtam adni, hamarabb, mint a rendes kofák. Mindig hozzám jöttek a terhes nők is, meg egy csomóan. Kikölcsönöztem a mérleget, kifizettem az asztalhelyet, és teljesen megérte. Napi háromezret kerestem. Közben az öcsémet is felhoztam, miután elvégezte Tiszadobon a lakatosszakmát. Ő Miskolcra jelentkezett. Akkor megírtam neki, hogy hagyd a fenébe a vidéki városokat, öcsi, gyere föl Pestre, itt minden van, meg van a melóhelyed, ne aggódjál. Megvan a' izéd, a lakandid is, az is meg van. Őt egy ilyen IBUSZ-lakásba helyezte az ő munkahelye. Mondanom sem kell, hogy asszonyt is én kerestem neki. A Moszkva tér volt a törzshely. Ha dizsibe indultunk este, onnan indult a csapat. Te, mondom láttam egy hozzád illő csajt. Már beszéltem vele, s neki is kellene egy normális hapsi. Erikának hívják, nem tudok többet mondani, mondom, ismerkedjetek. Olyan szinten megismerkedett vele az öcsém, hogy a harmadik napon, a Krisztina körúton lakott a csaj családja, már oda is költözött. Befogadták. S neki is, nem tudom, mikor jött az első gyereke, a Patrik.

Én 92-ben elvégeztem egy tanfolyamot a munkaügyi központ által, és középfokú rendészeti képesítést szereztem. Tanultam rendészetet, vagyonvédelmet, tűzvédelmet, munkavédelmet meg egyebeket. És akkor elmentem a Magyar Televízióhoz mint rendész. Megkerestem a személyzeti osztályvezetőt, vittem magammal a bizonyítványt, a képesítést. Fogadott, rám nézett, „na, hát itt cigány nem fog dolgozni.” Így! „Ahogy betalált, menjen is ki.” Mondom, jól van, semmi gond. Én egy agilis srác vagyok, Skorpió születésű, nem fogom aláadni. S ahogy jöttem el a folyosón, láttam kiírva, hogy rendészet. Osztályvezető. Bekopogtam, mondom, hogy mi járatban vagyok, mondja, jól van fiatalember, üljön le. Nézi a bizonyítványt, „kinél végzett?”. Mondom a Rúzsa Jánosnál. „Hát a Jancsit én is ismerem, jól van?” Jól, mondom, eközben nyitott be hozzánk ez a személyzetis. Azt mondja, „nem azt mondtam, hogy menjen ki a francba?”. „Lajos, te kivel beszélsz? Az én osztályomba te ne szóljál bele.” Hú, az úgy elhúzta onnét a… na, és föl is vettek. Úgyhogy éjszakába járőrözni kellett, belül is, meg kívül is. Talán egy évig voltam rendész, tovább nem. Jól fizettek a televízióban is. Akkor már majdnem egy 20-ast kerestem. És mondja a Lilla, hogy miért hagyom ott, hát mondom, mert sok a kifúrás.

Akkor bementem a fővárosi csarnok- és piacigazgatósághoz a Közraktár utcába. Ott is az igazgató felvett. S az összes csarnokba, ami hozzánk tartozott, a Rákóczi téritől, a Tétényi csarnokba, a Nagycsarnokba, mint rendész, mentünk ellenőrizni. Csak arra kellett vigyázni, hogy ne kenyerezzenek le. Nem is fogadtam el senkitől semmit. A kolléga, akivel mentem, az elfogadott. Erre akart rávenni engem is, gondolom, mert meg

akart buktatni. Nem tetszett neki, hogy fölvettek. Ez egy magyar srác volt. Ott már 25 volt a keresetem.

93-ban, a csarnokban, összefutottam egy vevővel. Azt mondja, én sok emberrel beszélek, nem tudnék egy olyat, aki cserélne lakást. Neki van a Lónyayban egy lakása, közel 105 négyzetméter, föl a Várba szeretné cserélni. Na, ilyen szerencsés legyél, mondom, megtaláltad a partnert. Azt mondja, „ne hülyéskedj, Gyuszikám!". Fölmentünk a Várba, megnézte a lakást, azt mondja, jó. Elvitt a Lónyayba, megnéztem, szobáról szobára mentünk, még volt vendégszoba is, fürdőszoba, külön vécé, egy nagy konyha, konvektoros. Egy baja volt, hogy 5. emelet. Hát, mondom, jól van, egye fene. Megbeszéltem a Lillával. Az is tanácsi lakás volt, meg a miénk is. S még kaptunk tőle 700 ezret. És még át is költöztetett oda minket.

Na, akkor kellett váltanom, miután a piacozást otthagytam, 93-ban elmentem csaposnak a Moszkva térre, a Gombába. Egy zsidó srác működtette. Már hallottam rólad, azt mondja, nagyon jó üzleti érzéked van, nálam is kellene csinálni. Fizetést nem adott. Magyarul csak a jattból éltünk, keressem meg a pénzemet, mondom, jó. Mondom, ne aggódjál, megkeresem.

Akkor 90-ben meg volt a Dóra, 91-ben a Zsombor, 92-ben a Márkó. A Lónyay az már 93-ban volt. És, akkor 94, ja, igen, akkor jött a Renátó, és a Lilla anyukája akkor halt meg. Na, akkor már előtte nem voltunk jóba', legalábbis nem éreztem igazából azt a támogatást a Lilla részéről, amit szerettem volna. Mert én úgy gondoltam, hogy én adtam neki is teret, meg azért hagytam magamnak is. Tehát én elvártam volna azt, hogy a háztartásba, meg úgy egyéb gyermeknevelésben, az ötven százalékot adja. Velem kezdődött először is… Mindenkinek vannak, a fenébe… Akkor még nem volt semmi komoly szenvedélyem. Az életemben nagy szerepet játszott, hogy üzleteljek. Hogy el tudjak adni valamit, ebben kényszert éreztem. Talán ha nem jön be az országba az első játékgép, és nem ismerem meg, akkor szebb életem lehetett volna. Ez 94 óta üldözött. Sajnos igen, ott rontottam el.

Munkanélkülivé váltam, a Lilla pedig gyesen volt, vagy gyeden, teljesen mindegy. Nem volt jövedelmem. Csak alkalmi munkám. Az volt a töréspont. Egy év alatt szinte leamortizáltam a családot. De az úgy soha nem volt, hogy nem volt mit ennünk. Veszekedtünk sokat, de soha nem bántottam a Lillát, bezártam az ajtót, és elmentem. Megittam egy pár sört, és akkor elkezdtem játszani a gépen. Volt, hogy szerencsém volt, meg tudtam állni, és hazamentem. De többnyire elbuktam a pénzt. Kaptam a munkanélküli-segélyt, és abból mentem el. Akkoriban egy évig járt, vagy másfél. Lehet, hogy Lilla is felelőtlen volt. Csekkeket nem fizettük be, elég

sok elmaradás volt a lakáson. Akkor december 16-án felszólítottak, hogy fölmondják a lakásbérleti szerződést. Aztán írtam gyorsan egy kérelmet, és akkor a kérelmet elfogadták. És áttettek ugyanúgy a Lónyayba, de egy kisebb lakásba, s valami összeget még kaptunk. Természetesen abból az összegből is játszottam el.

94–99-ig laktunk itt. Fölszereltük magunkat, megcsináltattuk a fürdőszobát, mert ott nem volt, ahova átköltöztettek a 44 négyzetméterre. A vécé kint volt, oda ki kellett járnunk. Ez már az a korszak volt, amikor éreztem, hogy innentől kezdve lefelé megyünk. Felelősnek érzem magam most is, de valamilyen szinten a Lilla is felelős. Ha mellém áll, és támogat bizonyos dologban. Kikészültem idegileg. Attól, hogy vesztettem, nem nyertem a gépen. Valamit mindig kellett hazudnom, hogy hova tűnt a pénz. Hova tűnt ez, hova tűnt az. Majd kezdtem eladogatni a dolgokat. Szóval hihetetlen, hogy mibe belevitte az embert. Először csak heti kétszer, utána már napi szinten játszottam. 94-ben ezért kaptam szerintem magas vérnyomást, egy akut magas vérnyomást. Akár agyvérzést is kaphattam volna.

Öcsémmel beszéltünk. Mondtam, te, ide figyelj, ketten össze tudunk dolgozni nagyon jól. Feladok hirdetést, mit vállalnánk. Galériázást, mert ahhoz nagyon értett az öcsém. Fejében volt minden, az első szögtől az utolsó szögig. Ketten csináltuk. Vállaltunk festést is. Tele voltunk melóval. Jól kerestünk, volt miből játszani. McDonald'sba jártak a gyerekek. S a Lilla meg a végén azt mondta, hogy nem vagyok otthon. Az a baj, hogy többet játszottam el, mint kellett volna.

A Lilla engem nem támogatott… szexuálisként… sem. Én kívántam volna, hogy együtt legyünk, ő meg elhúzódott. Tehát ebben sem. Meg nem vitte el a gyerekeket oltásra, nekem kellett vinni, én mentem értük. Hiányzott az, hogy ő nem támogat. És az volt a legnehezebb, a gyerekekkel kibekkeltük, hogy a László Gimnáziumban elvégezze estin a gimnáziumot. Mégis három év vagy mennyi. Aztán mondtuk neki, hogy anyu, ne hagyd abba. Lilla, ne hagyd abba, neked több esélyed van, mint nekem, bár én többet tudok, gyakorlatilag. Jelentkezzél a Wesley János Főiskolára. Lelkészképző iskola a Dankó utcában. Pontszám szerint föl is vették. Ott is csúnya dolgot csinált. Fölvette a diákhitelt, és elköltötte. Ez volt az első évben. Második éves volt, ott is fölvette, azt is elköltötte, és a harmadik évet már elkezdte, de nem fejezte be. Szóval hihetetlen. Szociális asszisztens, szociális munkás szakon végzett volna, s cigányul kezdett el tanulni lovárit, mert most az akkreditált nyelv. Na, mindegy. Akkor ott megint egy nagyot buktunk, és akkor mondták a gyerekek, hogy akkor miért nem apu végezte el a képviselőit, neki pont jól jött volna. Nagyon dühösek voltak rá.

Én akkor már nagyon elhidegültem tőle testileg, lelkileg, szóval… De még mindig azt tekintettem, hogy a gyerekeim anyja. Nem kell otthagyni, meg nem kell bántani. Bántani soha nem bántottam, csak elég sok volt a tányértörés meg a veszekedés. Ami az én részemről sok volt, az ez a gépezés. Ez a szenvedély, de aztán a magas vérnyomással csak megküzdöttem, s akkor 2001-ben megkaptam a depressziót, a pánikbetegséget, akkor már nehéz volt őt is elviselni. Ő folyamatosan mondta, hogy depressziós, de akkor mondtam, hogy menjünk el orvoshoz, Lillácska. Van már rá gyógyszer, hát én is kapom. Nem, nem, nem. Most jó, hogy megvannak a gyerekek, de amikor 94-ben meghalt az anyukája, és született a Renátó, akkor azt mondtam neki, nem kell már több gyerek. Lilla, elintézzük neked, hogy két csippentéssel elzárják. De ha gyereket akarsz, még bármikor megcsípheted, kinyitják neked. „Én nem fekszek fel az asztalra…" Veszekedett velem. Nem szedett gyógyszert. Nem volt hajlandó semmire. Nem volt kompromisszumképes. Ez viszont tényleg az ő hibája volt.

Tehát 94-ben megromlott a kapcsolatunk… de már olyan szinten… hogy… hiszen… ő megcsinálta azt, hogy 92-től végig gyesen volt meg gyeden. Tehát elkerülte azt, hogy visszamenjen dolgozni. Úgy láttam, hogy mintha könnyebb lenne neki az, hogy otthon ül, nézi a tévét, és én meg csinálom a dolgomat. Nagyon sokszor, legtöbbször én főztem, elvittem a gyerekeket egészséges nevelésre, elvittem őket nevelési tanácsadóhoz, mentem értük meg hoztam őket, valamelyiket óvodába, valamelyiket iskolába, hát aztán, na… meg… akkor… szóval már egy kicsit besokalltam. És úgy is volt, hogy talán már elválunk, igazából nem voltunk már jóba. Igaz, hogy én is csavarogtam sokat, este kimaradtam, vagy mittudomén mi, és… hát… a másik ötven százalékot adom én. Március környékén volt, s már arról volt szó, hogy költözzön haza a gyerekekkel. Ez így is lett volna, de a Lilla anyukája beteg lett. Nyáron levittük a gyerekeket hozzá, és akkor telefonáltak, hogy azonnal menjünk le a gyerekekért, mert a Lilla anyukája rosszul van. Bevitték Kecskemétre, megállapították, hogy vérszegény, utána megállapították, hogy leukémiás, felhozták a Lászlóba. Aztán végül is már nem lehetett megmenteni. Hat hét alatt elvitte. A Lillának nem mertek szólni, mert pont akkor szülte a Renátót. Anyád így van, anyád úgy van, amikor szegény meg már a halálán volt. De engem fölhívtak a lakásba a nagyanyja meg a nagynénje, a Kertész utcába, hogy beszéljenek velem. Hogy mondjak le erről a válási tervemről, mert nagyon rosszkor jön ez a dolog. És megfordult bennem a gondolat, hogy most… Csak tudod őszintén, most vállaljak be egy felesleges gondot magamra, hogy együtt maradjunk? Hát, mondom, ha nem vagyunk jól, nem érezzük

jól magunkat, akkor meg mi a fenének? És *(halkan)* hát, mondom, jól van akkor. Akkor már szoptató anyuka volt, akkor én is elálltam a tervemtől, mondom, ezt most már végig kell vinni. Tudtam, hogy bekövetkezhet a szörnyű dolog, amire nem vártunk. Ő folyamatosan kérdezte, hogy hol tart az anyukája, mert ő hívta a nagyanyját. De folyamatosan azt a választ kapta, hogy pontosan még nem tudják, de nincs olyan nagy baj. Ezzel hitegették. *(csönd)* Tudtam, hogy előbb-utóbb megkapom a magamét, hogy te vagy a házastársam, meg a gyerekeim apja, és nekem nem mondod el, hogy mi történt az anyámmal? Én már akkor végiggondoltam ezt magamban, mindent. A végén azt mondták neki, hogy meghalt, kész. De akkor már túl volt a szülésen is, szoptatáson is, amikor megmondta neki a nagynénje. Mert akkor már muszáj volt. Már előtte két héttel vagy három héttel az anyukája meghalt. Hát, akkor ő ott összeesett, összeomlott idegileg, tehát pont akkor otthagyni, meg szétszakítani a családot, ez nem lett volna észszerű, na, mindegy, maradtunk együtt. Aztán megtörtént a temetés, sok idő volt, míg túltette magát rajta, magába is fordult, nem vett részt a családi programokban. *(csönd)*

94 szeptemberben eltemettük anyukáját ugye, ja, de előtte volt nekem egy összeesésem tényleg. 94-ben, akkor a hatodik meg a VII. kerületben voltam az Elműnél. Óraleolvasó. És 94. május 14-én, akkor idegileg már teljesen ki voltam, nem a munkámtól, hanem a házasságtól. És egyszer csak rám jött egy rosszullét, mentem volna éppen dolgozni. És tele volt a táska pénzzel. Szóval csekkekkel meg mindennel. És, na, kész volt, bevittek. De először még hazavittem a pénzt a Lónyayba, mondtam a Lillának, tegye el, és akkor sem ült be mellém a kocsiba, és segített. Május 14-én volt, akkor már 260 volt a vérnyomásom, s az volt a szerencsém, hogy ilyen sportos szívem van, nem kaptam agyvérzést. Innentől kezdve szedni kell a gyógyszert. Nehéz volt megbarátkozni a gondolattal, hogy most már így kell élnem. Na, mindegy, ezen is túltettem magam.

És 94. októberben kezdődött a kisebbségi választás. És elég sok embert ismertem, hát fölkértek rá, ott a többi romák, hogy induljak el, ott a kilencedik kerületben. 94. október 20-án be is jutottam. Összesítve, ha azt nézzük, egyénre szabottan, én kaptam a legtöbb szavazatot, országosan. Megszereztem a mandátumot, heten voltunk, egymás közt megválasztottuk az elnököt, alelnököt, és akkor a bizottsági tagokat, *(elgondolkodva)*, jó volt. Hát én inkább, oktatás, kulturális és sport. Ezt a hármat. A többiek a szociális részét meg az emberjogi részét vitték. Beletörődtem, hogy most már hagyjuk a fenébe, most akkor már nem lesz válás, és akkor onnantól kezdve már jó idők jöttek, mert azzal voltam elfoglalva, a kisebbségi, képviselői dolgaimmal.

94-től kisebbségi képviselő voltam az önkormányzatban. Felkértek kisebbségi referensnek, és akkor kérték, hogy végezzem el a szociális asszisztensit, hogy valamit mondjanak a képviselőknek. Az volt a dolgom, hogy bemész az ügyfélszolgálatra, elkéred a segélykérő lapot, kitöltöd, és beadod az iktatóba. Levettem a vállukról a terhet, s nem az ügyfélszolgálatra mentek az emberek részegen kiabálni. Mind hozzám jöttek. Volt, aki olvasni, írni sem tudott. Valakinek az ablaka be volt törve, felhívtam a műszaki osztályt, megcsinálták. Ajtót megcsinálták, parkettát megcsinálták. S akkor a szociális dolgokat intéztem. Tudtam tanácsot adni nekik, és az nagyon jó volt. Le is kötött. Akkor kevesebbet is játszottam. Az volt, hogy odaadtam a Lillának a bankkártyát, hogy ő vegye le a pénzt. Nekem nem is nagyon kellett, mert volt… Azok az évek nagyon jól teltek.

Aztán már fölvállaltam azt is, hogy szervezzek kirándulást. Nyári tábort. El tudtam vinni a gyerekeket kirándulni, meg a sajátjaimat. Aztán elterjedt a képviselők között, hogy jó szervező vagyok. Akkor már odaadták a rendezvényszervezést is. Mikulás rendezvény, karácsonyi rendezvény, nőnapi rendezvény, gyereknapi rendezvény stb. Minden ilyen dolgot, hogy szervezzem meg. Hajókirándulást megszerveztem, egész Esztergomig meg vissza. Abszolút profin csináltam, meg voltak vele elégedve. Rendesen elszámoltam a számlákkal. Ott volt a pénz a kezemben, és eszembe nem jutott, hogy bemegyek, és eljátszom. Mert az már sikkasztás. Egész jól ment a dolog, de úgy éreztem, hogy engem a Lilla a képviselői dologban nem támogatott.

Minden hétvégén vittem az enyémeket, kirándulni. Itt tér vissza, ami az én gyerekkorom volt. Általában nevezetes helyekre mentünk el, híres történelmi helyekre, mint például az esztergomi bazilika, megnyitották a várhoz a lépcsőket, oda is fölmentünk. Hát nagyon sok lépcső vezet föl, Márkó hamar megjárta, az biztos. Ő ért föl leghamarabb. Aztán mentünk Szilvásváradra, egri várba, vonattal. Sárospataki vár, akkor mentünk Balatonra. Átmentünk Füredre, Füredről átmentünk hajóval Siófokra, Siófokon fürödtek, aztán beesteledett, lementünk Fonyódra. Fonyódon ott aludtunk, mert jó volt az idő. Péntektől vasárnapig lenn voltunk a Balatonon. Bevállalták a gyerekek, hogy ők elalszanak a pályaudvaron, a padon. Hát most már nincs nyitva, elég szomorú. Olyan jól elvoltunk ott, még az éjszaka is. Vittünk magunkkal kaját, meg minden, hát az nagy öröm volt. Este fürödtek, meleg volt a víz, hihetetlen… Szóval annyira élvezték… kicsiket is bevittem… mind ott voltunk. A Lilla is ott volt kivételesen, hát hogy vigyem be a vízbe őket? Ennyi gyerekre nem tudok egyedül figyelni. Mondtam, megyünk drágám, vegyél részt ebben te is. Meg a többiek is mondták, a Lottiék is már nagyobbak voltak, hogy anyu gyere már, ne

maradj. A’ izére nem jött el, mittudomén fölmentünk a Normafához, oda nem nagyon jött. Egyszer csak fölkelt a Márkó, vagy mittudomén valamelyik gyerek reggel hat órakor, apu, menjünk kirándulni. Jól van, mondom, gyerekek, akkor elszaladok, veszek vagy negyven zsemlét, annyi kellett, hát ettek a gyerekek. Meg mondom, veszek hozzá szalámit, ami eláll, ilyen turistát, Sajtot, akkor kész. Megcsináltuk a szendvicseket, mindenkinek volt a kis hátizsákja. Innivalót meg vittek vizet, mert mondom, kólát nem veszek, gyerekek, meg semmi ilyesmit, mert attól lesztek szomjasak. Tök jó volt. Úgyhogy… emlékezetes volt.

Egyik legemlékezetesebb az az volt, most csak így egyet kiragadok, hogy fölmentünk Budaörsre *(nevet),* de oda nem jött a Lilla. Pedig hát, nem tudom miért *(gondolkodik)*… 97-es a Réka, igen. Na, akkor azért nem jött ő, szerintem. Vagy olyanja volt, vagy vele volt terhes, így valahogy. Na, én elvittem őket a budaörsi repülőnapokra. Ilyen ingyenes buszjárat volt. Kutyakiállítás is volt, akkor közben volt rendőrségi bemutató, akkor beült a Márkó meg a Dóra a rendőrautóba, egy csomó képet készítettem. Sajnos elvesztek. Nagyon bánom. Ne nagyon széledjetek el, mindenki vegyen részt valamilyen ügyességi játékban. Egyedül a Renátó barangolt el, na, akkor mindenki elkezdte keresni. Végül is megtaláltuk, a VIP-sátorban. *(nevet)* Ott etették egy szál gatyában. A VIP-sátorban. *(nevet).* Az egyik játékban nyertem három repülőjegyet, félórás repülőutat. Mondom a gyerekeknek, hogy ki akar repülni? Márkó jelentkezett, meg a Dóra. *(nagy élvezettel meséli)* Föltették a fejhallgatót, beültünk, felemelkedtünk így hátra, aztán mentünk előre. Felmentünk nem tudom hány száz méter magasra, s onnan hirtelen le. Azt mondja a Márkó, csináljuk meg még egyszer! *(nevet)* Mi meg voltunk rémülve. Mondom, úgy megyünk, ahogy a repülővezető akarja. Nem, azt mondja a pilóta, „ahogy ti akartok, úgy”. A Kristóf saját magának nyert egy repülőutazást, késő este indultunk el, úgy szedtük össze egymást, valamikor este tízre értünk haza. Szóval ez is jó volt, ez a pillanat.

Aztán… Meséltem nekik… inkább ilyen kalandos mesék voltak ezek. Például, *Az inkák kincse.* Én olvastam erről, és akkor a saját fantáziámat tettem bele. S akkor ezt meséltem. *Az ezüst tó kincse.* Akkor meséltem nekik a *Vadölő*t, *A két barna medvé*t, ez a saját mesém volt. Megszülettek, elhagyta az anyjuk őket, amikor kidugták a fejüket, még hó volt… barangoltak, s hogy kikkel találkoztak az úton. Nem tudtak enni, s az állatok mesélték, hogy mit eszik a medve. Védjék magukat, málnát kell enni… Barátságosnak kell lenni… Tetszett nekik nagyon. A *Bőrharisnya, Hosszú puska*. Ezeket mind olvastam az intézetben. Elég sok mesét mondtam nekik, akkor meséltem magamról. Hol tanultam, mi történt, anyukámmal

mi történt… Ezt ők akarták hallani. Akkor az anyuval hogy jöttünk össze… Ott is felmerült a lányoknál, hogy hogy jön a baba, hogy nem… Az is érdekli őket… A felvilágosítás nagy részét megtettem. De szépek voltak ezek az esti mesék. Volt, aki belealudt. Mondták, hogy már várták, hogy este legyen. Ez nekem is jó volt, mert akkor nem az alkohol töltötte ki a napjaimat.

Persze hogy fáradt lehetett a Lilla, nem mondom, hogy nem. Sokat segítettem neki. Én fürdettem, én etettem. Vásárolni együtt mentünk, mert azt a részét szerette a dolognak. De igazából nagyon nem vette ki a részét. Igaz, hogy én is hibát követtem el, kivettem a kezéből, nem tanítottam meg rá. S így ő lemaradt, kimaradt belőle. Ő kialakította a saját világát a tévézéssel, meg volt neki egy barátnője, aki minket összehozott. Volt, hogy a gyerekek kérték, hogy anyut küldd el, mi meg menjünk kirándulni, anya csak elrontja. Nem tudott koncentrálni sokáig. Meg rászólt a gyerekekre. Mondom, mit szólsz rá? Nem csinált semmi rosszat. De rugdossák a követ. Mondom, hagyjad már, amíg rosszat nem csinálnak, addig nincs gond. Közlekedni megtanítottam őket. Szabadjára csak úgy tudtam engedni őket, ha nem voltak megkötve. Közös kirándulást is szerveztünk az öcsémmel. Meg a két csajjal. Mindig a két lány borította fel ott is a vizet, a kirándulás hangulatát. Az Erika, az öcsém felesége, dettó ugyanaz volt, mint a Lilla.

Akkor voltunk ott, ahol keresztelték a gyerekeket, a Mátyás-templomban. Ott kereszteltük meg őket, igen. Igen. *(elbizonytalanodik)* Azt hiszem, a Rékát, meg a' izét nem. Az Ábelt, azt már nem. *(nagyon lehalkul a hangja)* Az már valahogy nem jött össze, úgyhogy nincs Ábel, most már nem is baj… Engem Máriapócson kereszteltek. De ez hogy is mondjam… nem állt közel hozzám… Ezt a vallásos dolgot elvette az intézet.

(Újból felerősödik a hangja). És akkor, mondom egyre jobb lett ez a képviselői mandátumom, egyre jobban élveztem. Jól voltam, jó volt a fizetés, eleinte még olyan 140, aztán emelkedett. 180-ig. Voltak karácsonyi rendezvények, azokra is ingyen jöhettek a gyerekek, télapónak be voltam öltözve minden évben, apu te vagy? *(nevet)* Mondom, dehogy vagyok. Ne mondjátok el a kisebbeknek. A kerületi művelődési házban is fölléptem, mert osztottunk a cigány gyerekeknek is csomagot, a kisebbségi önkormányzat rendezvényében. Csináltunk ilyen bált, szavalóversenyt, húsvéti gyereknapot, és akkor szinte mindig volt valami, amiben részt vettek.

Hát, ami az egészből nagyon jó volt, hogy minden évben mentünk nyaralni. Roma gyerekeket meg nem roma gyerekeket is vittem nyaraltatni. Több helyen is megfordultunk az évek során, de a legjobb Sárospatak volt, mindig valahogy jó volt a gyerekeknek. Lementünk olyan jó tíz napra, s akkor azt nagyon jól megszerveztem, a másik csoport, akit másik képviselő

vitt le, nem mondom, hogy rosszak voltak, csak nem volt olyan jó élmény, mint az enyémnek. Nagyon jó programokat csináltam. Be a medencébe mindenki! *(nevet)* Volt egy ezüstgyűrűm. Mondom, feláldozom, most már mindegy. Gyerekek, bedobom a gyűrűt, és azt fel kell hozni mindenképpen. Én meg írom, ki mennyiszer hozza föl. Lesz nyeremény csokoládé, meg minden. A végén már pénzzel játszottam, bedobtam a 100-ast, aki fölhozza, azé. *(nevet)* Este akkor játszottunk izét, ilyen ipi-apacsost. A sötétben! Gondold el. Teljesen jó játékokat találtam ki nekik. Általában 1,2-1,5 millió között vittem a gyerekeket nyaralni. Mindenről számlát kértem. Sárospatak tetszett a legjobban nekik. Szép hely volt. Lejöttek a minisztériumból, fővárosból. Meghívtam őket, az úgy szokás. Semmi felkészülés nem volt. A gyerekek fürödtek, a mentorok vigyáztak rájuk. 10 gyerekre jutott egy mentor. Lejöttek, nézték, hogy Sárospatakon milyen hely van… Nézték, hogy ezt hogy találtam meg. Interneten keresztül. Bodrog hotel, meg kemping… a mai napig látszik, hogy az egy úttörőtábor volt. A két magas rúd még mindig ott van, amin reggel a zászlófelvonást csinálták. Megtetszett a hely. Az egy zárt rész volt, benn volt a medence. Este kivilágított medencében is lehetett fürdeni. Ötágyas faházak, benne a vécé, fürdő, zuhanyzó. Egy kis előtér, kis terasz, oda ki lehetett ülni. Jó áron volt háromszori étkezés, plusz én álltam a tízórait meg az uzsonnát a gyerekeknek. Költőpénz, közös fagyizás, kirándulás volt. A sajátjaim is jöttek. Aztán volt, hogy éjszaka főztünk, akkor nem kértük a vacsorát, hogy majd mi fogunk főzni közösen. Akkor szalonnasütés is volt, tehát, nagyon jól érezték magukat. Csináltunk, ugye bográcsban halászlét, csináltunk slambucot, akkor pörköltöt is csináltunk, akkor csináltunk lecsót, az is jó volt, *(nevet)* igaz, egy kicsit csípősre sikerült, úúú… Gyuszi bácsi, csíp! Mondom, nem baj gyerekek, csípd vissza! Mondom, a szúnyog jobban csíp. Azt mondja a gyerek, az igaz. *(nevet)* De élvezték, hogy ők csinálják. A lányoknak kötelező, hogy tanuljanak főzni.

Otthon is én főztem. Lilla is főzött, de nagyon ritkán. Meg mindig én főztem a finomabbat. Mindent, amit kértek. A rakott krumplit, azt is úgy csináltam, hogy egyedileg, azt mondja a Dóra, hogy tegyünk rá karfiolt. Összeaprítottam az egész karfiolt, és akkor rátettem. Tettünk tojást, a tojást beterítettük tejföllel, aztán egyik sorra tettem kolbászt, mondom, másik sorra mi legyen? Mondják, tegyünk bacont. Akkor bacont is tettünk rá. Beterítettük. Olyan rakott krumpli volt, hogy ajjaj. Na, és akkor mondom, még sajtot is reszeltünk rá, meg minden. Tejföl az vastagon volt rajta, és akkor betettük a sütőbe.

Indult egy ilyen képzés a munkaügyi központon belül. Az egy OKJ-s képzés volt. Teljesen jól végeztem el, és szociális asszisztens lettem a

BMSZKI-nál 98-ban. *(nyugodtan, visszafogottabban mesél a következőkben)* Budapesti módszertani központ. Egy kis segítséggel, de odakerültem. Oda is a legkeményebb helyekre. Az Erőd utcába, ahol 240 ember volt egy éjszaka. S ott vegyes volt a társaság. Voltak cigányok, nem cigányok, igazi hajléktalanok. A cigányok általában szállónak használták. Ők már reggel 5:30-kor keltek, s mentek. Dolgozni mentek. Van, aki igazi hajléktalan volt, aki hozta a cuccát, és egész nap kint van az utcán, és kukázásból él. S volt egy középréteg, aki tulajdonképpen csak lógott. Csak volt, és kész. Nem csinált semmit. Abból élt, hogy innen is, onnan is kért. Ez nem volt titok. Aztán odacsábítottam a Lillát is, akkor addig ott dolgoztunk, amíg már 97-ben meg nem született a Réka.

Akkor én még mindig képviselő voltam, 98-ban, és akkor is még nagyon jól mentek a dolgok. Persze, azt mondanom kell, hogy ezekre a munkaebédekre meg munkavacsorákra meg frakcióülésekre eljártam, és ott általában sörözgettünk, de azért nem volt alkoholszinten, tehát hogy az ember attól lett volna alkoholista. Nem. Normál módon ment az egész. Sok kampányban részt vettem, még a gyerekek is, néha ők borítékoltak ilyen meghívókat, én meg elmentem plakátozni, de mondom, a mellett ez a szociális asszisztenskedés, ez ment. Ott is merítettem elég sok tudatot, vagyis hogyan mondjam, felfedezést, mert láttam, hogy hogyan élnek a hajléktalanok, akkor láttam, hogy hova mennek kajálni, megismertem azokat a helyeket, ahol fürdeni lehet, mittudomén, aztán ezt később tájékoztatásszerűen adtam tovább azoknak, akik hajléktalanná váltak. De ők is nagyon megszerettek, mert emberségesen bántam velük, úgyhogy mindegyiket emberszámba vettem, és nem kiabáltam velük, meg semmi ilyesmi.

2002-ben újraindultam, akkor is bejutottam, de akkor már nem csak a kisebbségi önkormányzatba jutottam be, a nagy önkormányzati testületbe is. Ahol már érdemem volt, hogy na, ott már szavazhattam, a kerületnek a gondjairól és bajairól. Ér valamit a szavazatom. És ott is az oktatási és sport bizottságban dolgoztam, és az emberjogi bizottság tagja voltam 2006-ig.

Aztán ki akartak fúrni, mert nem volt semmilyen végzettségem. Volt nekik emberük, akinek iskolázottsága volt, meg gazdag cigány volt, csak az nem tudott annyit, mint én. Nem volt, aki bevállalja, hogy belenyúljon egy ilyen dologba, és elkészítsen egy jó pár interjú után egy roma koncepciót. Én meg mertem csinálni, és azt elfogadták. És legtöbben mellettem álltak a testületben, mert évek óta én építettem fel, s én hoztam az 50 milliót az önkormányzatnak a koncepcióra, s pont a Dzsumbujhoz. Abból elkezdték rendbe hozni a Dzsumbujt, el kezdték rendbe hozni a Lajos teret, Nagyon sok minden volt a birtokomban.

A Dzsumbujból járt óvodásokat, iskolásokat nem szerették a magyar gyerekek. A Kén utcába jártak… evés-, beszéd-, viselkedés-, öltözködési problémák. Ezek mind voltak. Meg volt ott más is. Erre készítettem a koncepciót. Minden szerepelt benne. Felkészíteni őket. Behoztuk a kerületbe a nulladik osztályt, mert a gyerekek egy része el volt maradva. A Mester 67.-ben, a József Attila iskolában. Anno még a Dóra is odajárt, meg a Lotti is, és az nagyon jó volt az a nulladik osztály, mert aztán nagyon jó tanulók lettek. Jól beilleszkedtek.

Ehhez kaptunk pénzt. Sőt, ezek a minisztériumtól is kaptak, csak nem mondták, mert lenyúltak belőle egy jó pár milliót, vagy akár többet is. Meglett a Dzsumbujban az óvoda, a rendelő, iskola újítva nekik. Ez nem volt semmi. A másik pénzből mentorokat szereztem, akik már elvégezték a gimnáziumot, mint cigány fiatalok. S ezekkel a mentorokkal mentek táborozni. Kulturális programokat csináltak. Meg állatkertbe elvittük a rászorultakat. Tehát minden olyan dolog, amiből kimaradtak, nem juthattak el. A szülő a pénzéből nem tudja befizetni. Bábszínház, cirkusz, ebből a pénzből már korrepetáltunk is, fogadtunk föl tanárokat, különféle beilleszkedéseket, tehát, beszédkultúra, evéskultúra, öltözködési kultúra. Ezekre kértünk föl szakembereket.

A romakoncepció ez tőlem származik, s azóta szerintem már használják nagyon régóta, most már a főváros is, meg szerintem országosan is, Farkas Flóriék tulajdonképpen lenyúlták tőlem. Először helyileg csináltam egy koncepciót, akik a Dzsumbujban éltek majd budapestit, utána kiterjesztettük országosra is. Azokkal csináltam interjút, akik megbélyegzett helyen laktak, mint a Dzsumbuj. Ferencvárosban sok a roma. VIII–IX. kerület, tele van. Persze tele van a X. kerület is. Gát utca, Dandár utca… Ott is, Balázs Béla, Viola… X. kerületben ott a Hős utca, a XI.-ben az Andor utca… IV. kerület Újpalota, Angyalföldön is vannak, s már a XV. kerületre is kiterjed. tehát, Budapesten felkutattam, ahol több cigány lakik még. Felvettem velük a kapcsolatot, csináltam egy interjút, hogy mire lenne szükségük az életben. Hogyan szakadtak el onnan, ahol laktak. Miért jöttek el onnan, kb. hány gyerek lehet egy családban, alapjáratban. Persze ez a képviselőknek jó volt, hogy valamit mutassanak a cigányságról, hogy mit tudnak ők. Így mindjárt megszavaztak 50 milliót. Ennek híre ment, hogy a romakérdésre mennyit adnak, s akkor a főváros is megtolta őket.

Meg akartak buktatni, mindezek után is. Nagyon rám voltak szállva, hogy honnan a francból tudhatok ennyit. Mikor csak egy festő szakmám van. Úgy, hogy könyvtárakba jártam nagyon sokat, s utánaolvastam. Tanulmányokat, interjúkat készítettem. Nagyon nagy volt a rálátásom. Az utolsó kis cigánygyerek véleményét is meghallgattam. Milyen az apjával a

kapcsolatuk, miért nem tudnak óvodába járni, mert szégyellik, hogy nem tudnak fizetni. Vagy nem tudják a nyelvet, mert csak cigányul beszélnek. Ilyen is volt. Voltak saját felállított kérdéseim. Eléjük tettem. Nem volt muszáj válaszolnia. Saját magam írtam. Teljesen névtelenül. Ez tetszett nekik. Csak szeretnék egy felmérést készíteni, hogy élünk mi. Ki honnan jött… Rettenetes széles volt a paletta. Az interjúkat én mindet megcsináltam, jártunk le vidékre is. Szabolcs, Borsod, Hajdú. Azokat a megyéket soroltam most fel, ahonnan sokan jöttek fel, a rendszerváltás után, fokozatosan, folyamatosan. Élveztem, s nem tudták, mármint a testület, hogy ezt szórakozásnak vettem. Élveztem, hogy csinálom. A mai napig a tudást nem tudják elvenni, amit én onnan merítettem. Tehát tudomásom van róla, hogy az én korombeliek hogyan nevelkedtek. Akik lent maradtak a cigánytelepen. A szegényebb falukat néztük meg. De megnéztük, hogy élnek a városban, Tokajban, Szerencsen, Sárospatakon, Miskolcon. Milyen lehetőségek vannak. Talán még volt olyan cég is, aki elárulta, hogy hány cigányt alkalmaznak. Nem kötelességük, de volt, aki adott róla statisztikát.

Az én nevem alatt futott az egész, mindig mondták, hogy én voltam az értelmi szerző. Kivitelezők, igaz, hogy most mások lesznek, de nekem köszönhetik ezt az egészet. Mindenki tudta. Azért az jó hatással volt rám is. Volt felkérés is, hogy a parlamentbe is bekerülhetek. Érdekes, mindkét oldal, jobb is, bal is támogatott. Ez mindkettőnek jó volt. Volt olyan, hogy a fővárosi önkormányzat is felkért, hogy a roma holokausztról tartsak előadást. De a legnagyobb eredményem az volt, hogy a parlamentben tartottam előadást a roma integrációról egy külföldi 400 fős delegációnak. Amerikaitól elkezdve, minden volt benne. Egyetemisták voltak. Ez 98-ban volt ez az előadás. Magyarország a rendszerváltástól napjainkig. Ez nem nagyon érdekelte őket. Az utolsó fél óra, amikor én fölálltam, felkapta mindegyik a fejét, hogy cigánykérdésről van szó. Mint egy darázsfészek. Ment a vetítés, és én közben alámondtam, hogy mit látnak. Utána még tartottam egy ötperces beszédet, és ott vége lett volna a dolognak, de nem hagyták, mert ezek intéztek felém kérdéseket. A nagyobb embereknek ez kínos volt. Na, most ez a cigánygyerek, hogy le fogja húzni az országot. Én frappánsan megválaszoltam nekik mindent. Végül engem tapsoltak meg, én voltam a siker. Például hogy hogyan érintett minket a rendszerváltás, arra azt mondtam, hogy kezdet kezdetén még tartottuk a szocialista rendszer alapjait. Akkor még volt munkánk, mindenkinek. Nem volt akkora a bűnözés cigányok körében. Minden cigánynak jutott bőven ennivaló. Oktatásban is nagyon jó volt, ingyen volt az oktatás. Ingyen volt a tankönyv. Szakmát tanultunk. Még a segédmunkás is talált munkát a régi rendszerben. Vissza tudtam utalni, hogy a rendszerváltás óta, napjainkig sok min-

den megváltozott. Elvették tőlünk a munkát, és ez legfőképp a szociális rétegben, a cigányokat érintette. Nem tudtunk továbbtanulni, nagyon kevés volt a lehetőség az oktatásban. Az esélyegyenlőség nem működött. Hangsúlyoztam, hogy sajnos a bűnözés megemelkedett. A munkanélküliség nagy része a cigányságot érintette. S magával hozta a szegénységet az elmúlt nyolc év alatt Megszűntek az építőipari vállalatok. Megszűntek a munkásszállók. S majdhogynem hajléktalanná váltak. Ezek voltak az igazi tények. A kisebbségi önkormányzatok 94-ben alakultak meg. Ez hozott valami változást a cigányság életébe, így parlamentáris szinten, tudtuk magunkat képviseltetni. Akkor már változott annyit, hogy szinten tudta magát tartani a cigányság. Nem mentünk annyira mélyre. Tehát most aki akar, az talál munkát magának. Ezeket mondtam.

Egy az egyben kellett fordítania. Furcsa kérdés az volt még, hogy mit jelent nekünk az unióba lépés. Mondtam, hogy nagyon sokat jelentett nekünk, mert egyrészt meg tudjuk őrizni az identitásunkat és a kultúránkat. Védve leszünk azoktól a dolgoktól, amik eddig nem voltak, hogy hátráltattak bennünket. Nem fog elveszni a zenei kultúránk, az étkezési kultúránk és a szokásaink. Tágabb teret fog kapni az oktatás. Reméljük, lesznek nagyon jó cigány festők, művészek, zenészek, szakmabeliek és orvosok, és reméljük, hogy több egyetemet végzett cigány ember lesz. És be tudunk illeszkedni a társadalomba, hogy nemcsak elnéznek mellettünk, hanem fognak ránk hivatkozni. Ugyanis a cigányságban is vannak kiemelkedések, csak támogatni kell őket. Úgyhogy ezt nagyon jól vették. Volt még egy, azt is megválaszoltam. Hogy mi lesz a családjainkkal? Hogy engednek-e minket továbbra is többgyermekes vállalásra. Mondtam, igen, nálunk még működik az abortusz, de a cigány családok nagy részében ez nem jellemző, mert mi nem szoktunk gyermeket elvetetni. Ha már van, és jön, akkor annak jönni kell. Ezt engedi a társadalom, ebbe nem szól bele. Úgyhogy reméljük, a cigány népesség gyarapodni fog. Megtapsoltak. Azok is, akik ott voltak mellettem, tehát nem húztam le az országot a sárga földig.

Az, hogy akarták az embert kifúrni, azért ez is megérte azt, hogy küzdöttem, nem adtam fel, hogy van helyettem jobb. Igen, utána lett, csak belebuktak. Sikkasztottak, ez, az, amaz… Én rendesen elszámoltam mindig a fővárosnak az anyagi támogatással, az önkormányzatnak is.

Aztán volt egy izé… volt egy… hm… úgynevezett… személyi adattal való visszaélésem. E miatt a dolog miatt, az okirattal való visszaélés miatt kaptam egy év felfüggesztettet. Az volt a lényege, hogy nekem volt egy civil szervezetem, 2002-ben alapítottuk, a Roma Szociális Érdekvédelmi Egyesületet, s annak én voltam az elnöke. És úgy volt, hogy megpróbálunk azokon segíteni, akiknek rengeteg a tartozása, lakbér, víz, csatorna,

egyebek. És hogy ne mondja föl nekik a bérleti szerződést az önkormányzat, azon lobbiztunk. És úgy volt, hogy szerzünk is rá pénzt az esélyegyenlőségi kormányhivatalnak az alapjából, egy olyan, mittudomén, olyan 25 millió körül. És én ezeket a címeket kikértem. Egy ingatlanos megszerezte tőlem. Valahogy ellopta, lemásolta, utána rám fogták, hogy átadtam neki. Az az illető, az ingatlanos hölgy, el akarta cseréltetni velük a lakást, meg rá akarta őket beszélni. Felajánlotta nekik, hogy kifizeti helyettük a tartozást, ad nekik egy másik lakást, egy kisebbet. Belehúzott, hogy szerezzek neki címeket. És én beleugrottam ebbe a dologba. Az volt a gond, hogy tovább adom másnak, és ezeknek az embereknek kiadom a nevét meg a lakcímét. És belevitt. És a polgármester följelentett, s onnantól kezdve… ez 2005-ben volt, följelentett, és 2006-ig függetlenként ültem benn a képviselőtestületben. Azelőtt egy párt színeiben ültem bent. Azt nem nevezem meg. Egyébként jobboldali. Szóval, e miatt a dolog miatt, 2006-ban már nem indultam.

Hát, igen, de közben romlottak a… a Lilla akkor már egyre jobban nem vett részt a bizonyos családi programokban, miután megszülte a' izét, a Rékát, 97-ben, és hát. Mert mondtam, hogy most mi legyen a gyerekekkel, meg hogy legyen, hát, ő nem akar elválni.

A Lónyai az 44 négyzetméter volt. És akkor azt mondtam, hogy még egy esélyünk van, hogy kikerüljünk ebből a kislakásból. Hogy akkor költözzünk el. És akkor 99-ben leköltöztünk Törökbálintra. A gyerekek, a Dóra is, a Zsombor is, a Lotti is eléggé betegecskék voltak. Meg küzdöttek ezzel a köhögéssel, asztmával, és akkor én, a képviselői ismeretségem alapján, kaptam egy tippet, egy befelé építkezett lakás Törökbálinton. Tehát ha itt bemész a kapun, akkor itt van az első lakás, Marika néni. Mi laktunk középen, hátul meg Jenő bácsi. Megnéztem, egy 67 négyzetméteres előkerttel, úgyhogy teljesen jó volt. Fürdőszoba, vécé benne volt. Jó, igaz, hogy ott volt a kert mellett az emésztő, de az is normálisan, ki volt betonozva. Kéthavonta hívtuk a szippantót. Volt egy ügyvéd ismerősöm, mondom, találtam egy lakást. Ne hülyéskedj, találtál Törökbálinton? Na, hát akkor azt ő is szeretné megnézni. Leszaladtunk a kocsijával. Jó, azt mondta, segítek nektek, ha ilyen gyorsan kell. Kiveszem a fiókból, mondta ő. Potom áron, 2 millióért vettük meg. A Lónyayt meg eladtuk 2,4 millióért gyorsan, itt is szerencse kellett, s elköltöztünk.

Gyerekek örültek neki, iskola közel volt. Önkormányzat közel volt, a végállomáson frekventált helyen. Ott az erdő mögöttünk, tehát teljesen rendben volt. Lillának valahogy nem tetszett a dolog, nem volt együttműködő. Közben már romlott a kapcsolatunk, hát én már elég sokat kimaradoztam, elkezdtem… piálgatni, elkezdtem játékgépezni, és már nem úgy

mentek a dolgok, ahogy kellettek volna. A képviselőségben még ment, ott még nem volt gond, azt csináltam, azt szerettem csinálni, csak a Lilla nem értett egyet, hogy esténként járok haza, hol vagyok, meg merre vagyok? Hát, mindegy, szóval… ez már sok volt neki gondolom… meg már igazából elhidegültünk egymástól, ezt lehet mondani, ezt én sem tagadom, tehát mind a ketten részese voltunk, én is, talán meg ő is, és akkor 2003-ban nekem… megismerkedtem a Szilvivel Törökbálinton, és akkor… én vele kezdtem el járni.

És akkor 2004-ben beadtuk a válópert. És akkor elváltunk. De én még két évet ott voltam. De… még volt valami kapcsolatunk, én nem tudom, hogy most józanul, vagy, hogy? Nem tudtam róla… valahogy ott voltam, ott maradtam. Aztán nem tudom, milyen állapotomban voltam, vagy ő. A lényeg az, hogy 2004-ben megszületett az Ábel. Ugye 2003-ban sikerült még valahogy összehoznunk, még becsúszott. De akkor már nem laktam ott, mikor megszületett az Ábel. Én már fönt laktam a mostani élettársammal a VIII. kerületben, és ő telefonált, amikor teherbe esett, hogy terhes, és megtartja. Mondtam, minek neked? Hát nem vagyunk együtt. Nem, ő nem veteti el, megtartja és kész. Így is nyomorban élünk mondom… Hát azért nem voltunk nyomorban, mert akkor már 213 ezret kaptam az önkormányzatba'. Azért nem éltünk mi nyomorba, mindegy. Vissza akart csábítani.

Megtörtént az az eset, hogy 2005-ben, amikor már egyéves volt az Ábel, közösen mentünk le nyaralni. Jött velem a Szilvi, és közben vittem a gyerekeimet. Mondtam neki, ha te föláldozod a gyerekeidet ezért a hülyeségért, akkor csináld. De ne a gyerekeken álljál bosszút. Maradj itthon a kicsivel, én meg leviszem őket. Aztán ragaszkodott, hogy menjünk le, ő is jön. Hát mondom, ezzel nem tudsz visszacsábítani, 17 évet éltünk együtt, mondom, ismerem már ezt a variációt, nem kérek belőle többet.

Azt hangsúlyoznom kell, utána változott meg a Lilla, miután én elköltöztem a Szilvivel. Akkor rájött, hogy nincs, aki fölálljon helyette, megcsinálja. A gyerekek is panaszkodtak, hogy úgy pucolta a krumplit, hogy az ágyba'… Szóval nem volt hajlandó… Nem tudom, nem volt kompromisszumképes. Közben fölnőttek a gyerekek. Főleg a Kristóf, ő már nagy volt. Be tudott segíteni, meg a Lotti, takarítani, főzni, bevásárolni. Nem volt nagy dolga, csak beosztani a pénzt, és ő ezt nem tudta. S a családsegítő megcsípte, és ezért védelem alá vették a gyerekeket. Az azt jelenti, hogy neki együtt kellett működni a családsegítővel. Ez már neki nem tetszett, hogy valakitől neki függeni kell. Ja. Iskolában is a gyerekek állandóan noszogatva voltak, nem voltak velük megelégedve, akkor se, ha jók voltak, depressziósak lettek a gyerekek, Dóra is, Lotti is. A Lotti az már tizenhat

évesen elment, úgyhogy kész. Szóval, ő is már csak akkor jött vissza, amikor hozta az unokámat. Ja. A legjobban a nagyoknál kérték, hogy menjek be a szülőértekezletre, de mindegyiknél nem lehettem ott… Érdekes, a lányoknál nem volt gond, azok elmentek. A fiúk… Üveget gyűjteni, sörös, kis, nagy… iskola helyett. Vagy a két utolsó óráról megléptek. Be volt adva az én számom is a rendőrségre. Már a budaörsiek ismertek. Balog úr, jöjjön, mert itt van a két fia. Tesco, Auchan. Jártak lopni. Eleinte még jót csinálták. Azt csinálták, hogy a kocsikat ők tolták vissza, kivették a 100-ast, és azt elkérték… S azután loptak, ami már veszélyes. 14 év alatt ez nem volt gond, de 14 év felett már igen.

Mi elváltunk, nyolc gyereket a bíróság neki ítélte, és 2006-ig tudtam neki fizetni a gyerektartást, azt a kilencezer forintot gyerekenként, sőt, még többet is adtam neki, és utána már nem tudtam fizetni, mert nem voltam már benn a képviselőtestületben. Közben a gyámügy indított egy eljárást a Lilla ellen kiskorúak veszélyeztetése miatt, hogy nem tudja ellátni a nyolc gyereket. Ellenőrizték a Lillát, elég rosszul tartotta a háztartást, és ezért úgy döntött a gyámügy, hogy a három gyereket elviszi, a három fiút. A Márkót, a Renátót meg a Zsombort. A többieket viheti magával. Én is ott voltam a meghallgatáson, mert az apukát is megkérdezték. De mit tudtam tenni akkor, amikor albérletben voltam, és nem tudták kiadni őket. Ha tudtam volna szerezni az önkormányzattól egy újabb lakást, pedig minden követ megmozgattam, de annyi követ nem sikerült… Pontosan nem tudom, da azt hiszem, 2005-2006-ban bekerültek mind a hárman az intézetbe. Bekerültek és kész. S közben, amíg én nem voltam, Lilla föl is vett a házra kölcsönt. Tehát jelzálogot… Azt aláírtam, mert mindkettőnk nevén volt, attól függetlenül, hogy elváltunk 2004-ben. Szépen ez a pénz, 1,5 vagy 1,8 millió elkopott. Nem lett visszafizetve. 2009-ben elárverezték a házat, amiből még én ki tudtam harcolni 400 ezret. Többet nem. S mondtam neki jó, itt a fele, meg még adok 50 ezret. Úgyhogy 250 ezret kapott.

Elmentek a X. kerületbe, albérletbe, ott látogattam a gyerekeket… de akkor már nem voltam olyan állapotban, hogy mindig látogassam. Apu részeg, apu nem izé, nem normális, így-úgy-amúgy. Majd akkor gyere, amikor nem vagy részeg, és így. 2006–2008-ig a Szilvivel együtt voltunk, együtt is laktunk. De elfogyott már ott is a pénz, és nem tudtuk fizetni az albérletet, meg nem volt munkánk, ezért ő visszaköltözött az anyjához, és én nem mehetek oda. Utána bekerültem ebbe a súlyos helyzetbe. Hajléktalanszállón laktam, de akkor már piáltam. S hol beengedtek, hol nem.

A pályafutás az 2005-ben tört el, az enyém. Én megmondom neked őszintén, ott rontottam el, hogy elkezdtem inni, meg gépezni, meg mittu-

domén. Azt végképp nem tudom, hogy miért. Hát, gondolom, hogy agyilag elszálltam, unalmamban, már nem találtam otthon semmi jót, meg Lilla se törődött semmivel. Kosz volt, mocsok volt, tetvesek voltak a gyerekek nem is egyszer, aztán ez nekem sem tetszett. Nem. Törökbálinton is még jártunk ide-oda-amoda, de hát… Az még nem volt olyan vészes, de már ott is ittam. A gyerekek sem találták igazán magukat a faluban. Kinéztek ott bennünket. Azért, mert ők cigány gyerekek voltak. Sváb gyerekek meg nem igazán fogadták be.

Elárverezték a törökbálinti házat közben, 2009. június 16-án. Akkor a volt feleségemék elköltöztek a X. kerületbe a Liget térre. S én meg ott ragadtam az utcán.

„INKÁBB VAGYOK CIGÁNY”

Lilla, az anya

Elég nyitott az életem. Pesten születtem 68-ban. Itt is éltünk, de nem az apámmal, mert ő alkoholista volt. Nem emlékszem rá, csak arra, amikor jött láthatásra, hogy inkább a bátyámat imádta. Úgy éreztem magam, mintha kolonc lennék, ilyen kötelező program keretében vagyok mellette. Úgyhogy volt egy ilyen gyerekkori sérülés. Anyám terhes volt velem, és a genetikai apám meghívta a főnökét a feleségével, és berúgott ott a főnöke előtt. Fogta, elővette a vasalót, és úgy elverte anyámat, hogy mindenéből folyt a vér. Gondolom, hogy ez az alkoholizmus nem tolerálás nekem onnan jön. Pestről első osztályba mentünk le Kunszentmiklósra, mert akkor ment anyám férjhez a mostohaapámhoz. Az életem a szocializmusban telt, és ez eléggé rányomta a bélyegét, mert a politizálás mint olyan nem…

Nekem a dédnagymamám még grófnőnek született, sőt, még a nagymamám is, nagymamám Pozsonyban. Grófnő volt, és nem lehetett róla tudni, mert anyu mindig azt mondta, hogy a falnak is füle van. Hát milyenek voltak a választások? Kormányfő Kádár János, és más név nincs… Anyu nagyon félt, még falakon belül is, mert az én nagypapám a belügyben dolgozott. Kormányőr volt, egészen pontosan a Kádár sleppjéhez tartozott. Földesúr volt, és valahogy elhelyezkedett. Nem tudom. Volt csendőr is. Családi szóbeszéd szerint Diósjenő a miénk volt. Hát államosították. Legalábbis így tudom. Lehet, hogy ezért cserébe maradhatott. Azt tudom, hogy nagyon dörzsölt volt a nagypapa. Tudott helyezkedni, na. Család érdekébe’ bármit. A lényeg az, hogy a dédi lány fejjel szülte az én nagymamámat. Cziger az anyja neve, és Cziger a lánykori neve is. Anasztázia volt a

keresztneve. Cziger Anasztázia. A nagymama Pozsonyban volt lánynevelő intézetben, de végül is nem dobta el a dédi, csak el lett tüntetve. Tehát tipikusan ez a grófi család. Ugyanez volt jellemző édesanyám nevelésére, tehát szexuális felvilágosítás mint olyan nem. A gólya hozza a gyereket, és ezeket valamilyen szinten áthozta az én nevelésembe is, én se tudtam, mi az, hogy menstruáció. Azt hittem, meg fogok halni, amikor megjött.

Eléggé zárt volt anyukám is. Gyakorlatilag húsz év alatt annyit beszéltünk, már gyűrűs vőlegényem volt, és amikor mentem ki az ajtón, és már csak tíz-tizenöt centis rés volt, ahogy csuktam volna be, akkor ő az ajtó mögül kiszólt, és megkérdezte, hogy és le szoktam feküdni a barátommal? És én gondoltam ugye, nemet nem mondhattam, hát most itt az ideje, hogy, majd legfeljebb elfutok, ha hallom, hogy rohan az ajtó felé, mondtam neki, hogy igen. Annyi volt a válasz, hogy jó, de védekeztek? S én mondtam, hogy nem. Azt mondja, pedig kellene. Ennyi. Húsz év alatt ennyit beszélgettünk. Semmi többet. Egy ember volt a családban, aki húszéves koromig megkérdezte, hogy mi a problémám, s az a mostohaapám volt. Egyetlenegyszer. Soha, soha senki. Illetve a nagybátyám, nagynénám próbált velem beszélgetni, de inkább olyan szinten, hogy amikor látták, hogy szomorú vagyok, odajöttek, és azt mondták, hogy tudod, hogy milyen anyukád, tessék így elfogadni, ő mégiscsak az anyukád. Tehát, az is rám volt így nyomva, hogy én legyek az okosabb. Amikor a főiskolán kérték, hogy valami családi élményt, valami szépet rajzoljak le, hát egy olyan élményem nincs, amikor úgy öt percig nyugodt lehettem volna. Nem. Kész.

Anyám dolgozott, bérszámfejtő volt. S amikor onnan kilépett és lángost sütött, iparos lett, abban még én is segítettem neki. Jól ment, jól csináltuk, csak kórházba került, mert a visszerét megcsináltatta. Az alatt az idő alatt a mostohaapámmal mentünk ki. Volt elég pénz, anyám mondta, hogy ne menjünk. A mostohaapám úgy elégette a lángost, hogy a teteje fekete volt. Azután el is pártoltak mellőlünk. Amikor visszajött anyám, már nem érte meg csinálni. Vissza az állásába már nem vették, úgyhogy az iskolába vették föl. Mindig is szellemi foglalkozásokat végzett. Ő eléggé művelt volt, szerette a verseket. A mostohaapám meg ilyen földhözragadt. Pénz beszél, és akkor ezt kell előteremteni. Abszolút nem volt művészeti hajlamokkal megáldva.

Egészségügyi szakközépbe jártam Pesten, onnan hazahoztak. Igazából azért, mert az anyám azt mondta, hogy a mostohaapám itt flangál Pesten a barátnőjével, és nem akarja, hogy észrevegyem. Mostohaapám szerint hülye voltam, nem tudtam tanulni. Igaz, kettesekkel, lájtosra vettem az egészet. Ha kaptam volna egy lehetőséget, a kompromisszumkötésre, akkor biztos

nem bukom meg, csak hadd maradjak. Ott valami nem stimmelt, hazavitt. Énszerintem az volt az igazság, hogy anyám depressziós volt, és hiányoztam neki. Gimnáziumba kerültem, különbözeti vizsgával Kunszentmiklóson, és ott bukdácsoltam. A bátyám volt a menő gyerek. Nem jó a kapcsolatom a bátyámmal. Valahogy nem. Elmegyünk egymás mellett. Most anyám halála után, úgy valamennyire van. A lényeg az, hogy én nem voltam ott menő, sőt csúfoltak, egy barátnőm sem volt. Nem is tanultam, nem is érdekelt. Orosz nyelv, mit tudom én. Dolgozni akartam. Reggel fölkeltem iskola, délután hazamentem, iskola, de közben házimunka.

Szórakozni! Nagyon sokszor hallottam anyámtól, hogy most nem mehetsz el, mert tanulnod kell holnapra, munkád van. Nem azt, hogy ne menj el, mert unatkozok. Mert ugye a mosogatást meg takarítást azt megcsináltam, mert azt tudtam, hogy azt meg kell csinálni. Azt mondta anyám, amikor 18 éves voltam, tehát kétszer jártam a másodikat. A harmadikat jártam, és azt mondta, ha háromból megbukok, és már nem pótvizsgázhatok, akkor el is mehetek akár dolgozni. Akkor gyorsan meg is buktam háromból, mert dolgozni akartam.

Aztán a Lászlóban megszereztem az érettségit, hét gyerek mellett. Durván egy 10 évembe tellett, hogy elhiggyem, nem vagyok hülye. Hogy én le tudok érettségizni, mert ugye visszahallottam, hogy apám mondta, hogy én hülye vagyok, meg lány… nem kell neki iskola. Férjhez megy, aztán kész. Gyerekeket nevel, meg majd otthon a háztartás. Vidéken háztartásbeliek voltak az asszonyok, disznót neveltek, tehenet fejtek, meg a férjüket várták haza.

A gyerekkorom az nagyon el volt cseszve, s én úgy gondoltam, hogy azért kell férjhez mennem minél hamarabb, hogy külön lakásba költözhessek anyámtól. A gyűrűs vőlegényemmel is azért ismerkedtem meg. Ő egy egyszerű parasztfiú, most jó értelembe vett egyszerű földműves szülők gyereke volt, akiknek azért volt otthon háziállat, volt saját részük a tsz-be’, elég gazdagok voltak, s egy szem fiúgyerekük volt, aki örökölt mindent. Majd egy-két éven belül elválok, ha van gyerek, az se gond, majd úgyis velem marad a válás után, és megszabadultam anyutól, külön lakásom lesz.

Aztán nem szerettem a vőlegényemet. És végül csinált valami olyat, amire azt mondtam, hogy na, ezt jó, nem csinálom tovább. Elmentünk valami házibuliba, s ott összevesztünk. Végül is valamit mondtam neki, s valahogy így meglökte a vállamat, előttünk volt valami kanapészerűség, aminek a sarkába megakadtam, s átestem rajta. S akkor mondtam, hogy jó, figyelj, ha te így bánsz velem már most, akkor köszönjük, nem. Visszaadtam a gyűrűt, vége volt az eljegyzésemnek, de ez érzelmileg nem érintett. Mondom, nem a szeretet vezérelt.

Aztán megismerkedtem az apjukkal, a Gyuszival, akibe, hát úgy két hét után, eléggé szépen beleszerettem. Ez tényleg szerelem volt részemről, vagy nem tudom. Ennyi év után már nem tudom. Én akkor tényleg úgy éreztem, hogy szerelmes vagyok bele. És őneki volt saját, illetve önkormányzati lakása, és sajnos, minden kapcsolatkeresésemnél, ha nem volt lakása, nem lakott külön az anyukájától, akkor szóba se jöhetett. S neki meg volt saját lakása, úgy, hogy végül mi három hét után összeköltöztünk. Öt hét után én már várandós voltam a nagylánnyal.

Na szép történet volt, mert a Nóri már akkor is létezett. Volt neki előttem, meg közbe', meg alatt, szóval, volt neki, az első házassága, és amikor az tönkrement, akkor volt neki egy barátnője, egy Nóri nevezetű leányzó. Nem tudom, mennyi diploma, nagyon értelmes, nagyon okos, nagyon gazdag zsidó nő. Két-három évvel volt nála idősebb, én úgy tudom, hogy nagyon szerelmes volt a Gyusziba. Végül is várandós volt a Gyuszitól, de elvetette azt a babát. Egy nagyon jómódú zsidó család. Nem mondom, hogy teljesen hagyományőrzőek. Nem a valláshoz kötődő ez, maga a neveltetés, az végül egy olyan tartást ad. Keretek közé vannak szorítva, maga a zsidó neveltetés. Ezzel mindent elmondtam. A karácsonyt ugyanúgy megülik, keretek között vannak, tól-ig mozognak. Abba nem igazán fér bele a Gyuszi, ha nincs pénz, akkor kihozom a pelenkát az üzletből. Ráakasztom a pelenkát a babakocsira. Ez nekik már nem fér bele. Ők inkább visszavitték volna, csak hogy ne nevezzék őket tolvajnak. Én meg nem mertem volna visszavinni, mert legközelebb is oda megyek. Meg maga az, a tartás, az, hogy mit jelent egy nő. Nem rossz értelemben mondom, csak a Gyuszi oda nem fért be. Mást jelent a zsidóknál a nő, mást a roma kultúrában. Ugye ott nincs ellenkezés. Amikor Gyuszi felhívta a Nórit, az anyja vette fel a telefont, és ő mondta, hogy elveteti a gyereket, mert hogy nem akar semmit a Gyuszitól. Vége, ennyi volt. Az anyja ellenezte ezt a kapcsolatot.

Én a Gyuszitól hallottam, hogy ők összevesztek. Nagyon úgy nézett ki, hogy végleg és azért keresett a Kristóf mellé valakit. A mienk egyáltalán nem volt egy szerelem a részéről, ez egy észérv volt, hogy a gyerek mellé anya kell, hogy megkaphassa, mert három műszakos rendőr volt. De közben a Nóriba meg szerelmes volt. Aztán, amikor én várandós voltam már a Lottival, kiderült, hogy találkozott a Nórival, tisztázták, hogy ez nem a kapcsolat vége volt ez a gyerek elvetetés, csak nem úgy álltak anyagilag sem, meg a kapcsolatuk nem olyan szinten állt, hogy megtartsák ezt a babát, úgyhogy újra kibékültek. És akkor én otthon voltam egyedül, ő ment randizni, vártam a közös gyerekünket. Akkor végül szeptemberbe', a mai napig nem tudom, illetve csak sejtem, hogy milyen megfontolásból, ő megkérte a kezemet. Gyanítom, hogy azért, mert jól esett neki, hogy

valaki azért otthon várja. Mert a Nórival nem tudták megoldani, hogy összeházasodjanak, s ezért inkább engem választott. Mert akkor van otthon meleg étel, takarítva, jól van, van otthon valami kis rabszolgaszerűség, vagy ha éppen nem ér rá a Nóri, velem eljátszadozgat. Én gondolom, hogy ez lehet a háttérbe'. Kedves volt, aranyos volt, biztos, hogy szeretett, mint egy embertársát, de nem volt szerelem a részéről. 88. novemberben mentem férjhez 20 és fél évesen.

Egy szoba-konyhában lakott a Gyuszi az Apród utcában, és én oda költöztem hozzá. Aztán sorba jöttek a gyerekek. Megszületett az első közös lány, a Lotti. 89. február 11-én született a Lotti, és március 20-án hoztuk haza a Kristófot. 89-ben. Akkor már hároméves volt. Aztán ott voltak gondok ugye, mert az intézeten belül néha lementek a parkba, de ilyen kötéllel. Nem igazán értem, hogy tudták levinni őket a parkba, mert amikor én hazahoztam a gyereket, az ilyen sima terepen vagy tízszer elesett. Teljesen összeakadtak a lábai, nem tudott járni a gyerek. Abban az időben 89-ben pszichológus még nem igazán volt elterjedt. Én annyit tudtam, hogy fönt laktunk egy magas földszinten, „kisfiam, menjél föl a lépcsőn, gyere vissza, menjél föl, gyere vissza”. Meg különböző dolgokat, „guggoljál”. Ha elveszed, guggolva vedd fel. Próbáltam, hogy valahogy erősödjön a gyerek.

Tudom, hogy követtem el hibákat, nem volt hozzá elég türelmem. Voltak gondok, de én folyamatosan azt kaptam meg, hogy ő nem az én fiam. Bármit csinált a gyerek. Leült, megevett egy kiló kenyeret, és megevett egy fél kiló párizsit, ha oda raktam még, hogy kérsz még? Úgy nézett… Onnan jöttünk rá, hogy a gyerek nem bélpoklos, hanem ha oda tettük, akkor azt meg kell enni. Így volt nevelve. Szegénykém megette, utána meg roszszul lett. Amikor szóltam neki, hogy kisfiam, nem kell mindent megenni, akkor a Gyuszi jött, hogy nem kell beleszólni, nem a te fiad. Ezt nagyon sokszor megkaptam, hogy nem az én fiam. A kettőnk viszonya sem volt jó. Elég agresszív is voltam a gyerekkel, az az igazság. Sokszor kikapott, nagyon sokszor. Sajnálom, én ezt megbocsátani nem fogom magamnak, de végül is velünk maradt a nagyfiú.

Rosszat nem mondhatok, mert apaként Gyuszi tökéletes volt. Mindenféle filmet látott, ő abból kiszedegette, ami a gyerekeknek megfelelt, s ezeket összeolvasztva péntek délutántól vasárnap estig mesélte, könyv nélkül. Egész nap bent feküdtek, bent kajáztak, szóval tényleg csodálatos volt. Amikor olyan volt, vagy jó idő volt, akkor, na, most elfogyott a mese, akkor mentek csavarogni, kirándulni. Velem, vagy ha pici baba volt, akkor én ugye otthon maradtam. Gyakorlatilag Fiastyúknak becézték, mert ha kiment az utcára, három-négy gyerek volt körülötte. Tehát, tényleg csodálatos apa volt.

Férjnek csapnivaló, mert ugyanúgy meg volt neki a Nóri, aztán voltak időszakok, amikor megint mosolyszünet volt, de aztán megint kibékültek. Tehát, folyamatosan végig a tizenhét évünk alatt, megvolt neki a Nóri nevű lány. Tőle is van egy gyereke, egy kislány. Valamikor 95-ben született. Ő is Crohn-beteg, egy vagy két évvel idősebb a Rékánál. Nem látogatja. Meg hát, voltak mások is, nem egyszer, nem kétszer. De mivel én apa nélkül nőttem fel, a nevelőapám pedig… Anyámnak voltak olyan elképzelései, hogy a mostohaapám hajt rám, de most ez, hát nem tudom. Tényleg voltak furcsa dolgai, volt olyan, odajött, átölelt. És sem a saját fiát, sem a bátyámat nem ölelgette. Na, most egy lányt másképp nevel az ember, az tényleg több simizést igényel, tehát evvel nincs így gondom, csak a mai napig nem tudom, sőt. Ebbe bele lehet bolondulni, igaz, nem igaz. Nem tudom. Ez is rányomta úgy a bélyegét a kapcsolatunkra, én ezért is néztem el neki, meg azért, mert mondom, nem volt apám, és én éreztem annak hiányát. Bizony, ha odaáll a gyerek, és éppen rosszalkodik, akkor nem biztos, hogy én úgy mondom meg neki, ahogy ő azt ott megérdemelné, hanem sokkal keményebben, s akkor van egy apuka. És ezért én nagyon fontosnak tartottam, hogy legyen egy apa is a családban, két szülőből álljon a család.

Ami még gondot okozott, ami kettőnktől független volt, hogy ő cigány származású, én magyar. Én magyarként éltem, ő cigányként, de az az igazság, hogy amit mi Törökbálinton tapasztaltunk rasszizmust, a miatt én azt mondtam, hogy szégyellem, hogy magyar vagyok, én inkább vagyok cigány. Én tudom, hogy különben is a törvény úgy szól, hogy cigány az, aki annak vallja magát. Nem, a gyakorlatban az, akit a szomszédja annak vall. És engem meg annak vallottak, de egyébként én büszke vagyok rá, a mai napig azt mondom, inkább vagyok cigány, mint magyar. Inkább vagyok cigány. De a két kultúrából adódóan voltak azért súrlódások. Tehát az, hogy náluk a látogatáskor kötelező enni. Szegény anyósom írástudatlan volt, attól függetlenül tiszta asszony volt, ettől szerettem, imádtam. De ő ilyen, én lapulevélnek hívom, nem tudom milyen levél volt az, de abba be lehet csomagolni tényleg a káposztát, vagy ilyen kukoricadarát, és én olyat nem ettem még. Én például abból nem ettem. Vagy mikor mondták, hogy kimennek gombát szedni az erdőbe, én halálra rémültem, nem, nem, meneküljünk! Nekem a gomba, az a boltból, csak és kizárólag ott venni, kéz alól nem. Tehát voltak ilyen kulturális problémák. Vagy például, ahogy a gyerekekkel, ami engem zavart, a gyerekekkel, gügyügyü *(utánozza).* Jaj, megtókollak. Én meg nem, jaj! Én úgy szocializálódtam, hogy nem szabad, mert így tanulja meg. Gyuszival ebből voltak vitáink.

Elég sok vita volt. Ő nem értette, hogy én miért nem értem meg őt, én meg nem értettem, ő mért nem ért engem. Aztán végül is összecsiszo-

lódtunk. Ha valami olyat csinált, amitől nekem égnek állt a hajam, akkor rákérdeztem, hogy ez most mi volt. Tehát, tanítgattuk egymást. Ő intézetben nőtt föl, hatéves korától, ha jól tudom. Igazából családmodell, mint olyan, neki nem volt. Azt tőlem. Irányítani kellett. Tehát, ha megszületett a gyereked, akkor nagyon aranyos, de nem messziről integetünk neki, hanem odamegyünk, megfogjuk, felvesszük, megpusziljuk. Azt, hogy mit kell művelni egy apának, azt nagyjából tőlem tanulta meg. Itt a kultúráknál, mai fejjel nem mondanám, hogy nem mennék hozzá egy roma emberhez, de másképp. Valószínű több türelemmel fordulnék felé. Nem mondom, hogy, ahogy ők főznek, vagy ahogy nevelik a gyerekeket, én nem mondom, hogy az ő kultúrájuk rosszabb, de annyival másabb. Én gondolom, ha kimennék most valamelyik arab országba, tök mindegy, ott is a hajamat mereszteném, Úristen, ne, ne, ne.

Engem nem érdekel, ha megcsal valaki. Fáj, fáj, meg próbálok balhézni, de hosszú távon nem érdekel, tehát el tudom nézni. Mert anyám féltékenységi rohamai, meg hogy az nem volt gond, hogy kiküldött éjfélkor az utcára, ott álltam lesben, hogy hova ment este a mostohaapám. Volt, hogy éjfélkor mentem haza télen a legnagyobb hidegben. Az nem volt gond. Én akkor azt mondtam, hogy a féltékenykedés, mint olyan, magasról teszek rá. Ha meg akar csalni, ki megy ide, hazajön egy kiló kenyérrel meg vajjal, s azt mondja, hogy órákat állt sorba. Én ebbe nem megyek bele, nem érdekel.

A másik viszont, amit nem viseltem el, és a mai napig nem, az az alkoholizmus. Ez olyan szinten rontja meg a gyerekek életét, volt ugye a mostohaapám. Biztos volt benne ital, mert mindig volt benne, és kétszer volt az, hogy a szemünk láttára majdnem megfojtotta anyámat. Nem ütötte-verte, szó nem volt erről, anyunak volt egy természete, és kihozta belőle. Fojtogatta a mostohaapám anyámat, akkor láttam, hogy az öcsém, hatalmas nagy barna szeme volt, s az iszonyatosan kikerekedett. Én még gyereket így rettegni nem láttam. S akkor rájuk üvöltöttem, hogy be lehet fejezni. Befejezték, legalábbis akkor abbahagyták, s akkor én azt mondtam, hogy nem. Az alkoholizmust nem vagyok hajlandó elviselni.

Azért is lett vége a házasságunknak. Néha alkalmakkor berúgott. Meg volt egy idő, egy olyan két hónap, amikor volt albérlőnk, egy-egy pár, tehát két házaspár lakott nálunk, és ők ittak. És belevonták a Gyuszit is. És két hónapon keresztül minden este olyan részeg volt, hogy bejött, lefeküdt, még bocsánatot is kért, olyan aranyos szinten történt az egész, még a gyerekeit is megszeretgette, tehát semmi probléma nem volt, de mondtam, ha ezt így folytatod, akkor ezt nem. Azt tudom, hogy így alkalmilag

el lehet viselni, de mindennap nem. Aztán sokáig nem is volt ebből probléma, hosszú ideig nem ivott, még egy sört sem.

Végül is, legutoljára, ami miatt felbomlott a házasságunk, amikor összejött egy nővel Törökbálinton. Ja, elköltöztünk Törökbálintra. 99-ben költöztünk oda, s akkor Nórival is megszakadt minden kapcsolata, illetve látogatta a kislányt, aki akkor már megszületett. Szerintem a Nóri abban bízott, ha megszületik a gyerek, akkor összeházasodnak. Mert mi akkor el is váltunk. Nem költözött el tőlünk, mindennap ugyanúgy folyt, de elváltunk. Állítólag azért, mert magasabb családi pótlék jár, a mai napig nem tudom, hogy miért kellett, de elváltunk. Végül úgy házasodtunk újra össze, hogy a szocpolt föl akartuk venni. Fel is vettük. Akkor nem volt semmilyen más kapcsolata, és azt éreztem, hogy neki valami hiányzik. Arra gondoltam, hogy ezek a kis kalandok hiányoznak az életéből, de elkezdett egy képviselői pályát.

Tehát, ő már kisebbségi képviselő volt, és a Fidesznél dolgozott, illetve segített az egyik parlamenti képviselőnek, és mondták, hogy őt bejuttatják önkormányzati képviselőnek, cigány vonalon, be is juttatták, a IX. kerületben volt önkormányzati képviselő, s a következő ciklusban ő már parlamenti képviselő lett volna. És amint elkezdődtek ezek a kampányok, egyre többet volt távol, egyre később járt haza. Így ismerkedett meg azzal a nővel. Jött haza, vagyis a kocsmába, az asztalnál leült egyedül meginni egy sört, s a nő a másik asztaltól átszólt, hogy gyere ide, fizetek neked egy sört. Így ismerkedtek meg. Gyuszi akkor dolgozott még mint szociális munkás az önkormányzatnál, az V. kerületben, meg az Erőd utcában is, szociális asszisztensként. Gyuszi azt mondta, hogy megpróbálja meggyógyíttatni, tehát egy elvonóra elküldeni, de ehhez néha le kell ülnie egy pohár sörre mellé. Na most szerintem ő úgy gondolta, mert a szociális munkában mi azt úgy tanuljuk, hogy le kell menni az illető szintjére. Mert hát tényleg, tehát most nem lenézésből mondja az ember, de tényleg, lejjebb van. Tehát én nem mondhatom innen neki, hogy gyere, másszál már föl, le kell mennem az ő szintjére. És segíteni fölmászni. És ő is gondolom, úgy értelmezte, hogy akkor ő lemegy egy alko… lemegy egy alkesz, vagy legalábbis iszik annyit, mint egy alkoholista, megmutatja, hogy látod, én is tudom, és akkor most gyere, menjünk föl, de hát ő is ott ragadt. És aztán egyre többször jött haza ittasan. Nem részegen, de már spicces volt, éreztem, hogy van benne sör. Mondtam, hogy ez nem nagyon volt rád jellemző.

Bocsánat, ezt elfelejtettem, de még mielőtt megismerkedett volna a hölggyel, hogy akar tőlem még egy gyereket. Nem értettem, én a Réka után lezártam a szülési korszakomat, és utána jött volna a tanulás, aztán

a karrier. Én így gondoltam. Nagyon akart volna még egy gyereket, és én már harmadéves voltam a Wesleyn[1]. Mondtam, hogy nem, semmiféleképpen nem. Aztán a munkahelyemen[2] harmincszázalékos leépítés volt, amibe én beleestem. Jó, úgy gondoltam, ha most gyereket vállalok, a gyes alatt megszerzem a diplomát, gyesem lesz, mert a munkahelyemről nem rúghatnak ki, és a diplomával új munkahelyet mégis könnyebben keres az ember. És plusz még én feltételként szabtam a volt férjemnek, hogy nem járhat a kocsmába, és a játékgépről, mert ugye játékszenvedélye is volt, arról szokjon le, plusz fel kell újítani a lakást, amire jelzálogot vettünk föl, s a csempe akkor már ott állt két éve. Az istennek sem akarta letenni, én meg ugye nem értettem hozzá.

És akkor volt neki már ez a nőci, de hát úgy nem esett le, nem tudom, már mit éreztem evvel a nővel kapcsolatba. Úgy nem stimmelt, de hát végül is annyira, annyira akarta azt a babát. Kisfiút. Terhes lettem. Ahogy terhes lettem, rá egy hónapra közölte, hogy nem**.** Meggondolta magát. Jó, de mondtam, hogy a gyerek nem játék, amikor eluntam, visszaviszem a boltba. Mondtam, hogy ez így nem működik, szó nem lehet róla, hogy elvetessem. És végül is így hordtam ki, amikor rájött, hogy nem fogom elvetetni, onnantól kezdve gyakorlatilag két-háromnaponta hazajárt átöltözni, és utána ment is el. Így zajlott az életünk.

Aztán a válással volt az a dolog, hogy a nyakamba szakadt a közös tartozásoktól kezdve minden, meg még amikről nem tudtam, olyan tartozásokat vett föl. Jöttek hozzám olyan kétajtós szekrények, hogy fizessem ki, és akkor röhögtem, fizetni nem fizettem. S akkor mondták, hogy szépek a lányaim. S akkor mondtam, hogy jó, akkor talán mégis inkább kifizetem. Nagyon, nagyon kemény volt, és ugye én a gyerekek miatt mindenhol utolérhető vagyok. Az önkormányzatnál felvett kamatmentes kölcsönt rajtam akarták behajtani. Akkor befizettem valamennyit. A jelzálogot fizettem, amíg el nem árverezték a lakást, azt is az ő tartozásai miatt. Szépen lassan kivette a pénzt a zsebemből, szemetet szállítani nem tudtam. Akkor nagy nehezen azt is sikerült megoldanom, hogy szállítsák a szemetet, de hát addig folyamatosan úgy volt, hogy minden hónapban konténer. Fölraktuk a szemetet, akkor elment. Akkor egy hónapig megint gyűlt a szemét. Olyan szinten, valami iszonyatos körülmények között, hogy egy szeméttelepen laktunk, na. Szeméttelepen patkányokkal, benn a lakásban ugyan nem voltak patkányok, de kinn az udvarban akkorák, mint egy ló. Iszonyatos körülmények között, ennek fényébe’ engem feljelentettek

[1] Wesley János Lelkészképző Főiskola, szociális munkás képző kar
[2] Budapesti Szociális Módszertani Központ

gyermekveszélyeztetés miatt, végül is kaptam két évet, három évre felfüggesztve.

De a mai napig így utánam nyúl a volt férjem. Felmondta az Elmű a szerződést, az óra ott volt, azt nem vitték el, és én használtam a villanyt. Jöttek a számlák, és én nem fizettem. De a fejemben ott volt, hogy ezt tartozásként nekem majd valamikor rendeznem kell, s most kiderült, hogy én loptam az áramot. Azt mondta, hogy ő szólt nekem. Hogy én tudok róla, hogy nincs szerződés. Őrjöngtem, megmondtam neki, hogy többet nem láthatod a gyerekeidet, ennyi. Van egy újabb, most megint van egy újabb ügyem, és fogalmam sincs, hogy fogom leélni a hátralévő életemet, mert gyanítom, hogy lesz még egy jó pár ügyem miatta, passz. Ez ilyen erkölcsi rész, meg anyagi.

Így hordtam ki egyedül a kisfiút, veszélyeztetett terhes voltam. A főiskola ugye abbamaradt. Egy álom, hogy majd még folytatom. Lett volna rá esély, három vizsgám hiányzott, de a harmadik írásbeli volt, szociális munka gyakorlatból, és az meg volt írva, de a volt férjem nem vitte be, két vizsgára kellett volna csak bemennem, így meg lett volna a harmadik évem, ha nem is tudtam volna részt venni a tanulásban, de az osztálytársaim, akinek a fele munkatársam is volt, azok segítettek volna. És nem jött össze.

Elvileg van arra lehetőség, hogy én még szociális indokkal folytassam ezt, megszerezzem a diplomát, de most, speciel, nem. Most nem abban a helyzetben vagyunk. S az, hogy ő apaként egyáltalán nem funkcionál, sőt, egyre rosszabb. Gyakorlatilag mi hívogatjuk, hogy „Te, nem akarnád a gyerekedet, hogy mégis valaki öreg korodra rád nyissa az ajtót?”. Vagy, „Nem gondolod, hogy most már neked kell valamit lépned?”. Gyakorlatilag én ott tartok, hogy azért hívogatom csak, már bocsánat, hogyha meghal, akkor tudjak róla. Részemről már csak ennyi. Mert ugye a gyerekek sem nagyon akarják látni.

Régebben élt az a kép bennük, hogy apu meg anyu egyszer újra összetalálkozik, de 2007 márciusában jöttünk fel albérletbe, a Rottenbiller utcába, és 2007 májusában hazaköltöztünk Törökbálintra, akkor ő ott lakott a barátnőjével. S amit én vettem, ezt muszáj kiemelnem, négyes kopásálló mázas gress kőlapot, azt ő eladta. Tizenötezer forintért eladta. Állítólag elporladt. Elporladt! A sarokban állva, négy-öt hónap alatt elporladt a télen.

Jó, mondtam, akkor vége, nem érdekel engem többet ez a ház, ez a lakás. Akkor gyűlöltem, szóval, akkor undorodtam tőle, tényleg, na, akkor tényleg nagyon, látni nem volt jó. De erőt vettem magamon, mert a gyerekek előtt ezt nem. És akkor azt látták ugye, hogy vigyorgunk, elhülyéskedünk, izé hm, esetleg valami… És hazaköltöztünk, mondván, hogy akkoriban kevesebbet ivott, tehát úgy nézett ki, hogy le fog szokni, és én

mondtam, hát esetleg, nem tudom. De mindegy, a lényeg az, hogy ha nem, akkor is, én ott vagyok, kontrollálom a helyzetet, és legalább a gyerekek látják, hogy mindennap részegen jön haza, hogy milyen mindennap egy alkoholistával együtt élni. Mert ők ugye csak józanul vagy majdnem józanul látták, nem engedtem, hogy részegen láthassa őket.

És aztán úgy a mindennapokba', de szóval az a helyzet, hogy azt viszont én toltam el, megérezte rajtam, hogy én már nem, mert mikor hozzám bújt, átölelt, nem, és ő ezt… Bármennyire próbáltam titkolni, ő ezt megérezte, és akkor elkezdett újra inni. És olyan félévet voltunk újra együtt és akkor… végleg, de legalább ennyi volt, hogy a gyerekek látták, és nem sérültek olyan szinten.

Sőt én úgy gondolom, hogy gyakorlatilag semmit nem szenvedtek. Hát elég vicces volt ez a hat hónap, amikor részegen, hát nem tudom. Letérdelt, és akkor a feje így és halálosan, szóval elkezdett előredőlni, és ilyen szivacson térdelt, és akkor előredűlt. És amikor már teljesen elöl volt, akkor a lábai az égnek álltak, meg a keze is és akkor a fejét így elfordította kicsit a szivacson: „Anya, anya! Süpped ez a szivacs, anya, süpped ez a szivacs”, és úgy röhögtünk, hogy nem bírtunk végül is fölállni. Csinált ilyeneket, és nem lehetett kibírni röhögés nélkül, és akkor már a gyerekek mondták, hogy anya egy kicsit ciki, hogy már apán röhögünk, és ezt azért már esetleg nem kéne, és akkor mondtam, hogy én is így gondolom. És akkor volt valami betegsége, és akkor mondta, tehát úgy várta volna, hogy mi majd úgy várjuk haza őt a kórházból, és akkor mondtam, hogy jó majd jössz, szia, és nem is látogattuk. Szóval úgy levágósan nem látogattuk, hogy azért észrevegye, hogy nem igazán kell neki már hazajönnie, és akkor nem is jött haza végül is. Hát jaj, most majdnem azt mondtam, hogy elment a nősténnyel, de nem, most már jobb a viszonyunk a barátnőjével. Vele ment valahova, nem tudom, nem is érdekel, hogy őszintén. Tehát ez a gond már nem az én gondom, és nem is akarom a nyakamba venni.

És akkor most jön a rasszista rész. Hogy Törökbálint hogy érintett. Illetve már Pesten is volt. A IX. kerületben laktunk, és ott is elvétve volt. Tehát a nagyfiam találkozott avval, hogy volt egy-két gyerek a mit tudom én hány száz tanulóból, hogy, jaj hagyjál már, cigány! És akkor mondtam neki, hogy hát igen, aki ilyen unintelligens ember, az cigányozik, az nem tudja, mit jelent, és fél tőle, és ezért lecigányozza. Végül is cigány vagy, igen, tényleg, de ez nem jelent semmit. Ha azt mondja, hogy büdös vagy, hát nem vagy büdös, fürdesz, ennyi, nem kell odafigyelni.

Mikor lekerültünk Törökbálintra, az igazgató nagyon következetesen, nagyon szigorúan megmondta, itt nincs sváb, tót, román, magyar, cigány, senki! Mikor ment a folyosón, és meghallotta, hogy cigány, odament el-

kapta a nyakánál, megfogta a ruháját a gyereknek, és fölrakta a falra, pedig egy ekkora kis hatvanöt éves igazgató volt. És fölrakta, nem tűrte. De teljesen igazságos. De tényleg nem ütötte. Olyan tisztelete, tekintélye volt, hogy vigyázzba álltak, mikor végigment a folyosón, de a legvadabb gyerekek sem mertek vele szórakozni. Úgyhogy mondom, nem volt cigányozás a tanári karban sem, nem, sehol. És úgy volt, hogy a Dóra volt harmadikos még akkor az ő idejébe'. És volt ott egy tündéri, kis tanárnő, és bementünk a tanévnyitóra, és jaj, ő az új kislány, és ott volt, és kezet fogott az apjával, aki echte cigány, nem olyan sötét, de echte fekete cigány, és velem is, és engem is cigánynak néznek, utána a kislányhoz is odament, és homlokon csókolta. És hát el voltunk ájulva, hogy de jó, hogy, hát de jó tanárnője lesz, igen. És jött haza a kislány és, hát a Dóráról tudni kell, hogy ő azért egy kissé el van kényeztetve. És jött haza, és panaszkodott, hogy neki ellopták a színes ceruzáját, és bementem a tanárnőhöz, és mondtam neki, ne haragudjon, de elvették a Dóra szerint a színes ceruzáját. Nem, az nem úgy volt! A Dóra ideges lett, lelökte az asztalról, elgurult, és hiába szólt neki, nem volt hajlandó fölvenni. És ez úgy, ez úgy rápasszolt a Dórira. És hazamentünk, és jól leszidtuk a gyereket. És ez így ment harmadik, negyedik végig. És most mondta, hogy szörnyű volt. Hogy egész nap osztogatták a suliba' magyarán mondva, és aztán hazajött, és a szülei, a saját szülei nem hitték el neki. Az fájt neki a legjobban. És aztán akkor derült ki, hogy az Erzsi néni ilyen kis kétszínű, amikor a Renató is hozzá kezdett járni. Aztán felsőbe' az osztályfőnöke a Marika néni. Volt olyan, hogy valamit nem értett, és jelentkezett, hogy elnézést, nem értem, és azt mondta neki a tanárnő matematikaórán, „jaj, hagyjad már, te Balog vagy, te úgyse fogod megérteni, hagyjad, te úgyse tanulsz, nem kell neked". És nem magyarázta el neki. És óra közben beszólások a többiektől „jaj, hogy nézel ki!". És a Dóra, hát, láthatod, gyerekkorától kezdve, mondom, ilyen. Szóval neki kétórás fürdés és az még kevés, olyan forró vízben fürdik, kifőzi magát. Akkor kapott valami vadonatúj kabátot, de az már ötödik, hatodikba' volt, és nem volt bent, direkt kint tartottuk. Mert ugye mondták, hogy büdösek vagyunk, hogy büdös volt. És a vadonatúj kabátot nejlonzacskóban kiraktam, hogy legalább egy nap legyen, amikor tisztán megy a gyerek, és nem büdösen. És be volt csomagolva, és behoztuk, és ott az ajtóba', a nyitott ajtóba' vette föl a gyerek a vad hideg kabátot, és abba' ment be. És föltette a fogasra. Meg volt neki adva egy hely, teljesen távol a többiektől, és oda fölrakta. És az egyik srác bejött, és nem figyelt, és odarakta a kabátját a Dóráé mellé. És valaki szólt neki, „Te odaraktad a kabátod a dzsuvás Balog mellé?". És fogta, leszedte a kabátot, és elkezdte megtaposni. És erre rögtön a töb-

bi is beszállt, és az egész osztály ugrált a kabáton, és fecnikben hozta haza a kabátját a gyerek. A vadonatúj kabátját.

Ekkor már egy másik, egy nő volt az igazgató. MDF-es önkormányzati képviselő, mindenbe' benne van, és nyílt titok, kifúrta az igazgatót. És akkor már nyíltan lehetett cigányozni. Meg az nem tetszett neki, hogy hozzá nem lehet csak úgy bemenni. Akinek nyolc gyereke van, az tuti, hogy hülye. Műveletlen, kész. Na most aki ennyire műveletlen, az igazgatónőhöz csak kúszva, hatalmas seggnyalások közepette merjen bemenni. Én meg normálisan bementem, mint ember az emberhez, tehát én nem szoktam segget nyalni. Igazándiból nem is tudom, hogy kell. Ez a baj velem sajnos. Nem. Még a gyerekeimért sem. Baj, mert baj. Mert a gyerekekért mindent meg kéne tennem, de nem tudok. Csöndbe' maradni azt tudok, de csak ideig-óráig, és akkor viszont robbanok. Bementem, teljesen normálisan. Nem úgy, hogy na mi van, dagadt disznó… Nem így mentem be. És azt is tudom, hogy őt irritálta, hogy én hét szülés után sovány vagyok, mert abszolúte lejöttek az összes kisebbségi érzései, hogy ő kövérnek tartja magát. Az, hogy ő tanyán nőtt föl, hogy a szülei tanulatlanok voltak, gondolom, hogy írástudatlanok, és ő onnan jött föl. Ez is teljesen lejött, hogy ő csak egy, bocsánat, hogy ezt mondom, egy kipucakodott kis paraszt picsa. Tehát ő soha nem, soha nem lesz, és nem is érzi magát igazgatónőnek. És úgy kell beszélni vele, mint egy istennővel, és ő ezt elmondta, hogy ő ezt elvárja tőlem. Nekem mint Balognénak négykézláb kell közlekednem. Tehát majd ő leereszkedik hozzám. És ő, mivel ő a körzeti iskola, muszáj, kénytelen fölvenni a gyerekeimet, még ezt is megkaptam tőle.

És onnantól kezdve nyíltan, tanárok is bevállalták. Én a Réka osztályfőnökével találkoztam, aki, hát én azt mondom, hogy kedves volt, de ő is azt gondolta, hogy mi terjesztjük a tetvet, mert hogy ott folyamatosan volt tetű. Még a mai napig is tetűjárvány van, pedig mi már eljöttünk. Az én gyerekem volt a Réka az, aki egész évben, egész iskolaévben nem volt egy-két millis haja sem, mert totál kopasz volt. Mert én levágtam. A Nittyforra akkor lett allergiás a Dóra, a Réka, mert mindennap kenve voltak háromszor is. Ugyanakkor az iskolában is leöntötték őket, és mondta a védőnő, láttam, anyuka, leöntöttem, és láttam, mászott a tetű a hajába. Kopasz volt a gyerek, és mondták, hogy ő terjeszti a tetvet. És ezt most komolyan mondja kedves, mondom, a gyereknek haja sincs. Hol a tetű, hol a serke? „Hát ott a fejbőrére is rárakja.” Akkor tessék megmutatni, hogy lepucoljam. Biztos én csinálom rosszul, mutassák meg. Jaj, jaj. Ez volt a válasz. Tehát más válasz nincs, én vagyok a hülye. Nem, és akkor aztán az ÁNTSZ-nél megmutatták, hogy hogy kell pucolni, és én most már

két nap alatt, akármilyen tetves az ember, simán kipucolom. Bárkit. Mert most már megmutatták. És ott nem.

Vagy például a gyerekorvos ő is. Ő is egy tündér pofa volt. Aranyos volt. Ő olyan szinten! Alkoholista vagyok. Tudom, hogy ez a hír járta, és ez is a gyerekorvostól jött vissza. És én nem is járok kocsmába. Mit tudom. Félévente egyszer bementem egy kávéra a barátnőmmel, de úgy, hogy kint a kerti asztalnál ittam meg a kávét.

Én cigányként sok mindent láttam. A jegyzőnő leírta, hogy hallottuk… ez és ez. Ja, mondom, ha hallották, az már tény?! Kijöttek ellenőrizni? Látták a saját szemükkel? Nem. Akkor legyen szíves, azt írja bele a jegyzőkönyvbe, hogy hallottuk, igaz, nem jártunk utána, saját szemünkkel nem láttuk, de mi ezt hallottuk. Végül annyit írtak bele, hogy hallottuk. De ezt tényként kezelték. Olyan hülyeségeket, hogy ő látta, hogy ott alszik az ajtónál a küszöbön a gyerek a kutyaszarban. Lent a betonon. Olyan sötétség uralkodik Törökbálinton, hogy valami iszonyat. És mondom elnézést, ezt hogy írhatjuk bele a jegyzőkönyvbe, tehát… Van róla fotó? Nem, de hát mi ezt hallottuk. Hallották? Én meg mondom, tudja mit hallottam, hogy maga egy nagy faszt szopott az ablak alatt. Nagyon csúnya beszéd. Én is hallottam, hát nem tudom énbelém azért annyi belém szorult, hogy megkérdezzem, igaz? „Hát, hát, hogy képzeli maga?" Szóval a végén már ilyen hangnemben társalogtunk. A családgondozónak mondtam, hogy maga egy vén hülye kurva! „Na, na, a vén az azért túlzás!" A hülye kurva rendben volt. És akkor még mondtam is, te akkor a hülye kurva, az azért úgy rendben van? Kész. Kész voltam. Komolyan mondom én, ha ezt nem élem át, én azt mondom, hogy ilyen nincs. És van. Úgyhogy én… Törökbálint… Bármit mondanak Törökbálintról…

Én szociális munkásnak tanultam, de ott képtelenség volt. Hát ott nincs törvény. Már maga Budaörs. A gyámügyi hivatali előadó van ugye Törökbálinton. A gyámhivatal Budaörsön. És maga a budaörsi önkormányzat szervezete és működési szabályzata alkotmány- és törvényellenes. És ezt megírta nekik az Alkotmánybíróság, és visszaírtak, hogy szarunk rá. Nekünk így jó. És nem változtattak. Kétszer fordultam a Közigazgatási Hivatalhoz, mind a kétszer nekem adott igazat. Most, ami határozatot hoztak, amivel a fiúkat elvitték állami gondozásba… Az első három oldalt olvasták át, és huszonegy szabály- és törvénysértést találtak benne, úgyhogy tovább nem is olvasták. Visszadobták, és új vizsgálatot követelt a Közigazgatási Hivatal. Kimentek, de nem, semmi! Bementem, azt mondja, elveszik. Azt mondta, kicsi a lakás, elveszik a gyerekeket. Akkor mondom, most tessék előkapni a gyermekvédelmi törvényt, hogy hol van ez így leírva, hogy el lehet így vinni, mert az viszont bele van írva, hogy

szociális indokkal a gyermek a családból nem emelhető ki. És ez szociális indok. „Hát énnekem nincs olyan törvényem.” Gyerekekkel dolgozik, és nincs gyermekvédelmi törvény a kezében? „Nincs.” Hát akkor, tessék átszaladni a túloldalra és megvásárolni. „Ott sincs.” Nincs. Törökbálint egy külön állam Magyarországon, meg Budaörs. Tényleg. Nem mi voltunk ott az egyetlen cigánycsalád, de a többiek nem a központba' laknak. De tény és való, hogy nagyon sok szemét, hogy nagyon rontottuk a közképet. Az összképet a központban. De lehetett volna odajönni, és megkérdezni, mibe' segíthetnek. Megvettem mindent, de mondtam, hogy nem vagyok szakember. Nekik van teljes állásban szakemberük. Mindenféle szakemberük van, és azt egyszer már a volt férjem kibulizta. Én nem tudom, hogy, de kijöttek, és a nagy ötvenkilós ajtót fölrakták nekünk. Egész nap ott dolgoztak, és egy forint nélkül, fölrakták nekünk. És akkor nekünk azt mondta a műszaki vezető, hogy bármikor szólunk, ha az anyag megvan, ők kijönnek és megcsinálják. És akkor én ezen felbuzdulva gondoltam, hogyha már elváltam, akkor legalább ennyi segítség. És nem. És aztán közölték, tudjuk, hogy maga nem szakember, nem várjuk, hogy maga csinálja meg. No akkor ki? Szakemberhez tessék fordulni. És ki fizeti ki a bérét? Hát mért, az gondot jelent? És halál komolyan. Ha huszonnyolcadikán megszólalt az igazgatónő, hogy holnapra be kell vinni az erdeitábor-pénzt, huszonnégyezer forintot, és azt mondtam, bocsánat van ötezer forint kajapénzem, abból se tudok még egy ezrest se odaadni. Tessék? Hát hova tette a pénzt? Mondom, nyolc gyerek van!

Most az igazgatónő mondjuk az gonosz. Gonosz, rosszindulatú. Tehát a saját kisebbrendűségi érzése miatt én úgy gondolom, hogy aki cigányozik, aki rasszista, aki lenéz másokat, azért van rá szüksége, mert a saját életével nincs rendbe' minden. Kisebbrendűségi érzései vannak, ezért kell valaki, akit még maga alá helyez. Tehát ez így. És meggyőződésem, hogy ez így működik. Pont. Ennyi. De az önkormányzatban nem egy olyan ügyintéző volt, aki rasszista volt, de nem azért, mert kisebbrendűségi érzése volt, hanem mert ilyen**.** Hogyhogy nincs pénz? Ilyen nincs számára, hogy nincs pénz**.** Pénz mindig van. Az ember kapja a családi pótlékot, kapja a gyest, akkor van pénz. Azt, hogy hogyan lehet beosztani, azt ő nem tudja. Sőt, maga Orbán Viktorral ebédelt a volt férjem, és nem tudja, hogy 28 ezer forint a gyes. „Mi, mennyi? És abból meg lehet élni?” Tehát a politikusok se tudják, hogy mi mennyi, ki mennyit kap. Mondom, ugyanez volt Törökbálinton, hogy nem tudják. Nem tudják elképzelni, hogy olyan, hogy nincs pénz, nem tudják. Azért, mert ezt fizetem, azt fizetem, amazt fizetem, abból mindent ki lehet fizetni, meg még meg is lehet belőle élni, amit én kapok. Így gondolják.

A családgondozó kijött, linóleumot raktam le, 28 ezer forintomba került. De szerinte nem változott semmi. Valamilyen szinten igazuk volt, ugyanis én pánikbeteg lettem. Én gyakorlatilag az ágyamba' éltem. Reggel mentem ki pisilni, úgy, hogy kifele négykézláb, visszafele meg már rohantam. Mert az ágyamba' jó volt, ott nem érhet semmi. De ha az ágyamról már a lábam lelóg, akkor bármi megtörténhet. Főzni úgy főztem, az ágyban megpucoltam a krumplit, a gyerekek meg fölrakták. És akkor így volt főzve, illetve, ha nagyon muszáj volt, amit ők nem tudtak, akkor kikúsztam, de nagyon nem volt jó. Tény és való, hogy annak volt alapja, hogy szeméttelepen éltünk, ez igaz. És a pöcegödörbe', ugye nem volt pénzem szippantani, a szag mindig jött vissza. De én ezt nem éreztem, mert én egész nap be voltam zárva. Illetve, amikor el kellett menni, bevásárolni, és jöttünk vissza a vásárlásból, akkor éreztem, na akkor gyorsan nyakon öntöttük hipóval a vécét. Na de ez kevés volt, folyamatosan ilyen szag volt, a tiszta ruhát hiába mostam ki, az átvette a szagot, tehát tényleg büdösek voltunk. De aztán kimondta valaki, hogy „De pöceszaga van", ebből rájöttem, hogy persze, mert elfárad a nyálkahártyám, és nem érzi. Tehát valójában mindig büdös van nálunk. Volt tiszta ruhájuk, de az is büdös volt, és ez még jobban generálta az én pánikbetegségemet.

Úgyhogy az volt, hogy én eldöntöttem, hogy na, akkor most albérlet. Akkor a biztonságot elengedjük, és akkor adtam zöld utat a férjemnek, hogy menjen, keressen rá vevőt, menjen, nem akarom a házat. Ahogy el tudtam engedni azt a biztos pontot az életemből, és másikat kerestem, az albérletet, azóta jó. Jó. Végül is ez is egy folyamat része volt, hogy elmenni, hogy be merjem vállalni, hogy akár kudarc is lehet ebből, sőt, még akár most is.

S aztán most itt tartunk. És a Gyuszi gyerektartást nem fizet. Legalább a gyerekeknek valami csokit. Anyagilag abszolút nem segít. Mondom neki a magamét, de! Bár, hozzá kell tennem, többször feküdt már zárt osztályon. Az elsőnél, mikor feküdt, mi úgy tudjuk, hogy hasba akarta szúrni magát, mert összeveszett a barátnőjével, és az felidegesítette. De nem tudjuk mitől, én arra tippelnék, hogy a zárt osztályra, delirium tremensszel viszik be általában az embert. És nem akarom lehúzni, de, én gondolom, ahhoz, hogy valaki eldöntse, hogy ő öngyilkos lesz, ahhoz kell némi intelligencia. Tehát olyanfajta intelligencia, hogy belássa, hogy elég értéktelen az élete. Ahhoz, hogy eljussak oda, be kell látnom, hogy gyenge vagyok, tehát ahhoz valami fejlettség kell, valami önkritika kell, amit én kultúrának nevezek. Tehát ahhoz valamilyen szintre el kell… neki nincs ez meg. Ő abszolút felelőtlen, tehát én nem hiszem, hogy öngyilkos akart volna lenni, csak ez számára még mindig vállalhatóbb, mint az, hogy piros sap-

kás fehér egérkéket vagy mit tudom én kék elefántot látok a sarki kávézóban. Volt, hogy annyira részeg volt, hogy orvosnál voltunk, mindegy, bent voltunk Törökbálinton a Dórával, és fölültünk a buszra, és észrevette a Dóra, hogy valamit nézek. És hát az apja volt hátul, a hátsó üléseken úgy elborulva, és aludt. És hát neki ez így szokása, és nem… mi még nem láttuk annyira részegen. És akkor mondta a Dóra, hogy odamegy és felébreszti. És próbáltuk fölébreszteni, de gyanús volt, hogy nem akar fölkelni. És végül is fölébredt, és teljesen üveges szemekkel, így le volt folyva az arca ilyen elmondhatatlan, ilyet én még nem láttam. Láttam, hajléktalanszállón dolgoztam, láttam alkoholistát, nem egyet, nem kettőt, de így folyamatába' végigkísérni, hogy miből mi lett! Tehát ilyet én még nem értem, hogy ennyit változna valaki, ezt nem akartam elhinni. És látszott, hogy nem ismeri meg a Dórát, és elkezdte úgy nézni, hogy de jó nő. Szóval valami iszonyú borzalom volt, ami végigfutott rajtam. És a kislány akkor, hogy „szia, apu, én vagyok a lányod, Dóra”. És a Gyuszi próbált valamit mondani, de nem jött neki össze, és úgy csorgott a nyála, szóval valami iszonyú. Én még ilyet nem éltem meg. És akkor a Dóra napokig sírt.

Valami borzalmas élmény volt az a lánynak. Úgyhogy ez volt még a másik, ami az életemet alakította. Meg a megélhetés. Énszerintem a miatt volt ez az egész. Tehát maga a játékgépezés is sajnos már régen elkezdődött, amikor neki még volt munkája, de elég keveset, szóval nem volt elég a fizetése ennyi gyerek mellett. Nem jutott kocsira, üdülésre, tehát nem tudtunk olyan színvonalon élni, amit ő elképzelt. És azt tudom, hogy benne mindig is megvolt az a szándék, hogy ő úgy eltartsa magát, tehát, ami hajtja. Igen! Én meg akarom magam mutatni, igen, én ezt akarom csinálni, és amikor már halálosan el van fáradva akkor is, akkor is csinálom, akkor is továbbmegyek, és én leszek valaki és, és én a családomnak előteremtek mindent és. Én nem leszek akárki, hogy a családomnak én, én legyek, ne kelljen szégyenkezni. Én vagyok az Apa. Tehát elég sok férfiba' van ez, és benne is legalább ilyen szinten megvolt ez, hogy ő nem akárki. Ő nem csak anyagilag akart teljes biztonságot nyújtani, nem csak erkölcsileg, mert ugye azt meg lehet tenni névtelenül. Ő valaki akart lenni, hogy a gyereke elmondhassa, én annak a gyereke vagyok. És ezt, ezt nem tudta elérni, illetve később a politikában igen. De addigra már rászokott a játékgépre. És aztán a játékgép elvitte egy olyan világba… Hát ugye kocsma! Ráadásul hát ugye hozzájött ez a hölgy! De mondom ,úgy is néz ki, egy fényképet láttam, ami alapján azt mondom, hogy ő szerelmes is. Tényleg egy szerelem volt, és evvel csúszott el végleg attól, hogy őrá büszkék lehessenek a gyerekei. Hogy ő nem akárki, és bement részegen a Fidesz-irodába. Teljesen leírták. Meg hát el is itta az agyát, hát tényleg szó

szerint. Mond olyan dolgokat, hogy ő jövőre miniszterként jön vissza és kész. Egy ilyen utolsó, senkiházi csöves. Nem tudom, ilyen hat tréningfelső volt most is rajta, ez a tipikus echte csöves öltözködés, akinek még kabátra se futja. Most kórházban van, kedden jön ki. Ő azt mondja, hogy nem tudja, hogy hova.

Próbálkozott, amikor elárverezték a házat. De a kutyának se kellett, mert olyan állapotban volt, és akkor az ügyvéd barátunknak szólt. És akkor ő megvette, merthogy neki megérte, és plusz adott még kétszáz-kétszázezer forintot fejenként. És akkor próbálkozott azzal, hogy ad hatvanezer forintot, és három hónapra hozzánk költözik. És akkor mondtam, szó nem lehet róla. De csak ő jönne, de én meg tudtam, hogy két-három nap múlva jött volna a barátnője, mert azt hirtelen kidobta volna az anyukája. Mert ott ugye nem lehet inni, időben haza kell érni, gyerekekkel foglalkozni kell, satöbbi. Úgyhogy én mondtam, hogy szó nem lehet róla, mert hiába megy el reggel, jön haza este matt részegen, nem. Tehát ő már nem bírná ki. Gyakorlatilag hetente egy vagy két eset van, hogy négykézláb megy haza, a többi esetben úgy húzzák. Azért mondom, hogy havonta megkérdezem, felhívom, hogy él-e még. Abszolút nem számíthatok rá.

A kisfiunknak okoz ez gondot, illetve nem. Tudja isten, hogy mi a jobb. Mert a Dóra tudja. Ismeri a háromnapos meséket, ismeri a kirándulásokat, és baromira fáj neki. Nagyon hiányzik neki. Ő könyv nélkül valami olyan csodálatosan tudott mesélni. Bocsánatot kérek, hogy ezt mondom, primitív, tehát nem egy művelt ember, nem olvas. Ha leül vele az ember, teljesen normális. Sőt nagyon okos embernek tűnik. Aztán egy-két mondat után, vagy ha egy kicsit többet beszélget vele az ember, akkor kibukik belőle, hogy nem igazán. Tehát úgy fölszedett dolgokat. Ilyen álművelt. Én úgy mondanám, hogy primitív. De mesélni ő gyönyörűen, csodálatosan tudott. És ez nagyon hiányzik a Dórának. Ha Dórának lesz gyereke, tehát egy ilyen csodavilág, az már ott van neki a lelkében. Ő erre emlékszik, gyönyörű emlékei vannak. És a kisfiúnak, Ábelnek nem lesz. Ugyanakkor neki nem fáj, illetve az fáj, hogy neki nincs apukája, mert azt már hallottam. Itt ült, játszott, és csak úgy játszott, és az autó ment, „úúú, úúú" és „jajj", nekem nincs apukám, és teljesen normális módon, nem hisztizve semmi önsajnálattal, nem nyalogatva a sebeit, de benne volt a játék menetébe, és azt hittem, hogy meghalok. Hogy ezt ő így felfogta, hogy őneki nincs apukája. Illetve mondom, szoktuk őt látogatni, de csak annyi, hogy jó, egy idegen vesz csokit, eddig rendben van. De mért ölelget? Tehát ezt látom a gyereken. Ha nagyon muszáj, akkor a csokiért jó, emelj föl. Tehát abszolút nincs köztük kapcsolat. Talán most, hogy a nagyfiú, Márkó hazajött, talán pótol valamiféle apaképet. A Márkó konkrétan azért került

intézetbe, mert nem volt igazán apai szigor. De már születésétől kezdve Márkó volt a „Jaj pont olyan, mint én vagyok” meg jaj és akkor mindent megengedett neki, és a Márkó egy hiperaktív, öntörvényű, és nem lehet igazán mit kezdeni a gyerekkel, úgyhogy neki nagyon kellett volna egy erős apai kéz. Úgyhogy neki voltak bűnügyei, lopás a Tescóból, volt több is, igen, csak az. A csak, az idézőjelbe', de hál istennek olyan komolyabb nem.

Az okoz fájdalmat, hogy látom, más apák viszik a gyerekeiket. Nehéz feldolgoznom azt, hogy nem sikerült megőrizni az apjukat. Tudom, hogy ez nem az én hibám, tudom, hogy ez rajta múlt, de hát elváltunk, attól még ugyanolyan jó apa maradhatott volna. Ez az ő döntése volt, és énnekem ebbe semmi beleszólásom nincs, és nem is volt, de tudom, hogy ez az én hibám, hogy nem jól választottam apát. Tehát jobban meg kellett volna fontolni.

Mellette van az, hogy úristen, ha valami történik. Biztos történik valami, ha én most kilépek az ajtón. A válással alakult ki a pánikbetegség, nagyon padlóra kerültem, depressziós voltam. És akkor jöttek és piszkáltak, még meg sem volt a gyerek, már intézetbe akarták vinni a többivel együtt, meg hogy milyen a lakás, életveszélyes a gyerekekre. Veszélyeztetett terhes voltam.

„MENNYBŐL POKOL”

Dóra

Az anyám pesti volt, a Kertész utcában lakott, de amikor a nagyanyám összeházasodott, leköltözött Kunszentmiklósra, és utána már ott élt. Anyunak nagyon nehéz volt az anyjával, mert az anyja olyan régimódi nevelést adott neki elég keményen. Anyu menekült onnan, s amikor megismerkedett apuval, akkor kapott az alkalmon, összejött apuval. Igazából neki jól jött, hogy apunak meg van lakása.

A nagyanyám is sokat szenvedett az életben. Nem tudok haragudni rá, hogy úgy nevelte anyut, ahogy, tehát nem volt egy rossz ember nagyanyám, egyáltalán nem volt rossz ember. Aztán leukémiás lett, és meghalt. Vagyis hát, azt mondták az orvosok, hogy leukémiás, de szerintem megölték. A nagyanyám pár hónappal előtte már mondta, hogy kislányom, én érzem, hogy meg fogok halni, és akkor anyu nem vette komolyan, hogy megint hülyeségeket beszél a nagyanyám. És olyan volt, hogy mindig járt istentiszteletre a templomba, meg orvoshoz kontrollra. És akkor

felment az orvoshoz, és mondja neki az orvos, hogy „jé, magának rákja van". És azelőtt nemrég volt orvosnál, és nem vették észre ugyanazzal a vizsgálattal? Azért érdekes. És akkor eltemették a nagyanyámat, és akkor anyu is, meg a nagybátyja is akart exhumálást, kivenni a sírból, hogy végül is miért halt meg. Megmérgezték, vagy miért? Aztán végül is hagyták. Meg azt is mondta anyunak a nagyanyám, hogy már gyakorolja a patkányokon, hogy mennyi mérget adjon be nekem az apátok. És anyu meg nem vette komolyan, ilyen hülyeségeket mond, és utána tényleg meghalt. Anyuék aztán feljelentették a nagyapámat, hogy ő ölte meg, mert találtak patkánymérget, egy csomót fenn a padláson. De utána annyiban hagyták. Azt mondták, hogy nagyon befolyásos ember volt Kunszentmiklóson meg Mezőtúron a nagyapám, nem vér szerinti nagyapám. Ő nagygazda volt, ő volt a főnök ott, meg a polgármester haverja, és a haverjai mind megvédték. Szóval azért voltak durva dolgai a nagyapámnak.

Az apámék meg négyen voltak testvérek, ők azért érzelmesebb családok persze. Az apu volt a legidősebb, utána a Gazsi, a Hédi meg az Irma. Apámnak az apja magyar volt, az anyja pedig cigány. Fiatalok voltak, megismerték egymást, a cigánycsalád is meg a magyar család is ellenezte, mentek a viták, verekedések, de végül is összejöttek. És nyolcéves volt az apám akkor, és jött haza az ő apja a vonattal. Akkor lett iskolás apu, vett neki iskolatáskát, nagy boldogan jött haza, de végül is nem ért haza soha. Aztán a rendőrök azt mondták, hogy a Balog Gyula, az volt az apja neve is, hogy Balog Gyula, nyilván ivott, és kiesett a vonatból. De mondták, hogy nem, ez lehetetlen, mert a Balog Gyula soha egy kortyot nem ivott, főleg nem nappal. Vért vettek tőle, és kimutatták, hogy tényleg egy csepp alkohol sem volt a vérében, és akkor mondták, hogy jó, megszédült, és kiesett a vonatból. A két család utálata miatt, lehet tudni, hogy a cigány család megölte a nagyapámat. A rendőrség is csak úgy lezárta az ügyet. Meg lehetett tudni, hogy veszélyben volt ott apu, fel is gyújtották a házukat. Kicsi volt még akkor apám, ötéves, és rájuk gyújtották a házat. Nem lehetett tudni, hogy a magyar család vagy a cigány család. Annyira haragudtak a gyerekeikre, hogy elárulták őket, a cigány a magyarral, a magyar a cigánynyal, hogy ez szentségtelen dolog, ez undorító, ezt nem szabad, már nem tartották a sajátjuknak őket.

Jó volt nagyon az életünk. Mi nagyon jól éltünk kiskoromban. Nem azt mondom, hogy házat bármikor vehettünk volna újat, ha megunjuk, de minden, ami kellett, az megvolt. Mondjuk gyümölcsöt akartunk enni, tessék, válasszatok, bármilyet lehetett. Nekem olyan babám volt! Külföldről hozták. Apunak nagyon jó kapcsolatai voltak. Honnan? Talán Franciaországból hoztak be nekem babát. Ami beszélt, sírt, mozgott magától.

Ja, meg nevetett. És akkoriban itt Magyarországon csak azok a tipikus műanyag babák voltak. Az a régi műanyag, ami semmit sem tud, de még a szeme sem csukódik le. Mindig vittem be a suliba, és a napköziben mindenki vele akart játszani. Én meg féltettem. De arra gondoltam, hogy én otthon is tudok vele játszani, a többiek meg csak itt tudnak. És milyen nagy szám volt! Sehol az országban nem volt olyan baba. Ennek a babásnak nem is kellett fizetni. Ruhákat is ő hozott be Olaszországból meg Franciaországból meg Amerikából. Ő ezekért nem kért pénzt. „Tessék, Gyuszi, neked sok gyereked van.”

Apu nagyon agilis volt, ő a jég hátán is megél. Bármire képes volt. Országgyűlési képviselő volt. Ott ült a Parlamentbe', amit a tévében is mutogatnak. És ott ült, és még mosolygott is, csináltak képeket róla. Hát mekkora, mondom!

Nagyon kiskoromban, még nyolc-kilenc éves koromban még voltak ünnepek. Volt a karácsony, az olyan volt mindig, hogy a nagyszobában volt egy hatalmas nagy fenyőfa, két méter magas, ha nem magasabb, és másfél méter széles. És mindig teli volt rakva. Meg a mikuláscsomagot mindig berakta a cipőmbe anyu. Az ő franciaágyának a szélére körberakta a csizmákat, és amikor mentünk suliba, odamentünk, mindig ott volt. Emlékszem, vettük volna fel a cipőnket, néztük, hogy ott valami csörög. Húúú, ott volt a sok csoki a zsákban, hú nagyon jó volt. Meg akkoriban hatalmas szatyorban lehetett kapni gumicukrot. Ötkilósat. Ilyeneket kaptunk. Apu is, anyu is dolgoztak. Akkor még 150 ezer forint sokkal többet ért, mint most, a mai világban.

Jó sokat költöztünk. Én a Szabó Ilonkában születtem, a Várkerületben. Aztán a IX. kerületben, a Lónyay utcában, az egy jó nagy lakás volt, háromszobás. Akkor még csak négyen voltunk gyerekek. Aztán jöttek a többiek sorban. A Lónyay utcában már heten lettünk testvérek. De nagyon jól éltünk mi, a hét gyerek ellenére is. Én nem is tudom, miért, de elveszett az a nagy lakás. Aztán átkerültünk egy sokkal kisebbe. Ott egy félszoba, nappali, konyha, ennyi. Le sem volt választva a fürdő, hanem ott volt benn a kád a konyhában. A vécé meg kinn volt az udvaron. A Lónyayban még nagyon összetartó volt a család. Együtt voltunk, mindent megosztottunk, heten voltunk, sokfelé kellett osztozkodni. A testvéreimmel jó volt a kapcsolatom. Én mindig más voltam, mint ők. A testvéreim féltékenyek is voltak erre. Én tényleg jó kislány voltam. Persze aztán jött az, hogy én vagyok a kedvenc gyerek, de azért ezt leszámítva a testvéreim látták, hogy én is ugyanannyit kapok, mint ők. Ha kaptunk édességet, csokit, gumicukrot, nyalókát, én nem ettem meg azonnal, hanem szépen beosztottam. És ők nem. Ők azonnal befalták, s utána diliztek, hogy hadd kapják meg

az enyémet. És akkor anyu állt ki mellettem. Rengeteget jártunk akkor még McDonald'sba, normálisabb volt akkor még, nem ilyen egészségtelen. Akkor jött be, szinte mindennap oda jártunk. Egyikünk sem volt rossz tanuló. Azt kell, hogy mondjam. Én jó tanuló voltam, négyes-ötös. Olvasni azt elég hamar megtanultam, saját magamtól. De mindig is nagyon nyílt és kíváncsi gyerek voltam. Meg szégyenlős. Ezért is volt könnyű engem megsebezni.

Hát, kislánykoromban úgy nevelt anyu, vallásosnak, de aztán én Törökbálinton eldöntöttem, hogy nem tartom. Mostanra nem mondom, hogy hiszek benne, de azt sem, hogy nem. De inkább hiszek. Anyám úgy nevelt, hogy legyek nagyon szelíd, okos, udvarias, mindig köszönjek meg mindent, ha valaki gonosz meg undok, azt nem szabad bántani, ha annyira undok, akkor ne foglalkozzunk vele, de nem szabad bosszút állni, nem szabad bántani. Szerintem anyám jól nevelt minket. Én most így kívülről szemlélve a dolgot úgy gondolom, hogy jó anya. Én is ilyen anya szeretnék lenni. Anyu volt inkább, aki nevelt, apu szórakoztatott minket. Anyu volt inkább a szigor, aki a fejünkbe verte az illemet. Tehát, ha kínálgatnak minket, nem fogadunk el azonnal rögtön mindent, hanem visszautasítottuk. Tehát nem azt néztük, hogy kitől mit lehet lehúzni.

Apám megcsinált nagyon csúnyákat, de az ital miatt. Amíg nem ivott, nála jobb apa nem volt. Ezért volt nagyon nehéz az elején. Nem az volt nehéz, hogy már nem szereti anyut, meg már más nőt szeret, hanem hogy már mi se kellünk neki. Jó, oké, anyu nem kell neki, letelt az idejük együtt, de hogy mi se kellünk? Nemcsak megcsinálni kell minket, hanem valahogy azért fel is kell nevelni. Tehát a nevelés az anyura maradt. Anyu volt az, aki mondta, hogy nem, nem csinálod ezt, nem szabad, apu meg hogy csak nyugodtan csináld. De hát, ugyebár egy gyereknek nem a nevelés a fontos, hanem ha valaki szórakoztatja. Én nagyon apás voltam, de most már így azt mondom, hogy nem. Én anyuhoz is nagyon ragaszkodtam. Nem tudom, de én nagyon családcentrikus voltam. Most már nem vagyok az.

Világéletünkben fideszesek voltunk. Apukám ott volt képviselő. Az MSZP-nek voltak dolgai, azért mi arra nem, meg előtte nem is MSZP-nek hívták, az SZDSZ meg olyan magának izélő. Amikor még apu képviselő volt, volt benne normalitás. Úgy értem, hogy akkor még normális volt. Akkor még tényleg foglalkoztak az emberrel. A nyugdíjasoknak a csomagot, meg a gyereknapra mindig mi csináltuk, mi is segítettünk. Meg a leveleket kivittük az időseknek meg a vakoknak, ott még azért tényleg törődtek az emberrel. De most már… most már azt mondom, hogy a Fidesz is. Megromlott az anyagi helyzet is, a politika is, az anyagi helyzet

rosszabbodása, kevesebb a pénz. Persze még mindenki le akarja nyúlni a magáét, de kevesebb a pénz, ezért már nem érdemes úgy dolgozni, ez már nekik nem pénz, amivel így játszadoznak. A politikusok, tudatlan, képesítetlen emberek, akik dumálnak. Lyukat dumálnak az ember hasába, amit bárki tud. Tehát bárki lehet politikus. Azért csinálják, hogy legyen pénzük. Semmiről nem szól az egész. Pár ember kitalálja, hogy jó kis cigány vagyok, majd én azt rábeszélem, manipulálom, befolyásolom az embereket. És ebből van pénzük. Ennyi. Semmi több. Apám is az volt, honnan ne tudnám. Ha apu nem bukik el, és én arra a pályára szegődöm, milliókat kereshettem volna én is. De apu nem akarta. Tudta, hogy ez milyen undorító ocsmány világ. Ő doktornőnek képzelt el. Vicces.

Apámat is nagyon… ugye… egy-két ember bekerült oda, és ki akarta túrni. Nehogy már cigány létére milyen magas rangra jutott. Aztán végül is apám saját magát fúrta ki, pedig ott volt már a Parlamentben, ott volt a képe is kinn a folyosón, ahogy a miniszterelnök így ül, és ő is ott ül, juj…

Jaj, egy csomó fénykép volt róla, de nincs meg. Úgy volt, hogy hozott egy csomót, és a Lottival ellopkodtuk. Emlékszem rá, akkor még ilyen jól fésült cigány volt. Oldalra volt fésülve, és ahogy így ült, mondom, mintha nem is az apám lenne. Egy kapcsolatunk van még, őt nagyon szerettük. Ő a IX. kerületben az irodának az igazgatója is volt, azt tudom, de nem polgármester, hanem azt hiszem, ő is valami alelnök. Ő mindig, hogy „tanuljatok, tanuljatok”. Ő mindig hajtott, főleg engem. Mondta, amint betöltöm a 14-et, és végeztem a nyolc általánossal, menjek hozzá, ő iskoláztat, ő majd mindent elintéz nekem, hogy tanulhassak, mert nekem tanulnom kell. Mindig mentünk Anna-bálra, mindig ünneplőbe’ mentünk, mindig kaviár, mindig jöttek az öreg bácsik a bálra. Főleg egy öreg bácsi, az mindig ott volt a bálon, és mindig velem akart táncolni. És akkor mondtam apunak, hogy nem akarok vele táncolni, és akkor mondta apu, hogy naaa, táncolj vele. De nagyon öregúr, és szinte már tolakodóan ragaszkodott hozzám. Ő mindig ott volt, és mindig megtáncoltatott, és alig vártam, hogy elmeneküljek. Már nem is tudom, hogy hol báloztunk, de úgy nézett ki, mint egy színház, szép nagy vörös függönyei voltak, meg színpad. Igen, az egy színház volt. És volt valami rendezvény, meg előtte valami beszéd, felnőttek, unalmas dumák, de mi már csak akkor mentünk, amikor jött a kaja, és apu meg mutogatott bennünket, és mondták, hogy milyen szép gyerekei vannak, és akkor mondták, hogy kérsz ebből, kérsz abból, van csokis is, vegyél belőle. Mindig csak mi voltunk ott gyerekek. Anyagi helyzetünk az viszont nagyon jó volt akkor még. Aztán ugyebár kinőttük a lakást, kilencéves voltam akkor, s mondták, hogy ideje volna tovább állni, tovább költözni. És akkor végül is elköltöztünk Törökbálintra.

Hát, akkor romlott meg minden. Anyagi helyzet, a testvéri összetartás, minden megváltozott. Onnantól teljesen megfordult az életünk. Mennyből pokol. Én előtte mindenkinek a kis kedvenckéje voltam, s utána meg szörnyeteggé váltam. Nagyon erős ellentét volt ez, s ez is megviselt nagyon, s onnantól kezdve minden ment szépen tönkre. Az anyagi helyzetünk is romlott, apám el is ment, elhagyta anyut. Törökbálinton utáltak minket. Rasszisták voltak eléggé. Elég sokat bántottak minket az iskolában is, meg a faluban is megkaptuk, hogy mik vagyunk. Apám gondolom nem tudta viselni ezt a terhet, vagy nem tudta megoldani. Már nem bírta elviselni, hogy mindenkinek csak ad, és senkitől sem kap. Nem bírta tovább, a felelősség elől elmenekült, és elhagyott minket. Ő mindig segített másoknak a karrierjében is, a családjával pedig nem jutott ötről hatra. Úgyhogy apu szépen megismert ott Törökbálinton egy alkoholista nőt, akin segíteni akart, és végül is beleszeretett. Végül ő is alkoholista lett. Lehúzta a barátnője őt is. Apu azóta már sok elvonón volt. Már meg sem tudom számolni. Ültettetett a gyomrába ilyen izét… amitől majdnem meg is halt, mert ráivott, s arra ugye nem szabad inni, mert meghal az illető. De akkor már nem éltünk együtt, csak az elvonókról vette fel velünk a kapcsolatot, vagy miután kijött onnét.

Szóval, költöztünk Törökbálintra. Ott kezdtem a harmadik osztályt. Emlékszem, első nap bementünk az iskolába, meglátott a tanító néni, felsikított, odarohant hozzám, magához szorított, ölelgetett, csókolgatott, puszilgatott. Én egy ilyen kislány voltam, akinek nem lehetett ellenállni. Nem is csodálkoztam, hogy az osztályfőnököm is így fogadott. Jól el voltunk egész nap, mosolygott, kedves volt. Aztán bejött délután apukám, s akkor már láttam, hogy nem úgy köszön el, ahogy várnám az egész napi szeretet után. Aztán másnap már kezdődtek a dolgok. Meglátta, hogy apám cigány, s hoppá. Másnap már nem kis kedvencke voltam, hanem első számú ellenség. Volt olyan, hogy 45 percet végigálltatott velem, s volt, hogy már sírva könyörögtem, hogy hadd üljek le. Megszédültem, nekitámaszkodtam a padnak, meglátta, odajött. Rácsapott a kezemre, levette a padról a kezemet, majd jól megrázott. Márpedig állsz, mert én azt mondtam. Amiatt volt, hogy amikor írtunk a tábláról, én rosszul írtam le. Észrevettem a hibát, fogtam, kiradíroztam, mintha semmi nem történt volna. Na, ezt a tanárnő kiszúrta, hogy mi milyen buták, cigányok, hülyék vagyunk, la la la. Ezt jó pár percig csinálta, s nekem 45 percig állnom kellett. Hú, most el kezdtem remegni. Volt, amikor bepisiltem, addig álltatott. Az iskolában volt még egy-két cigány család, de őket nem bántották úgy. Ott az anyuka meglapult, és azt csinálta, amit mondtak neki. Ha azt mondták, hogy a gyerek elmegy intézetbe, akkor anyuka bólogatott rá, és

ennyi. Anyu meg azt mondta, hogy nem. Nem fogják a gyerekeimet elvinni intézetbe. Miértünk anyu harcolt, küzdött. Nem bírtak anyuval, és ezért is voltunk mi a fő ellenség. Először, amikor szóltam anyunak, hogy mit csinál velem a tanárnő, nem hitte el. Látta, hogy szenvedek, hogy nem jó nekem, de nem értette, hogy miért. Amikor már felsős lettem, és a Renátó volt harmadikas, ő is megkapta azt a tanárnőt, akit én. Őt ütötte is. Jó, mondjuk engem is egyszer-kétszer megütött, de nem sokszor. Tehát felpofozott. De a Renátót viszont rendszeresen. Akkor anyu erre felfigyelt, és akkor esett le neki. Hogy én már évek óta mondom, hogy ez így van. Akkor jött rá, hogy igazat mondtam. És ő nem hitt nekem. Szerintem a mai napig neki ezért bűntudata van.

Törvényre hivatkozva úgy fogalmazták meg, amikor a három öcsémet elvitték az intézetbe, hogy a ház romokban áll. Életveszélyes a gyermekekre. A törvény kimondja, hogy vagy mindenkire veszélyes a ház, vagy egyikre sem. Olyan, hogy csak három gyerekre veszélyes, ilyen nincs. Még ha arra hivatkozna, hogy nem járnak suliba, vagy sokat hiányoznak, azt mondom, oké. De ők a lakás állapotára hivatkoztak. És akkor az ÁNTSZ-t is kiküldték hozzánk, hogy direkt piszkálódjanak. Az ÁNTSZ pedig megmondta, hogy az önkormányzatnak kutya kötelessége egy lakást adni alánk. Mert a fejünkre fog dőlni. És nem. Semmi nem történt. Apám, ha nem lett volna annyira akaratgyenge, akkor a sarkára áll, és meg tudott volna védeni minket. Én nem hibáztattam sohase őt, mert végül is őmiatta utáltak ki minket, mert ő a sötét bőrű. De rajtunk nem látszódott, nem is szóltak volna. Jó, a Márkón igen. De Törökbálinton annyira szűkagyúak, hogy hiába látják a Márkón, hogy cigány, és tudják, hogy én a testvére vagyok, engem nem cigányoztak volna le, csak őt. Törökbálinton nem az ember szemébe mondják, ja, igen, persze, mondjad, kinyalják az ember seggét, aztán ahogy kilépsz, a hátadba vágják a kést. Törökbálint egy nagyon magának való falu. Most már város. Ronda, gonosz emberek vannak ott. Olyanná kellett volna megváltozni, amilyenek ők, vagy ha nagy nehezen sikerül megszabadulni onnan az embernek, már soha nem lesz az, aki volt. Jócskán elvesznek ezt, azt, amazt. Nem tudom, hogy mondjam, hülyén hangzik, de ez egy zombi falu, aki odamegy, azt átváltoztatják, ha meg nem tudják, tönkreteszik. Igazándiból, ahogy odaköltöztünk, elkezdtünk veszíteni. Tehát mi már mínuszból indultunk. Meg nem lett volna nekünk olyan rossz, ha nem ellenkezünk annyit. Ők uralkodni akartak az emberen.

A nővérem olyan. Elkezdődött a rivalizálás közöttünk, ahogy Törökbálintra költöztünk, azóta. Őt az iskolában sem csúfolták, és érdekes módon ő mindig kinevetett engem, pedig a nővérem barátnői még kedvesek

is voltak velem, mindig köszöntek. De ő mindig sugdolózott velük valamit, és utána mindig kinevettek. Meg mindig, ha odamentem, akkor, „jaj menj már innen, ne gyere ide". Amikor betöltöttem a tizennégyet, anyu vett egy pár darab sminket, tényleg nem sokat. Addigra már a Lottinak egydoboznyi volt. És az enyémet lopta el, azt a pár darabot, amit én kaptam. Én nem értettem, hogy mi ez az egész. De úgy voltam vele, fiatal, lány, két lánytestvér, egy év van közöttünk, minden családban veszekedés van, ahol két lány van. Anyu mondta, ha felnövünk, akkor majd jobb lesz a kapcsolatunk. Természetesen, amikor nagyobbak lettünk, már nem veszekedtünk annyit, de nem szerettük úgy egymást. Van egy fénykép, imádtuk egymást. Ugyanolyan ruhában, ugyanazt csináltuk, amit a másik, ugyanazt ettük, amit a másik. Teljesen, mint az ikrek. És a Lotti azon a képen úgy átölel, én is ölelem, azon a képen annyira látszik, hogy menynyire szeretjük egymást. A Lotti mindig is kihúzta a családból magát, meg a Kristóf is. A Kristóf nem, ő poénkodott, mert ő mindig szeretett volna velünk jönni, de igazából Kristóf sem tartotta családjának a családját. Élvezte azt, hogy ő az idős, és akkor körbeugrálják, meg felnéznek rá. De én a Kristóffal is megvoltam, a Kristóffal is viccelődtünk sokat, de ahogy Törökbálintra költöztünk, tényleg megváltozott minden. Nekik még normális tanáraik voltak, őket azért még védték. Nekik barátaik voltak, őket nem piszkálták soha. Ők felvették azt a stílust, ami menő volt. Mindenkit kritizálni, lenézni. Kitagadtak, hogy én nem vagyok a testvérük. Letagadtak, kicsúfoltak. És nekik így tök jó volt. Őket befogadták. Minket nem, mert én nem voltam hajlandó a testvéremet megcsúfoltatni. Hogy én csúfoljam ki? Hogy rá is játsszak, hogy mások is csúfolják? Én erre nem voltam képes. Nekik nem voltak ott problémáik.

A Márkóval mi nagyon egyformán éreztünk, gondolkodtunk. Mi hasonlítottunk legjobban apánkhoz. Mi hárman, együtt, nagyon jól elvoltunk. Mi olyanok voltunk egymásnak, mint a levegő, a szél és a napfény. Nagyon hiányzik, hogy apu már nem él velünk. Azóta mindenki marja egymást.

Az Ábel még kicsi gyerek volt, amikor odahívták a kerítéshez, és kővel megdobálták, hogy mocskos cigány. Én meg kirohantam, aztán elkezdtem futni utánuk, de kiabáltam, hogy jössz te még ide, egyszer úgyis elkaplak. Elegem volt, jaj, nagyon. Meg a szomszéd is, hogy az udvart ganézzuk ki, mert tele volt szeméttel. Jó, rendeltünk konténert, erre jön, és a sörösüvegeit dobálja be a mi konténerünkbe. Hatalmas tíz-tizenöt zacskónyi sörösüveget hozott oda, mert alkoholista volt annak a csajnak az anyja, na meg a csaj is ivott, s csak így dobálta bele. Anyu meg kijött, fogta a zacskókat, és jól átbaszta nekik a kapujukon. Öt perc múlva meg jött át, hogy anyu

hogy képzeli, s elkezdtek mocskos cigányozni. Mondom, miért vagyunk mi mocskos cigányok?

Igazándiból ahogy elköltöztünk Törökbálintra, széthullott minden. Szó szerint széthullott. A lakás is, minden a fejünkre omlott. A testvéreim is. Például, régebben kiskorunkban, mindig nyáron elmentünk nyaralni, és a Demszky adta rá mindig a pénzt. Jó, biztos szarul csinálja a dolgait, de én nem ezt tapasztaltam. Apu mindig bement hozzá, és akkor mindig ő adott pénzt arra, hogy el tudjunk menni, nyaralni. Amikor bementünk, meglátott minket, mondta: „ó milyen kedves ifjú hölgy! Nem ül le hölgyem?” Még pici voltam, de állandóan olyan szépen beszélt hozzám. Megtisztelően. Megkérdezte, hogy kérünk-e vizet vagy kólát. És akkor hallottam, hogy beszélnek apuval arról, hogy: „jaj, Gyuszikám, nem tudok többet”. Ő arra adott pénzt, hogy cigány gyerekeket vigyen táboroztatni. Eleinte, amikor ez bejött, akkor 1 milliót adott. Aztán egyre jobban csökkent, de adott. Erre nem volt engedélye. Jó hogy lenyúlt pénz, de valami jót is tett vele, na mindegy. És akkor mondta: „Figyelj, Gyuszikám! Már nagyon rám szálltak, tudod, hogy mennek itt a dolgok. Most nem tudok adni, de jövő hónapban meglesz. Figyelj, Gyuszikám, nem engedhetjük meg magunknak, hogy erre ne adjunk pénzt, én sutyiban, zsebből adok neked.” De azt már apu ugye egyedül költötte el, nem táborozni vitte a kicsiket, hanem a szeretőjével elmentek Sárospatakra. Iszogattak, alkoholizáltak.

Törökbálinton már nem voltak kirándulások apuval. A nyaralások is egyre silányabbakká váltak. Mert eleinte volt, hogy Sárospatakra mentünk nyaralni, de az is elmaradozott. Apu benyelte a pénzt, amit kapott az alapítványára, cigány gyerekek táboroztatására. 200-300 ezer forintot, de eleinte másfél milliókat kapott. A Demszky nagyon rendes, nagyon kedves volt. Amikor az alapítvány már nem adott pénzt, megvonták, akkor mondta, hogy ő azért ad, van ebből és ebből pénze, ad 200 ezer forintot. Több, mint a semmi, de vigye el apu a gyerekeket táborozni. Tök normális volt. A saját pénzéből. Ez volt az utolsó nyaralásunk.

Anyám tudta már, hogy az apám csalja, de mi még nem tudtuk, mi a helyzet, és ez a vörös hajú nő furcsa volt, de mi nem tudtuk, hogy ki az. És akkor elmentünk együtt nyaralni. Apu nem akarta, hogy anyu jöjjön, de akkor még együtt volt anyuval, csak akkor már a Szilvivel kavart. A táborban robbant ki ez, tehát, hogy a Szilvi a szeretője, és mi gyerekek is ott tudtuk meg. Nekem ez olyan furcsa volt, bennem, gyerekben még az volt, hogy anyu meg apu szeretik egymást, és akkor ez a buborék itt kipattant, és egyértelmű lett, hogy anyut csalja apu. Egy világ dőlt össze bennem. Ez elég borzalmas volt, de főleg az, hogy a csaj két gyereke, meg mi gyerekek,

barátkozzunk össze. Együtt nyaraltunk, holott oda csak cigányok mehettek volna, és ők egyáltalán nem voltak cigányok. Akkor apu erőltette a dolgot, hogy annak a nőnek a gyerekeivel mi majd barátok leszünk, hogy testvérek vagyunk, szeressük egymást. Ki nem állhattam se a kisfiút, se a kislányt. Kibírhatatlan volt mindkettő. A Szabinát már azelőtt ismertük az iskolából, és erőltették, hogy mi testvérek vagyunk, fogadott testvérek. Apu meg az ő anyja mondogatták, hogy barátkozzunk. Na mindegy, ebben a nyaralásban volt az, hogy anyu meg terhes volt az Ábellel. Jó, mi még próbáltunk jó képet vágni a dologhoz, hogy jó, oké, cipzár a szájra, és hagytuk magunkat. És ezen a nyáron volt az is, hogy szinte anyu már hozzászokott, hogy akkor mi most testvérek vagyunk, és parancsolgatott. A Renátó akkor még beszédhibás volt, tehát még nem beszélt úgy. Jött le a lépcsőn a Szabinával, az meg mondogatta, „hogy mér vagy ilyen hülye, mér vagy ilyen hülye". Anyu meglátta, hú az úgy megtépte a csajt! De, mondom ez a csaj is, ez a Szabina, sétálunk a faházak előtt, ugyebár ott ültek a teraszon rendőrök. Tudtuk, hogy rendőrök, ők is jöttek nyaralni, és akkor sec-pec megfordul, kidugja a seggét, hogy ide tegyétek be. A rendőröknek. És akkor odament anyu, és akkorát lekevert neki, és kiabálta, hogy „te takarodjál, nem szégyelled magad? Ugyanolyan kurva vagy, mint anyád!" És akkor elfutott a Szabina, és akkor anyu odafordult, és mondta, hogy „elnézést rendőr urak, a nyaralást nem akartuk megzavarni, elnézést, hogy kellemetlenséget okoztam". És mondták, a rendőrök, hogy „semmi baj, semmi baj. Amit meg kell, azt meg kell tenni. Csak adjon a lánynak!" 12 éves volt ekkor a Szabina. Egyszer volt, hogy apám szeretője rátámadta anyura. Megfogta a haját, de részeg volt, nem tudta rendesen megfogni, és ráesett anyura. Anyu meg a súlyát nem bírta eltartani. Hát nem egy könnyű eset részeg embert megtámasztani, de azért többször is megrugdosta anyu, szóval adott a Szilvinek. Anyámtól félt, anyámtól még a maffia tagjai is félnének. Anyám, ha valamit akar, azt megmondja. Ilyen szempontból én is olyan vagyok, mint az anyám. Lehet az vasból, lehet súlyemelő, én nekimegyek.

A törökbálinti években mindenki ment a maga útján, ki erre járt, ki azt csinálta. Nem is törődtünk egymással. Az anyagi helyzet rettenetes volt, ki hogyan, honnan szerzett magának pénzt vagy kaját. Sokszor nem volt mit enni, tehát szó szerint egy morzsa nem sok, annyi nem volt. Annyira rossz körülmények között éltünk ott. És évről évre egyre rosszabbul. Apu nem adott haza semmit. Meg hát annyi gyereket etetni. Anyu megszülte a nyolcadikat is, azt is etetni, cuccokat venni neki, havi pelenka, tápszer. Ott helyben volt egy pékség, ott adtak mindig megmaradt pék sütiket. Amit nem tudtak eladni azokért estefelé lehetett menni a gyerekeknek. A szü-

leim is mindig mentek. Az öcsémet, a Renátót szerették. Mindig udvarias, rendes volt. Neki adtak sütit is. De volt, hogy a testvéreink elmentek, a sütit megették, és csak a kiflit hozták haza. Akkor már nem volt az az összetartás, hogy van nyolc süti, azt hazavisszük, hanem megették mind a nyolcat, és akkor marad a kifli, vagy még az se. Volt ott egy gyerek, aki mindent szétdobált, ha nem sütit kapott, hanem kiflit vagy zsömlét. Ott volt a kifli a kapujuk előtt, még le is lehetett vágni, hogy ők voltak. És nem mi voltunk, ránk fogták, hogy a Balogok voltak, végül már nem engedték, hogy kapjunk, hogy menjünk. Teljesen felőrölt mindent Törökbálint.

Öngyilkos akartam lenni. A gyógyszert egy régi ismerősömtől kaptam. 14 éves voltam akkor, s anyukáméknak volt egy ismerősük, a Dundi. Negyvenéves lehetett. Egyszer csak megjelent nálunk. Mondta, hogy ő ismer engem. Hogy ő már nyolcévesen látott. De én nem emlékeztem rá. Nekem vadidegen ember volt. A lényeg, hogy valami ismerősünket keresztе, akinek tartozott valami pénzzel, de nem tudta a címét. Se a bátyám, se a nővérem nem volt otthon, csak én. Nekem kellett elmenni vele az ismerősünkhöz, hogy ki tudja fizetni. Azt sem tudtam, hogy hol, Törökbálint melyik részén vagyok. Azt mondta, hogy ugorjunk fel hozzá egy kávéra. Utána megyünk az ismerősömékhez. Beugrottunk, és akkor izé… hát elkezdett izé… Megitta a kávét, s utána elkezdett szórakozni, hogy lefogta a kezeimet, meg izé… Mindenfélét mondott, meg utána letepert az ágyra… leráncigálta a pólómat, én meg ledermedtem, azt sem tudtam, hogy mit csináljak, ellenkezni sem mertem, mert nagyon megijedtem, azt sem tudtam, hogy mi van… Olyan gyorsan történt az egész. S akkor végül is visítottam, s egy öreg néni jött pont az ablak előtt. Bekopogtatott, s rákérdezett, hogy mi van? És akkor lemászott rólam a Dundi, és mondta, hogy semmi-semmi. Aztán hazavitt. Utána még hónapokon keresztül zaklatott. Mindenütt ott volt, ahol én. Három hónap után mondtam el a nővéremnek, de a nővérem azt válaszolta, hogy megérdemlem, minek mentem el vele. Mondtam, hogy nem én tehetek róla, kiröhögött. Elvesztettem a bizalmat abban, hogy elmondjak neki bármit is. Aztán egy hónapra rá elmondtam anyunak is. Anyu akkor nagyon dühös volt. Az apám meg fogta magát, és elment vele a kocsmába inni. Mondta anyunak, hogy majd ő elrendezi. Nahát, úgy rendezte el, hogy megbeszélte vele, hogy majd mennyit fizet a Dundi értem. Hogy feleségül ad a Dundihoz, s mennyit kellene neki fizetni. Hihetetlen. Ilyet tesz apám, el is adna neki. Olyan 300 ezret kért értem apu. De ezt a Dundi is elmondta később. Akkor már úgymond kibékültünk, lecsillapodtak a kedélyek. Elég sunyi ember volt, nem volt egy jó ember. Ezek után bűntudata volt, én mondtam, hogy kellene nekem gyógyszer, meg panaszkodtam is. És mondta, hogy ő ben-

ne van ilyenekben is, és tud szerezni. És akkor ő szerzett nekem mindig, receptre, de nem tudom kitől. Valami ismerősétől.

Én ezeket a gyógyszereket az Ali utcában, a kórházban ismertem meg. Én már úgy kerültem be a III. kerületi Ali utcai kórházba, hogy gyógyszerfüggő voltam. A barátnőm gyógyszerezett, és őtőle vettem át. Meg a barátnőmtől loptam el anno a Notropilt, mert az anyja azt szedett. A gyógyszer olyat tudott, amit semmi más. Erőt és hitet arról, hogy én ember vagyok. Mert 14 éves koromra már annyira belém sulykolták, hogy szörnyeteg vagyok, hogy már egy senkinek éreztem magam, és meg akartam halni. Meg kell ölni magam, mert a világot meg kell menteni tőlem. 12 éves koromra jutottam el idáig. Mert ezt érzékeltették velem. Az Ali utcába úgy kerültem, hogy volt egy balhém nyolcadik félévében. Egy gyereket felraktam a nyakánál fogva a falra. A levegőben lógott a lába. Ezek után nagyon sok gyógyszert vettem be, kilencven darabot, és utána vittek be az Ali utcába gyomormosásra. Pedig lehet, hogy sikerült volna megölnöm magam. Senkit nem érdekelt, hogy mi van velem. A család is teljesen szétment.

14 éves koromban történt minden. Elkaptak minket a két öcsémmel lopással a Tescóban. Akkor akartak először megerőszakolni, akkor kapcsolták ki először az áramot, akkor hagyott el apu minket, akkor született a kistestvérem, akkor ütköztem először össze a törvénnyel. Hárman loptunk rendszeresen, én, a Zsombor meg a Márkó a Tescóból. De nem elsődjére buktunk le. Okosak voltunk, mindig eldugtuk a cuccot, hogy anyunak ne tűnjön fel. Mindig bementünk vagy a fiúk szobájába, vagy az enyémbe, kipakoltunk, szétosztogattuk a cuccokat, hogy mi kié, ki mit szerzett. Mi tizenötször loptunk kábé, a tizenhatodik lopásnál buktunk le. Anyu azt hitte, hogy elsőnek loptunk, mert én mindig jó kislány voltam, nem voltam rossz, és akkor, jaj, megrontottak a fiúk. Ebben nagyon csalódott, hogy elmentem lopni, nagyon, mert egyszerűen nem nézte volna ki belőlem. Én meg szerettem lopni, mert abba végre legalább volt valami, nem az, hogy, hát elismerés, mert már annyira jól jött össze, mikor kijutottunk, és fúú, én valamit jól csináltam. Végre sikerült valami, és akkor utána leültünk, és ilyenkor együtt lehettünk. Jó, hát a lopás bűn, de én tudtam ennek a pszichológiai oldalát, hogy ez mennyire jó. Tehát, hogy a kapcsolatunkon mennyit segít, mennyit lök. Sokkal összetartóbbak lettünk, és együtt éreztünk egymással. És utána kérdezték a rendőrök, hogy én ezt mért csináltam. Mondtam, hogy hát egyrészt az örömért, hogy végre valami sikerült, mondom ez tök jó, mondom, jó buli, meg leginkább azért, hogy a testvéreimmel együtt legyek. Amikor a fiúk elmentek, akkor anyu mindig balhézott velük, szöktek, mert nem engedte őket el, és akkor én kitaláltam azt, hogy hát én se ülök otthon, én se unatkozzak, legalább

tudjam, hol vannak, én se aggódjak, elmegyek velük, és akkor így anyu elengedi őket is, mert velem vannak. És akkor utána valahogy ebből szépen kialakult a lopás, hát úgy, hogy a Márkó az mindig is nagy lopós volt. Bementünk, és akkor úgy egy-két dologgal jött ki. És amikor kijöttünk a Tescóból, akkor mutatja. Én nézek és mondom, akkor ó, akkor ez hogy? És tökre tetszett, hogy, szóval én se vettem észre, hogy ellopdossa. Nem mentem visszaadni, és akkor mondom, taníts már meg. Például a dvd-éknél én voltam a válogató, vagyis hát igazából mindenki kinézte magának, hogy mit akar, és akkor összeraktuk egy kosárba, a ruhás részen, mert ott kevesebb a kamera, meg ott jobban takarva vagyunk. A ruhákhoz bementünk, és akkor a Márkó volt a bontó, ő bontotta a dolgokat, meg ő szedte le a chipeket, amik különben csipogatnak, én meg raktam el, a Zsombor meg strázsált. Ő nézte, hogy jönnek-e vagy se. A lebukásomnál, amúgy az énmiattam volt, mert a Márkó mondta, menjünk, menjünk Dóri. Hát ő nagy tapasztalt volt, ő tudta, hogy mikor van bukásveszély. Én meg teljesen vérszemet, túl sokat akar a szarka, nem bírja a farka. *(nevet)* A Zsombor meg ott mászkált, és nem szólt volna, hogy jönnek az ellenőrök. Mondom, te miért nem őrködsz, hallod mért nem figyelsz? A Márkó felállt, és mondta, hogy „Dóra, most kell menni, mert kiküldték, mondom, mert kiküldték őket”. Mai napig ámulok, hogy ő honnan tudta, és akkor annyit láttunk, hogy ahogy felálltunk, hogy onnan rohannak. Próbáltunk ott rohangálni, én meg hülye voltam, mert nem volt időm, elszaladtam, és én hülye nem tudtam kinyitni a táskám, pedig eszembe is jutott, hogy fogom, kinyitom és eldobom valahova, és akkor nem találják nálam a cuccot, nincs nálam bizonyíték. Mert kamerafelvétel, azt csak izéből mondják, reklámból mondják, az nem igaz, nem csinálnak felvételt. Nem, mert túl spúr a Tesco, tehát felveszik, de már izé törlik is le, már veszik az újat, mert nem tartják meg ezeket. Na mindegy, és akkor rohantunk, de hát aztán végül is, pont, ahogy kirohantunk volna azon a kis kapun, az előtérbe ott, hát pont elkaptak, azt, na, jöjjenek velünk, azt húúú!

Először röhögtünk, meg jól elvoltunk, meg izé. A Tescóba, bevittek minket a hátsó irodába, és akkor volt egy pasi, aki listát készített arról, hogy miket loptunk. És volt egy csaj, aki meg kiment, és megnézte a termékeket. Olyan walkie-talkie, azon keresztül mondta be az árakat. tehát az egyik izére azt mondta, hogy 6000 forint. És aki meg írta, a pasi, az mondta, hogy „nem, azért ennyibe szerintem nem is kerül”, és akkor mondja a csaj, hogy de. És akkor mondtuk az embernek, hogy hát az nem, az csak kétezer forint volt, és mondtuk, hogy nem hazudunk, mert most már megfogtak minket, mi értelme hazudnunk, az tényleg kétezer forint és kész. És ez a csaj meg felismert minket, hogy mi a Balogok vagyunk, és

ránk akart sózni sokkal többet. Ugyebár száz- vagy százhúszezer forintot loptunk, százhúszezer forintnál kaphattunk súlyos büntetést, az alatt még nem. És ugyebár ő arra ment ki, hogy fölé menjen az ár. És izé, nem jött össze neki, mert ez a pasi amúgy, őszinte legyek, nagyon normális volt. Próbálta, hogy százhúsz alatt legyünk, a csaj meg próbálta benyomni… És közbe beszélgettünk arról, hogy vannak ilyen lopások. Van, aki kevesebbet lop, de vannak ennél durvább lopások is. Nem nagy szám, mi még kis izék vagyunk, nem ezt mondta, csak így beszélt. És röhögcséltünk, meg sztorizgattunk, hát még vele jól elbeszélgettünk.

Na de utána jött a rendőrkocsi. Fogtak a rendőrök, kivezettek, és be a vaskocsiba, hát ott kapaszkodni nem lehetett, se leülni, így dűltünk faltól falig és akkor én meg visítottam. Márkó, Márkó!… és akkor, durr, neki a falnak, le térdre, és bebasztam a fejemet az izébe mikor sikerült felülnöm nagy nehezen, akkor megint csúszott, akkor megint, durr, be a fejemet, durr így ütögette, így és durr, nagyon durva az a kocsi. És nem mentek gyorsan, az a kocsi direkt úgy van megcsinálva. Komolyan. Na, aztán elküldtek minket a budaörsi kapitányságra, és az már rossz volt. Amikor odaértünk az őrsre, ugyebár a rendőröknek is nagyon keményeknek kell lenniük. De ami nekem nem tetszett, hogy utána elkezdték mondogatni, de csak a Márkónak, tehát a Márkót spécizték ki, és neki elkezdték mondani, „Jól van, igen, megint loptál. Jól van, így lesz, ez bűnöző lesz, hát persze, te cigány vagy, ez bűnöző, hát ez mind az." Nagyon ideges lettem, mondom, hogy mondhat ilyet egy gyereknek, hogy bűnöző lesz, még ha lop is állandóan, hát állandóan ezzel piszkálják, hogy ti ilyenek vagytok. Ha egy gyereknek azt mondod, hogy bűnöző, az tényleg azt hiszi, hogy tényleg az, mert úgy megnyomorítják az életét, hogy ő csak a bűnben lát értelmet. Így kergetik ezzel bele. Jó! Rendőrök, jó ez a dolguk, vigyenek be. De megmondtam neki, elnézést, lehet, hogy izé, hogy loptunk, meg itt a helyünk, de ahhoz szerintem nincsen joga, hogy bűnözőnek nevezze az öcsémet. Nagyon ideges lettem. Az nem szólt semmit. Amikor már az őrsön voltunk, egyvalamire voltam nagyon ideges, akkor már féltünk, hogy anyu megver minket, de úgy, hogy belehalunk. Úgyhogy az már rossz volt. Idegeskedtünk, hogy anyu megöl minket. És mindig mondtuk, hogy ha anyu az egyikünket megüti, majd megvédjük egymást, majd arrébb húzzuk a másikat, hogy ne bántsa, hogy ne tudja többet ütni. Mert ha hárman egy… akkor nem tud úgy bántani minket. Anyutól nagyon féltünk. Akkor két év felfüggesztettet kaptunk, de aztán visszavonták, és pártfogóhoz kellett járnunk, hogy nehogy visszaessünk a bűnbe.

Anyu mondta, figyelmeztetett minket, hogy ha bármennyire is nem akarunk, muszáj, muszáj bejárnunk a suliba, mert ha nem, akkor ezzel az

indokkal tényleg el fognak venni minket. Mert ezzel el is vehetnek. És a fiúk nem jártak be, nem figyeltek erre, és én meg izé bejártam, és így nem tudtak elvinni. Meg a másik az, hogy igazándiból, én jó kislány voltam, nekem nem voltak problémáim se. Engem azért akartak elvinni, mert öngyilkos akartam lenni, többször is, meg gyógyszereztem magam, meg ilyenek és ezért akartak elvinni. És anyu berakott a kórházba, így nem tudtak engem elvinni. Szegény voltam, el akartak vinni intézetbe, gyógyszerfüggő voltam, anyám nem törődött velem! Ezt nagyon sokáig nem mertem bevallani magamnak. Na mindegy.

Amikor elhagyott minket apu, és kikapcsolták az áramot Törökbálinton, felköltöztünk a nagybátyámékhoz, Gáspárékhoz Pestre. Anyu terhes volt az Ábellel. Ők akkor az I. kerületben laktak. Nem volt nagy lakás, két szoba, fürdőszoba, konyha. Kábé akkora volt, mint a mi törökbálinti lakásunk. 60 négyzetméter. Ezért 200 ezer forintot szedtek le rólunk. Anyu, már nem emlékszem pontosan, hogy honnan, talán a munkahelyéről kapott valami végkielégítést. Ott laktunk két hónapot, az alatt az idő alatt volt egy-két buli. Amikor anyu az egyik bulin éppen jött ki a szobából, meglátta, hogy az első unokatestvérem, a Gazsi legnagyobb fia, a Patrik, fogdossa a fenekem, meg nyelves csókot ad nekem. Szorít magához, én meg lököm el. Anyu meglátta, és teljesen kibukott. Elmondtam, hogy ezt már régóta csinálja. Anyuék nem tudtak róla. Féltem elmondani, hogy az unokatestvérem molesztál már négyéves korom óta. A Patrik szülei azt sulykolták bennem, hogy úgyis ő lesz majd a férjem, s az a normális, hogy nekem meg kell tennem dolgokat neki. Aztán mikor már nagyobb lettem, leesett nekem is a 20 fillér, hogy ez nem normális, és nem is az unokatestvérem lesz a férjem. Ezt a törvény tiltja, hogy bármi legyen köztünk. Hál' istennek nagyobb dolgok nem történtek meg, de nem volt kellemes, amikor hajnali háromkor felébreszt, hogy ő pornót néz. És én legyek ott mellette, mialatt ő izéli magának. Aztán visszamentünk Törökbálintra.

Aztán onnan menekültünk. Megmondták nekünk Törökbálinton, hogy a fiúkat (Márkó, Zsombor, Renátó) úgyis elviszik, most már nem tudunk mit csinálni, intézetbe fognak kerülni, és Békéscsabára fogják szállítani, ahol majd szépen megkéselik, megerőszakolják az első nap őket. Ezt így kimondták a szemünkbe. És anyu kétségbeesett, és gondolkozott, hogy hogy oldja meg. Végül megint felköltöztünk Pestre, gyorsan bejelentettük magunkat, és így már Pest kapta meg a gyermekek elhelyezési jogát. Pest nem Békéscsabára küldte őket, hanem az Esze Tamásba. A Juciékhoz költöztünk a VII. kerületbe, a Rottenbiller utcába. Ez az állandó lakcímem azóta is. A nővérem volt barátjának a nevelőanyjához. Havi 80 ezret fizettünk neki a 24 négyzetméterért. Nagyon lehúzott minket. Sej-

tettük, hogy nem egy olcsó dolog, de nem ismertük úgy az albérletárakat. Családi pótlékból és segélyből tudta anyu fizetni. Le volt választva a lakás, volt egy 45 négyzetméteres lakrész, meg egy 24 négyzetméteres szoba. Ők a nagyobbikban laktak öten. Az Anett, a két gyereke, a férje meg a Lotti. Meg időnként a nevelt fia is. A kisebb részben laktunk mi. A Kristóf, anyu, a két kicsi meg én. Akkor a három fiú már az Erzsébet királyné útján voltak intézetben, utána kerültek az Esze Tamás Otthonba. Mi pedig visszaköltöztünk megint Törökbálintra.

Nem tudom, én sokszor már úgy vagyok vele, ha én valamit szeretnék, vagy valamit kívánok, akkor úgyis mindig valami van. Például Ábelnél is, akkor voltam ugyebár tizennégy éves, akkor tanultam tovább. Nem is jártam be a suliba, meg nem is voltam úgy lelkileg, meg nem is volt szívem anyut otthagyni, na. Egész nap feküdt az ágyban, bőgött, és nem evett semmit. Nagy hasa volt, a gyerek már benn volt a hasában, hát hogy menjek be?

Konkrétan az Ábelt senki nem akarta, mindenki a pokolba kívánta. A legtöbben azt is mondták, hogy bár ne születne meg. Mi meg anyuval ketten éltük meg ezt a terhességet. Az is felmerült, hogy intézetbe adjuk, mert nem tudjuk felnevelni. És az, hogy pénz? Meg gazdag? Nem az a lényeg, hanem hogy szeretet legyen. Meg kellett nekünk. Nekem az Ábel az utolsó aranyágacska. III. András volt az utolsó Árpád-házi király, és úgy hívták, hogy az utolsó aranyágacska. Tehát, az utolsó remény, hogy fennmarad az Árpád-ház. Őróla neveztem el az Ábelt. Mindig így hívtam. Tehát az utolsó esély, hogy család marad-e ez. Vagy lesz-e ebből még család?

Én nem tudtam nyugodtan bejárni az iskolába, mint más gyerek. Mindenki ott nevetgél összevissza, pasikról, meg minden, én nem tudtam volna mit hozzáfűzni, mert én csak annyit tudtam volna mesélni, hogy mi… milyen rossz az életünk. Meg hogy utáltak, meg csúfoltak, amikor megmondtam, hogy akkor, „jaj, engemet is, hogy milyen csúnya a cipőm orra, de ciki volt, meg hogy ki volt kötve a fűzője, és csúfoltak". Már bocsánat, de amit én megéltem, és az ő cipőfűzője között óriási különbség volt. Nem is értettek meg engem. Meghallgattak, de úgy két szóban, hogy „jaj, de szar". Mindig is elzárkóztam az emberek elől, mert nem értettek meg. Nem beszélhettem arról, ami történik nálunk, hogy bajba kerültem, vagy én, vagy a családom. De akármilyen rossz volt a helyzet, akárhogy is szétszóródtunk, családom az a családom marad.

14 éves koromban végeztem el az általános iskolát. Aztán a Gyermekházba mentem. Ez egy alapítványi gimnázium és általános iskola. Speciális, nehezen tanulóknak a Bajza utca 42.-ben. A Rottenbillertől nem messze. De semmi speciális nem volt benne, hogy nehezen tanulok. Akkor

még Törökbálintról jártam be. Én nagy reményekkel indultam neki 14 évesen, hogy de jó lesz, végre megszabadultam Törökbálinttól. Új iskola, új embereket ismerek meg. Eleinte jó volt, de lelki problémák miatt nagyon keveset jártam be. Meg ott is nekiálltak cigányozni. Fél évet jártam, aztán kihagytam. Akkor nem jártam suliba. Anyám is csak hetente látott. Azt sem tudta, hol vagyok. Nekem is volt ilyen időszakom, 15 évesen én is szívtam. Társaságban a haverok, ismerősök, mindenki adott. Nekem ingyen volt. Nekem soha nem kellett fizetnem érte, mindig megkínáltak. Ez nekem is elég nehéz időszakom volt, mert beleszerettem egy drogdílerbe. A Kristóf barátnőjén keresztül ismertem meg. Ő mutatott be az Öcsiéknek. Megláttam, és szerelem első látásra. Öcsi 17 éves volt akkor, én 15. Nem sokkal azután börtönbe is került. Elkapták. Leültették. Miattam. Én bevittem a bandába egy lányt, és az a lány feldúlt mindent, mert féltékeny volt rám, aztán meg a szerelmemre, Öcsire. Beköpött a rendőröknek mindenkit, hogy füveznek, meg minden. Életem nagy szerelme volt, de semmi nem történt vele. Ő félt igazándiból. Mindenki azt mondta, hogy szeret, de ő azt, hogy nem. Féltett engem, mondta is, hogy menjek haza. Aggódott értem. Mindenki Öcsihez, a Rock dílerhez járt Pécelről, Budakesziről, Óbudáról, Budapestről, Velencéről, mindenhonnan hozzájártak fűért meg drogért. Ő Rákoskeresztúron lakott a XVII. kerületben. Oda járkáltam ki. Állandóan ott voltam. Az anyjával meg a nővérével lakott. Engem kedveltek. Végre volt egy közösség, aki befogadott. Nem bántott. Elfogadott olyannak, amilyen vagyok. Nem aludtam semmit, nem ettem semmit. Nem ittam semmit, csak füveztem. Nekem az nagyon rombolós időszakom volt. Aztán én véget vetettem ennek az egésznek, mert láttam, hogy egyre több és egyre erősebb drogokat használtak. Drogfüggő leszek. Én akkor az élet mellett döntöttem. Elhagytam őket, és hazamentem Törökbálintra.

„MINDENT FELŐRÖLT TÖRÖKBÁLINT”

Kristóf

Hároméves koromig voltam intézetben, de nem emlékszem már az egészre. Mindig is anyámként néztem a Lillára.

Szeretnék tudni az igazi édesanyámról, de nem tudom, hogy hogyan lehetne utánajárni. Csak a nevét tudom, de azt, hogy hogyan néz ki, azt nem. Apu meg anyu tudott róla, hogy mikor, hol született. Én semmit nem tudok, azt se tudom, hogy él-e még. Sokszor felmerül, hogy szeret-

ném megismerni, mert elítélni nem tudom. Mert akit nem ismerek, azt nem tudom utálni. Most azért, mert ezt csinálta, meg azt csinálta… Annyit tudok, hogy nagyon fiatalon szült. Nem volt nagykorú, azt tudom. Apuval mertem erről beszélni, de nem volt lelkes. Anyuval nem mertem, mert nem tudom, hogy esett volna neki. Azt meg végképp nem tudom, hogy a szülőanyámat mennyire foglalkoztatná a dolog, hogy keresem. Lehet, hogy ő is keres. Két éve talán, megkérdeztem egy rendőrt, hogy hogy lehetne, milyen úton-módon, de nem lettem okosabb, mert azt mondták, hogy ők nem adhatnak így ki adatokat, mert nem tudják, hogy én milyen indokkal keresem, jó- vagy rosszindulattal. A Vöröskeresztet ajánlották, de végül is az után már nem mentem. A Facebookot már sokan mondták, hogy írjam be a nevét, beírom, kidob százat, hát nem tudom. Mi van, hogyha nincs is Facebookja? Nagyon érdekel pedig. Mesélte még apu régebben, hogy én szerelemgyerek vagyok, hogy anyukám nagyon szép volt. Apu se úgy állította be, hogy ő egy rossz ember volt, mondta, hogy egy nagyon szép lány volt, de mondta, hogy azért adott engem csecsemőotthonba, mert fiatal volt, meg izé, meg mittudomén. Semmi rosszindulat nem volt benne, próbálta pozitívan elmesélni az esetet. Illetve sokszor felmerült bennem az a gondolat, hogy mi lett volna, ha én vele lennék. Vele maradtam volna. Akkor nem lennék talán ilyen helyzetbe, meg másképp alakulnak talán a dolgaim.

Más nevelést kaptam volna, mert a mostohaanyám, a Lilla, nem úgy bánt velem, ahogy én ezt megérdemeltem. A többi testvéremet nézve, ők nem kapták meg azt, azt a rosszat, amit én. Mikor iskolás voltam, akkor nagyon büntetett, vert is, mondhatjuk így, volt, hogy a semmiért is megvert. Mondjuk, nem állítom be őt rossz embernek, de ha a múltba visszamegyünk, akkor ezek történtek. És egészen kilencéves koromig fakanállal, szíjjal vert. Rettegtem anyutól mindig. Nekem nagyon rossz volt, hogy mikor első, második osztályos lehettem, mindig azt tiltotta meg nekem, amit szerettem. Mindig az volt, hogy neki megfeleljek. Mindig ez volt a cél. Ha fekete pontot hoztam, vagy egyest, akkor nem nekem rossz, hanem anyunak rossz, mert akkor most megint megver. Ha anyu segített a tanulásban, nem volt jó. Úgy kezdte, hogy ahány hiba, annyi körmös. Mikor már hetedikes, nyolcadikos lettem, akkor is büntetett, de már nem vert. De attól függetlenül anyut egy okos nőnek tartom. Okos, művelt, nem tudok mást mondani. Nekem az iskolás évek nagyon rosszul teltek. IX. kerületbe jártam iskolába, utána átiratkoztam Törökbálintra, aztán ott fejeztem be. Én szerettem az ottani iskolát is.

A Lónyayban anyu még gondoskodott rólunk. Mondjuk akkor még nem voltunk ennyien. Akkor el volt foglalva mindennel. Leszámítva azt,

hogy engem hogy nevelt. Hogy tanulok, milyen jegyet hozok, hogy kell takarítani. Akkor teljesen más volt. Akkor még apu is normális volt. Nem mondom, hogy gazdagok voltunk, de sosem volt az, hogy nem volt mit enni. Volt, mikor egy munkahelyen dolgoztak anyuval. Hol éjszakában, hol nappal. Akkor jó volt még. Apu is harciasabb volt. Ha nem is volt pénze, a semmiből is teremtett. Előfordult, hogy apu is egyszer-kétszer megütött, de szerintem csak anyu váltotta ki belőle. Anyu frusztrálta, hogy én ilyen vagyok meg olyan vagyok, ezt csinálom meg azt csinálom, s ha valamit nem tudtam, akkor kaptam a fejemre egy keveset. A többi testvérem is kapott, főleg a Márkó, ő nagyon rossz gyerek volt. De én apuról sosem gondoltam volna, hogy rosszul csinálja ezeket a dolgokat. Ő sokat foglalkozott velünk, mesélt, játszott velünk, kirándulni, üdülni mentünk. Én apura büszke voltam. Apu sokat segített a tanulásban.

Azóta vált pokollá az élet, amióta anyu meg apu szétmentek. Apu is elhagyta magát, pedig jó munkája volt, jól keresett. Nem figyeltem azt, hogy ki a hibás. Végül is mind a kettő. Mind a két fél. Apunak sem kellett volna ezt csinálnia. Anyunak sem. Akkor ő igen sokat feküdt, nem éreztük, hogy foglalkozna a gyerekekkel, mindenki elment barátokkal, meg mittudomén. A takarítást, főzést én csináltam. Volt, hogy ő is felkelt egyszer-kétszer. Depressziós volt. Ez Törökbálint óta van. Amikor a fiúkat intézetbe vitték, magatartásprobléma, körülmények miatt, akkor én már nagykorú voltam.

Lotti

Nekem nem szoktak így eszembe jutni a dolgok, mert nem szoktam így gondolkodni. Én visszaemlékszek, csak a rosszakat beraktam magam mögé. Emlékszem, amikor nyolcévesen apu állandóan vitt minket kirándulni mindenhova, anyu meg otthon maradt addig, főzött meg mosogatott. Minden hétvégén elmentünk valahova, illetve mindennap kimentünk a játszótérre oda a Duna-parthoz. Végigsétáltunk a Duna-parton. A Lónyayban laktunk, gyalog mentünk mindig. Én sajnáltam a házat a Lónyayban, de mondták, hogy sokkal jobb helyünk lesz ott Törökbálinton. Bementünk a lakásba, hát akkor még szép állapotban volt, és úgy megörültünk neki. Így jó volt a költözés, csak utána nagyon leamortizálódott. A falak is nagyon undorítóak voltak, vakolat is szinte már nem volt sehol. Kilátszott a tégla. Tényleg nagyon leamortizáltuk. A kert tiszta gaz volt. Ráadásul szemeteltünk nagyon sokat, mert nem akarták elvinni a szemetünket. Ezért mindig az udvaron gyűjtöttük, csak oda meg jártak

a környék macskái meg kutyái. Elég dzsuvás volt az a terület ott. Nekem a tanárokkal nem voltak gondok. A gyerekekkel se nagyon. Mondjuk, én olyan köztes voltam, mindennap mást találtak meg. Szóval ezért nem vettem úgy magamra, mert senkitől nem hallottam azt hála a jó égnek, hogy te hülye vagy.

Az a baj, hogy a rendet se lehetett megosztani. Ez soha nem is működött. Anyu a Lónyayban még takarított, de már Törökbálinton mindent elhanyagolt. Soha nem tudtuk felosztani a háztartási munkákat. Pedig már megbeszéltük, hogy csinálunk egy kis táblát, hogy akkor ki melyik nap mit csinál. És nem. Én szerettem főzni, nagyon, jólesett, hogy mindenki eszik a főzömből. Meg hát inkább a bátyám söpörte az udvart, a Kristóf, de aztán ő elment koleszbe, és akkor így rám szakadt minden. Amikor meg én mentem el, ekkor meg a Dórira szakadt minden.

Törökbálinton anyu nagyon maga alá került. Akkor még nem nagyon értettem, hogy miért lett ilyen lusta. De most, így az utóbbi időben, hogy nekem is vannak gyerekeim, férjem, meg hogy vannak kisebb-nagyobb hullámvölgyek a kapcsolatunkban, most már jobban megértem, hogyan kerülhetett ennyire maga alá. Akkoriban, otthon nem örültek, hogy elköltözöm, mert én úgy emlékszem, akkor volt terhes anyukám az Ábellel, és ők még mindig abban a tudatban vannak, hogy én őket cserbenhagytam. Hogy faképnél hagytam őket. Igazából én csak szerettem volna, a saját életemet élni. Akkor már azt hiszem, apu sem lakott otthon. Igen, mert az Ábellel, amikor terhes lett anyu, akkor lépett le kábé.

Réka

Kisebb koromról derengnek dolgok, hogy amikor a Lotti meg az egyik barátnője, állandóan babakocsiban toltak. Azt nagyon szerettem. Mindig, amikor jött a barátnője, tudtam, hogy megyünk babakocsizni, megyünk sétálni. Akkor szerintem már lehettem olyan öt-hat éves. Engem nagyon szerettek amúgy, szóval mindig babáztak. Ez még Törökbálinton volt. Meg volt a suli is, de ott én csak egy évig voltam, engem nem hatott meg ez sem, meg én hála, jó osztályfőnököt kaptam ki. Nagyon jó fej volt, nagyon szerettem. Meg olyan osztályt, akiket már ismertem. Volt, akit az óvodából, de volt, aki a szomszédom volt, egy házra lakott tőlem. És persze, a suliban úgymond letagadtak, ha mondhatom így, de amúgy meg sulin kívül nagyon jó barátok voltunk. Velük még a mai napig tartom a kapcsolatot Facebookon, de már találkozgatni nem találkozok velük.

Zsombor

Visszahúzódó vagyok, nem nyílok meg úgymond mások előtt. Én mindig eltűntem, elbújtam, hogy anyám vegyen észre engem, amikor csokit vett. Így aztán mindig lemaradtam a csokiról, mindig kimaradtam mindenből. Pénzosztásból, csokiosztásból. Apám meg anyám régen osztogatott pénzt. Apám adott a Dórinak, Márkónak. Köztudott, hogy a Márkó a kedvence, és végül a Kristófnak is. Aki meg kimaradt, annak meg adott anyám. De én ebből is kimaradtam legtöbbször. Mintha velem nem foglalkozott volna annyit, mint a többiekkel. Amikor rajzoltam neki, végül is örült, de nem tartott sokáig ez az öröm, mert jöttek a többiek.

Amikor még a Lónyayban laktunk, akkor több jutott, akkor mindennap volt valami sütemény, akkor még hó végén is volt pénzünk. Úgy volt, hogy megteszik apámat valami nagyobb embernek. Sokat kereshetett volna, milliókat. De akkor összejött az élettársával, aki budaörsi volt, és iszákos. És akkor ő is vele ivott, részegen járt be a munkahelyére. És akkor a helyére megtettek valaki mást. Fél év, egy évig tartott ez, de akkor anyu már tudta, hogy van egy élettársa. Törökbálinton, a buszvégállomásnál, ahol laktunk, ott van egy kocsma. Eleinte csak kimaradozott, nem jött este haza, aztán már nem aludt otthon, végül felköltözött Pestre, az élettársával albérletbe. Pénzt is már csak ritkán adott. De ő korábban is félreléepegetett szerintem. Sok mindenkivel megcsalta anyámat. Végül is, amikor Törökbálintra költöztünk, akkor lett nagyon iszákos. Korábban is az volt, de anyám leszoktatta, az élettársa meg gondolom, visszaszoktatta.

Amikor még anyámék együtt éltek, apám mindig vitt valahova. Aztán amikor Törökbálintra költöztünk, akkor a kertbe’ bográcsoztunk. Apám kora reggel megcsinálta a kakaót, jó nagy lábasban, mert sokan voltunk. Megvette reggelente a zöldséget, kenyeret, zsömlét meg mindent. A régi emlékek kiesnek nekem sajnos. Amikor Törökbálintra költöztünk, csak matracok voltak lerakva. Végül is a hely, az jó volt, csak az emberek voltak rosszak, mert kiutáltak bennünket. Beszólongattak, lökdöstek az utcán, az iskolában, hogy mi cigányok vagyunk. A Renátót megdobálták, amikor jött haza az iskolából, a Márkót mindennap meg akarták verni, de én mindig ott voltam, és megvédtem. Nekem a nyár meg a tél volt a gyerekkoromban a legjobb. Nyáron mindig mentünk fel a hegyre, az erdőbe. Fára másztunk, hülyéskedtünk. Simon Szabi is mindig velünk volt, Márkóval járt egy osztályba. Ő nem volt cigány, gondolom, jó fejnek talált minket, azért haverkodott. Télen, szatyron csúszkáltunk lefelé, hülyéskedtünk. Nyáron meg a szőlősbe mentünk, meg a barackosba. A meggyesbe megengedték a tulajdonosok, hogy szedjünk, a barackosba nem láttunk

senkit, ott csak mentünk, és szedtük. A szőlősbe is összefutottunk egy-kétszer a csősszel, de azt mondta nem gond, ha nem eladni visszük.

Innen Törökbálintról bennünket az intézetbe vittek, elvittek, mert nem jártunk iskolába. Mellé járni jobb volt. Az iskolában mindig csesztettek, megaláztak mindenki előtt. Inkább a McDonald'sba jártunk helyette. Nem ettünk, csak játszani mentünk be. Ahhoz nem kellett pénz. Játékgép volt, PSP meg ilyenek. Márkóval, az öcsémmel meg a Simon Szabival jártunk el, így hárman. Ő sem sűrűn járt iskolába, őt nem vitték intézetbe, nem tudom miért, talán őrá nem pikkeltek annyira.

Márkó

Hát úgy a legfiatalabb koromra, amire leginkább emlékszem, azok a szökdösések, ami kétéves koromtól kezdődött. Tehát, kétéves koromtól vannak énnekem emlékeim. Hogy én felgyújtottam majdnem a lakást, a fotógyűjteményünket felgyújtottam otthon. A mai napig emlékszem, hogy milyen kocsi ütött el engem, és akkor vittek két hétig kórházba, úgy, hogy semmi bajom nem volt, csak lehorzsoltam a bőrömet. Akkor voltam hároméves. Ez pont a Lónyay utcában volt. Apámmal kimentünk, anyámnak azt mondtuk, hogy boltba megyünk, de ő bement a kocsmába, és én meg utáltam ott állni mellette, nézni, hogy hogy játszik a gépen, és inkább kiszöktem. A szomszédban lakó gyerekeket kihívtam, akik sokkal idősebbek voltak, és mondtam, hogy menjünk ki játszani. És a kocsik közt elkezdtünk rohangálni az úttesten. És ők még átértek, s mikor én kirohantam, akkor így elcsapott egy taxi. Ott bukfenceztem hátrafele egy csomót, még pontosan megvan az emlék. Felálltam, nem sírtam, hanem elsétáltam egy fülke mögé, és ott kezdtem el sírni. És akkor kihívták rám a mentőket, semmi bajom nem volt, mondtam is a mentősnek, nem érzem rosszul magam, csak haza akarok menni. És akkor mondták, hogy nem, mindenféleképpen be kell hogy vigyenek. És az első hétbe' még tök jól bírtam, de a második hét elején már besokalltam. Tehát, akkor már meg akartam szökni a kórházból, hisztiztem, akkor már az injekciót sem akartam elfogadni, akkor már le kellett, hogy kötözzenek, hogy azt be tudják adni, onnantól kezdve kezdődött az, hogy én utálom a kórházakat.

Azért kerültem be az intézetbe, mert egyáltalán nem jártam iskolába. Az iskolából is kiutáltak, tehát, voltam másodikos, és még a nyolcadikosok is mindig jöttek, és meg akartak verni. Mondtam, hogy én ezért nem fogok bejárni suliba, hogy én állandóan bujkáljak szünetbe, hogy ne verjenek meg. Meg volt egy atrocitás is, hogy acélbetétes bakanccsal eltörtem

a sípcsontját a gyereknek. A Simon Szabolcs, na ő volt így másodikban a legjobb barátom, egy halál sovány gyerek, nem képes önmagát megvédeni, és egy ilyen dagadt gyerek állandóan cseszegette. Egy idő után besokalltam, és akkor volt rajtam egy acélbetétes bakancs, és mondtam neki, hogy mért nem hagyod már békén azt a szerencsétlen gyereket? Mondom, mért azt a vékonyat? Mondom, gyere, és engem baszogassál! És akkor nekem is ugyanúgy el kezdett szájalni, de engem, már nem mert lökdösni, csak szájalt. És akkor csak úgy fogtam, és telibe rúgtam a gyereket. És akkor őt három hétig el is vitték, és már mondták, hogy nem is merik behozni az iskolába ilyen vadállatok mellé, akik eltörik a lábát. Jó, akkor erre nem szóltam semmit, akkor volt az első igazgatói rovóm, és onnantól kezdve kezdődtek felém az atrocitások, hogy kiutáltak. A gyerekek és a tanárok. Elsőbe is volt, de az tanári szinten. Hogy velem nem foglalkozott úgy, akárhogy is jelentkeztem. Nem kérdeztek, rám se nézett a tanár, írni magamtól tanultam meg például. Ez gyerekként nem esett le, hogy mért nem, engem, miért, nem? Nem is tudtam akkor még. Egy hatéves gyereknek nem nagyon esik le ez a rasszistaság. Úgymond, nem találkozik vele. Mert itt Pesten, ugye apám képviselőként dolgozott, ugyanúgy cigányokkal. Itt a pesti suliban is a IX. kerületbe jártunk, ott például voltam nulladikos, kisegítő osztályban, ott nem utáltak ki. Tök jól eljátszottunk a többiekkel, semmi probléma nem volt. És az óvodában sem volt velem semmi probléma, csak annyi, hogy a ceruzáimért öltem például, mert én nagyon precíz vagyok, a mai napig is, tökéletesen kihegyeztem őket, sorba raktam, és volt egyetlen gyerek, aki piszkálta a cuccaimat, eltörte a ceruzáimat, és arra besokalltam, és annak így átszúrtam a kezét a ceruzával. De ott se utáltak ki, sehol se. És én egészen az iskoláig nem is találkoztam a rasszistasággal. Mikor már fölkerültünk ötödikbe a felsősökhöz, na, ott már a komolyabb szintű balhék is elkezdődtek. Ott már nem az volt, hogy elfutok, elbujkálok, hanem akkor már én is azt mondtam, hogy kezdek betelni, nagyon, akkor most már én is verekedek. És akkor volt olyan, hogy a gyereknek belevertem a radiátorba a fejét, nagyon csúnyán. Akkor kirúgtak az iskolából, mondták, hogy nem járhatok oda.

Én nyolcéves voltam, amikor apám lelépett. Hát én onnantól kezdtem el koraérett lenni ugyebár. És anyám meg teljes letargiába esett. Akkor a Kristóf tudott már főzni. Én mondtam, hogy akkor a Kristóf az főzzön, én már nyolcévesen megcsináltam a magam pénzét. Lehet, hogy rendőrségi ügy lett belőle, nem érdekelt, de megvolt a pénzem. Elmentünk a barátommal, a Simon Szabival vasazni, vagy éppenséggel felmentünk a gyümölcsösbe nyáron. Szedtünk egy csomó mindent, és mentünk a boltokba, hogy megveszik-e olcsóbban, beszerzési ár alatt. Nekünk ingyen

volt, engem hol érdekelt? A kecskecsöcsű szőlő kilóját 680 forintért adták. Én odavittem 250 forintért, vegyék meg. És négy-öt rekesszel mentünk. Én már kiskoromban is nagyon nagy teherbírással bírtam. Én már kilencévesen 60 kilós vonatsíneket vittem befele a MÉH-telepre. A srác, csillogó szemekkel mondta, hogy 250-et simán kiad érte. Mutassátok az összes rekeszt, már veszem is meg! És így tettünk egy két-három kört. Most úgy álltunk oda a napnak, hogy volt 12 ezer forintunk. És volt dél. 12 ezer forint, így 8 éves fejjel, az egy kicsit kurva sok egy gyereknek. A hosszú kék Szofit még vettem 320 forintért, úgy kezdtem, hogy naponta hat doboz cigi. Hármat magamnak, hármat a Simonnak. És még mindig volt egy csomó pénz, ami ment csipszre, és akkor kialakult bennem az, hogy oké. Kristóf, mit akarunk főzni ma? Ilyet? Jó, oké, akkor bevásárlok kajailag, akkor kell másnapra a suliba a többieknek péksütemény, meg a tököm tudja mi. És ezeket így előre bevásároltam, vagy ha a Kristóf úgy gondolta, hogy fölkel kora reggel, a pénzt meghagytam, és akkor ő kiment, megvette, és úgy ment haza. És én így, ugye nem is jártam iskolába. Ilyen időszakba'. Tehát helyette én már elmentem pénzt csinálni. És nálam már akkor ez így kialakult ez a felelősségtudat eléggé, meg ez a felnőtté válás. Mondom, akkor én voltam így a családban a pénzkereső. És már nyolcévesen is kimentem a Tescóhoz, pénzt kérni, de akkor még ilyen hülye gyerek fejjel, hogy visszatolhatom-e a kocsiját, 100 forintért. Úgy voltam vele, hogy 30 kocsit visszatolhatok, az 3000 forint. Az még a 2001–2002-es évekbe' volt. Abból be lehetett vásárolni 3000 forintért. Kaját legalábbis simán. Aztán eltörtem a kezem, és gipszbe mentem ki. Akkor jöttem rá, ha megsajnálnak, még többet adnak. És ha még egy kicsit adok is a kinézetemre, egy kicsit csövesebbnek nézek ki, akkor még be is vásárolnak nekem.

Félkörös gipszet kaptam, mert szimmetrikus kisujjtörésem volt. És úgy jöttem ki a kórházból, hogy ki is dobtam az egyiket, és a másikat is levettem magamról. De mondom, az egyiket megtartom, mert az még jól jöhet kéregetésre. És amikor már semmi baja nem volt a kezemnek, akkor is bekötöttem, és úgy álltam ki. És akkor odajöttek, adtak papír kétezer forintokat. Ötöt, de akkor az ötnek már nagyon örültem. Akkoriban még nem kaptam ilyen nagy összeget. És szakadt volt a cipőm orra, tehát már így hápogott, és ilyen rövid, koszos gatyába mentem ki, és egy kicsit koszosabb pólóba'. És ott volt az egyetlen olyan ember, akit soha nem felejtek el életemben. Jött, és kérdezte, hogy „mi van fiacskám, nincsenek szüleid?". Mondom, de, de apám elhagyott, mondom, anyám ki van idegileg, és így őszintén elmondtam mindent. Nem tűnt olyan jómódúnak, nem mondom azt, hogy öltöny, szmokingba' öltözve, teljesen átlagos kinézet. Deszkás cipő, rövid gatya, sima póló. Kocsija oké, terepjáró volt, azt tu-

dom, márkát már nem. És akkor mondta, hogy gyere be! És a felesége meg pont jött ki, és mondta, hogy ki ez a gyerek? És mondta, hogy nyugodjon meg, semmi baj nincs, csak próbáltam tőle pénzt kérni, és elmeséltem a feleségének is, és akkor már egész másképp kezelt ő is. És nagyon normálisak voltak. És úgy kezdtük, hogy elsőnek a ruhaosztályra, megnézték a méretemet, és csak dobálták be a cuccokat a kosárba. És mentünk tovább a cipőkhöz. És tényleg, nem is nézte az árakat az ember, hanem csak úgy levette a két legdrágább cipőt, ami tök jól nézett ki. És mondta, hogy mutassak valamelyikre. És mondtam, hogy nem akarok a jóságával visszaélni, nekem elég a 3000 forintos szar is. És mondta a pacák, hogy „mutass rá, melyik kell!”. Mondtam, de tényleg… „Jó, oké akkor mindkettő!” És így bedobta mindkét cipőt. Nagyon sok mindent vettek. Nem tudom, menynyit fizettek pontosan. És utána mentünk a kajasorokhoz, de nekem akkor már a pofámról sült a bőr, tényleg. Mondom, úristen! Ennyit kifizetni! Kajailag vagy három-négy hónapra előre simán bevásároltak. Volt ugye az a nagy erős tescós szatyor, az a fehér, abból ötöt televásároltak nekem. És akkor hazáig elvitt, házhoz bevitt, és mondta, hogy be is jön, és akkor anyámmal úgy beszélt egy kicsit, és megadta a telefonszámát, hogy nyugodtan hívjuk, ha bármi van, szívesen segít. Aztán anyám el is bőgte magát. És végül is vele nem is találkoztam soha többet, de őt úgy soha nem felejtettem el. Ő volt eddig az egyetlen olyan ember, aki nagyon normális volt. És így ennyire segített. Nekem még pénzt is akart adni, de azt már nem akartam tényleg elfogadni tőle. Anyámnak viszont tudom, hogy adott valamennyit. Szerintem biztos, hogy nem keveset, de arra már nem figyeltem. Örültem annak, hogy ez egy normális ember.

Én például hiába mondom azt, hogy soha nem fogom ütni a gyerekemet, biztos, hogy fogom. Legalábbis amikor szükség lesz rá, biztos, hogy meg fogom ütni. Akárki akármit mond, hogy nem használ a verés, énnálam is használt. A családból én és a Kristóf volt a legtöbbet megverve. Sőt, én napi szinten. Napi szinten, nagyon sokszor. Anyám is meg apám is vert. Apám már úgy jött haza a munkából, hogy én naponta három faseprűnyelet megettem. Tehát ez nekem a fix volt. Azonkívül jött a serpenyő, a bőrszíj, az ilyesmi. Tehát én kaptam mindenhogyan, ahogy el lehet képzelni. És én annyira hozzászoktam így az évek során, hogy engem, mikor ütöttek-vertek, én már csak röhögtem ezen. És akkor már azért ütöttek-vertek, hogy én mért röhögök? Nekem a mai napig így a testi fájdalom, az nem ér semmit e miatt. Mert már annyira hozzászoktam. Egyrészt azért ütöttek, mert rossz voltam, másrészt voltak olyanok is, amit már nem tudom, mért kaptam. Én már tényleg brutális szinten voltam verve. Csodálkoztam is, hogy kórházba nem kerültem még így verés miatt, azért annyira

nem ütöttek meg, de mégis eltörte simán rajtam a faseprűnyelet. Jó, kézzel úgy apám nem ütött meg soha. Egyetlenegyszer, de akkor repültem is. Akkor, szó szerint, a fal adta a másikat. Nem sok mindenre emlékszem, hogy milyen rosszaságot csináltam, vagy ilyesmi. Én nem azt mondanám, hogy rossz voltam. Világot akartam látni, és ezért is szökdöstem otthonról. Amíg apám dolgozott, anyámra ott voltunk öten vagy hatan, és akkor ő nem tudott mindenkivel kimozdulni, és elvinni minket. Nekem meg éppen ez, hogy rohadt nagy volt az igényem. Menni akartam, igenis! És mikor használtam ki? Amikor elaludtak, fogtam, és szökdöstem otthonról, és egyedül elmentem várost nézni. És az volt a csúnya, hogy nem is vittek haza a rendőrök. Senki nem szólt senkinek se, és még a rendőröket se értesítették, hogy itt egy kétéves gyerek mászkál az utcán, szülő sehol. És volt egy öreg nő, aki a szomszédunk volt, és látott engem, és tudta jól, hogy hol lakok, ki vagyok, meg hogy kik a szüleim, de mégse hívta fel őket, hogy itt mászkál a kétéves gyerekük az utcán. Hajnali kettőkor.

Renátó

Apám meg anyám úgy jött össze, hogy dolgoztak az Elődbe'. Hajléktalanszállón. Kelemen László, az intézeti nevelőm, ő is ott dolgozott velük még akkor. Igazándiból az apámnak az volt a hibája, hogy ivott. Az alkohol az egész. Bevallja, hogy „ittam, de nem kellett volna, mert a családomat veszítettem el". Mondta kiskorunkban, hogy a világon a családnál nincs fontosabb. Aztán az iskola, így alapjáraton azt mondta, aztán a harmadik önmaga, aztán jönnek a barátok, meg az egyéb. Mondta, hogy a sorrendet meg a szabályokat tartsuk be. S mondta apám, „iskolába' nincs gond?". Nincs. „Családot szeretitek? Mindent megteszel a családért? Nesze, adok pénzt." Jó, a pénzt nem azért adja, hogy most izé, hanem ez a jutalom, hogy éreztesse ezzel, hogy van jutalmunk. Ha tanulunk, akkor jutalom lesz a vége. Csak dolgozzunk meg a jutalomért.

Anyámat meg sajnálom, mert nyolc gyereket egyedül nevelt föl. És nem két évig. Többig. Nem volt könnyű neki. Meg kamaszkorunkban olyan rosszak voltunk, sokkal rosszabbak, mint amit el lehet képzelni. Márkó olyan öntörvényű volt, hogy nem lehet elmondani. Nem szégyen, de anyám faklumpát vágott a hátába, Márkó megfordult, megkérdezte anyámat: „Ez jólesett?" És elment. Csak ennyi. Semmi sírás, ennyi. Pedig anyám nem lazán vágta hozzá a klumpát. Elment. Csak egy hét múlva jött haza. Igazándiból nevelhetetlenek voltunk. Nem érdekelt minket a világ. Igazándiból a hülyeségek, a szórakozás meg a bulik érdekeltek. S így volt,

hogy utcán is éltem. Pedig volt anyám. Ott volt az anyám, kaja is volt otthon, mi meg az utcát róttuk éjjel nappal.

Nem azt mondom, hogy olyan gazdagok voltunk, nem. Szegények voltunk. Csak apám meg anyám úgy vásárolt, hogy előre az egy hónapra, s annyit, hogy mindenki egyen. Nem mindenkinek könnyű. Nem úgy születtünk, hogy gazdagok vagyunk. Én már hat-hét évesen tudtam, hogy lesz idő, amikor nem eszünk semmit. Lesz. És volt is. Nem szégyen, de az embernek ezt is meg kell tanulnia, hogy a kaját nem ingyen adják. Az ünnepeket, azt normálisan megtartottuk, úgy, hogy spóroltak. Ha tudták, hogy kevés pénz van, akkor négy-öt hónapig előtte már spóroltak rá. Azt mondták, a karácsonyt akármi lesz, megtartják. Nem azt mondom, hogy mindig volt ajándék, volt, amikor közösen kaptunk ajándékot, de kaptunk. Azt hiszem, egyik születésnapomra, még gyerek voltam, kaptam ilyen kocsifelszerelést. Volt, hogy izét kaptunk, hogyismondjam, ilyen műkéseket, játékkéseket, ami színes volt, hogy szórakozzunk. Karácsonykor apám mindig valami finomságot főzött, amit év közben általában nem szokott. Egyszer volt gesztenyével töltött csirke. Szólt a barátjának, és az segített. Az ismerőseinél megfőzték, és meglepetésként hozták az ételt. „Mi lesz vacsora?” „Majd akkor megtudhatjátok, ha kész lesz.” Azt hittük, viccel, biztos nem eszünk semmit, aztán hozták a kaját. Voltak ilyenek. Apám az utolsó forintját, ami úgymond megmaradt, amit magára is költhetett volna, ránk költötte. Csak az, ami életfontosságú volt, és igazándiból nem is költött magára. Csak… szóval apám izé… játéktermezett. Meg anyám nem akarta, hogy a gyerekek részegen lássák. Minket féltett, amit elfogadok, mert egy részeg ember sok mindenre képes. De haragudni meg nem haragudhatok rá, mert ő döntött így.

Egyszerűen nem szerettem iskolába járni, ennyi. Nem szerettem tanulni. Volt, hogy anyámat fölhívták, hogy nem vagyok bent. Egy pofon, azt lefeküdtem aludni. Nem erősen ütött meg, csak utána nem volt hangulatom semmihez. Hát igen. De másnap sem mindig mentem be. Amikor, apám vagy az anyám kérdezett a leckéről, azt mondtam nincsen, nem volt lecke, és elhitték. Hát izé, volt egyszer-kétszer, hogy megjegyezték, „mi az, hogy nincs lecke?”. Mondom, megcsináltam, azt ennyi. Hatodiktól már csak két napra mentem be. Évnyitó meg évzáró. Mindig lógtam. Vagy összevernek, vagy nem járok. Jó, voltunk négyen-öten, de 150 emberke ellen, az kevés.

Amikor a Márkóval lógtunk, vittük vissza a rezet, a vasat, mindent. Amit csak találtuk. Mindenhova mentünk, ahol van vas, és már vittük is be. Igazándiból ilyen fémdobozokat, összepasszíroztuk, bevittük, beváltották, azt ennyi. Ilyen üdítősdobozokat, sörösdoboz. Mondjuk, ja és még

volt, hogy kábeleket szereztünk. A padláson elkezdtük nyúzni. Hát pontosabban már nem tudom, hogy honnan volt. Nagyon fiatal, hét-nyolc-kilenc éves lehettem. Az izé második, harmadikban volt ez. Nem hát igazándiból nem akkor kezdtem már mindennap lógni. Hanem csak úgy néhanapján. De negyediket újrajártam ott. Negyedikben kezdtük el így sűrűbben csinálni a dolgokat. Igazándiból úgy volt mindig, hogy izé ez a roma család, cigány család, izé idejön, fölborítsa a rendszert, meg minden, ilyen putris cigányok, meg ilyesmi. A gyámhivatal, hogy nem jártunk suliba, igen, meg az iskola is, akkoriban már nem nagyon volt kedves velünk. Izé az osztálytársaim, meg az iskola is ezt mondták, hogy menjünk, menjünk intézetbe!

Azt, hogy bekerültem az intézetbe, azt magamnak köszönhetem. A gyerekemet majd megtanítom, hogy iskolába kell járni. Mindig bekísérem. Utána meg már az iskola dolga, hogy bent marad vagy nem.

„HOLNAP MAJD LESZ BÁRMI"

Gyula

A hajléktalanságom ott kezdődött, amikor elárverezték a törökbálinti házat 2009. június 16-án. Akkor a volt feleségemék elköltöztek, a X. kerületbe a Liget térre, a három fiú elkerült intézetbe, s én meg ott ragadtam az utcán.

Hogy belekerülj ebbe a hajléktalan életbe, ahhoz én jó úton jártam. Amikor elárverezték a házat, már tudtam, hogy azzá válok, és azt is, hogy nem mehetek sem a Lillához, sem az Szilvihez. Most nem kell összeesned, gondoltam magamban, mert az a legnagyobb hülyeség. Föl kell vállalni, és el kell indulni. Azért nehéz, hogy ne azon gondolkodjak, mi lesz holnap… Holnap majd lesz bármi. Mindent tudtam, hogy hol lehet étkezni, hol lehet fürödni, mosni, aludni. Ezekkel nem volt gond, csak maga a társaság hiányzott. Akkor még nem volt annyira veszélyes a dolog, mert akkor még eljártam ilyen alkalmi munkára melózni. Először elkezdtem dolgozni a Fővárosi Közterület-fenntartónál, szinte naponta, reggel hat órától délután kettőig. Menet közben nem lehetett inni, mert többször szondáztattak, s ha elkaptak valakit, akkor el is küldték, az nem kapta meg a pénzét. S akkor az egyik fizetős szállón voltam, havi 10 000-et kellett fizetni. Négyágyas szobák voltak, s akkor jöttél-mentél, amikor akartál. Ez a Budafoki út 107.-ben volt. Érdekesség, hogy ott is vezetővé váltam. Belekerültem egy csapatba, akinek ez mindennapos dolog volt, hogy el-

mentek dolgozni, söpörni, lapátolni, szemetet összeszedni. Ezt már nyáron elkezdtem. Volt ott egy-két ismerős arc, még szociális asszisztens koromból, amikor én ültem bent a szállón. S akkor, ez úgy nézett ki, hogy kettőkor kifizettek, mindenki sorban állt, s rögtön valaki ment megvenni a dohányt, megvette hozzá a cigarettapapírt vagy a cigarettahüvelyt, csinálták maguknak, tekerték, sodorták. De közben aztán volt pia is. Na, akkor, gyere, dobjunk össze egy borra, kettőre, háromra. Hát mondom, én ehhez nem vagyok beállítva. Mert mondom, este szondáztatnak a szállón is, félek tőle. De azért igyál, igyál, s nem tudtam valahogy megállni. Nyáron még elment, hogy kint aludtam a Móricz Zsigmond körtéren, akkor a Kosztolányi Dezső téren, a padokon. Ez a kettő, ami olyan állandó hely volt, ezt végigcsináltam egészen szeptemberig, októberig. Azután is, a munkát magát csináltam, csak az alvás úgy volt, hogy a Déli pályaudvaron aludtam. A Déli pályaudvaron volt egy ilyen lefüggönyözött rész, és azt valami toleranciaalapítvány-féle működtette. Este hat órától reggel hatig. Utána leszedték a függönyöket, és napközben ugyanúgy lehetett járkálni. Kartonpapíron aludtunk, de nem volt jó körülmény. Ott volt a vécé, zuhanyozni nem lehetett, azt másnap intéztük el, máshol. Ezt végigcsináltam, s utána már úgy volt, hogy olyan november végén, vagy közepén, elmentem a Lilláékhoz a Liget térre, akkor úgy dolgoztam, hogy onnan közelebb volt. Akkor Lillának leadtam a 2000-et, nekem maradt 800. Igen. S abból meg tudtam oldani a másnapi kajámat, söröztem, és közben boroztam is, mert jöttek a fiúk esténként. Hát ezt az úgynevezett kannás bort ittuk. Kétliteresbe' árulják, sajnos mindenhol, 340-től egészen 400-ig volt az ára. Ez volt a legolcsóbb. Körbeadtuk, mindenki húzott belőle magának, és akkor, na, hát ezt mind gyógyszerre. Ha csak a vérnyomáscsökkentőt szedtem volna, és arra iszok, akkor az nem csinált volna ekkora galibát. De mivel antidepresszánsokra és egyéb nyugtatóra is ittam, az már úgy elég komoly volt. S akkor az megtette a hatását, mert dec. 12-én úgy berúgtam, hogy azt sem tudtam, mi történik velem. S akkor egyszer csak a rendőrség!

Ott voltam a Liget téren, egy idegen táskával a kezemben, és bevittek a rendőrök. Akkor szembesültem, hogy belekeveredtem egy rablásba. Ez 2009. dec. 12-én volt. Le akartam menni Törökbálintra, és a 158-as buszmegálló előtt láttam egy táskát, leszálltam. S utána nem tudtam tovább menni, a rendőrök költöttek föl. Üres volt a táska, semmi nem volt benne. Aznap együtt voltunk a Rudiékkal, de csak reggel. Ez pedig délben történt. Hárman voltunk. Azt sem tudom, hogy őket hogy szedték össze. Fogalmam sincs, ők sem követtek el semmit. Nekem elmondták, amikor kijózanodtam, hogy ott ültem berúgva, begyógyszerelve. S ott történt egy

rablás, amit elkövetett két ember, egy harmadikkal szemben. De mivel én is ott ültem, hogy kiegészítsék a csoportot, hogy csoportos rablás legyen, ne kettős, mert akkor csak kettőnyolcas az ügy, ha ketten csinálták, ha hárman vagyunk, az már öttízes ügy. A statisztikát javítani kell. Gondolom én. Ezért engem is bevittek. Tulajdonképpen ez volt a végső, hogy beleestem egy ilyen dologba, amibe nem kellett volna, és ezen tovább már nem volt pályafutásom. Már nagyon lazán vettem minden dolgot, amit megkaptam pénzt, azt elittam, eljátszottam, akár segély volt, akár bármi, és akkor nagyon kezdtem lecsúszni. És persze a Szilvi is megunta az én hülyeségemet, ő is majdnem ott hagyott, az is majdnem ráment. Ő az anyukájánál volt továbbra is, és hát én nem tudtam olyan alapot teremteni a végén, hogy össze tudjunk jönni. Úgyhogy ezért, óhatatlanul sajnos, csak a fogdában ébredtem föl, amikor bevittek. És onnantól kezdve már el is vittek az előzetesbe. Elrendelték a 72 órás fogva tartást, ez volt a Markóba', onnan átkerültem a Maglódi utca előzetes házba, dec. 15-én, utána átszállítottak a Venyigébe. Ez egy borzalmas, döbbenetes volt számomra. Ugyanis annak a hatása alatt voltam még, a gyógyszer, a pia, s szinte még remegtem. S aztán jöttek az elvonási tünetek, s nem volt mihez nyúlni. S hát hét és fél hónapig voltam bent. Nagyon nehezen viseltem, s gondolatban pedig az volt, hogy nem is követtem el. Azt mondták, hogy csoportos rablást követtünk el, hogy hárman vagyunk benne. Mit tudok tenni, semmit, kész.

S akkor két épület van az előzetes börtönben, mindkettő nyolcemeletes. Én a harmadikra kerületem. Napi 10 500-ba kerülsz. Úgy van kiszámolva a naptartás. Azt alá is írjuk, amikor bemegyünk. Nem tudom, miért éri ez meg az államnak. Persze mérlegelni kell, hogy az embertelen gyilkosokat… Megmondom őszintén, ott bent is utálják őket a rabok. Mi a francnak lelőni egy 16 éves kislányt, az anyját meg a gyerekét, meg hadd ne mondjam. Azt mondják, hogy rohadjon rá a műanyag lakat. Mert 20-25 évig, az állam tartja el. Az nekünk miért jó? Ezek hosszú, letöltő börtönbe kerülnek, mind együtt. Úgy mondom, hogy a három-négy évesekhez nem rakják be. Azok kicsinálnák őket. Meg a politikusok sem oda mennek, meg a rendőrök sem. A nagyobb befolyású emberek, ezek mind Veszprémbe mennek. Meg Kecskemétre. Van nekik külön hely. Most is, hogy bevitték a Szilvássyt meg a csapatát… Ha bekerülnek mégis… Ha bebizonyosodik, hogy milliárdokat sikkasztott, akkor azért megkapja a magáét. Csak tényleg tudják elítélni. Ők politikusok. Őket védik. Nem az, hogy középre teszik, s valaki megkéseli, s akkor annyival el van intézve. A Hagyó is ott volt velünk. Azzal még én is találkoztam, csak ő a biztonsági szinten van, a 8. emeleten. Őket nem keverik velünk. Nem, mert rá

kimondottan figyelnek. Tasnádi is ott volt. Akkor külön vannak a pedofilok. Meg külön vannak a gyerekgyilkosok. Fokozatok vannak. Az 1-es a legenyhébb, a pénzbüntetésesek. Például megbüntet a rendőr 5 ezerre, bemész, s mákos ruhában leülöd. Ők nem civilben vannak, mint mi. Leveszik a civil ruhát róluk, beteszik egy zsákba. Mondjuk, egy 5000 forintos büntetés, a bíró megállapította 500 forintjával, az 10 nap. Ha a 2. nap kiváltalak, befizetek 4000-et, akkor te már aznap jöhetsz ki. Ezzel nem jár priusz, ezt még nem rakják be az erkölcsibe. A hajléktalan szokta csinálni, mondjuk, betörnek egy kirakatot, tegyük föl, okoznak 50 000 forintos kárt, nem tudja befizetni, és ezt megcsinálja, mondjuk decemberben vagy novemberben. S a bíró átváltoztatja neki 200 forintjával per nap. Az neki jó. Mert ott áttelel. A másodikon a betegszint van, akik rokkantak, kóros betegek, de azért még épelméjűek. Mint ez a Gizi néni, aki lop mindent… Mit tudott lopni a repülőn? Volt, hogy feljutott repülőre, igen. Mániákus lopós, őt a beteg szintre rakják. Hiába mondom neki, hogy Gizi néni, nem lehet lopni, de lop, mert az a mániája. A 3. szinten már bűnözők vannak, a 4.-en is. Sok van ám. 3-4-5, s még talán a 6. is. Rablás, erőszakos bűncselekmény. A 7., 8. a biztonsági szint. Akik gyilkolnak, azok a biztonsági szinten vannak. Ez még nem a börtön, ez még csak előzetes. Fegyháznak hívják. Ez régen munkásszálló volt, s Venyige utcáról volt a bejárata. Azért hívták Venyige szállónak. A 80-as években kész lett, a különböző nagy cégek ott bérelhettek a melósaiknak szállást. Azt hiszem, rendszerváltás után, 93-tól lett fogda. Most süllyed az épület.

Négyen voltunk egy zárkában. Egy fiatal srác, 20 éves, az gyilkossággal való bűnsegédként vett részt, őt azért tették előzetesbe. Másikat, azt fegyveres rablásért, és a harmadik társam az vegyes volt, rablás, okirathamisítás, lopáskísérlet. Halmozottan. Maga a csapatban, gyorsan feltaláltam magam, mondom, itt nincs más választásom, mint beilleszkedni, és minél előbb. Tehát meg kellett felelni a társaidnak, meg kellett felelni az őröknek, akik váltották egymást 12 órában. Úgy az emberrel első körben normálisan bánnak, mert egyből kaptunk egy nevelőtisztet. Az behívott magához elbeszélgetésre. S akkor meg kellett felelni a nevelőtisztnek. S akkor egy nap, az úgy nézett ki, hogy majdnem mindennap egyforma volt. Reggel 6-kor ébresztő volt, meg kellett csinálni az ágyat, ki kellett takarítani, 6:30-kor mondták, hogy váltásra felkészülni. Nem minket váltottak le, sosem értettük ezt a szót. Az idősebb társammal mindig belekötöttünk az őrbe. Mondta a Jani, hogy minket váltanak le? Mondom, jó lenne. 7-kor kinyílt a zárkaajtó. Jött az átadó meg az átvevő őr. Mondták, hogy váltás. Nekünk meg jelenteni kellett, hogy mennyi a létszám. S hogy minden rendben van. 8-kor reggeli volt, s akkor délelőtt meg volt az egyórás séta.

A 24 órából egy órát sétálhattunk. Ha akartál, jelentkezhettél sétára, ha akartál, nem, de egy szabály volt, a zárkából két ember maradhatott bent, egy sosem. Ha mind a három elment sétálni, és én nem jelentkeztem, akkor nekem ki kellett mennem a közösségi helyiségbe. Ott tévét lehetett nézni, pingpongozni lehetett, kártyázni az alatt az egy óra alatt. Általában ritkán mentem sétálni, mert ugye én pont a téli időszakban voltam ott. Az egyik korombeli társam, ő sem ment sétálni. Így maradtunk ketten. Két fiatalabb, az elment. Utána már semmi különös nincs, csak annyi van, hogy ebéd. Ugyanazt ettük, mint a kórházban, tulajdonképpen. Semmivel nem volt rosszabb. Négyszer volt meleg vacsora, és háromszor volt hideg, egy héten. Az étkezés a zárkában van. Nincs ebédlő. Nem, mint Amerikában, hogy megyünk le a nagy ebédlőbe, s visszük a tálcát… Nem. Itt lenyitja a tátikát, s ott négy tányérba adják a kaját. Tátikának nevezzük, mert csak azon lehet kilátni. Tehát a vécé bent van, meg van egy mosdótál. Ott lehetett fogat mosni, meg ha engedtél vizet megadnak, akkor a vécében is lefürödhettél. Mindenkinek volt lavórja. Ott mostunk is. Egy héten egyszer lehetett fürdeni, 10 percet kaptunk rá. Ezt is valaki jól kiszámolta, mert a zuhanyzóban három zuhanyrózsa van, közben a zárkában meg négyen vagyunk. Az ember leszappanozta magát, kiállt… utána nagyon több időd nem volt. 10 perc múlva az őr kívülről zárta el a csapot. Lehet, hogy szappanos akkor még a hajad, meg akármi… Őt nem érdekelte, vissza a zárkába, és rád csukták. Reggel és este gyógyszerosztás volt. Akinek volt kötelező gyógyszere, az megkapta. Délben nincs gyógyszer. Ezt sem értettük, déli gyógyszert nem kaptál. Bírd ki estig, ami elég nehéz volt, ha valami gondja volt az embernek. 8-kor jött a nevelőtiszt. A levelet, azt kézbe adtuk neki. Felbonthatja, vissza is tarthatja három napig, meg még azt is, hogy elolvassa, mielőtt kiküldi. Nekünk úgy kellett odaadni a levelet, ha írtam a Szilvinek, hogy felbontva, csak bele kell rakni. Majd ő azt leragasztja és továbbítja. Meg, ha volt valami bajunk, problémánk, akkor kérőlapot kértünk tőle, azt leírtuk. A sorszámot is oda kellett írni, mert mindenki kapott egy sorszámot, és azt föl kellett tüntetni, hányas zárkában vagy, és akkor azt megválaszolta, hogy bizonyos dolgokban tud-e segíteni, vagy nem. Mindent írásban kellett kérni. Tévét, hogy behozd, azt is engedélyeztetni kellett. Ha külön csomagot kértél. Egy hónapban egy csomagot kérhettél, az is 5 kg alatt, az vegyes lehetett. Ha csak tisztaságit kértél, meg ruházatot, azt csak negyedévente. Havi egyszer van látogatás. Azt mindig előre jelezték. Addig jól is kellett viselkedned. Ha az őr nem panaszkodott rád, az adható volt, de ha a nevelőtiszt nem volt veled megelégedve, akkor büntetést kaptál. Szilvi, az élettársam látogatott. 24 órá-

ból 23-at benn vagy a zárkában. Volt, aki már ott volt két éve. Egész nap kártyáztunk, ültünk, rajzoltunk. Ahhoz is kérhetett magának filctollat, írólapot, ilyesmit. Volt könyvtár, de nem te mész el a könyvtárba, ez érdekes, hanem jön a könyvtáros, az is rabtárs, tolja a kis kocsit, rajta vannak a könyvek. S akkor megmondod, hogy milyen típusú könyvet szeretnél, s a kezedbe nyomja. Kalandregényt, tudományost kértél, akkor azt kaptál. Nem válogathatsz. Volt, aki a Bibliát olvasta… Van, aki levélírással foglalkozott, van, aki versírással. Az úgynevezett gyúrást is lehetett csinálni, csak nem a zárkában, azért büntetés járt. Fel kellett iratkozni, és akkor a nevelőtiszt 10 embert vihetett le a gyúrásra, nehogy baj történjen. S mellettük is ott van az őr, és rájuk zárják ugyanúgy az ajtót. Egy óra hosszát kaptak. Voltak összetűzések, de azok nem akkorák voltak. S ezt gyorsan el is kellett intézni belül, mert az kívülre nem juthatott ki. Ha elismered, hogy nem vagy közénk való, írsz egy kérőlapot a nevelőtisztnek, s áthelyez egy másik zárkába. Na de ez a sétán úgyis kiderült. Mert amikor mentünk sétálni, ott mindenki beszél mindenkivel. Hányas zárkában vagy? Ki van ott veled? Mit üzensz neki? De akivel elkövetted a cselekményt, azaz a bűntársad, az nem lehetett még csak egy szinten se. Abban az épületben lehetett, csak másik szinten. Aki tudja, tarthatja az ügyvédjével a kapcsolatot. Ahhoz nem kellett engedély. Az ügyvéd bármikor bejöhetett, csak szombat-vasárnap nem. Van egy ügyvédi szoba. Az ügyvédhez bármit kivihettél. Azt nem nézhette meg az őr, hogy te mit viszel az ügyvédedhez, s mit hozol vissza. Hozzám nem járt, nem volt ügyvédem. Nekem nem is kellett, mert nem követtem el semmit. Csak úgy kapod a papírokat, sehova nem visznek. Az ügyészségtől, most kaptál 30 napot, most kaptál 60 napot, utána megkapod a 90 napot. Na, az már három hónap.

Egyszer csak, a hosszabbításon találkozhattunk, a hat hónaposon. Oda mind a hármunkat, három rendőr vezetett. Látom, hogy a Rudi… mondom ugyanabban az ügyben? Ugyanabban. Azt mondja, ne beszélgessenek. Akkor a Kasu, egy jó magas gyerek, neki a fülében van ez a hangosító hátul, ő csak úgy hall, meg beszélni is alig tud. Azt sem érted, mit mond, én mondjuk megértettem, én fordítottam a rendőröknek utána. Mondom te is? Én is. Mondom, ezt nem hiszem el. Hárman rablunk? Egy csóró embert állítólag! Na, mindegy. S szembesítés sem volt. Maximum három évig lehet előzetesben valaki, utána ki kell, hogy engedjék. Szabadlábon kell, hogy védekezzen. Én nem tudhatom, hogy a cellatársamnak, a Janinak a fegyveres rablásából mi lesz. 5 év, 10 év vagy 15 év. De amit most eltöltöttünk ott hét és fél hónapot együtt, az alatt elég sokat tanultam tőle, mert ő már volt büntetve, meg ült is. Ha olyan zárkába kerülök, ahol újak

vannak, nem biztos, hogy kijutok. Részben neki is köszönhetem, igen. Rosszat is lehet tanulni, de jót is. Többek között én a rosszat is megtanultam, hogy mit lehetne csinálni, milyen okos észjárással csinálnak bizonyos dolgokat, de én ezeket nem használom ki. Mert visszajutni nem akarok. Ha az előzetes része ilyen rossz, akkor milyen lehet a letöltendő börtön! A Jani is látta, hogy egyszerű az ügy. S akkor mondta, ha fél év alatt nem csináltak semmit, akkor itt valami gubanc van. Bíróságra kivittek, ott sem hallgattak meg. Már meg is volt a hosszabbítás. Tehát kivittek hat hónap után, és ott azt mondták, hogy jó, meghosszabbítom még három hónapra, vissza sem tudtam kérdezni, hogy miért. Kész. A bíróság úgy döntött, jól van, akkor úgy döntött. Három perc az egész, elmondja a bíró, hogy mit követtél el, te meg azt mondod, hogy nem. Utána kapsz még három hónapot. Mondom, Jani mi ez? Akkor mondta, hogy írjuk meg a kérvényt. Akkor okosított ki, hogy írjál az ügyészségnek egy beadványt, és írd le a vallomásod, amire te emlékszel, hogy mit csináltál. S így is lett. A beadványt, amit a bíróságnak írsz, azt nem nézheti meg a nevelőtiszt. Na, a beadványomra megérkezett a válasz, s akkor egyszer hirtelen… ahogy visszahoztak rá két napra, megjelent két nyomozó értem. Jó, jöjjön. Kivittek, s akkor hallgattak meg először. Ez a XVIII. kerületben volt. S akkor gyanús volt a dolog, hogy miért a XVIII. kerületi? S akkor mondja az előadó, hogy ezt nem kéne elmondanom, de, ha már úgyis itt vannak mind a hárman! A X. kerületben, ahol elkövették a bűncselekményt, a rendőrkapitányság feltehetően valamiben hibázott, s innentől kezdve elvették tőlük az ügyet, és áttették a XVIII. kerületbe. Amikor belenézett az előadó, nagyon ideges lett. Azt mondja, te, ezek akkora bakit követtek el, ezeket az embereket fél év alatt meg sem hallgatták. Hogy kerítsem most én elő a buszvezetőt, mert a 158-as megállójában történt, hogy kiraboltak valakit. Hogy kerítsek elő embert, aki látta ezt? Mit csináljak ezzel az üggyel, azt mondja. S a kollégája mondta, hogy hagyd a fenébe, és ne foglalkozz a X. kerület szarával! Mi közünk hozzá? Semmi. Zárd le Józsikám az ügyet. Majd az ügyészség eldönti. Így is volt. Nagyon rendes volt, azt mondta, hogy engem nem érdekel ez az ügy, mondjanak valamit, zárom le, és azonnal dobom fel az ügyészségre, azzal a javaslattal, hogy engedjék önöket szabadlábra. Ez megtörtént, visszavittek a zárkába, ott leadtak minket. Két nap múlva ültem a vécén, s szóltak, hogy szabadulok.

Aztán később kiderült, hogy tényleg kiraboltak valakit ott. Egy cigány nő meg egy cigány férfi. Mondom, az ügyész, az tépte a haját, meg az előadó is, hogy teljesen feleslegesen voltunk bent. Nekik meg teljesen feleslegesen adtak munkát fél év múlva ebben az ügyben. Mert már nem

tudott földeríteni senkit. Borzalmas az, hogy az embert megrángatják így, feleslegesen, s az állam nem törődik vele. A lényeg a lényeg, elrendelték, s szabadlábra helyeztek bennünket. S akkor 2010. július 20-án, arra rá két héttel megkaptuk a papírt, s ott volt beleírva a XVIII. kerületi rendőrkapitányság iratában, hogy bűncselekmény hiányában megszüntetem az eljárást. A következő nyomozás sem hozna eredményt az ügyben, s ezáltal bűncselekményt nem követett el. Ennyi.

A Balog fiúk az intézetben

„A RENDSZER NEM JÓ”

Zsombor

13 éves voltam, amikor családsegítő rábeszélte anyut, hogy hetes iskolába vigyenek bennünket a Csavargyár utcába Pesten. Aztán kiderült, hogy gyermekotthon, de anyám ezt nem tudta. Gondolom, apám igen. Három hónapig voltunk ott így négyen. Én, a Márkó, a Renátó meg a Réka. A Rékát külön tették a lányokhoz. Nem jártunk iskolába, magántanulók voltunk. Egy tanár volt csak, az tanított minket, de nem kellett vizsgáznunk se. Aztán kivettek bennünket három hónap után, még visszamentünk a törökbálinti házba, de akkor már nagy volt a bonyodalom. Elárverezték a házat, aztán visszamentünk Pestre, mert budapesti állandó lakcím kellett, hogy ne vidékre vigyenek bennünket intézetbe, hanem Pesten helyezzenek el. Átmeneti gyermekotthonba vittek bennünket, aztán az Eszébe[3], és ott is maradtunk végig.

Jó volt, jó volt a társaság, jó fejek voltak, szerettem ott lenni. Nyáron táborba vittek minket Balatonszemesre, volt, hogy átbringáztunk Ausztriába is. Rendesek voltak velünk, csak megkövetelték, amit kellett. Például fürdést, alvást, meg hétköznap nem mehettünk sehova. Heti egyszer engedtek haza egy napra. Eleinte Törökbálintra mentünk ki busszal vasárnap. Reggel elindultunk, kaptunk az intézettől hideg ebédet, aztán este hétre vissza kellett menni. A suli is jól ment, de a 9. osztály után abbahagytam, mert akkor jöttem ki az intézetből, és gondoltam, elmegyek dolgozni. Eleinte mondta anyám, hogy nem kéne otthagyni a sulit, meg menjek vissza utógondozóba, mert jobb ott nekem. Azt mondták sokan, ha visszamennék, többet tudnék segíteni a családon. Durván két évet voltam intézetben, én csak a családit[4] kaptam meg, legalább három évet kell benn lenni, hogy életkezdésit[5] is kapjon valaki. Ilyenkor úgy van, hogy a családi pótlékkal együtt kipótolják másfél millióra, amiből lakást vagy albérletet igényelhet. Én a családiból vettem magamnak egy laptopot, a Dórinak mobilt, a többi meg elment a Liget téri albérletre meg kajára.

[3] Esze Tamás Gyermekotthon
[4] Az intézetben töltött évek alatt összegyűjtött családi pótlék.
[5] Hátrányos helyzetű fiatalok életkezdési támogatása.

Márkó

Két intézetben is voltunk. Volt egy befogadó otthon, ahova bekerültünk, na, ott tényleg ezek az intézeti szabályok éltek. Tehát ott „vagy beállsz a sorba, vagy meg leszel verve”. Elsőnek már úgy kezdődött, hogy mikor bekerültünk, akkor be is kóstoltak aznap este minket, hogy milyen kajánk van, mit hoztak? És az öcsém, ilyen kicsit ijedősebb típus, a Renátó, a Zsombor, akkor még ilyen kiállósabb stílusa volt, én meg a nagypofájú, én aztán rögtön ugrok mindenre. És akkor felkóstoltak minket, és akkor elkezdték nyitogatni a szekrényünket. Két idősebb srác. És akkor mondtam, neki, ha valami nem tetszik, akkor takarodjál kifele.

A nevelők nem mertek semmibe beleszólni, meg nem is érdekelte őket. Ők a nap folyamán bejöttek, meg volt a váltás, megcsinálták a reggeliztetést, ebédeltetést, vacsoráztatást, és egész nap a nevelőibe’ voltak, és bezárták az ajtót. Ők nem is vettek részt köztünk semmibe’. Nem kérdezgettek, hogy mi van velünk, nem ültek le úgy velünk játszani, semmi. Még a tévét sem kapcsolták be, hanem aki tudja kezelni, tudja, aki nem, az nem. Kész. Ott tényleg, ilyen farkasszabályok voltak. Az erősebb kutya kúr, és kész. És akkor úgy volt, hogy bekóstoltak minket, és akkor én mondtam, hogy akkor itt nem lehet szórakozni, itt nem lehet nyusziskodni, mert akkor ránk fognak szállni, és nem fognak békén hagyni, soha. És mondtam, hogy megölni nem fognak úgyse, a sebeim meg begyógyulnak, akkor onnantól kezdve már nem fognak bennünket baszogatni, ha fölállunk. És én ezért is állok mindenhez így.

Aztán átkerültünk júliusban az Eszébe. Első reggel jön be a nevelő, és üvölt, hogy „Úristen! Tényleg ti vagytok azok?” És néztem, hogy ki a fasz ez az ember? És akkor látom, hogy a Kelemen László az, a régi családbarátunk. És akkor elmondta, hogy mi mások vagyunk, mert annak idején még anyámmal együtt dolgozott a hajléktalanszállón, így ránk különösen oda lesz figyelve. Sokkal másképp volt velünk bánva. Kivételezve volt velünk, meg ilyenek. Ezért engem nem kiutáltak, de nem szerettek ott a többiek. Én egy tüske voltam a szemükbe’. Nekem megmondták, hogy velem nem lehet mit kezdeni, vagy megtiltják, vagy megengedik. Megtiltani meg nem lehet, mert úgyis megcsinálom. Ha megengedik, akkor tudják, hogy mi van, és kész, ennyi. És velem ezért is kivételeztek. Én már 15 éves koromba elkezdtem a részegedést, késői bejárást, éjfélig kint voltam, így elég sok összetűzésem volt a többi sráccal, de két év után már megbékéltek ők is. Megmondtam nekik, hogy nektek most az tényleg jó, hogy állandóan baszogattok? Előbb-utóbb az lesz, hogy szarrá ütlek benneteket. Rátok bontom a gipszkarton falat, azt kész, és megtaposlak titeket. Ennyi. Mon-

dom, jöhettek be hozzám bepokrócozni, aztán összeverni, négyen-öten. Nem érdekel, hogy ki volt az, mert egyrészt a hangotokat hallom, az ütésektől be fog vörösödni a bütykötök, onnan észre fogom venni, ki az, aki ütött, ki az, aki nem. Utána meg számoljatok azzal, hogy egyenként elkaplak benneteket. Volt egy ilyen szokás a gyermekotthonba, hogy akit kiközösítenek vagy utálnak, este átmennek, rádobnak egy pokrócot, és agyonverik. És ezt hívtuk pokrócozásnak.

A Renató nem illeszkedett be, ő is olyan külön viselkedésű volt, a Zsombort azt elfogadták, mert ő meg ilyen nyámnyila. Nem állt ki magáért, ott kezdődött. Olyan seggnyalós stílusa volt, hogy „juuj, nagyon menő vagy". Én meg épp az, hogy kimondom, hogy „most azt hiszed, hogy nagy vagy? Tényleg erre vered a picsádat? Takarodjál már innen, hát ki a fasz vagy te?" Én nagyon izé stílusú voltam, hogy én kimondom azt, amit ők nem akarnának hallani.

Meg az, hogy tényleg, rohadtul kivételezve volt velem. Ha én lementem az igazgatóhoz, hogy „ne haragudjon, program van, el akarok menni ide vagy oda, kérek rendkívüli zsebpénzt". Ha valaki el akarta hívni valamelyik barátnőjét a gyermekotthoni programra, kizárt, hogy jöjjön. Én ugyanarra simán elhívtam a barátnőmet, a Kittit. Én őt mindenhova vittem magammal, még a nyári tábort is megbeszéltem, hogy oda is eljöhessen. Megbeszéltem az igazgatóval, hogy hadd vigyem őt is magammal, ahova lehet. Hadd lásson már ő is világot. És akkor megmondta az igazgató, hogy „jó fiam, kompromisszumos kötés, tökéletes ajánlat. Legalább tudjuk, hogy hol vagy, nem szöksz ki, itt vagy velünk, ha ez az ára, hogy jöjjön a barátnőd, jöjjön. Az állam fizeti úgy is. Jöjjön." És akkor így egy csomó programra, színházba, fellépésekre, mindenhova vittem a Kittit magammal. És ez tetszett is. A többieknek viszont ez szemet szúrt, hogy gyermekotthonos karácsonyi ebédelés volt. Délután 4-től este 8-ig kajálunk, poénkodunk, meg ilyesmit csinálunk. Ilyenkor az összes nevelőt behívják. Mindenki ott van, minden gyerek. És ez csak ilyen eszés zártkörű program. És azt is megbeszéltem, hogy oda is bejöjjön, és emiatt is sokan megutáltak. Ezt már egy-két nevelő is szóvá tette, hogy mi az, hogy külsős ide bejön?

A Kittinél kezdődött, nála alakult ez ki, hogy agresszív lettem, ha beszólogattak neki. Korábban nem ugrottam erre más lányoknál. Nála viszont kialakult ez az agresszivitásom. Nem tudom, miért, tuti, hogy azért, mert nagyon szerettem. Őrá nagyon ugrottam. A saját barátomat agyonrugdostam érte, mert egy kicsit elvetette a sulykot, és így alányúlt. Ő poénnak vette, de én nem. Megmondtam, hogy azért vannak határok, nagyon is. És ezért agyonvertem. És mondom, egy-két nevelő is szóvá tette,

hogy mi az, hogy „ez” bejön? Na, és akkor álltam föl, és mondom, ha most szépen leül, befogja a pofáját, akkor még van esélye hazamenni este! De mondom, mi az, hogy „ez”? Ő! Maximum. És mondom, ha legközelebb róla beszél, tegye hozzá, hogy királynő, vagy valamilyen jelzőt! Mert mondom, örülhet, hogy a szájára veheti a nevét! Ha róla van szó. Na, és akkor az igazgató is mondta, hogy „Márkó egy kicsit…”. De mondom, nincs olyan, hogy kicsit! Mondom, nincsen semmi köze ahhoz, hogy ő itt van. Mondom, Imre bá megengedte, onnantól neki tűrnie és kussolnia kell. És akkor emiatt, késő este a többi sráccal nagyon-nagy vitám volt, hogy én hogy merészelek ilyenkor így kiállni? Mondom, titeket is agyonverlek, ha beszóltok! Nem fog érdekelni! Ha róla van szó, egy szavatok van, és kész, vége! Több esély nincs! Egy szó!

Renátó

Tízéves koromban voltunk egy ilyen nagyon durva gyermekotthonban először, ahol csoda, hogy élt pár emberke, mert történt olyan, hogy koponyáját beverték a gyereknek, és betört, kezét eltörték, orrba verték, csak azért, mert rosszul állt a szeme. Szóval, ott meg kellett tanulnunk, hogy mi meg hogy. Úgy voltunk négy hónapot abban a kemény gyermekotthonban. Azóta azt be is zárták. Volt, hogy sírtunk is. Igazándiból csak én meg a húgom.

Aztán bekerültünk az Esze Tamás Gyermekotthonba. Rögtön egy szobába kerültünk a testvéreimmel. Könnyebb volt elviselni. Nagyon rossz volt eleinte. A Márkóval meg a Zsomborral itt jó volt, mert így összetartottunk. Hogy is mondjam? Egymásban tartottuk a lelket. Nem lelkiztünk, hanem csak úgy eljárkáltunk együtt, meg hülyéskedtünk és ennyi. De azért annyira nem voltunk kiborulva, mert mehettünk hétvégén az anyámékhoz, a családhoz. Meg szünetekben. Aztán már megszoktuk.

Valahogy a férfiak nem tudnak lelkizni. Észrevettem *(nevet)* Nem, valahogy én tényleg nem bírok. Igen, megpróbálom úgy, hogy tudomást se veszek a dolgokról, így vannak napok, amikre már nem is emlékszem az eszés évekből. Ilyen nagyon alap, tömör dolgokat tudok. *(rágyújt)* Azért is nem fogok annyi gyereket csinálni, hogy tudjam eltartani őket, hogy ők ne kerüljenek intézetbe. Az Eszében ott nem sok cigány van. Ötven-ötven százalék lehet körülbelül. De itt igazándiból így nem törődnek a bőrszínekkel. Ember, ember, ahogy viselkedik, úgy viselkedik. Általában. Az intézet három emelet magas. Mondhatjuk, hogy az erdőben van, de nem annyira eldugott, mert vannak ott több emberkék is, több lakók is, szom-

szédok is vannak meg minden, s így igazándiból van ott élet, szóval nincs nagy kipusztulás *(nevet).* Jövök-megyek oszt ennyi. Hát igazándiból ott csak a kilátás van, ennyi. Az ablakból Parlament, Dunát nem, de a Körszállót, azt látjuk. Maga a várost. *(nevet)* Majdnem lábaim előtt. *(nevet)* Hát igen. De ez a legkisebb gondom. *(nevet)* Szokott lenni itt az Eszébe, hogy mókusok járkálnak. Volt olyan, hogy egy róka odajött hozzám, elkezdtem simogatni, oszt elfutott. Jó volt a szőre. Nagyon selymes volt. *(folyton nevet)* Hát igen. Szeretem az állatokat. Volt két csincsillám. Az egyik az enyém, a másik a nővéremé. Vidéken. Törökbálinton. Szoktam magánykodni, de nem tudom, valahogy izé, nem szeretek lelkizni. *(nagyon nevet)* Csak annyit csinálok, egy cigit elszívok, vagy nézem a tévét. És ennyi és elvagyok magamban. A nevelőkkel nem szoktam beszélgetni. De szoktak kérdezgetni *(utánozza)* „Mi volt az iskolában, hogy vagy fiam, mi történt veled", „hova mész, fiam". Próbálkoznak, de nem mindig megy.

A Tüskevár Csillebércen van. A Tüskevár nagyon könnyű iskola volt, mert ilyen speciális, általános iskola. Így hárman voltunk ott, de volt, amikor négyen, intézetisek. Külsősök is, normális családból. Azt tanították a gyereknek, hogy kell tanulni. De ugyanúgy volt normális tantárgy, csak így másmilyen volt a rendszer. Az iskolában, mikor szülői értekezlet volt, akkor a nevelő ment el. Aztán utána a Kivibe mentem, szakácsnak. Kereskedelmi Idegenforgalmi Vendéglátóipari Alapítvány. Így lerövidítve, Kivi. Nekem csak Kivi. Bosnyák téren. Inkább csak normális emberkék. Intézetből nagyon kevesen. Egyedül én voltam az osztályban. De így is valahogy sikerült beilleszkednem. Nehezen, de beilleszkedtem. Mert, hát általában lenézik a gyermekotthonos gyerekeket. Hát hogy izé, biztos csóró, meg ilyen bunkó emberke, meg izé ilyen, nem normális gyerek. Csak így bementem, mint egy normál emberke, aztán ha megkérdezik, „kollégiumban vagyok, koleszos". Ennyi. Legtöbben csak így tudják, így jobban fölveszik a dolgokat, mintha azt mondanám, hogy gyermekotthonos vagyok.

Szeretek főzni, mert így megnyugszok a főzéstől. A Novotelben most még csak reggeliztetek, meg igazándiból nagyobb munkát nem igazán bíznak rám mint diákra, csak ilyen tésztákat, meg ilyesmiket. Aprítás meg tésztafőzés, meg ilyen nagyon alapok.

Nagyon jó szakma, de veszélyes! Volt, hogy három órát ott voltam az olaj fölött, és hát sütöttem. Na, most így én, mint dohányos így is, hogyismondjam, maga a tüdő, így meg van strapálva. De most ott a gőzölgő forró olaj fölött, azért még jobban le van terhelve a tüdő. Nem azt mondom, hogy így, húúú, nem bírom, csak így igazándiból, így hosszú távon nem jó. Meg aztán, így amikor oda kell figyelni, amikor vágom a dolgokat, mert hát, ha nem figyelek oda, levághatom az ujjamat, elvághatom

valamelyik eremet, fölnyársalhatom a kezemet, és akkor, hát igen, az nem kellemes érzés. A szüleim örülnek, és nagyon büszkék rám! Hát hogy ha már megszült engem, ne hiába szüljön meg, szóval, ne azért, mert én csöves leszek, hanem azért, hogy legyen belőlem valaki.

Nyáron, az intézet vitt bennünket Balatonszemesre, ami jó volt. A szemesi tábor, az ilyen családi hangulat. De a kenutáborban rossz volt. Két éve voltunk a Tiszán. A többi mind Mosoni-Duna. Nem a kenuzással van a baj, hanem maga a tábor így, mint egy izé kiképzőtábor, túlélőtábor. Majdnem összeestem mindennap. Mert frontérzékeny voltam. Olyan volt az idő is, meg mindig helyszínt változtattunk, nem bírták az idegeim. Meg nagyon nagy volt a vérnyomásom. Apám vérnyomás izé bajos, lehet, hogy azt is örököltem tőle.

Ha nem megyek be az intézetbe, kimaradok, vagy ilyesmi, az számomra semmi. Megvolt. Nem kell engedély arról, hogy a két lábam elvigyen. Megmondtam így a szemükbe. Csak nem szökni fogsz? Mondom, nem egyszer tettem meg. Egyszer rám hívták az országos körözést. Mondtam a rendőrnek, figyeljen, biztos úr, maga nem látott engem, most mit tud tenni, bevisz. Ugyanúgy megszökök, s az plusz munka maguknak, mondtam. Gondolkozik a rendőr. „Igazad van, menjél el”, mondja, oszt ennyi. Tudták, hogy igazam van. Bemegyek, fél órán belül már lépek is le. Nyitott kapukkal. Hát maga a rendszer nem jó. Nem a szabályokkal van a gond. A nevelők hozzáállásával van baj. Szobában van a tanóra. De ilyenkor inkább pihenek, meg facebookozok, szóval tanulni nincs mit, tíz perc alatt meg tudom tanulni, amit most kell, új recepteket. Nekik meg két-három órát kell tanulnom. Az intézetben rossz maga a rendszer. Aki rossz, nem jár iskolába, azt későig elengedik, aki meg normális, az meg tanuljon, meg ilyesmi, és nem mehet sehova. Másfél órára elengednek, úgy hogy menjek el akárhova? Öttől fél hétig engednek a sógoromhoz, mikor ötkor elindulok, hatra odaérek. Egy óra… kettő óra az oda-vissza út. Na, most nekem másfél órám van az egészre, és akkor még nem is volt arról szó, hogy benéztem a családtagokhoz.

A családi pótlékom felét, izé, ideküldik, a másik felét meg a bankba. És így összegyűjtik, meg ebből veszik meg a cuccokat. Az aláírásom nélkül nem lehet megkapni szerencsére. Hát most már így egyre nehezebb a dolguk, mert amit a családi pótlékomból kapok, azt kell rám költeniük. És nem az állam állja már. Maximum nyolcezret adnak cipőre, de azt is így sírva, amikor kérünk, és fél éven belül megyünk vásárolni. Mi csak fölpróbáljuk, a nevelők kifizetik, oszt ennyi. Minimum tízezer kell egy cipőre. Megmondtam nekik a múltkor is, az én pénzemből azt veszek, amit akarok, és annyiért-amennyiért akarok. Már csak annyit mondanak a vé-

gén, „Jól van fiam, kivesszük a bankból, és megyünk, megvesszük", de azt is jó siralmasan veszik meg. De nem mindegyiket kapsz… ötezer forint, gatyára háromezer forint. Ingre meg felsőre ezerötszáz, kétezer. Vásárolni vagy a Mammutba, vagy a Blahán, ott van egy áruház, ahol van ruhabolt meg ilyesmi. Hát a cipőt a Deichmannban, a gatyákat meg ilyesmiket a New Yorker, vagy ilyen olcsóbb izé, kínaiban.

Itt mindig van mit enni, reggeli, ebéd, vacsora, de az lényegtelen. Enni, azt úgyse nagyon eszek most, hát nem tudom, egyszerűen nem bírok enni, s így zsebpénz engem, pénz engem nem boldogít, inkább a családban vagyok. Hát most is úgy van, hogy minden zsebpénzemet nem magamra költöm, hanem vagy a barátnőmre, vagy a családomra. Magamra csak annyit költök, hogy néhanapján, nagyon ritkán egy pohár sör vagy egy korsó, és ennyi, és már jól vagyok azzal. Meg a cigarettámat állom.

Hát anyagi gondokból így jobb gondolom, hogy bekerültem, de így igazándiból lelkiállapot, meg hogy is mondjam, családi háttérként, jobb lett volna a szüleimmel maradni. A családomat, ahogy tudom, segítem őket. A fizetésemből, vagyis a zsebpénzemből. Amennyit tudok. Volt, hogy vittem haza kétezret, volt, hogy hatezret vittem haza, úgy, hogy anyám kezébe odaadtam, hogy itt van, csinálj, amit akarsz vele. Vagy így a haverokkal összedobtuk, és így odaadtuk neki. Vannak barátaim, akik ismerik a családomat, és így beszállnak, nem azt mondom, hogy ezresekkel, de pár száz forinttal, amire nincs szükségük.

Most van az ösztöndíj. A Novotelből. Havi tizennégy- vagy tizenötezer. Hát az elsőt feléltem úgy, ahogy volt, cigi, sör, aztán meg feltöltöttem a mobilomat izével, pénzzel, aztán meg így elköltöttem, eltapsoltam. Barátnőmnek is vettem mindent. Hát mindenre behívtam. Lehet, hogy hiba volt. Úgy volt, hogy vettem neki süteményeket, meg ilyesmi… szóval elkényeztettem. A barátnőm, ő is bent van az Eszébe. Hát igazából volt Esztergomba', ilyen hogyismondjam, élményfürdő, én meg untam a fejem, mert hát, senki olyan emberke nem volt ott, aztán leültem vele. *(nevet)* Hát igazándiból csak így elkezdtünk beszélgetni, aztán megkérdeztem, hogy járunk-e, és mondta, hogy igen. Onnantól ahogy volt pénzem, elhívtam dolgokra, azt ennyi. Aztán az elején még az volt, hogy tényleg ebbe igaza volt, hogy mindig otthagytam, hogy mennem kell a család miatt. Így egyszer mondta, hogy izé, hogy jöhetne-e velem, oké mondtam, akkor jöhetsz velem a családomhoz. El is jött. *(nevet)* És, hát izgult, de aztán megismerték anyámék, sógoromék, ennyi. Azóta járunk. Így mozizni együtt még nem voltunk, meg hogy eljutottunk volna valahova. Hát általában az Eszében szoktunk találkozni. Vagy megvár a munkahelyem előtt. Csak sé-

tálgatunk. Általában a Gellért-hegyen vagy a környéken. Oszt ennyi. Nem annyira komoly. Azt mondom, négy hónap alatt azért többet vártam, de valakinél lassú az izé, a tartós kapcsolat, az erősebb kapcsolat.

Edina általában arról szokott mesélni, hogy mi történt vele, hogy volt egy nevelőapja, akit szeretett, és már többé nincs, mert elváltak az anyjától. De azt mondta, hogy a nevelőszülei verték, lehet, hogy azóta új nevelőszülőkhöz került, nem tudom. Elvileg valami helyen van, ahol orvosok figyelnek rá, és ott van az iskola is. De most a barátnőm, hogyismondjam, nagyon maga alatt van, azt mondja, hogy nincs senkije. Csak alig várom, hogy föltegye megint ezt a kérdést, a pofájába lököm, hogy itt vagyok én is, meg ott van a családom is, és ha ezek után azt mondja, hogy nincs senkije, otthagyom, és akkor tényleg nem lesz senkije. Mert most az édesanyját utálja, de a nevelőanyját meg szereti. És hát én igazándiból most nem tudok mit mondani, mert ő dolga, de viszont egyszerűen változtatnia kell. Mert az egy dolog, hogy minden megadatott neki, de mindennek van határa, szóval így már, utóbbi időkben alig figyelek rá. Tizenöt éves, talán fél éve van az Eszében? Nem szeret itt lenni, de igazándiból ő tudja. Ő élete, azt csinál, amit akar vele.

Keresi a rendőrség meg a barátaim is. Öngyilkos akart lenni, és emiatt megszökött, és így írt üzenetet Facebookon a nevelőknek, hogy öngyilkos lesz, azt ennyi. De aztán megtalálták múlt héten, s aztán bevitték a pszichiátriára. Na, ott meg kiengedték csütörtökön, hogy itt lehet az Eszében. Pénteken már szökött el. Azóta semmit se tudok róla. Szóval így. Megmondom neki, hogy vagy változtat ezen, vagy otthagyom. Szóval nekem is vannak gondjaim, úgyhogy több gondot nem szeretnék. Alig van időm, és még keressem meg őt. Nem tudom, miért szökik, én se érzem jól magam itt, de nem értem a felfogását.

Zsombor amikor elment, mondták, csalódtak benne. Márkó is elment, Márkóban is csalódtak. S ezért mondják azt, hogy ne legyek olyan hülye, mint a két bátyám. Egy vérből vagyok, ha őket szidják, akkor engem is szidnak. Egy anyánk van, meg egy apánk van. Génjeink ugyanazok, csak az arcvonás más, meg a gondolkodás. De lényegében ugyanazok vagyunk. Amikor nem megyek be, megkérdezik, hol voltam, mondom, otthon. Hol van neked az otthon? Hát otthon. És ki ad neked enni? Mondom, amikor otthon voltam, akkor sem haltam éhen, akkor is kaptam enni. Jó, nem mindig, de megvoltunk. Apámra hallgatok. Nem mondom, apám is vert, nem is kicsit, szíjjal is. De őrá hallgatok, és azért csinálja ezeket, mert ő az apám, és tudom, hogy ő azt akarja, hogy nekem legyen jó. Meg hogy tanuljak a hibájából. Anyám is azért csinálja ezeket, hogy tanuljak a hibájából.

Amikor még a Márkó bent volt, elintézte, hogy három-négy napokat kint aludjunk. Anyáméknál, a Liget téren. Akkor a Zsombor már nem volt intézetben. A Liget tér egy normális bérház, és ott a földszinten laktunk. *(nevet)* Négy hónapig áram nélkül, de amúgy jó volt. Volt egy nagyszoba, egy kisszoba, egy kicsi folyosó, vécé, konyha meg egy fürdőszoba. Ja meg egy galéria is volt. Én vagy a galérián, vagy a nagyszobában aludtam. A nagyszobába' volt a galéria, *(nevet)* igazándiból mindig a nagyszobában.

Liget tér

„NEM FIZETTÜK A REZSIT”

Dóra

Apám júliusban kiszabadult, aztán rögtön megjelent nálunk a Liget téren. Normálisan összeszedte magát a börtönben. Anyunak jó volt, mert így nem csak rá nehezedett a felelősség. Már nagyon elege volt mindenből. Mint anya kitart, de csak miattunk. Apám eltervezte, hogy elmegy dolgozni, visszamegy műtőssegédnek, mert szereti azt a munkát. De magas vérnyomásos, pánikbeteg, depressziós, akkor gyomorfekélye is van, úgyhogy rengeteg mennyi baja van. Neki mindig ki volt váltva gyógyszer. Én is pánikbeteg vagyok, de én ezzel soha nem voltam orvosnál. Én aputól loptam a gyógyszert, mert ő viszont, mindig járt. Aztán apu elég szépeket tudott produkálni, amikor arra ivott. Például a saját hányásában feküdve kiabált, hogy segítse fel valaki a kádból. Meg összeesett a kapuban. Mentem suliba, és néztem, mondom, jé, egy csöves. Nézem, nézem, mondom, mit keres itt ez a csöves? Nézem, látom, hogy összeesett, még meg is sajnáltam szegényt, komolyan. A kezét, ahogy tartotta, láttam, hogy ott van a kezében a kis zacskója, amiben valami rothadt hús volt vagy mi. Még meg is sajnáltam, hogy nézd már, hogy viszi a kis húsát! Néztem, mondom, valamit kell csinálni! A fasznak ide esett be ez az alkoholista. De mondom, kit keres itt? Meg ki engedte be egyáltalán? Meg hogy, meg mint? Nézegetem, nézegetem, jé, mondom, ez ismerős. Nézem, nézem, hát bazmeg, az apám. Hát akkor nagyon ki voltam borulva.

A Liget téren, 19 évesen megpróbáltam a Szent László Gimit. Nagyon nehezen csináltam végig, azt az egy évet, mert rengeteg minden történt abban az évben. Apu börtönben, az albérletben kikapcsolták a villanyt, tanulni sem tudtam, mert sokszor gyertyára sem volt pénz. Nem láttunk. Hol tanuljak? Leadták a tananyagot, és azt majd otthon te tanulod. Mivel esti gimi volt, gyorsítottan, töményebben tanultuk a dolgokat. Nem voltak túl jók az eredményeim. Lusta voltam, meg a sok stressz. Nem bírtam. Nem is sikerült.

Amikor ki volt kapcsolva a villany, hú, akkor milyen jó hangulat tudott lenni. Törökbálinton rosszabb körülmények voltak, itt jobb a lakás. Úgy emlékszem, hogy ott sem volt rossz áram nélkül, de a lakás, az rosszabb volt. Mondjuk jobban illett a lakás állapotához. Hát rossz nagyon, hogy

nem lát semmit az ember, meg szétégeti magát a gyertyával nem is egyszer, nem is kétszer, de olyan hangulat van! Amikor meg van villany, van, aki leül gépezni, én elmegyek mondjuk filmet nézni, anyu tévézik ugyanúgy, gyerekek barátnőnél, tehát mindenki széjjel. Kikapcsolták a villanyt, mindenki leült egy sarokba, leültünk kártyázni, társasozni, nagyon jó volt. Ilyen Gazdálkodj okosan-féleség, és hajnalok hajnalán is mindig játszottunk. Annyit röhögtünk rajta. Mindig mindenki tartozott, én voltam a leggazdagabb, több mint egymillió forintom volt a játékban, utána több mint nyolcszázezerrel tartoztam, fél óra alatt lebuktam. Négyen, öten, hatan van amikor nyolcan is voltunk ilyenkor, mindig veszekedtünk. Annyit röhögtünk, meg mindig sztorizgattunk. Leültünk egy kupacba, és akkor sztorizgattunk, hogy mi volt régen, csúszkálások, a rendőrségi bulikon izé, hogy így loptak, ezt loptak, azt loptak, húúú a fiúk.

Én 20 évesen a Liget téren vesztettem el a szüzességem. Egy családi jó barattal, a Simon Szabolccsal. Törökbálintról ismerjük már 12 éve. Tehát együtt nőttünk fel úgymond. Két évvel fiatalabb nálam a srác. A testvéreim nagyon jó barátja volt. Az iskolából is hozzánk jött, haza sem ment. Volt, hogy egy hétig nem látta az anyját. A szomszédban lakott, szemben velünk még Törökbálinton. Elkerült intézetbe, s amikor a Liget téren laktunk, megjelent nálunk. Tök jó volt látni, hogy megint itt van, és a régi hangulatok, hogy újra összejön a banda. A nevelt testvérünk volt. Anyám nevelte őt meg. Belém meg szerelmes volt mindig is, azt mondták. Úgy alakult, hogy rosszul lettem. Pánikrohamom volt, és kértem, hogy aludjon mellettem. De ő zavarban volt nagyon. Én nem voltam zavarban, mert aludtam már egy ágyban vele, nem volt aggályom emiatt. Aztán szép lassan alakult a dolog. Nagyon lassan sikerült csak elveszítenem a szüzességem. Nagyon fájt. Nem tudtam tágulni. Azt mondta anyu, hogy van olyan betegség, hogy nem tud tágulni. Én meg mondom, mi van? Furcsa, mert még azt se tudtuk elhinni, hogy tízévi barátság után most szeretjük egymást. Amikor éreztük, hogy kezdünk egymáshoz vonzódni, akkor mondtam a Simonnak, ezt meg kell beszélni, mert ez egy komoly dolog. Tíz éve ismerjük egymást, most akármi is van, ha összejövünk, ha nem, már semmi nem lesz olyan, mint előtte. Aztán három hónap próbálkozás után sikerült elvenni a szüzességemet.

Egész nyáron hozzánk járkáltak az unokatestvéremék. Nagyon idegesítőek voltak. A Hédinek a két lánya, a Vanessza meg a Heni, meg a fia, a Jani. A Janival nincs is bajom, meg imádom a Hédit is. A két lány viszont csinálták nekem a fesztivált. Már reggel ott voltak, tolták be a kisszobába a babakocsit, amíg én ott aludtam a Simonnal. Hogy képzelik, hogy csak úgy rárontanak az emberre? A Vanessza meg olyanokat csinált, hogy

unokatestvére az öcsém, a Zsombor, és simogatta. És még csak 13 éves! És akkor rászólok, hogy Vanessza! „Hát jó, hogy szereted, mert az unokatestvéred, de unokatestvérnek nem simogatja az ember a hasát!” Ha nem a Hédi lánya lenne a Vanessza, esküszöm megöltem volna már. Darabokra téptem volna! Állandóan mindenkit ölelget. És simogatták a Simon hasát is a Rékával. Na, az meg a másik! És mondtam a Zsombornak is, hogy ne hagyja. Mert mondom, mi lesz? Hogy majd jön az anyja, és azt mondja, hogy nálunk lett kurva a lánya? A múltkor még a Heni is lebaszta a Vanesszát, hogy azért nem kéne ölelgetni a Zsombort, ő is látja, ő is tudja, hogy unokatestvéreknek nem kéne. Ez már perverz. Főleg, hogy engem molesztált 14 éves koromig az unokatestvérem, a Patrik. Apám öccsének a fia. Én erre nagyon harapok. Meg egyik éjjel röhögcséltek, és rászóltam, hogy Vanessza ezt be lehet fejezni! Hát őt nem érdekli. Már pedig érdekeljen, mert a szomszédok megint panaszkodni fognak az Imrének, a főbérlőnek, és mi kerülünk az utcára, nem te. És akkor kimegy a szobából, és úgy becsapta az ajtót erőből. Mondom, ez mi volt? Miért csapkodod az ajtót? „Hát, csak mert ahhoz van kedvem. Azt csinálok, amit akarok.” Erre lekevertem neki. Erre visszaütött! Visszaütött! Erre lelöktem az ágyra, aztán el kezdtem a nyakát szorítani, de aztán elengedtem. Anyu meg eközben a Lottiéknál lopta a napot. Minden pénz nélkül ott hagyott minket. Fel is hívtam, mondom „anyu, nagy balhé van, haza kell jönnöd, mert én már nem tudok uralkodni magamon, ha meghallom a hangjukat”.

Most a Lottiék is Pesten laknak, Dunabogdányból már kirúgták őket. Mármint elárverezték a házat. Kifizették, de nem az összes tartozást, és kész, ki kellett költözniük. A sógorom is mondta, hogy későn kaptak észbe, utcára kerültek. Most albérletben vannak, nem messze tőlünk, fél órára. A Géza dolgozik, persze. Valamilyen gyárban fémeket forrasztanak, meg vágnak. Én már voltam benn, gépek, daru. De jól nézett ki. Jött, mutogatta, dicsekedett vele. Nagyon szereti. Kapja a fizuját, nem tudom, mennyit, és havi 40 ezerből vesznek neki cafetériát. Pick szalámit meg ilyeneket. És minőségi, drága dolgokat. És rengeteget vesznek nekik. Egy nagy csomag, kocsival szokta hazahozni, mert kézben nem is lehet. Hét hónapos most náluk a kicsi. Most egyre jobban megvannak a Lottival.

Az Ábel nem viselkedik jól, és mondta is a Géza, hogy majd ő megneveli. Óvodába nem jár, már reggel a számítógép előtt ül, és játszik. Össze is vesztem anyuval, hogy igazán rászólhatna, hogy ne egész nap, legalább enni menjen le a galériáról. Milyen felnőtt lesz belőle, ha már most nem tanulja meg, hogy rendszert kell vinni az életébe! Most suliba ment volna, de az az igazság, hogy tavaly mondták, hogy enyhe értelmi fogyatékos, és most mondták, hogy még rosszabb.

Az Imre, a főbérlő, anyám öccsének az osztálytársa volt, és jó barátja. A múltkor az öccse telefonált, hogy „Lilla, mi van veletek? Miért nem tudtok fogadni? Hiába csöngetek!" És akkor lebuktunk, hogy nincsen áram, és jött az Imre, és nagy balhé volt, meg hogy állandóan rajcsúrozunk. Valaki feljelentett minket a közös képviselőnél, és szégyenszemre a közfalra kitették, hogy tilos a belső udvarban biciklizni. Jó, az unokaöcsém biciklije ott van, de defektes. Tilos labdázni! Jó, labdázni tényleg szoktunk. Szóval vannak, akik nem kedvelnek bennünket. Meg ilyeneket írnak ki, hogy „Nem fogadunk kapualjban vendégeket!". Most könyörgöm, ne jöjjenek át a kapun? Vagy mit csináljak vele? Nem szoktunk kinn lenni! Jó, nyáron használtuk a közös udvart, de csak labdáztunk, nem csináltunk semmi rosszat. Meg hogy ne használjuk az áramot! Jó, tényleg ott töltöttük a mobilt, meg a laptopot, mert nálunk ki van kapcsolva a villany. De nem értem, hogy mért pont mi zavarjuk őket, és azt se tudjuk, hogy ki az, akit zavarunk, a lényeg az, hogy eléggé bekavart, mindenki tudja már, hogy izé, velünk problémák vannak. Na, mindegy, furcsa véletlen, mert ahogy valaki feljelentett minket, nem sokra rá halt meg Amazónia, a macskám. Eltörték a gerincét.

Hónap végéig ki kell csengetnünk a főbérlőnek, mert most már nagyon betelt a pohár nála, tudja, hogy tartozásunk van villany és gáz, ahhoz képest elég jól viselte. Ki kell fizetnünk 110 ezer forintot, már dolgozgatunk rajta, hogy szerzünk munkát, de most elfogyott a pénz. Kellett a felújításra, de így is kajára alig marad. Sőt, ha kifizetjük az albérletet, nem marad semmi, csak kölcsönkéregetés. Tehát, elég szar állapotban vagyunk. Felújítottuk a szobát, a konyhát. Fel kellett újítani, mert azt mondta, hogy teljesen tönkrement a lakás, le van lakva, és újítsuk fel. Aztán hívta anyu, hogy „szia, Imre itt vagyok, mindent lefestettünk". És jött, és mutatja anyu, és erre azt mondja, hogy „De Lilla, nem mondtam, hogy ki kéne festeni!". Pedig ezt mondta. Még vitáztak is anyuval, mert anyu nagyon színeset akart, az Imre meg mondta, hogy nem, csak ilyen nagyon halvány pasztellszíneket használhatunk. Ehhez képest anyu szemtelen volt, mert mégis erős színeket használt, de végül nagyon tetszett a főbérlőnek. A Zsombor, anyu is csinálta, Simon is segített sok mindenben, vakolni, kaparni kellett. Mindannyian értettünk hozzá. Hogy úgy mondjam, a kisujjunkból kiráztuk.

Az anyukámnak a testvére, próbáltunk tőle kölcsön kérni… de nem hiszem. Szeptember 30-ig kaptunk haladékot, hogy kifizessük a 110 ezret. Ha nem, akkor utcára kerülünk. Mondta is az Imre, hogy halálra unt minket. Nem akarom bántani, mert a főbérlő, de innentől az lesz, hogy ha ő belénk rúg, akkor is kezet kell csókolnunk neki, hálásak legyünk,

amiért nem rúgott ki. Villany az nem is lesz mostanában addig, amíg 218 ezer forintot ki nem fizetünk. A gázt is kikapcsolják a jövő hónapban. 600 ezer valamennyi a gáz, a villany 218, plusz a visszakapcsolás, a víz, ami még a főbérlő fiának a nevén van, az meg durván 200. És még a lakbér, kéthavival vagyunk elmaradva. Úgy jött ki, hogy 72 plusz 35, és akkor az 107 ezer. Hát sok nagyon. 600 ezer forintot kapott a Márkó mikor kijött az intézetből, még annyit se, mint a Zsombor. Nekünk adott 250 ezret, abból fizettük ki az albérletet. Azt hittük, a villanyt ki tudjuk fizetni belőle, de nem jutott rá. Mondjuk 200 ezer forintos laptopot vett. A Zsombor nem kap családit, mert nem jár suliba. Réka után jár anyunak, és nekem is még jár négy évig 24 éves koromig. De minden évben meg kell hosszabbítani. Ezért kell az iskolalátogatási. Ha nincs, akkor már jövő hónapban nem kapom. Most azt beszéltük, hogy mindannyian elmegyünk suliba, mellette ösztöndíj, diákmunkát akarok végezni. Holnap nézzük az ösztöndíjakat. Nekem mondta valaki, hogy ki lehet játszani. Mert nem estire töltik ki az iskolalátogatásit, hanem nappalisra. Holnap személyit is kell csináltatnom. De most már mindenki keresi a munkát, én is úgy vagyok, hogy suli és munka. Ráadásul a villany, a gázszámla az én nevemre van írva. Én azt hittem, hogy anyu fizetni fogja. Sokan lakunk itt, nagyon sokan. A nővéremék is laktak itt, semmit nem fizettek. Komolyan! Mondtam, hogy anyu, ebből elég volt! A Márkóból és a Kittiből, a barátnőjéből is nagyon elegem lett. Hazajönnek, épp hogy köszönnek, s már húznak is fel a galériára, és egész nap kefélnek. Nem zavarja őket, hogy vagyunk még ott egypáran. Egész nap. Megállás nélkül. Anyunak nem hoznak semmit. Jól bezabálnak, aztán elmennek. Amióta megvan neki a Kitti, teljesen leszarja az egész családot. Egy csokit nem tudott venni a születésnapomra, pedig tudja, hogy mennyire szeretem. Minden zsebpénzét a Kittire és a családjára költi, amit kap az intézetből. A karácsonyi ajándékokat itt, nálunk csomagolták be, mi nem kaptunk semmit. Akkor jött a bátyámnak, a Kristófnak az undorító haverja, az mekkora egy undorító dög! Nyolc hónapig lakott nálunk, és semmit nem adott be! Eleinte nem akartam szólni, mert tudtam, hogy szükségünk van a pénzre, és én azt hittem, hogy fizetni fog. Mert egyedül nem tudjuk fizetni a költségeket. Meg ilyeneket mondott, ha én járnék vele, jól megverne.

A Renátót, őt nem fogják kiengedni az intézetből, neki még meg kell várni a 18-at. Sőt, a két kisgyereket, a Rékát és az Ábelt is el akarják vinni intézetbe, az ottani nevelő, a Kelemen László. Ő szokott kijönni a lakásba havonta egyszer az Eszéből. Kérdezget anyutól, hogy mi a helyzet, blablabla… Meg egy ilyen szociális munkás. Ő mondja, nézi, leírja a tapasztalatait, beleszól, hogy szerintem ezt kéne, azt kéne. Ő a gyámügy és az

Esze között közvetít. Lényeg az, hogy mondtuk, hogy nincs lakás, meg minden, és akkor mondták, hogy „Jó, akkor a két kicsit is el fogjuk vinni. És akkor mondta a csaj, hogy „anyuka, egyvalamit tud gyorsan megcsinálni, hogy a X. kerületben a helyi családsegítőst megkérni, hogy vegye védelembe a gyereket. Mert időt tudunk vele nyerni, amíg megoldjuk a lakást. Ez azért jó, mert látják, hogy anyuka felfogta, hogy baj van, de ha nem tesszük ezt, akkor azt látják, hogy anyukát nem is érdekli a gyereke."

A Kristóf, hát nem tudom, már négy-ötféle munkán volt. Örül, hogy dolgozhat. Most is dolgozik, mindennap szórólapozik, csak ma nem ment el. De tegnap is volt, 10 órás szórólapos. De mondta, hogy nagyon rossz, mert egyszerűen senki… ránéznek, és senki nem fogad el tőle szórólapot. Jó, megkapja a pénzt, de zavaró. Kikerülik, észre sem veszik. Meg, „jaj, kösz, nem". A Kristóf nem tudja, mitől. Ilyen ronda? Vagy miért? A Zsombornak is van munkája, de ő most nem ment, de ő nem is veszi olyan komolyan. Nincs lelkesedés benne. Pedig most megbeszéltük. Én csalódtam is, mert pont a Zsombor mondta, hogy munka, munka, munka! Aztán semmi. A koldulással nagyon jól lehet keresni. A Simonnak volt egy koleszes haverja, egy szobában laktak. Úgy hívják, hogy Kara Csabi. Na, ő is egy hétig lakott nálunk. És olyan, hogy kimegy a Délibe, és két óra alatt szedett összes 10 ezer forintot. És neki van is képe ehhez, mert nem szégyelli magát. Végül is kevesebbet kell dolgozni ezzel, és többet keres. Én nem tudom, nekem van annyi büszkeségem, hogy nem csinálnám. Ha a pénzért nem képes dolgozni, akkor miért fog? Márpedig a boldoguláshoz dolgozni kell. Én gürizni fogok, megy a munka, gürizni fogok, meg még a suli is, és egy fillért nem fogok látni belőle.

Olyan gyorsan történik minden, még az a szerencse, mert nincs időm szenvedni. Nem szenvedés, probléma! Kész. Mindent azzal lehet megoldani, hogy bejárok a suliba, és hétfőtől már nekem is lesz munkám. Ennyi. Nem foglalkozok senkivel, nem gondolok senkire, nem hallgatok meg senkit, mert nincs időm. Amennyi időm van, annyi, hogy aludjak, egyek, igyak, tanuljak. Kész, ennyi. Meg dolgozzak.

Kristóf

A Liget téren lakott anyu, Ábel, a Réka, Dóri és én. Később kijött az öcsém az intézetből, a Zsombor. Anyuék voltak egy szobában a Rékával, az Ábellel, aztán a Dórival voltam én egy szobában, de ez mindig cserélődött, változott. A fiúknak, ha megengedték az intézetben, hogy ott alud-

janak ünnepek alkalmából, akkor ők is ott aludtak. De akkor se nagyon aludtunk, inkább játszottunk, aztán csak nagyon későn aludtunk el.

A Liget térrel is az volt a baj, hogy a rezsit nem fizettük. Az albérletet igen. Nekem abba sok pénzem ment bele, mert abban az évben konyhai kisegítőként dolgoztam. Anyunak adtam a pénzt. Volt, hogy főztünk, de inkább csak hideget ettünk. Szendvicset. Amikor én főztem, azt próbáltam otthon megfőzni, amit tanultam az étteremben. Brassóit, húslevest. Az étteremben ingyen ehettem. Haza akkor vittem kaját, ha megengedték. Megvártam, míg elmegy a szakács, és én kiszolgáltam magam. Aztán eljöttem, mert kevésnek találtam a 6000 forintot naponta. Reggel fél 9-től este 11-ig, éjfélig. Sok takarítás, mosogatás, mindig éjfél után jöttem haza. Nem dolgoztam sokszor, de amikor dolgoztam, akkor viszont sokat. Egyik héten háromszor, másik héten négyszer mentem. Egy hónapban 15 nap. Az első napok nagyon nehezen mentek, a hátam három nap alatt nagyon tönkrement. Már este éreztem, hogy le kéne ülni, de sok a szennyes, nem ülhetek le. De mindent csináltam, amire megkértek. Vendéglőben dolgoztam majdnem egy évig. Aztán ilyen diákmunkákon voltam Tesco-árufeltöltő, voltam nyomdai munkás, ezek általában alkalmi munkák voltak. Most megint ott tartok, hogy nincsen munkám. Az interneten keresek.

Miután nagykorú lettem, anyuval nagyon sokat beszélgettem, mindenről el tudtam vele beszélgetni, akár milyen dologról volt szó. Mindig tanácsot adott, volt, hogy sok mindenben segített is, hogyha úgy volt, de vannak olyan dolgok, amiket nem fogok megbocsájtani. Mert én szerettem egy lányt, és hozzánk költözött a Liget térre. Amikor mondtam, hogy jön a Betti, teljes boldogságban volt anyu. Az elején örült neki. Csak hát azt kifogásolta, hogy mi nem adunk neki annyit. A Bettinek ott volt a családija, meg a gyes, azt úgy kellett beosztania, hogy a gyerek apjának is küldjön pénzt, övé a gyerek, akkor nyilván az apát illeti meg a gyes, mivel őnála lakik. Aztán sok elmaradásunk volt, és nem találtunk munkát. Anyám elküldte azt a lányt, és mondom, ha ő megy, akkor én is megyek. Anyu, bármelyik lánnyal együtt voltam, senkit nem fogadott el. És ez az, ami nagyon is megmaradt bennem. És ezt neki köszönhetem, most megint külön vagyunk, anyagi problémák miatt, mert nincs hova még mennünk se. A barátnőm körülbelül négy hónapot lakott ott. Közben én kórházba kerültem, nem tudtam munkát keresni, csak én azt nem értettem anyuban, hogy senkinek nem volt munkája, nekem se, neki se, Zsombinak, Dórának, a páromnak se, és hogy mégis őt küldte el. Nem azt mondom, hogy mást kellett volna elküldeni, én senkit nem küldtem volna el. Hanem akkor együttes erővel megoldani a problémákat.

Lilla

A Liget tér! Nem volt villany, s várható volt, hogy kikapcsolják a gázt is. Megkaptam a lecseszést az öcsémtől, hogy miért nem szóltam neki, mert segített volna. De hogy? Az biztos nem megoldható lett volna, hogy akkor kifizeti a villanyszámlát. Nem tudtam fizetni. Imre, a főbérlő rá is jött, hogy nagy elmaradásaink vannak, meg hogy mi is szerettünk volna onnan eljönni. Nem fizettük a vizet, villanyt, gázt. Az albérletet, azt mindig kifizettük neki, igaz, hogy részletekben, de avval nem volt elmaradásunk. A családi pótlék 85 volt, meg az ápolási díj. Tehát én 110-et kaptam. A 72-t leraktam a Liget téri lakásért, a többiből meg ettünk. Víz meg liszt az mindig volt. Nokedlit csináltam vízből, lisztből. Morzsa volt meg cukor, hát úgy, mint a gombócot. Pirított morzsában megforgattam azt a vizes lisztes valamit, s akkor cukor rá. Majd fogtam, víz, liszt, fűszer, só, s kisütöttem olajban. Reggel elvittem a gyereket, utána herevere volt egész nap, mert olyan szinten depressziós voltam. Amikor össze tudtam kaparni magam, akkor lakást takarítottam. Mindent otthon csinálgattam, s akkor utána mentem a gyerekért az oviba, Réka meg jött haza. Néha lementünk Velencére, volt, hogy két-háromszor egy nyáron. Összekaptuk magunkat, vagy elmentünk sétálgatni, vagy mit tudom én. De olyan szinten depresszsiós voltam, hogy elvittem, vissza az ágyba, tévénézés, bámultam… Jaj ennyi az idő, menni kell a gyerekért.

A Liget téri lakásból ki kellett költöznünk, mert… Nem mondom, hogy mi egy egyszerű család vagyunk, de azért, hogy állandóan mi hangoskodunk… Megy a panasz, és hajnali kettőkor is felhívták az Imrét, hogy hangoskodunk. Imre meg felhívott, én meg akkor ébredtem fel a telefonra. Mondom, nem tudom, miről beszélsz, mert itt alszik a gyerek. Mondom, senki nem hangoskodik. Mondom, tudod, ki hangoskodik? Fent az elsőn. Mindegy és látta, körbekérdezte a szomszédokat, a közvetlen szomszédjaimat is, és mondták, hogy nem, nem mi hangoskodunk. S akkor így, úgy-ahogy megnyugodott az Imre. S akkor jött, hogy fel kell újítani a lakást. S akkor én mondtam, hogy felújítom, de akkor nem kéri a 72-t. Mert kőkeményen többmilliós munkát végeztünk, és az anyagot is mi vettük hozzá. A szomszéd is átjött, és azt mondta, hogy igen, ez egy olyan két-három millió forintos… Vakolni, meg csiszolni a falat, az benne van egy pár millába. Amikor megtudta, hogy én felújítok, abban a pillanatban kocsiba vágta magát, s jött, hogy úristen, mit csinálunk! Meglátta a konyhát. Addig ilyen, hát láttad milyen. Már bocsánat, de fosbarna volt az olajlábazat. A konyhát másfél méter magasan felvakoltuk, mert omlott a vakolat, s megemeltem neki az olajlábazatot egy jó 1 és ¾-ed méter maga-

san, s szépen lefestettem. Fehérre, fölötte egy ilyen vastag sötétebb rózsaszín csík volt, és afölött meg fehér volt a fal, s ahogy rásütött a fény, ilyen rózsaszínes fénye volt. Volt, amikor reggel mentem ki kávézni… s akkor hol vagyok? Körbenéztem, ja, mondom megcsináltuk a konyhát! Ez most az én konyhám? Megcsináltuk, Kristóf, én, Márkó, Zsombor. Így csinálgattuk. Géza, a vejem segített leszedni a gáztűzhelyt, hogy mögötte is meg legyen csinálva. Én szerettem volna még linóleumot, én teljesen ától zéig meg akartam… A vizet és a villanyvezetéket meg a gázvezetéket nem akartam neki áttenni. Azt mondtam, hogy falat nem fogok vésni, de azonkívül mindent. Tehát ajtót lecsiszolni, kijavítani, leglettelni. Így egyeztünk meg. S akkor meglátta, hogy milyen a konyha, utána azt mondta, hogy igazad van, Lilla, így tényleg jobban néz ki. Onnantól kezdve akárhányszor jött, mindig a konyhába' volt hajlandó velem beszélni. Konkrétan az gyönyörű volt, de tényleg. Akkor lecsiszoltuk neki a galériát, azt lelakkoztuk neki kétszer. Az ajtón a rácsokat, lefestegettük. Ő kérte, hogy pasztellszíneket használjak. Na, most én… A szobát, az egyiket kékre, a másikat lilára festettük. Tényleg sötétebb lett, abban viszont neki volt igaza. De le volt festve az is mindenhol. Kivéve az előszobát meg a spejzt, még nem festettük le, de ott volt arra is a festék. Mondta, hogy akkor most fizetek? Mondtam, hogy Imre, nem igazán így egyeztünk meg. Mondta, hogy fizessek, s majd a következő havit nem fogja kérni. Azt mondta, hogy 90-et hónap végéig. Oda is adtam neki, de mondtam neki, hogy 1-én el is költözünk, viszont akkor így marad a lakás. Az előszobát nem, a spejzt nem, s akkor kint a rácsos ajtónak a másik oldalát, azt nem, de a bejárati ajtó gyönyörű hófehér volt. Megállt, s azt is nézte öt percig. Akkor már a felét megcsináltuk a lakásnak. Egy órát biztos volt ott, s csak bámult ki a fejéből. Valamiért azt gondolta, hogy mi nem fogjuk megcsinálni. Aztán megnyugodott. Látszott rajta, hogy köpni-nyelni nem tudott. Teljesen ledöbbent, hogy nincs szétbarmolva a lakás, sőt tisztábban újítjuk fel, mint egy ember, akit felfogad. Jé, hogy cigányok, és mégis felújítják! Akkor már cigányozott is rendesen.

Voltak ott gondok, amikor ő nekem mondta, hogy valaki odaszólt neki telefonon, hogy tudja, hogy március óta nincs villany a lakásban. Áprilisban kapcsolták ki, tök mindegy… S hát ideges volt, hogy miért nem szóltam. Mondtam neki, hogy értem, hogy mi a gondod, neked van igazad. Ha ezt kérdezed, azt tudom mondani, hogy a gyerekkel én már utcára… tehát nem tudom fizetni a villanyt. Nem fogsz itt tartani. Itt tartanál, Imre? Jönnél, kifizetnéd a villanyszámlát? Vagy mit mondanál, hogy ne fizessek albérletet, csak a rezsit? Azt mondanád, „Lilla, nem tudod fizetni, itt lezárjuk, jövő hónaptól viszontlátásra”. Hova megyek? Utcára, Imre?

Tényleg ennyire nem érthető, hogy miért tettem, amit tettem? Nem volt szép. Ez egy sunyi dolog volt részemről, tisztában vagyok vele. De érthető okok miatt… Nekem is kellemetlen a mai napig, hogy átbasztam egy embert.

Két évig, bármikor utcára tehetett volna. Nem gondolom, hogy nagyon szemét volt, a végén tett olyan dolgokat, ami szörnyű nekem, hogy én ebből a korrekt emberből ezt húztam ki. Ez is így jön le nekem. Szörnyű, meg ahogy beszélt velem. A végén már… „Apád fasza", minden, ami volt, kijött belőle. Az zavart, hogy én ebből az emberből ezt csináltam.

Gőzmozdony utca

NAPLÓFELJEGYZÉSEK

„ELMÉRGESEDETT A HELYZET”

Lilla *2010. szeptember 22.*

Márkó adta be a laptopját 40 000-ért, és úgy tettük le a kauciót az új lakásra a Gőzmozdony utcába. Nagyon tetszett a költözés, egy fél megálló volt onnan a 151-estől. Gézáék vagy háromszor fordultak, mosógép meg ilyen nagyobb darabokat meg pár cuccot elhoztak, a többit meg kézben. A fiúk mentek elöl, vitték a cuccokat. Volt olyan, hogy az udvaron kiszakadt az a doboz, amiben a Dórának a tangái voltak, hehe *(nevet)*… mindent szétszórtak. A Dóra meg kiabál, hogy nézd, anyu, azok nem az én tangáim? Meg mondom, az nem az Ábel cipője ott? Az a sapka is a miénk nem? Nagyon tetszett a költözés… mindent szétszórtak… Ilyenek kellenek az ember életében, ez egy életen át kitartó élmény, ahogy szedegettük az árokban össze a cuccokat.

Dóra *2010. szeptember 22.*

Most ez nagyon jó lesz, el sem merem kiabálni. Nagyobb és olcsóbb. Panelház hetedik emelete a Gőzmozdony utcában. Jó világos. És saját szobám van! Bútorokat hozott bele a főbérlő, mert meghalt az anyósa, és onnan ezeket átszállította. Anyu kapott a szobájába egy kihúzható ülőgarnitúrát, az én szobámban is van egy szekrény. A kauciót még nem fizettük ki. November 10-ig 120 000 ezret elő kell teremteni. Most már keresek munkát. A fiúk *(Márkó és Zsombor)* még mindig nem dolgoznak.

Apu telefonált, de neki nem mondtam, hogy költöztünk. Elhagyott, nincs apám. Nem akarom többet megszeretni, megutálni, kész. Elviszi az iratait, kész. Annyi mindent elnéztünk, megbocsájtottunk neki. Részegen jött haza. Mi húztuk be a Liget téren az udvarról. Most is azt mondja, hogy kórházban van, de a barátaim azt mondják, hogy látták részegen a Kosztolányin. Énekeltek a Szilvivel, dőltek jobbra-balra. Semmi szükségünk rá. Egy fillér gyerektartást nem fizet. Nem akarjuk, hogy ide is

utánunk jöjjön. Egyébként is hogy mászik fel részegen a hetedik emeletre? Még az kell, hogy itt törje össze magát.

Két hete nem voltam suliban. Múlt héten beteg voltam, meg ellinkeskedtem. Most meg rengeteg dolgot kell elintéznem. Három hét után, ha nem megyek be a suliba, automatikusan kirúgnak. Be kell mennem az osztályfőnökömnek szólni, hogy miért nem jöttem eddig.

Lilla *2011. február 11. hétfő*

Úgy volt, hogy hatan költözünk a Gőzmozdonyba, de Márkó pár nap múlva odacsapódott. Még utóba *(utógondozás)* volt hivatalosan, de gyakorlatilag már nálunk lakott. Aztán december elején mondta a Lotti, hogy nem igazán tudják már fizetni az albérletüket, 100 000, meg az anyós ott lakik, cigiztetni kell, nem ad bele. Ők lemennének Dömsödre, de akkor a Gézának a munkahelye megszűnik, mert nem tud feljárni. Innen jobban tudna dolgozni menni, tehát akkor ők is jönnének. Na, most akkor erre mondjak nemet? Aztán a Kristóf is odaköltözött a barátnőjével, a Bettivel meg a gyerekkel.

Dóra *2011. február 12. kedd*

Örültünk, hogy a hetedik emeleten volt a Gőzmozdony utcai lakás, mert gondoltuk, hogy apánk oda úgysem tud feljönni, hiszen mindig részeg. Meg nem is akartuk nagyon látni őt. Persze, azért csak odatalált, meg persze működött a lift is, nem kellett négykézláb megmásznia. Amikor apám feljött lakni a Gőzmozdonyba, akkor a nagynénám, apám testvére, a Hédi is átjött, hogy főzőcskézzünk együtt, meg ilyenek.

A Hédi csak vendégségbe jött. Megbeszélték, hogy mi beadunk pénzt, ő is vesz ezt, mi azt veszünk, és akkor így együtt főzőcskézünk tehát nagyon finomakat. A Hédi hetente volt, hogy többször is feljött a Vaneszszával meg a Janikával hozzánk. Aztán fogták magukat, visszamentek az anyaotthonba, és utána másnap megint feljöttek, kártyáztunk, röhögcséltünk. Persze mindennap nem főztünk. Hoztak kenyeret, mi meg adtunk vajat, májkrémet. Mert ők se élnek olyan jól, ők is pénzszűkébe vannak. Hát, a Hédiék se nagyon örültek, hogy a Vanessza meg a Zsombi összejöttek, de a Hédit nem érdekli. Anyu mondja, hogy nem tudja elfogadni, hogy az első unokatestvérével jár, mindig piszkálja a Zsombit. És akkor mondja a Zsombi, hogy úristen, anyu, hát miért nem tudod felfogni,

hogy nincs semmi! És akkor mondja anyu, hogy kisfiam, egy kapcsolat mindig elmegy valamerre. Én tudom, hogy a Zsombi nem akar semmit, a Zsombit nem érdekli a szex. Viszont a Vanesszát meg nagyon. Még azt sem tudja, mi az, hogy petting, de ő már dugni akar. Én szeretem a kislányt, de ez durva. Én próbáltam a lánnyal beszélni, figyelj, tizennégy éves vagy, még nem kellene azt. De hát, úgyis megteszi, ha akarja. Nem rossz kislány amúgy, erkölcsi szintje nincs valami magasan, az anyjából ítélve. Nem akarom bántani tényleg a Hédit, mert imádom, kedvenc nagynénem a Hédi, nagyon szeretem, de a másik lánya, a Heni is, már tizennégy évesen kurva volt. Már vitték nekik a pasikat a nagybátyámék, a Heni meg tartotta a lyukát.

Lilla *2011. február 13. szerda*

Nem igazán örömmel engedtem oda a Lottiékat a Gőzmozdonyba, mert gondoltam, hogy majd megint rezsitartozás lesz, mint mikor ott laktak a Liget téren. Tudtam, hogy nem lesz ez jó ötlet, hogy ők odaköltöznek. Mondtam a többieknek is, hogy bocsánat, én anya vagyok, nem mondhatok nemet, döntsetek ti. Erre mondták a fiúk, és igazuk volt, hogy nem fogok a sarkamra állni, megint az lesz, hogy éheznek a testvérek. És akkor ők nem dolgoznak. Fizessem ki én az albérletet, a Lotti meg a kajába majd belead. Ők nem fogják kifizetni a nemtudomén mennyit, s akkor a Gézáék meg élnek. 10-20 ezret beleadnak a rezsibe, vagy 30-at. Illetve először arról volt szó, hogy fele, utána 30 ezer. Erre mondták a fiúk, hogy nem. Mert a Lottiék még annyit sem fognak adni, de ha még oda is adják a 30 ezret, akkor is mi fizetjük a többit. Mert ugye az elején úgy volt, hogy három szoba, háromfelé oszlik, akkor a Kristófék adnak 30-at, én adok 30-at, Gézáék, mert ők többen vannak, ők fogják a maradék részt kifizetni. Viszont akkor átveszi az albérleti szerződést. Mondtam, hogy jó. Ehhez képest én kifizettem a 40-et, jó, a Dóra is maradt, a két kicsivel négyen. Igen. Mosni mostam, mert a mosás nekem mindig nagyon fontos volt, de a többit nem. Eleinte még igen, takarítottam, az egész lakást kitakarítottam, felporszívóztam. Az utolsó időszakban már a mosógépemhez nem fértem hozzá. Mert a Lotti mosott, meg a Betti mosott, meg a mittudomén ki mosott. Fürödni is ilyen hajnal 2-kor tudtam elmenni. Ők egész nap fürödnek, és nem egy kád, hanem három-négy kád vizet elhasználnak. Mosnak állandóan, mosogatnak állandóan. Használják a villanyt, mert van három számítógépük. Tévéjük is van, az is megy egyfolytában. S akkor a rezsi háromnegyedét ők termelik ki. Én kifizetek mindent, ők meg

a kajával sem. A fiúk erre mondták, hogy ők erre köszönik, nem. Akkor rúgja ki őket a Géza. Így februárban el kellett menniük. Utána arról volt szó, hogy csak az maradhat, akinek van munkahelye. Ugye a Dóra próbaidős volt, de nem, akkor már ő sem maradhat. Aztán a végén már én sem maradhattam.

Dóra *2011. február 14. csütörtök*

A barátok soha nem szállnak be a költségekbe. Valahogy úgy érezték, hogy nincs szükség rá. Anyu szólt, de szartak rá. Anyu mondta, hogy aki nem hoz pénzt, annak el lehet menni. Mi se tudunk enni, nekünk sincs miből. Aztán fel volt háborodva a Simon, hogy egyszer-kétszer ő mentett meg az éhhaláltól minket, mert kiment kunyerálni pénzt, a Délibe a vonatokhoz. A Márkóval vagy a haverjával, a Kara Csabival. Dohányt hozott, meg cukrot. Meg kávét. Mert hogy kávé meg cigi legyen, az a legfontosabb. Ezt is egy idő után már nem akarta. Ő sem szerette a munkát, mondjuk ki őszintén. Miután feljött a Gőzmozdonyba is, szépen kezdtem elhidegülni tőle, ő meg kezdett a nővéremék felé fordulni, csak azt nézte, hogy mi az ő érdeke. Hivatalosan nem szakítottam, szép lassan rájött, hogy nincs helye már az ágyamban.

Lotti *2011. február 15. péntek*

A párom akart ideköltözni. Azt mondta, hogy akkor majd kölcsönösen segítünk egymásnak. Mármint hogy a két család. Én mondtam, hogy megint csak veszekedés lesz. Mert amikor elköltözünk egymástól, akkor mindig tökéletes a kapcsolatunk anyámékkal. Amint összeköltözünk, egy idő után problémák lesznek. És mondtam a páromnak, hogy ne költözzünk ide anyuékhoz. De hogy jó lesz. Akkor jó, de én nem hallgatok semmiért. Ezért nem is szóltam bele nagyon a veszekedésekbe, amik aztán voltak Dóra meg a Géza vagy anyu meg a Géza között.

De nem működött, mert a fiúkat hiába támogattuk, hogy menjenek el dolgozni, egyik se akart, mindegyik egymásra mutogatott, hogy miért én tartsam el a többieket, miért én tartsam? És senki nem ment el dolgozni. Semmi pénzt nem hoztak haza. Nem. Amikor megmondtuk, hogy nekünk adják le az albérletrészüket, 300 forintjával naponta, merthogy velünk beszél a Jenő, a főbérlő, nem nagyon akarták. Egy ideig működött, két-három napig, de utána, már nem fizették se a negyedik napot, se az ötödiket. És

jutottunk el megint oda, hogy anyunak volt az a 30 ezer forintja, meg a páromnak a fizetése. 30 ezer forint az albérletre nem elég, nemhogy a rezsire. És akkor a többit meg nekünk kellett kifizetni. A páromtól nem várhatom el, hogy azért, mert elvett engem, tartsa el az egész pereputtyot. És nem kis családról van szó! Voltak vagy 10-en rajtunk kívül.

Dóra *2011. február 16. szombat*

A kulcsokat elkérte a főbérlő, balhézott, hogy tartozunk. Ha nem tudunk összeszedni ötvenezret hétfőig, akkor megyünk. A főbérlő, a Jenő nem magától jött, a Lottiék hívták ide. A Lotti a másik szobából MSN-en írta meg, hogy menjünk el a lakásból. Két napja kezdődött, hogy anyu szobáját kérik, mert az övék az kicsi. De mi nem fértünk volna el a kicsiben. Ez is volt a cél, hogy a testvéreimet elküldjék. De anyu ebbe már nem ment bele, ezért kell neki is mennie. Háromnaponta kaptunk enni. A Márkó, ami pénzt hozott, le kellett adni. Akkor ettünk csak, amikor ők adtak. Mindent elzártak, mondván, hogy ők jól beosztják. Eléggé lehúzóra mentek a Lottiék, mert tényleg elszedték az összes pénzt, és egész hónapban csak néztük egymást, hogy mit együnk. És az albérlet mégsem volt kifizetve. Tiszta szemétség volt ez az egész. Amikor a Márkó leadta a napi háromszáz forintokat, ha maradt valami, akkor vett egy kis kenyeret. Ha fél szelet jutott egy emberre naponta, akkor sokat mondok. Hús sem volt semmi, négy napra harmincezerért. Egy kiló kenyér volt benne, meg főtt étel egyszer. Kijöttek a szobájukból, és megkérdezték, ki kér kenyeret. Mi anyuval nem kértünk, akármilyen éhesek is voltunk. A gyerek az kért. A Gerike *(Lotti nagyobbik fia),* amikor kijön a szobából a feje búbjáig csokis. Az Ábel, az öcsém meg eszi a száraz kenyeret, ha kap.

És gondoltuk, hogy megint eljött az az idő, amikor jól itt hagynak bennünket a legnagyobb szarban, teli tartozással. Mindig ezt csinálták, már akkor harmadjára, ezt már többször eljátszották velünk. És akkor mi elkezdtünk gondolkodni, hogy akkor mi előzzük meg őket. Hogy mi megyünk el az albérletből. Úgy terveztük, hogy majd a Márkó életkezdésiéből, ha megkapja, váltjuk ki az új albérletet. Ezt elmondtuk a Simonnak, és ő meg visszamondott mindent a Lottinak. Elárult minket. Másnap szombaton a nővérem már intézte, hogy utcára kerüljünk. Még a főbérlő szólt rá, de hát Lotti, mégiscsak az anyád! A főbérlőnek mondta, hogy nem, Jenő! Nincsen két nap, most dobjon ki minket. A főbérlő meg mondta, hogy ez most már tényleg túlzás. Két napot azért kapnak a pakolásra. A Lottiék maguknak akarták az egész albérletet. És mi ezt akartuk

megelőzni. És hát nem sikerült. Utána dobtak ki minket. A volt barátom, Simon ott maradt náluk.

Nem hittem volna, hogy a Lotti anyámat is kidobja. Anyu nem fogta be a pofáját, nem volt csicska, nem adta oda a teljes pénzét, hogy a gyerek is egyen. Még a Lotti játssza a nagyasszonyt, hogy ő rendes. Egész nap be voltak zárkózva, csak vécére jöttek ki, szerencséjükre, mert levágtuk volna a lábukat. Azt mondják, hogy ez az ő albérletük. Persze, miért mi tartozunk akkor? Akkor fizessék ők ki a kauciót. Egy csomó mindent tönkretettek a lakásban, a kábelek le vannak jőve, azért is minket cseszett le a Jenő. Ezután rendezze a Lottiékkal. Egy ideje a Géza se jár dolgozni, de ő 150-et megkeres, a gyerekek után jön negyven valamennyi. Megvan kétszázezer forintjuk havonta. Szemétládák. Ez az életmód vissza fog csapni nekik. Már eddig is így volt, hogy húzzunk el innen. Megmutatták anyunak, hogy ki itt az úr. Nem a pénzről volt szó, élvezik, ha a másik szenved. Velejéig gyűlöl engem. Agyilag nem tiszta. Normális ember így nem viselkedik. Kihívom rá a pszichiátriát, hogy vegyék el tőle a gyerekeket. Anyámat úgy kellett lefogni, hogy ne késelje meg őket, hogy a saját lányába ne állítsa bele a kést. De patkányokért ülni, nehogy már. Egy-két ruhájukat már szétvagdostam késsel, és ma éjjel még lesz valami! Próbálok higgadt lenni, de leordítom a fejüket, az minimum.

Az egyik szobából kitúrtak a nővéremék, majd a másik szobából a bátyámék a csajjal és a gyerekkel. Minden le volt pacsizva, kiterveltek mindent, s azt végig is csinálták. A nővéreméknek volt egy olyan tervük, hogy ha a kicsiket, Ábelt meg Rékát állami gondozásba viszik, ők ki is vehetik őket. 100-150 ezret is kapnak fejenként, de ehhez anyu beleegyezése is kell, hogy örökbe fogadhassák. A Renátóval is azt akarták csinálni, hogy kiveszik az intézetből, de nem jött be, mert a dunaharaszti házon jelzálog volt. De albérletbe se fogja tudni kivenni a kicsiket. Ilyen kapzsi embert, mint a nővérem, még nem láttam. Egy szál cigit nem hoznak ki anyámnak, nem érdekli őket. Szar azt mondani, hogy nincs nővérem. Kőkemény gonosz. De úgyis visszakapja. A gyerekei és a férje is el fogják őt hagyni. Szemét görények, kapzsik, egoista nyomorékok, de ez sem kifejező. Ők valószínűleg maradnak itt az albérletben. Ők egyáltalán nem pakolnak, tehát ők maradnak. Amikor nem volt nekik lakásuk, hogy mondhatta volna nekik anyu, hogy ne jöjjenek ide? Anyu nem tudott nemet mondani. Anyunak alig volt pénze, bejátszotta, hogy „Anyu, az unokád éhes, meg izé…". Ő nagyon jól kihasználja a férjét. A gyerekével jön mindig, a férje mögé bújik. A kicsi gyerek már kétszer evett a hamusból csikkeket, a másik gyerek meg kórházba került, mert tüdőgyulladása volt, nem vitte orvoshoz. Szar anya. A gyerek kel fel, a Lotti kibassza az ajtón, jön

sírva anyámhoz, anyámmal alszik. Fölkel, leül a géphez, és egész nap ott ül. Engem lebasz, hogy randizni megyek. Én sem baszom le, hogy minek szült. Lottiéknál minden haver ott lakik, persze ingyen. Velünk sem a pénz miatt volt a baj. Persze eredetileg a Géza azért balhézott, de a Lotti intézte az egészet el, hogy tűnjünk el onnan. Féltékeny volt. Fantáziál, olyan dolgokat hallucinál be, amik meg sem történtek. Engem meggyanúsított, hogy a férjével éjjel a konyhában basztam, amikor az hazajött a munkából.

Hétfő reggel már el kell hurcolni a cuccokat, és 5-ig el kell menni, kidobnak. Jól kibasztak bennünket a Lottiék. Anyu felhívott egy átmeneti otthont, krízishelyzet van. A Fehérholló gyermekotthonban fogadják a két gyereket, anyu nem mehet oda. Ez is a X. kerületben van. Nekik, a kicsiknek nem kell utcán lenniük, nem kerülnek intézetbe. Anyu marad a gyámjuk, csak segítenek a gyerekeknek. Ott fognak enni és aludni, amíg mi nem találunk helyet. Anyu nélkül még soha nem aludtak, de a lényeg az, hogy ők nem lesznek az utcán. Anyu is, én is a barátomnál, a Nándinál leszünk, de ott sincs nagyon hely. Két-három napot nála alhatunk, de utána a Déli. Majd a pályaudvaron alszunk. Apu is jön velünk a Délibe. Azt mondta, hogy ott fűtött a váró. Ott egy kartonlapot leterítünk, így nem fagyunk halálra. Hajléktalanszállóra nem akarunk menni, mert éjjel, amíg alszol, lelopják rólad a bugyit is. Nemhiába nem mennek a hajléktalanok szállóra, az utcán nagyobb a biztonság. Apu mondta, hogy van egy női szálló, ahol havonta tízezret kell fizetni. Lehet fürödni, mosni, szekrény van, normálisabb hely, nincs késelés. A Budafoki úton van. A családok átmeneti otthonába hónapokig kell várni, hogy bekerülj. Hajléktalanigazolvány kell, meg egy tüdőszűrős papír az ÁNTSZ-től. Ezt kellene elintézni, meg közben pakolni is kéne, elvinni a barátomhoz a cuccokat, de azt sem tudom, hogy megengedi-e, hogy a mosógépet odavigyük a szobájába. De most senki nem ér rá elfuvarozni minket, és így pénz nélkül? Legalább a benzint fizetni kéne. A fiúk most is elmentek itthonról valami csajhoz.

Nem tudom, hogy keresek ezek után munkát. Nem leszek gépközelben, így munkára sem lesz kilátásom. Nem tudom, hogy jövünk ki a helyzetből. Meghalni nem fogunk. A kukásoknál nem kell képzettnek és tisztának lenni.

2011. február 17. vasárnap

Reggel aput leküldtük, de nincsen zsák vagy doboz, mert nem adtak apunak a Sparban, mert a hajléktalanoknak gyűjtik. Nem tudunk kimenni, mert a főbérlő elvette a kulcsokat. Holnap délután ötig üresnek kell lennie

a szobának, ki kell pakolnunk. Anyunak felbontják a bérleti szerződést hivatalosan is. Apunak nem mondták a Lottiék, hogy menjen el, de apu is elmegy. Apám börtönben volt, de nem ő követte el a bűncselekményt, s ezért kártérítés jár. Jogtalanul ült. Most már apuval normálisak, most, hogy megtudták, hogy pénzt vár, már jött a nyalizás. „Jaj, apu, gépezhetsz, ha akarsz!" Persze a pénzéért most mindent megtesznek, de hiába, mert apu el fog tűnni, ha kézhez kapja egyáltalán a pénzt. Elissza négy nap alatt a Szilvivel. Már volt ilyen, amikor a Szilvi elvált, eladott valami lakást, kapott érte négymilliót, és pár nap alatt megitták, most is ez lesz.

Lilla *2011. február 17. vasárnap*

A Lottiék mostak orrba-szájba. Iszonyat összeg jött ki. Itt volt a főbérlő, nemcsak a kaucióval tartozunk, de a rezsivel is. Háromszor fogadtam be őket, hogy ne kerüljenek az utcára. A Liget téren is ott hagytunk egy csomó tartozást a Dóra nevén, de azt nem mind mi csináltuk, abban benne voltak ők is, rendesen. Meg a Kristóf is.

Amikor a Liget téren laktunk, a Kristófnak több mint fél évig ott lakott a haverja, na, húszezer forintot, ha beleadott az egész ottléte alatt. Arról nem is beszélve, hogy csak később merte a Dóra elmondani, hogy éjjelente arra ébredt, hogy nem hagyja békén. Jó a Kristóf haragudhat rám, meg is értem, én nagyon sokszor nagyon csúnyán megvertem, amikor kicsi volt, úgy négy-öt éves koráig, aztán már nem. Én 18 éves korában bocsánatot kértem tőle, mondtam, nyugodtan megtagadhat, tökéletesen megértem. Azt mondta, hogy nem, ő erre nem emlékszik, engem az anyjának tart. De a Lotti! Jó, soha nem voltam egy nem tudom én milyen jó anya, de ezt nem vártam volna tőle. Egyébként én minden gyerekemet megvertem. De engem is ütött az anyám fakanállal. Amikor az Egészségügyi Szakközépbe jártam, úgy elvert, hogy a térdemtől a hónom aljáig fekete volt a bőröm. Fakanállal vert, én is használtam a fakanalat, de, amikor nagyobbak lettek, akkor már nem bántottam őket.

Lehet, hogy bemegyek a Családsegítőbe, hogy szükséglakást igényeljek. Már majdnem két éve lakunk a X. kerületben. Állítólag már két év után lehet igényelni. Le kellene rokkantnyugdíjaztatnom magam, annyira fáj a derekam, hogy nem tudok a közértig lemenni, egy égő lángoszlop a derekam. Hátgerincferdülésem van, ha normálisan állok, egy S alakú görbület van benne.

Dóra *2011. február 18. hétfő*

Egy órát adott a főbérlő, amit tudunk, pakoljunk össze, ami ott marad, azt beszámolja. Mi most már az előtérben, a lépcsőházban vagyunk, itt vannak a cuccaink is. Kocsi fél ötkor jön, ha minden igaz, de azzal is harmincszor cuccolunk, mire elvisznek mindent. Sógoromékhoz is bement a főbérlő, ott még idegesebb lett. Legszívesebben a gyerekeknek is elvágtam volna a torkát, a Betti kislányának is. A Rékát meg az Ábelt is el kéne vinni az otthonba, itt állnak az utcán ők is. Tőlünk a kulcsot már elvették, felkeltünk reggel, már megjelent a főbérlő. A számítógépet, mosógépet, tévét, mindent otthagytunk. Holnap a papírokat el kell intézni. A főnök beszél velünk, és meg tudja majd mondani, hogy van-e hely a női hajléktalanszállón. A Márkó volt gyermekotthonos egyik nevelője segít, de csak egy adagot tud levinni a Nándiékhoz Törökbálintra. Megjött a kocsi, bepakoltuk a cuccot, de itt marad a kétharmada. Próbáltam hívni mindenkit, de nem tudott a Nándi se kocsit intézni. Taxi nagyon drága, több fordulóval kéne elvinni. Nem tudom, mit csináljunk a cuccokkal, nem hagyhatjuk itt felügyelet nélkül a lépcsőházban. Apura nem lehet bízni, hogy vigyázzon rá.

„HOL SZÁLLÓN VAGYOK, HOL AZ UTCÁN”

Gyuszi *2011. február 25. hétfő*

Én, amikor kijöttem a börtönből, a Lilláék a X. kerület másik részére költöztek. Fenn a hetediken. Gőzmozdony utca, akkor odamentem hozzájuk.

A gyerekekkel jól voltam én. Segítettem a Lillának. Vittem a Rékát iskolába, elvittem az Ábelt óvodába együtt. Tél volt, hó esett. Akkor még meg is álltam, hogy ne igyak, nem is ittam annyit, mert ott voltak a gyerekek. Meg volt szórakozás. Néztem a tévét. Jöttek a Márkóék, a Kristóf ott volt. Volt számítógép, volt minden. Ott volt a család. Dóra ott volt, főztem neki. Tehát jó volt. S amikor odakerültek a Lottiék, akkor egyre nehezebb lett a helyzet. Lányom meg az anyja között. Nem tudom, mi történt. Ez vagy szokás, vagy nem szokás. Úgy látom, hogy a Lotti, mint az oroszlán a kölykét, úgy fogja a családot össze. S átlépett egy határt, és az anyját is elkezdte megfogni mindenféle szempontból, hogy adjon bele a rezsibe, kajapénzbe, s ezen összebalhéztak már a végén. Nem tudtak számolni. A Géza az dolgozott, meg a Lottinak is volt jövedelme *(gyes, gyed).* Ők tudták volna fizetni ezt a dolgot, viszont a Lilláék nem tudták fizetni a saját részüket. Valahogy így. Itt döntöttek úgy a Lilláék, hogy elég. Ő fogadta be a Lottit, és ő mondja, hogy a Lotti túrta ki. Befogadsz valakit, és még ő túr ki a végén. Amíg gyerek volt, nem volt gond, mert az anyja dirigált. De miután külön családja lett, más lett a helyzet. Ő az ő gyerekét védte, s a többiekre már nem úgy tekintett, mint testvér, hanem mint valami idegen, aki meg akarja támadni a gyerekeit meg a családját meg a férjét. Ez normális. Annak is tartom. De valami kereteket, határokat szabni kell, meg valami kompromisszumra kell, hogy képes legyen az ember. Nem tudom, melyik nem volt kompromisszumképes.

A Lotti mindent kiharcolt, hogy legyen a családjának, a Lilla meg úgy érezte, neki semmi nem jut. Hát, Lilla elkövette ezt a hibát, hogy nem vette kézbe a háztartást. Amikor ott voltam, nem volt gond, mert én főztem, meg a Kristóf. Kristóf mindent el tudott készíteni, mert konyhán dolgozott ő is. A mennyiséggel volt baj. Ebben a Lottinak igaza volt. Azért a fiúk is ott voltak. Először csak a Kristóf, Márkó, a Zsombor, akkor a Márkónak a haverja a Palika, meg a Simon, Lilla, Géza, Lotti… Számold össze ezeket

az embereket kávéval és cigivel… Ha azt számolod, nagyon sokba került a kávé meg a cigi.

Ez a nagy helyzet, hogy beleesett abba a hibába a Lilla, hogy… Felszabadult a Zsombor, ő is adott neki pénzt, nem tudom, hova tűnt. Amikor felszabadult a Márkó, ő is adott neki pénzt, azt sem tudom, hova tűnt. S a Palika is adott neki. A Palika adott a Lottiéknak is. Semmi nem tart örökké, ezt a pénzt sem tudom, hogy hova tűnt. Jöttek a veszekedések, s akkor ez a dolog itt megállt. Amikor már minden elfogyott, a fiúk elmentek. Utána nem maradt már csak a két kicsi, meg a Dóra meg a Lilla.

S a végén oda jött a hapsi. Akkor még én is ott voltam annál a balhénál. Mondta, ha nem teremtik elő azt a bizonyos összeget, akkor mindenkinek menni kell. Azért emelte az albérleti díjat, mert sokan voltunk ott. 50 plusz rezsi. A rezsi így már sok volt. Meg el is maradtak. Ez volt pénteken, hétfőn már mindenki ment. Lottiék ott maradtak. Ott maradt a Kristóf, meg a Betti, a barátnője, s az hozott magával egy gyereket. Így szétszakadt a családi kapcsolat. Meg sok mindent a fiúk elvesztettek. Telefont, laptopot… Betették a zaciba, s ott maradt. Nem tudták hosszabbítani, nem tudták kiváltani. Elmérgesedett a helyzet, az anyjuk között is, meg egymás között is. A testvérek között. Aztán a végén én untam meg, meg ők is megunták, és eljöttem. Hol a szállón vagyok, hol az utcán.

ÁTMENETILEG TÖRÖKBÁLINTON NÁNDIÉKNÁL

Lilla *2011. március 1. kedd*

Most ezt meg kell oldani, ezt a helyzetet. A Zsombor és a Dóra elmennek dolgozni, és én is majd vállalok netes munkát. Így maradtunk hárman, a Gyuszi is eltűnt. A Móricz Zsigmond térig elkísért bennünket, azt mondta ő is, a Márkó is, hogy ott lesznek 1-kor a Déliben, de egyik sem jött oda. Van nekik jobb hely, tudom én, de ezzel én most nem foglalkozom. Azzal sem foglalkozom, hogy a Lottiék ottmaradtak az albérletben, nekem most előre kell nézni, meg kell oldanom ezt a helyzetet.

Sikerült volna Dórát, Zsombort elhelyezni egy szállóra, de nem engedem. A hajléktalanszállón megölik őket. Végül a nagybátyámnak szóltam, volt neki egy teherautója, és ő elvitte Törökbálintra a cuccokat. Törökbálinton alszunk mind a hárman. Dórával ketten egy ágyban. A szobában nem fűtenek. Rokkantnyugdíjas az anyuka és a fiú is.

A kicsik jól vannak, nagyon szuper helyen vannak. Kétszintes ház, az aljában bölcsőde van, a felső szinten laknak a gyerekek három szobában. Jelenleg nyolc gyerek van, négy gondozó, egy vezető helyettes és a főnöknő. Réka külön szobában van a lányokkal. Egyedül megy iskolába, délután tanulnak vele. Már tizennégy éves, van fiúbarátja itt az intézetben, de nem úgy… De már látom, hogy kezd érdeklődni. Már ősszel elkezdett cigarettázni, félévkor háromból megbukott. Az Ábelt viszik reggel az óvodába oda, ahova eddig is járt. Az utóbbi időben szóltak az óvodában, hogy etessük meg otthon az Ábelt, mert nem győzik, annyit eszik bent. Ezért összekapartunk neki egy százast, hogy legalább neki reggelit tudjunk venni. Ábelnak van itt egy kis barátja, nagyon jól elvan, legalább kap rendesen enni. Rá kellett szólni, annyit nevetett este. Minden este megfürdetem, de az egész azért van, hogy a kapcsolat fennmaradjon, egyébként Ábelt az albérletben sem kellett fürdetni, nem is szereti, szégyellős, ha bemegyek hozzá. Nem lehet bevinni semmit, direkt kérte az ottani főnöknő, mert ott több gyerek van, nem jó nekik, ha ők nem kapnak. A gyerekek egy évig lakhatnak ott, de én nem szeretném őket egy évig ott tartani. Este 10 óra körül jöttünk el tőlük.

Le kell százalékoltatnom magam, egy égő lángoszlop a derekam. Találkoztam egy szocmunkás volt osztálytársammal, azt mondta, hogy megpróbál nekünk a családok átmeneti otthonában helyet találni, s akkor oda-

mehetünk. A szállón tudnak munkát is szerezni, úgyhogy lesz munka, aztán én is elmegyek dolgozni, nem akarom, hogy a gyerekek tartsanak el. Nagyon fáradtak vagyunk. Olyan hideg volt Törökbálinton, hogy majd megfagytunk. A Dóra egész éjjel dobálta le magát az ágyról. Mondtam, hogy nekem van ingyenjegyem. Felülünk a vonatra, ami megy négy órát, aztán majd oda-vissza, azon alszunk. A vonatot fűtik. Kajánk az még van abból, amit hoztál, a pénzből is van.

Dóra *2011. március 2. szerda*

Semmit sem sikerült intézni, most itt vagyunk a barátomnál Törökbálinton. Anyu elment a gyermekotthonba, hogy a gyerekeket elvigye orvoshoz. Még a betegségből lábadoznak, igazolást is kell csinálni. Mindannyian betegek voltunk. A Réka még köhög, de azzal már tud menni iskolába. A Lehetőségek Házában voltunk tegnap, de semmit sem tudtak segíteni. Van Csepelen egy férfi és egy női hely, de ott nem válogatnak, bárkit beengednek. Ott rühesek, tetvesek vannak. Az otthonban segítenek, nemcsak a gyerekeken, de mondta ott a főnöknő, hogy nekem is segít pszichiátert keresni, mert így nem mehetek el dolgozni, mert pánikbeteg vagyok. Van hajléktalanigazolványunk, azt még régebben csináltattuk, mert az albérletben is hajléktalannak számítottunk. A Könyves Kálmánon voltunk, apu ott dolgozott régebben, de ott most se kaja, se fürdési lehetőség nincs. Nagyon le van pukkanva. Ott akartam megcsináltatni a személyimet. Tegnap ahol voltunk Budafokon, az kulturáltabb volt, de ott nem volt hely. Csak pár napot maradhatunk Törökbálinton. Ha most így hárman *(Lilla, Dóra, Zsombor)* különválunk, akkor elveszítjük egymást végleg.

Lilla *2011. március 8. hétfő*

Egyelőre semmi, sehova nem jutottunk még. A gyerekek jól vannak. A Réka csöndesebb lett, őt jobban megviselte, de kapnak ruhát, ennivalót, a Réka szuper francia bugyit, nagyon jó helyük van. Nagyon kedvesek velük. Az Ábelnak éjjel rossz, mert tudod, velem aludt, most meg, ha felébred, egyedül van, nem talál. De egyébként jól vannak. Tegnap majdnem elbőgtem magam, de nem mutathatom, mert ha én is sírok, akkor nekik még rosszabb. Erősnek kell lennem. Semmi olyan nem történt, amit nem lehetne helyrehozni, nem halt meg senki. Ha én elhagyom magam, akkor mi lesz? Hely kell főzni és mosni most már. Erdőkertesen van egy család-

otthon, de én nem tudom, hogyan költözhetnénk oda, ide vagyunk kötve. Nem tudom, hol van Erdőkertes, de, ha nagyon messze van, azt nem fogadhatom el, mert akkor nem tudnám a gyerekeket hozni-vinni. Be kellett volna menni a Családsegítőhöz tegnap, de nem mentünk be.

Törökbálinton vagyunk még mindig, most segítünk itt a kertben Marika néninél. Így maradhatunk április 1-ig, ha segítünk. Fáj a derekam, de már nem úgy, most kint vagyunk a kertben, dolgozunk. Jól is esik egy kis munka a levegőn. Három műszakos munkát találtunk, viszik az embert, de nem fogadtuk még el. Én is elmennék egy négyórásba.

Gyuszival találkoztunk a buszon, észre sem vett minket, annyira részeg volt. Időnként Márkó is jön fél tizenkettő körül este, aztán reggel el is megy. Néha hoz egy kis kenyeret. Azt mondta, hogy van valami vagonkirakodása a pályaudvaron, de lehet, hogy csak kifogás, hogy leléphessen. A haverja 10-et, a Márkó 3-4 ezer forintot is megkeres a Déliben kéregetéssel. De énnekem negyvenhárom évesen, mire adnak? Én így már nem tudnék kéregetni.

Lotti a Zsombornak osztotta itt azt észt a neten. Nem tudta, hogy velünk van a Zsombor. Ő meg azt mondta a Lottinak, hogy a Dóra és anyu elmentek, öngyilkosságot akarnak tenni, erre a Lotti azt mondta, hogy jól otthagytak téged is a fenébe. A Lottiékon még mindig nem tudok napirendre térni. Mindenem ottmaradt, csak a szennyes ruhákat hoztuk el. A kenyérsütőért pedig el kellene mennem, mert a Marikánál Törökbálinton tudnánk kenyeret sütni. Most, hogy elmentünk a Gőzmozdonyból, a Kristófnak is hirtelen lett állása. El tudott menni dolgozni, addig a Bettinek a pénzéből éltek, a 30 ezer forint gyerektartásból. Mondjuk a kislányával nem volt probléma. Ő annyira félt tőlünk, hogy ki sem mert jönni a szobából, ha meglátott minket, már visított. A Zsombor is nagyon szeretne már dolgozni, de munkát, azt nem keres, nekem mondja mindig, hogy nézzek neki munkát.

Zsombor *2011. március 10. szerda*

Szokatlan, hogy nincsenek itt a testvéreim. Innen a Nándiéktól is el akarunk menni, mert mondogatják, az anyja, hogy nem kerülne ennyibe az áram, ha nem volnánk itt. A mikrót használjuk, meg a tévét szoktuk nézni. Be akartunk szállni a számlába, de nem engedik, nem tudom, miért. Itt van két szoba, előtér, fürdő meg a konyha. Az egyik szobában lakunk hárman, anyu, Dóri meg én. Itt nincs fűtés. Az udvaron van még egy kisház, de oda nem mehetünk, mert ott a Nándi apja lakik. Nem szereti, hogy ott

vagyunk. Kedves amúgy, csak alkoholista. Csak kenyeret eszünk simán, tegnapelőtt még volt vaj meg párizsi. Én kértem kölcsön egy ismerőstől.

Általában a Márkó szokott adni 300 forintot, vagy amennyit tud, csak hát ő is… vagy találkozunk vele, vagy nem. Ő nem nagyon szokott idejönni. Van pár ismerőse, és a Déliben szoktak tarhálni. Vonaton szokott aludni. Álló vonatokon. Márkó a mozdonyban alszik. Oda beszöknek. Ismerik a takarítót meg a biztonsági őrt. Neki elég kényelmes ez az élet. Amikor kéregetnek, azt mondják, hogy vonatjegyre kell, mert nem tudnak hazamenni, mert ellopták a pénztárcájukat. Van, hogy összejön nekik 10 ezer is, de van, hogy több is. Hát, végül is jól adnak az emberek. De van, hogy már felismerik őket. Amikor a Márkó már vagy hatszor ugyanahhoz a lányhoz ment oda, akkor a csaj megkérdezte, hogy „te vagy az, aki vonatjegyre kér?". A pénzt meg elkajálják, elisszák meg eljátékgépezik. Én nem így csinálnék a helyébe', én gyűjtenék. Ki szoktam menni hozzá, de csak átutazóba, ha bemegyek Pestre. Akkor érintem mindig a Délit, de megyek is tovább, csak beköszönök nekik.

Ha munkát nézek, akkor mindenfele járok, meg szoktam állni a Barosson, Blahán, bemegyek éttermekbe, boltokba, hátha van eladó vagy pakoló munka. Mindig mondják, hogy nincs felvétel, sok helyen meg önéletrajzot kérnek. Amik vannak, azokhoz érettségi vagy szakma kell. Amelyik meg jó volna, az meg messze van, és nem érnék be. Most is lett volna pár kilométerre Pesttől, ez konyhai kisegítő munka lett volna, de tuti nem értem volna be reggel. Pestre melót megyek keresni, vagy a barátnőmmel találkozom az Örs vezéren. Vanessza most anyaotthonban lakik a bátyjával, az anyjával meg annak a férjével. Egy szobában laknak ott pár éve, de ki kell már jönniük, de most fél évre még meghosszabbították nekik. Legtöbbször bemegyek én is a családotthonba hozzájuk, napi három órát lehet látogatni. Általában pihengetünk, de most, hogy már jó idő van, elvittem mindenfele, Normafához, Várba. Ez a lány az első, akibe szerelmes vagyok. Sokszor került engem, mert szerelmes lett belém. Aztán valahogy összejöttünk, amikor a panelben laktunk. A Hédi, az anyja azt mondta, ne tervezzünk komoly kapcsolatot, mert unokatestvérek vagyunk. Anyám is azt mondta, hogy semmi komolyat ne tervezzek. Szerintem szerelmes vagyok belé. Vanesszába. Ezért is nem feküdnék le vele. Szerencsére nekem ilyen problémáim nincsenek. Szexuális. Nekem sose hiányzott. De nem úgy tekintünk egymásra, mint unokatestvérek.

Anyu azt mondja, hogy minél előbb albérletet kell szerezni, egy fix helyet. Meg mindenképpen maradjak a Márkóval, ne szakadjuk el. Nem tudom, hova megyek még, de nem félek.

Dóra *2011. március 13. szombat*

Marika néni, a Nándi anyja, nem enged ide senkit. Senkit nem hívhatunk. Nem lehet. Délelőtt dolgozunk a kertben a szállásért cserébe. Aztán megyünk minden délután a gyerekekhez az átmeneti otthonba. Persze anyámmal sokszor veszekszünk, mert jön a szövegelés, és akkor mondom neki, hogy hallgassál már, miért nem lehet csendben lenni! Az idegeimre tud menni, nem viccelek. Mindenféléket beszél, hogy ki volt az apja, az anyja, a nagyanyja, Diósjenőről, hogy övék volt az egész Diósjenő, meg hogy jaj, de jó lenne, ha felvennének minket az anyaotthonba, meg hogy milyen szépek a csillagok, mindenféléről beszél, mindenről. Mondom, anyu, maradj csöndbe, legalább öt percre! De egyébként ő nagyon jó, nagyon megértő tud lenni. Például, amikor nyűgös vagyok, mert nem eszem. Én olyan vagyok, mint a babák, ha nem eszem, hisztizek.

Mindig mondjuk, hogy na, csináljuk, mozogjunk, nem ülünk a fenekünkön, és semmi nem történik. A múltkor is felkeltünk, hívjuk ezt, hívjuk amazt. Itt nincsen munka, ez betelt, ez átverés, mindig hívogatjuk az embereket, „jaj, itt most nincsen hely, de megadok egy számot, holnap hívja fel ezt, ők talán tudnának segíteni". Felhívjuk másnap a számot, „jaj, most nincsen benn, hívja talán holnap". Elegem volt, nagyon elegem volt belőlük. Annyira elegem volt már ebből. Pedig tényleg csináljuk, tényleg mindent megmozdítunk, minden lehetőséget. Csütörtökön lesz egy meghallgatásunk a Vöröskeresztnél, felvesz, ha lesz hely. A X. kerületi családsegítővel együtt megyünk. De több meghallgatás van. De április elseje után lehet hely, de addigra nekünk már el kell innen menni. Ha valaki kiköltözik, elmegy, rosszat csinál, akkor lesz helyünk. Már nem nagyon van tiszta ruhánk se, fürödni lefürödtem a barátomnál. Hideg vízben nem lehet kimosni, de nincs is mosószerünk, nincs mivel kimosni. Ha sikerülne munkát találnom, de nem tudok fürödni, csak hetente. Amíg nincs normális helyem, addig nem is hajkurászom a munkát.

Sokszor, amikor utazom a buszon, villamoson, és akkor belegondolok, hogy volt egy lakásunk, vagyis egy albérletünk, és akkor nosztalgiázom, hogy milyen jó volt, de ha belegondolok jobban, rossz a helyzet, de van ennél rosszabb is. Nem akarok panaszkodni, mert az embernek mindig van mit veszíteni, ha mást nem, az életét. Most azért eléggé szétszórva vagyunk. A gyerekek átmeneti otthonba, én, anyu együtt, a Zsombor sokszor nem is jön velünk, erre-arra megy, barátnőzik, vagy otthon marad, a Márkó ki tudja, hol van, a nővérem elárult minket…

A Réka beszélt a Lottival MSN-en. Az adósságot nekik kell törleszteni. A Jenő, a főbérlő fogságban tartja őket, megfenyegette őket, hogy a haver-

jaival ellátja a bajukat. A két család *(a Kristófék meg a Lottiék)* meg az exem *(a Simon Szabolcs)* is ott lakik. De most már ő is menekülni akar. Nincs kedve kimenni tarhálni, neki kell vigyázni a gyerekekre, de most legalább megtudja, hogy kihez kell hűnek lenni. A Simon nevelőszülőktől jött, van pár száz ezer forintja, azt ő megigényelte, a Lottiék pedig arra várnak. Többet senkit nem sajnálok meg. Egészséges, két keze van, két lába, azt nem fogom sajnálni. Pasi ő, vagy macska? Csalódtam benne, mert mégiscsak őneki adtam a szüzességem. Hülye voltam, elbasztam. Engem már nem érdekel, ő is megkapja, amit érdemel.

Erdőkertesre nem tudunk menni, bejárni is hogy járjunk be, ha van munka az összes fizetésem is rámenne. Sajnálom a jegyre a pénzt, ha lenne pénzem, akkor sem fizetnék. Annyi adót fizet az ember, még jegyre is költsön. Vagy eszem valamit, vagy utazzam, döntse el az ember. Arra dolgozzak, hogy éljek? Hogy föléljem? Én azért dolgozom majd, hogy a családomat eltartsam meg egyem és kész. 22 évesen nem gondolhatok magamra, hogy ruhát vegyek. A fiatalok maguk miatt mennek dolgozni. Nekem muszáj lesz kényszerből, az nem olyan jó. Anyura és a két kicsire kell majd dolgozni. Nem akarok saját családot, elég az, ami van. Én nem leszek olyan, mint a nővérem. Mondja mindenki, hogy egy gazdag pasit kellene fognom, aztán minden megoldódna. Azt hiszik, hogy az olyan könnyű.

Két komolyabb barátom volt, meg a Karavánban is voltak barátaim. Tényleg mindig meghallgatnak, meg megértőek nagyon, de egyszerűen nincs meg bennük az a… tudják, milyen életem van, milyen helyzetben élek, tudják… és kedvesek, de… valahogy érzem azt, hogy távolságot tartanak tőlem, vagy én tőlük, vagy mind a ketten egymástól. Én nem akarom rájuk nyomni a problémáimat, összedönteni az ő világukat, amit ők elképzeltek, ők meg nem tudják, hogy hogyan nyúljanak a dologhoz. Mint egy törékeny vázához, mint egy kisbabához, mint aki életében először ér egy babához, nem tudja, hogy kell. Például ott van a két keze meg tudná fogni, de nem tudja, hogy nyúljon hozzá. Tehát, én is a Karavánban ezt érzem, hogy a többiek nem tudnak velem mit kezdeni. Én nem úgy tekintek az életre már, mint lehetőségre. Én már nem. Én nem érzem fiatalnak magamat, én már öregnek érzem magamat, nem tartozom közéjük. Én nem tudok olyanokról beszélni, én nem tudok úgy kiteljesedni, mint ők. Tehetséges voltam, mondták is, hogy van tehetségem a színészethez, de nem tudom, már nincs kedvem. Nem megy nekem a színészkedés, ilyen élet mellett. Úgyhogy a Karavánba már nem járok.

Persze, sokszor jól jön, amikor az ellenőr nem szállít le a buszról, és felírja az adataimat, és akkor jól jön, mert eljátszom a rendes, úri kislányt. És akkor elővesszem a színészi képességem, mert nem akarom, hogy leszál-

lítson a buszról, és mondom, hogy inkább írják fel az adataimat, és akkor előadom, hogy van bérletem, de most jöttem a barátomtól, de ottmaradt egy csomó dolgom nála, a bugyim is ott maradt, és akkor mondja, hogy tényleg van bérlete? Mondom, persze. Akkor mondja, hogy jó, felírom az adatait, kérem akkor a diákigazolványt. Mondom, diákom sincs, a pénztárcámban hagytam az egészet. De mondom, bejelenthetem a lakcímemet, megmondom az adataimat, hogy felírja, ilyenkor már örülnek, hogy én ajánlom föl, és akkor mondom, nevem Pindroch Anasztázia, anyja neve Gál Lilla, születési éve 1989. február 9., Törökbálint, 2045 Baross Imre utca valamennyi. Pindroch Anasztázia, az vagyok mindig. *(nagyon nevet).* Meg amúgy is, ha lenne pénzem, akkor is sajnálnám azt az 500 forintot jegyre, mert vagy eszem, vagy utazom. De mindig nagyon lassan írom alá, hogy el ne rontsam, hogy Pindroch Anasztázia. Amúgy sem jön már nagyon be, mert sokszor leszállítanak. De már az is jó, ha csak úgy leszállítanak, de amikor nekiállnak pampogni, hogy feljelent a rendőrségen! Szívatott meg már ellenőr nagyon. Kiboríttatta az összes cuccot a táskámból. Az összeset. Két órát ott álltam, miközben szétszedte a cuccaimat. Gondolom, iratokat keresett.

Gyógyszert is kellene bevennem, hogy nyugtassam magam. Ez is egyfajta pánikroham, menekülök, akárki akármit mond. Ilyenkor megyek.

Kristóf *2011. április 19. kedd*

Miután Betti elment a Liget térről, két évig nem tartottam vele a kapcsolatot. Rossz érzés volt. Két évig nem beszélgettünk, meg nem találkoztunk, nem tudtam a számát, interneten se értem el, sehol. És most föl tudtam venni vele a kapcsolatot két év után. Akkor lementem hozzá, akkor megint úgy volt, hogy akkor fölköltözik Pestre.

Akkor mi már a Gőzmozdony utcában laktunk. Először csak öten költöztünk oda, anyu, Ábel, Réka, Dóri meg én. Aztán a fiúk, később a Lottiék. Közösen próbáltuk a költségeket elosztani. Ha volt a fiúknak, akkor ők is. Én olyanról nem tudok, hogy lett volna olyasmi, bármi, amit a Dóra megosztott volna. Ő akkoriban nagyon önző volt. Most miért nem adsz belőle? Azért, mert nem akarok. Ha volt egy tábla csokija, sosem osztotta húszfelé. Nemcsak velem szemben, hanem mindenki mással is.

Anyut a párom nem szerette sosem. De érthető, mert anyu őt már egyszer kidobta. Ezt a Betti sosem tudta megbocsátani neki. Meg is értem. De ahogy néztem anyut, elég barátságosnak tűnt, fejet hajtott ő a régi dolgokra. Mikor mondtam neki, hogy jönne a Betti, teljes örömmel

fogadta a hírt, pozitívan állt mindenhez. Mondtam is a Bettinek, hogy nem kell kételkedned, anyu most tök rendes. De szerinte ez kétszínűség, amit anyu csinál, mert biztos, hogy nem szereti őt. Akkor még Dóri volt a kisszobában. Egyedül. Akkor már a Lottiék is ott voltak a másik kisszobában. Aztán jött a Géza, hogy mivel mi hárman, a Betti kislányával egy család vagyunk, mi költözzünk át a másik szobába. De én mondtam, hogy nehogy az legyen, hogy én kitúrom a Dórit, nekem annyit nem ér az egész. Mi itt vagyunk a nagyszobában, jó, zsúfoltan vagyunk, de nem válogatunk. De csak rám erőltette a Géza. És akkor átköltöztünk, anyuéktól eltávolodtunk, és inkább a Lottiék felé közeledtünk. Mellettünk volt az ő szobájuk, átmentünk, beszélgettünk, volt cigi, kávé. Mi 30 ezret adtunk a Lottiéknak albérletként. Ennyi volt. A bérleti díj 70 ezer volt, plusz rezsi. De az sok volt, főleg, hogy volt elmaradás. 120-130-at kellett mindig fizetni. Amikor anyuék ott voltak, akkor sehogy sem fizettük a rezsit. A Lottiék azért költöztek oda, hogy anyunak segítsenek. Aztán teljesen megromlott a viszony, először elküldte a fiúkat, utána mentek el anyuék, és akkor már csak az én családom maradt ott, meg a Lottiék. Három szoba volt, az egyikben a Lottiék laktak, a másikban mi, a harmadikban nem lakott senki. Aztán később odaköltöztek a Géza lánytestvére, meg a párja. Nagyon sajnálom, hogy anyu megharagudott rám, mert azt hitte, hogy én összebeszéltem a Lottival. Nem tudtam meggyőzni. De ezt a Géza akarta. Ha azt mondta volna, hogy én is menjek, akkor mentem volna. Bennem valamennyire megbízott a Géza, meg kedvelt. Én voltam a legnagyobb, a legkomolyabb, segítettem mindig. Szerettem azt az albérletet.

Nagyon sajnálom, hogy így alakult. Ahogy jött a Betti, születésnap volt, eljegyzés. 25. születésnapom. Megkértem a Betti kezét. Ott a környéken volt egy pizzázó. Oda elmentünk, sokan voltunk, anyu meg az Ábel otthon maradt, öcsémék, Márkó, Zsombor, aztán egy-két barát, nagynénám meg az ő gyerekei, Dóriék, Lottiék. Nem ettünk semmit, csak játszottunk egyet, mert volt ott biliárd, amit nagyon szerettünk. Mindenki meghívott egy italra, ők állták a köröket. Piszok jó volt. Ott koccintottunk azt hiszem, vagy mégsem. Lehet, hogy nem, mert ott drága volt az ital. Szerintem hazamentünk, és otthon anyuékkal, apuval. Az volt életem legjobb születésnapja, ha mondhatom így, hiszen mindenki ott volt, akit én elképzeltem, más nem is hiányzott onnan, talán még egy-két barát. Meg hát torta volt, zene, minden megvolt. Én erre a születésnapomra kaptam ajándékot. Előtte nem nagyon. Anyu puszit adott, még furcsa is volt, mert nem szoktunk pusziszkodni. Soha nem mondtam, hogy szeretlek, talán csak viccből, hogy „jaj, anyu szeretlek", de soha nem mondtam neki komolyan.

Hát szomorú… Hát, hogy ilyen vége lett… hogy már megint külön vagyunk… Betti terhes volt… és elvesztettük a kisbabánkat… Nekünk e miatt a terhesség miatt kellett eljönni. Mert mondta a Géza, hogy ő most vesztette el az első unokaöccsét, s erről a Betti tehet, hogy felelőtlen, nem ment be a kórházba, és egy ilyen felelőtlen nővel nem tud egy levegőt szívni. Próbáltam vele beszélni, de mondta, hogy ő ebből nem enged. Nem értettem, hogy miért mondta ezt. Az volt a baj, hogy ő a terhessége alatt vérzett. De akárhányszor bementünk a kórházba, mindig hazaküldték, ahogy egy kicsit enyhült. Szedje a gyógyszereket, pihenjen, ne emeljen két kilónál nehezebbet, de azt nem tudták megmondani, hogy mi ez, honnan van, és miért. De mennie kell, mert jön az új beteg, kell az ágy. Ez volt két-három alkalommal. És elvetélt… akkor mondta nekem a Betti, hogy-ha kijön a kórházból, akkor nem akar visszamenni a Lottiékhoz, mert neki más légkör kell, fel akarja dolgozni a történteket. Így mentünk le Zircre a nővéréékhez. Próbáltam én Zircen is munkát keresni, de kevés volt a munkalehetőség, azért jöttem vissza Pestre.

Lilla *2011. április 20. szerda*

A Kristóf, azért legyünk őszinték, nem igazán keresget ő munkahelyet. Nem tudom most, hogy így, hogy volt gyerek, mennyit keresett, mert amikor mi eljöttünk a Gőzmozdonyból, akkor nem igazán strapálta magát azon, hogy ő menjen reggeltől estig, és keressen. Lehet, hogy nincs is munka. Tehát az ő képességeivel, képesítésével. Egyáltalán ahogy ő megjelenik egy munkahelyen. Ráadásul Crohn-beteg, sovány. Olyan kis szerencsétlen mulya gyerek. Most mondtam neki, hogy a Diótörés Alapítványnál elvileg adnak neki szállást. Az első két hónapban munkát adnak neki, kifizetik. Két hónap alatt kell keríteni neki egy másikat. De oda nem családosan lehet bejutni, hanem 35 éves korig, egyedülálló felnőttként. Bettit meg majd felhozza valamikor, ha már lesz egy normális fizetése. Az is lehet, hogy van egy olyan hely, ahova gyerekekkel lehet menni. A Bettivel nem igazán jöttünk ki. Nincs hozzá türelmem, az az igazság. A Kristóf átvette a gyerekkel együtt úgy kényszerből. A Betti most már nem kap gyest, csak családi pótlékot kap. Már hároméves a gyerek. A Betti nem engedi el a gyereket, s hozza magával, tehát így. Illetve volt most, született volna egy gyerek nekik is, és öt hónaposan elvetélt a lány. Bevitte a kórházba, hogy görcsöl meg vérzik, s akkor mondták, hogy semmi baj, vigye haza, és akkor két óra múlva megszülte a vécén. S a Kristóf állítólag látta a magzatot.

Dóra *2011. április 23. szombat*

Nemrég keltünk fel, elszívtunk egy cigit, megkávéztunk, aztán a gyerekekhez megyünk. A Márkó a Délibe már nem nagyon mászkál, keresik a rendőrök is. Már a Népligetben meg a Klinikáknál kéreget, mostanában, de ott nem nagyon adnak. A rendőrök nem nézik jó néven, ha a kéregetők zavarják az embereket és az utazókat. Ez bűncselekmény, azt mondta anyu, a koldulás. Most már rá kellene találni, mert jó lenne, ha adna valami kis pénzt, mert a Nándiékon élünk. Nem is hív, nem is jön, nem is akar adni, annyi lenne, hogy felhív, itt és itt találkozunk. Meg kell találni mindenféleképpen. A Kara Csabinak volt csak telefonja, a Márkónak nincs, mert ő minden pénzét elveri. A Kara is eladta, nem tudjuk őt sem utolérni, játékgépezett, azért kellett eladni.

Lilla *2011. április 27. szerda*

Most derült ki, hogy a gyerekek három-négy hónapot maradhatnak, maximum. Állami gondozásba kell menniük, ha addig nem tudok szerezni valamit, mert nincs állandó lakhelyünk a X. kerületben. Anyaotthonba kell mennem, de oda a fiúkat nem vihetem, maximum a Dórát.

Dóra *2011. május 5. csütörtök*

Anyaotthonban voltunk interjúzni, s úgy alakult, hogy holnap már költözünk is. De már jó is, hogy elmegyünk, mert itt is áll a cirkusz, már itt is nagy viták vannak. Nem szólnak, de érezzük, hogy nem kellünk ide. A III. kerületben a Zápor utcában van, és „Jó pásztor nővérek”-nek hívják az anyaotthont. 13 anyuka lakhat itt a gyerekeivel. A X. kerületi családgondozó hívta fel őket. A beszélgetés után kimentek öt percre, míg döntöttek, aztán mondták, hogy rengeteg a túljelentkezés, de megnyertük a felvételt. A Zsombor azt mondja, hogy majd lesz valahogy, ne aggódjunk érte, meg hogy nem is érdekli az egész. Majd ellesz valahol. Ő olyan hallgatag, nem mond semmit.

Az anyaotthonban van kötelező előtakarékosság, kötelező takarítás. Beszéltünk arról, hogy dolgoznánk anyu is meg én is. A DEPO-ban dolgoztunk Budaörsön, címkézés, csomagolás, de csak alkalmi munka volt. Vödrökbe pakoltunk tisztítószereket anyuval. Nyolcórás, reggel nyolctól fél ötig. Jó kis munka volt, sokat nevettünk. Háromezer-kétszáz forin-

tot kaptunk naponta, fejenként. Jó munka, csak nincs mindig, állandóan. Szerettem korán felkelni, jó volt dolgozni. A gyerekek nagyon jól érzik az otthonban magukat, de el sem akarták hinni, hogy együtt alszunk holnaptól. Sikítottak örömükben, hogy megint együtt leszünk. Apu a Budafoki hajléktalan szállón lakik, a 107.-ben. Tegnap találkoztunk a szeretőjével, élettársával. Szilvi az anyjánál Törökbálinton lakik. Márkó Komáromba utazgat, valami modell barátnője van. Nagy parti neki az élet. Hétfőn felhívott, hogy most jön haza, majd jön. Azóta is várjuk. Szóval nem tudjuk, hogy mi van vele.

„NEKEM MÉG VANNAK CÉLJAIM”

Gyuszi *2011. június 17. péntek, addiktológia*

Hát már egy hónapja vagyok itt az addiktológián[6]. Önmagam döntöttem el, meg a párommal, hogy nekem ez most már kell. Elég mélyre kerültem.

Nem volt hova mennem. Az utcán, ugyanúgy hajléktalanszálló. Aztán a szondázások miatt nem volt már helyem ott sem. S akkor végül kint aludtam… a Kosztolányi Dezső téren, meg a Móricz Zsigmond körtéren. Napközben pedig a Major[7] utcában voltam, fiatalokat segítő alapítványnál. Ott megengedte a vezető, hogy oda járhatok. S akkor ott kaptam reggelit, oda lehetett menni általában 8-ra. Eltévézgettem délelőtt, meg mostam, lefürödtem, megebédeltem. Utána eljöttem, s akkor kimentem valamelyik parkba, lefeküdtem egy kicsit, szieszt áztam, s akkor 4 órára visszamentem a Major utcába. Este 8-ig ott lehetett lenni, s vacsorát is kaptam. Ez így telt akkor. S napközben pedig ment a tarhálás. Kéregettünk az emberektől pénzt. Többen voltunk, szétszóródtunk, de egy területen maradtunk. A Móriczon, Kosztolányi, vagy fölmentünk a BAH-csomópontig. Ott is voltunk. S akkor összejött az a 3-4 ezer forint, vagy akár még több is. Volt, hogy volt 6-8 ezer, négyünknek. Egy lány volt közöttünk, meg mi voltunk hárman fiúk. Az Ede, a Lali, én meg az Ibi. Ebbe a kis csapatba, nem szólt bele nagyon senki. Én az Edével voltam… Magas, kopasz, ő is törökbálinti, kicsit furcsa a járása. De szegény Ede, ezt az Szilvi is alá tudja támasztani, nagyon padlón volt. Már volt olyan, hogy vért hányt. Az Ede nem eszik. Nem tudom, hogy, hogy bírja ezt a mocskos bort. De csak azt isszák. Nagyon remeg. Az Edének már kijárna egy addiktológia… Aztán a Gesztenyésből beljebb jöttünk a Kosztolányira. Ott van egy nagy park, a Kosztolányi Dezső térnél, ott, ahol a híd van… ott vannak padok, és ott azért elég sokat aludtunk. Utána a körtéren is sokat aludtunk, de ők még most is ott vannak, az Edéék. Sőt amikor megyek ki, a legutolsó kórház a Szent Imre volt, ahol én voltam pszichiátrián, s onnan ki lehetett jönni. Onnan ők egy megállóra vannak, ahol kéregetnek, ahol bekanyarodik a 7-es. Mindig néztem őket, s láttam, hogy ott ülnek. Szilvi is, ahogy jött a

[6] Az interjú a Merényi Kórház addiktológiáján készült.
[7] 1119 Major utca, Kürti Erzsébet ház.

72-sel, mondom, mi van, láttad Edééket? Aha, ott ülnek. Ott kéregetnek. Azért tartottuk elég sokáig a kapcsolatot, és mondom, nekem már úgy volt sok. A gyógyszer meg a pia, sok volt.

Hát, az Ibi meg az Ede kéregetés közben nem beszélnek, meg a Lali sem. Általában én beszéltem. Ők viszik az újságot, mutatják, Ibi az lógatja a fejét, meg mosolyog. Aranyos tényleg. Aztán vagy adnak neki, vagy nem. De soha nem anyázott vagy valami. Adnak adnak, nem nem. Negyed óráig csinálja, akkor visszajön, elhisztizte magát, aztán megint ment. Nagyon vegyesen adnak. Van, aki ilyen nagyobb autóból meg jeepből, kocsikból szoktak adni. De inkább a középréteg, a középkategóriás autókból. Az új skodások, suzukisok, VW… Meg voltak már állandó kuncsaftok. Volt, aki megállt, és egy ezrest adott, s azt mondta a Lalinak, hogy add oda az Ibinek, mert neki küldöm, hogy a gyereknek hétvégén vigyen valamit. Már volt, aki ennyire ismert. Cigit is kértek mindig, azt én is. Volt, hogy a Szilvinek nem volt. Én nem dohányzok, de jobban tudok kérni, mint ő. Meg nekem adnak. Volt, hogy nem volt nálam újság. Akkor azt mondtam, hogy szeretnék hazautazni a beteg nagyanyámhoz. Van egy kis pénzem, de legyen szíves kipótolni, mert le szeretnék jutni. Hát, hogy mennyi a jegy? Mennyi kell hozzá? Mondom, hogy 400 hiányzik. S azért mondtam 400-at, mert tudnak adni két 200-ast, akinek 500 volt, az 500-at adott. Volt, hogy jöttem vissza, s az Ibi kérdezte, mennyit szedtél össze? Mondom, 4000-et. Mert csak 500-asokat adtak. Jól megy neked, azt mondja. Vettünk kaját. Nekem is muszáj volt a gyógyszer meg a pia miatt. Arra azért nem sajnáltuk, vettünk mindent. A párizsitól a sonkáig. Akkor lángolt kolbászt, kinéztük, hogy hol kapható olcsóbban. Akkor tepertőt vettünk, azt mindenki szerette. Meg lecsókolbászt. A főtt kajával volt gond, hogy nem tudtunk hetente csak egyszer főtt kajához jutni.

A Moszkva téren osztottak mindennap zsíros kenyeret teával, a Máltai. A Szilvit is vittem oda. Akkor még a Blahán is kajáltunk, a krisnásoknál. Beálltunk olyan 3 órakor, akkor kezdték osztani. Szombaton a Keletiben osztanak, de nem ők, hanem egy másik társaság, és vasárnap is egy másik társaság. Azért azt tudtuk, hogy hol, mikor osztanak kaját. Tüdőszűrőre is jártunk, pénzt is kaptunk. Jó, nem sokat, 200-at, de az érdekesség az volt, hogy elmentünk négyen, az már 800, abból tudtunk venni kétszer két litert. Ez ilyen szinten ment. Nem tudtuk egyszerűen visszatartani, mert már megint elfogyott… na, megint menni kell. Mondjuk, mindig hagytunk reggelre, hogy indulónak legyen. Azzal keltünk fel reggel, nem is ettünk semmit. Azzal vettem be a gyógyszert, az a létező legrosszabb. Azért gondoltunk egymásra, az jó. Mindenki ugyanannyit ivott, nem veszekedtünk. Így négyen voltunk együtt. Megfogadtuk, hogy nem adunk

másnak. Ha odajött valaki, nincs bor, és kész. Tehát nem adtunk, mert ők sem adtak. Volt más csapat is a Kosztolányin. Egy másik négyfős csapat, ők sem adtak nekünk. Ott rengeteg pad van. Le lehetett ülni, folyik a víz. Mindenki ott leült, beszélgetett. Aztán mindenki másfele ment. Mindenkinek megvolt a maga pályája. Van, aki csak dobozt gyűjtött, flakont gyűjtött, meg ilyesmi. Szóval így zajlott az élet.

Ibi reggelenként végigjárta a kukákat. Addig mi kéregettünk, amíg ő elment kaját szerezni. Nagyon jó dolgokat lehetett kikukázni. Volt, hogy ilyen egész kenyeret is. Ilyen szeletelt kenyeret, akkor kalácsot. De még ott volt rajta a dátum, hogy mikor jár le. Bebarnult banánt, ha lehúztad, akkor még teljesen ép volt. Ott is talált felvágottat. Ő nem hozott roszszat, mert mindig megszagolta. Sok időbe nem tellett, mert 10 órára már mindenki megkajált, megreggelizett. Általában ők hárman. Én elmentem reggelizni a Major utcába. Vagy vajas kenyér volt, vagy zsíros kenyér, teával meg hagymával. Ha nem volt kedvem, akkor nem mentem. És 10 órától megindultunk 2-ig. Kettőkor tartottunk egy kis szünetet, addig beszélgettünk ott a Kosztolányin. S megint megindultunk olyan 4 óra körül. Egészen estig. Kosztolányiról még átmentünk este olyan 7 körül a körtérre, mert ott aludtunk. Este ott jobban lehetett kéregetni, mert jöttek a fiatalok. Többet is adtak, s akkor estére is vettünk egy bort. S bementünk a kuckóba ott belül, ahol van a gomba rész. Ott aludtunk, meg beszélgettünk közben. S hagytunk, hogy reggelre legyen. Bort is, de pénzt is, mert rögtön vettünk egy másikat. Akkor a rendőrök bevitték többször az Ibit, az Edét is, de 20 perc múlva kiengedték. Azzal, hogy nincs engedélye a kéregetéshez. Nem volt kitűző táblája. Nekem sem volt, de engem nem vittek be. Mert engem nem vettek észre. Ők eleve a kocsik között kéregettek. Én a 7-es végállomásánál az Etele téren, ott végig kéregettem a buszmegállókban, akkor elmentem a másik oldalt, ahol a vidéki járatok vannak, a sárga buszok, Érdre, Diósdra… Ott is kéregettem, meg belül a pályaudvaron. Tehát engem nem vittek be.

Szilvivel előre megbeszéltük a találkákat. Másképp nem lehetett. Tudta, hogy hol talál meg, s akkor csak küldött egy visszahívót. Ez azért jó ez a 30-as, mert visszahívót tudok küldeni. Ha tud jönni, akkor küldött egyet. S ha a helyemen voltam, akkor én is küldtem neki egy visszahívót. Így tudtunk kommunikálni. Ha én küldtem neki, és nem tudott jönni, akkor kettőt küldött. Akkor tudtam, hogy nem jön. Ha egyet küldött, akkor tudtam, hogy fél-háromnegyed órán belül ott van. Akkor ő is hozzánk csapódott, s ő is ivott.

Karácsonykor, akkor egy kisebb-nagyobb csoport összejött azért… Többek között a Blaha, a krisnások meg a máltások is osztottak kaját. S

akkor átmentünk a Boráros térre, s ott volt gitározás, meg zenekar játszott. Közben osztottak főtt kaját meg szaloncukrot, narancsot. Kis csomagot mindenkinek. Amellett osztottak, takarót, plédet, párnát is adtak. Kinek mire volt szüksége. Ruha, kabát, cipő… Ilyeneket osztogattak. Megtartottuk. Végül is jó volt.

A szilvesztert bent töltöttem a kórházban. Ha nagyon rosszul éreztem magam, akkor úgy döntöttem, hogy bemegyek. Bementem, hogy rosszul érzem magam, pszichiátriai kezelés alatt állok. Látták ők már az adattárban. „Akkor jöjjön Gyuszi, és pihenjen." De ezt inkább a Kútvölgyiben. Ha meg a Szent Imrében voltam, akkor be is jöttek látogatni az Edéék. Jó volt, hogy a hajléktalan haverjaim vagy társaim bejöttek meglátogatni. Mindig hoztak üdítőt, gyümölcsöt. Bort azt nem. Ibinél mindig volt, meg az Edénél is. Attól függ, melyik vitte a szatyrot. Vagy a Lali. Na, mindegy, a lényeg az, hogy azt is hoztak, nem volt azzal gond. Ott annyi különbség volt, hogy a Kútvölgyiben ott zárt osztály van. Bejöhettek, de nem hozhatták be. A Szent Imrébe, ott meg szabadon ki lehetett járkálni. Ott szabadon kiülsz, mint itt. Ott belehúztam a piába.

Hát, most mi volt a szórakozás? A végén mikor bepiálsz, a hangulat egy kicsit elmegy. Szórakozóhely nem volt, most hova? Egymással hülyéskedtünk. Ha nem adtak, akkor cikiztük egymást. Nem jól dolgozol! Olyanokat mondtunk, viccelődve. Meg cikiztük a rendőröket. Ibi már régebben utcán van. A volt férjével, Lalival elvesztették valahogy a lakást, vagy, nem tudom, és elvették tőlük a gyereket. Ez vidéki lakás volt, s az Ibi mindenképp föl akart jönni Pestre. Nem érezte ott jól magát.

Én tervezem, hogy nem szakítom meg velük a kapcsolatot. De ezt a féle ivászatot, azt megszüntetem. Most már gyógyszer szinte nincs. Ez a nyugtató, ezt levettük, már csak a magasvérnyomás- meg a pánikgyógyszer. Ha betervezek estére egy pár sört, amellett az ember eltévézget meg elalszol. Meg, ha az ember megy másnap dolgozni… Azt tervbe vettem, hogy munkát is nézek.

Amikor én erről a hajléktalan kérdésről… Nem gondoltam magam többnek, mint amik ők voltak. Azért volt jó a hajléktalanokkal dolgoznom, azért szerettek engem, mert odajöttek utána is, már amikor nem dolgoztam. Azért mindig megismertek az utcán, sőt a mai napig is. 94 óta annyit változott, hogy egyre többen lettek, már azt mondom, hogy egyre többen lettünk, mert már én is közéjük tartozom.

Még időben kerültem az addiktológiára. Mert ki lehet menni belőle. Méghozzá úgy, ha van előtted egy cél, s annak a célnak az érdekében teszel valamit. Ez a mondás pedig úgy hangzik, s ezt ismered, hogy „nem a problémával kell foglalkozni, hanem a megoldással". Mert a probléma most

már adott. Szükségem van rá ahhoz, hogy megváltozzak. Az életünk akkor változik, ha mi is változunk. S ha változok, akkor fog változni a jövőm is. Mert nekem még vannak céljaim, attól függetlenül, hogy most itt vagyok. Az a baj, hogy csak azt látom, hogy egyik-másik bejön ide, eltölti az időt, főleg a hajléktalanoknál. Nincs céljuk, annyira elitták már az agyukat. Ide bejön, megkapja a gyógyszert, megkapja a kezelést, megkapja az ebédet, reggeli, vacsora. Tehát látom, hogy nem fog náluk változni. Van, akinek nincs célja… Itt lehet, három hónap, fél év, s akkor kihúzza addig. Főorvosi engedéllyel, egy évig itt lehet… Hat hét nem elég. Hat hét annak elég, akinek olyan háttere van.

Visszatérve erre a hajléktalandologra még, erről még annyit tudok mondani, hogy itt a kórházban azért nem éreztetik velem. Itt, amikor bemutatkozunk, általában van egy szabály, hogy azért innen nem megy ki semmi pletyka. Akármelyik csoportban veszek részt terápián, ott azért elmond mindenki magáról amennyit jelentősnek tart. Amennyit ő érez. Amit én hallok, azt én nem adom tovább. Azt azért még nem hallottam itt senkitől, hogy a származásomra, vagy azért mert hajléktalan vagyok… Ugyanakkor elmondtam, hogy honnan indultam. Azt is, hogy képviselő voltam, azt is, hogy szeretek beszélni, azt is tudják, hogy nem vagyok bunkó. Ettől függetlenül mindenkinek meg lehet a véleménye a cigányokról, meg mindenkiről, de nem mondják. Szóval itt velem nem éreztetik. Nagyjából olyan egyének vannak itt, mint én. Van itt igazgató, van itt mérnök, gyógypedagógus, szociálpszichológus, orvos, bankár, meg még sorolhatnám. Mondta a főorvos úr, amikor az első tájékoztatást megtartja, hogy itt senki nem különbözik a másiktól, még véletlenül sem. S ezt nem is akarja meghallani, hogy valaki azzal dicsekedjen, hogy ő orvos. Ott, ahonnan jött, ott az volt, itt betegtárs. Itt nagyon jó, hogy ezt megtartjuk. Vannak szenvedélybetegek, kábítószeresek, akkor abban is vegyes, csomó minden félét szednek. Akkor van a depresszió, a pánikbetegség, a játékgépesek, és akkor van még egy olyan, aki abszolút szorongással küzd. Velünk szemben van egy csaj szoba. Ott van egy csaj, aki mikor ide jött kicsit többet képzelt magáról, s mondta, hogy ő vezető szerepet töltött be mindig is, meg most is. Aztán mondtam neki, hogy állj, állj! Az ott kint volt. Most itt bent fekszel, és nagyon el kell gondolkodnod, hogy mit ittál. Nem csak ittál, de közben balesetet is okoztál. Majdnem hogy meghalt miattad a másik. Akkor már úgy elhallgatott. Ő márkásabb konyakot ivott, mi meg kannás bort.

Általában, ahova be vagyunk írva, oda el kell mennünk. Van a családterápia, meg van a problémakészség-megoldó, van a kommunikáció, arra nekem nem kell járni, mert jól tudok kommunikálni, azt már észrevették.

Akkor van konfliktuskezelő, az is jó, relaxáció, azt is szeretem, bár csak húsz percig tart, vagy meddig. Akkor van a kulcsképességek, hogy hogyan oldasz meg egy olyan feladatot, amivel még nem szembesültél, de ki kell hozni valamit belőle. Nagyon jó dolog. Például, hogyha már bejutottál a színházba, de nincs jegyed. Ezt hogyan oldod meg? Vagy például, ha ellenőrrel találkozol, meg ilyenek. A pszichológus ezt kulcsképességnek nevezi, én meg ezt másképp. Ha például azt mondom, hogy elküldöm a francba, ezt is elfogadja a pszichológus. Szóval olyan dolgok hangoznak el egyes emberektől, szóval nem vagyunk egyformák, innen látszik. Én meg… „Persze, azt tudom Gyuszikám, mondja a pszichológusnő, te leállsz vele beszélgetni." Hát mondom, hogy a fenébe ne. Ha kérdezett valamit, csak válaszolok. A múltkor, mondom úgy oldottam meg, hogy kérdezte az ellenőr, hogy van-e jegyem? Mondom mért, neked nincs*? (nevet)* Visszakérdeztem. Szilvi nagyon fél az ellenőröktől meg az ilyen helyzetektől. Aggódni meg félni, mondom, nem kell. Megoldom én. Velem vagy, és kész.

Egyszer leutaztunk innen Szilvivel Pestről egészen Nyíregyházáig jegy nélkül. És közben jött a kalauz. Okosan csináltuk, nem tudott elkapni, mert minden megállónál megnéztük, hogy körülbelül mikor ér oda. S amikor odaért volna, akkor leszálltunk, átmentünk másik helyre. És ezt végig így ingáztuk le. Persze akkor már volt bennünk legalább egy láda sör, akkor az embernek könnyebb, merészebben megcsinálja. *(nevet)*

Hárman voltunk benn egy rablásban, de ma bebizonyosodott, hogy… *(elhalkul hangja)* nem követtem el. Nem voltam tudatomnál. Azt sem tudtam, hogy hol vagyok. És ma, ezt igazoltam, hogy nem voltam ott. Ezért kértem kártérítést. Remélem, meg is adják, már megítélte a bíróság. A bírónő úgy döntött, hogy a kétmilliót megadja a magyar állammal szemben. De hát én nem követtem el, ki kellett volna engedniük, és akkor lett volna időm, mert most már rendbe raktam magam, és volt egy felfüggesztettem, az 2009-ben pont lejárt. Én 2010-ben, most tudtam volna regisztrálni magam, kisebbségi képviselőnek. S erről lekéstem, mert benn voltam. Ja. Ezt is mondtam a bíróságon, De hát 2014-ben újra indulok, ott engem ismernek. Ott az én nevem az…

Be kellett szereznem az okmányokat, s akkor beszereztem az ügyészségtől a szabadlábra való helyezést, amiben ott az indok, hogy miért. Beszereztem a XVIII. kerületi Rendőrkapitányságtól, hogy bűncselekmény hiányában megszüntették. X. kerülettől, hogy elbaszták. Én már kész tényekkel adtam be. Az, hogy képviselő voltam 1994–2006-ig, ezt is beszereztem, a jegyző lepecsételte és alá is írta. A bírónő mondta is, hogy nincs ügyvédje? Mondom, nincs, magamat képviselem. Ehhez nem kell ügyvéd.

Belenéz, hát én is látom. Én 2,5 millióval indítottam, de nem kértem sem kamatot, sem semmit. S akkor ott volt a Magyar Állam részéről még valaki, aki elkezdett alkudozni. „Jó, akkor hozok én határozatot… a bíróság dönt.” Úgy döntött, hogy 2 millió forintban állapította meg az összeget, és 30 napon belül utalják át az én számlaszámomra.

Az a tervem, hogy megnyertem ezt a pert, akkor ebből a Szilvivel elmegyünk egy albérletbe, és munkába kellene állni mindenképpen. Ilyen raktári munkára gondoltam. Mert arra alkalmas vagyok. Albérletbe a VIII., IX. … Szilvi a X.-be nem akar menni, meg én sem. Ahonnan bekerült az ember, oda már nem érdemes visszamenni. Ez egy alapszabály. Ha hozzá kell tenni még, akkor fogom csinálni a kéregetést is. Most nézett a Szilvi lakást a VIII., IX. kerületben… Olyan 40-től kezdődik, de az jó helyen van. Ferencvárosban is van jó, csak ott is ki kell fogni. Ha egy évre előre kifizetem, akkor még alkudni is lehet. Én azt akarom, hogy bebiztosítjuk magunkat. Szilvinek sincs most állása, nem vették fel. Az utolsó pillanatban visszamondták. Most ő is a 28 500-ból. Én úgy kapom, mint rehabilitációs járadék, a számlámra. Ő meg úgy kapja, mint keresetpótló járadék. Az összeg egyforma. Addig jár, amíg el nem tudsz helyezkedni. Nincs időhöz kötve. A Lilla ezt nem kapja. Nem. Kaphatná… Csak nincs állandó bejelentett lakhelye. Nekem a Munkácsyban van. Törökbálinton. Kristófnak is ott van az állandója. Az, amit elárvereztek. Lakik ott valaki, csak az illető nem jelentett ki. Megegyeztem vele, s azt mondta, jó. A Dóránnak azt hiszem, van. Amikor a Rottenbillerben ott laktak valami barátnőnél, oda be van jelentve. Márkó is, Renátó is, Zsombor is oda van bejelentve. Réka is. Csak a Lilla nincs.

A Szilvivel tulajdonképpen egy húron pendülünk. Rá is rá kell szólni, meg rám is. De még időben. Most neki sem könnyű, mert ott van a két gyereke, s borzalmas. Ő is csak egy megtört személy, úgyhogy… hát ő naponta megkapja ezt. Nem olyanok, mint az enyémek. Az enyémek még talán jobban szeretik őt, mint a sajátjai. Leszállunk a végállomáson, s a fia el is fordítja a fejét. Ott van a baráti társasága, nem mer odaköszönni az anyjának. Az én gyerekem szinte odaszalad. „Szia apuka!” Ezt mondom a Szilvinek, hogy legalább neked ott van a két gyereked. Áááá, baszhatom… Leszarják a fejemet. Na, ez az. Én meg nem vagyok együtt a gyerekekkel, mégis jó lenne, ha együtt lennénk.

Most tudnám rendezni a kapcsolatot a gyerekekkel is, mondjuk, ők szeretnek, ezzel nincsen gond. Az a gond, hogy új életet tudjak kezdeni a Szilvivel, mert vele sem vagyok olyan helyzetben. Ő is ott van az anyjánál, de ő is jönne már. A gyerekekkel… hogy is mondjam… Nehéz velük tervezni most. Felnőttek már… Van még a két kisebb, de abba a Lilla fog beleszólni.

Meg a Szilvi fog összeveszni, s akkor jól nézünk majd ki, hogy melyiknek engedjél. Ide vagy oda. A Lillának van egy száma, amin a Szilvit mindig elérte. Valami kapcsolatot tartottak, de nem igazán mondanám ezt kapcsolatnak. Két nő nem igazán… Lilla úgy fogja fel, hogy a Szilvi miatt jöttem el, Szilvi meg azt mondja, hogy mit beszélgetek én még vele. Nem igazán jó, ha eszik egymást. Igaz, hogy a Lillának nincs senkije, de a Szilvi is elvált már, ő sem szól bele a volt férje dolgaiba. Nekem nem tudom egyelőre, hogy a két gyerekkel, a Rékával meg az Ábellel milyen tervem van. Segítek nekik valamilyen szinten, de nem tudom, milyen szinten. Hogy oda adok a Lillának 10 000 forintot havonta, vagy esetleg többet… Ez nem tudom, hogy támogatás-e, vagy nem. Ez az, amit velem nem beszél meg. Ezt az anyaotthon dolgot sem beszélte meg. Azt sem tudom, hogy hol van. Dórával tegnap is beszéltem, legalább üzenhetne annyit, hogy kislányom, ha beszélsz apáddal, akkor ezt és ezt add át neki. Vagy itt és itt találkozzunk, mert beszélni akar velem a gyerekekről. Én még ilyen üzenetet nem kaptam tőle. Lillát is meg kéne kérdezni, hogy ő hogy gondolja. Mert annak megint nincs értelme, hogy besegítek, de hogy fogja fönntartani, akár egy albérletet is. Ezen is gondolkodni kell. Dóra egyedül az, akire még esetleg számíthatna a Lilla, ha elmenne dolgozni. De nem megy. Igaz, hogy most nem is tud. Két gyerek mellett nem tud. Meg aztán az a nagy helyzet, hogy a Lillának volt vagy van egy betegsége. Valami költekezési hajlama van. Szerintem ezen vesztek össze a Lottival is. Van egy ilyen hajlam benne, az biztos. Meg hogy is ossza be ennyi gyerek mellett. Azt látom a Lillán, hogy örömmel mutatja, mit vett a kicsinek. Most ezt fogja megenni? Arra már nem kaptam választ. Ez kellett neki. Megértem, én sajnálom is. Ugyanazt éljük, amit én éltem? Anyu világosan megmondta, hogy azért adott be minket, mert nem tudott eltartani. Valahol ott végeztünk volna a cigánytelepen, munka nélkül, szakma nélkül, minden nélkül. Most megint ott tartunk, hogy munkanélküliség van, s a Lilla nem tudja eltartani, vagy nincs rá fedezet. Nincs lehetőség, kilátástalanság van, hogy abból, hogy fog kimenni. Én egy dolgot látok, amit mások is csinálnak, hogy talán menni kellene a munka után, mindaddig, amíg nem találsz, még ha háromhavonta kirúgnak, akkor is. Ezzel a mai világban, a XXI. században számolni kell.

Azt sem tudom, hogy az Ábel hova van beíratva. A Lillának még állandó lakcíme sincs. Semmihez nem tud folyamodni. Ugyanakkor szociális alapon jogosult lenne mindenre. Mondom én, de mást mond a törvény, nem tudom. Találkozunk, rendben van, látom a gyerekeket, de ennél több kell. Sőt, ha lenne módom meg lehetőségem, magamhoz is venném őket. A Lilla nem engedné. Meg egyébként neki évekkel ezelőtt lett volna hova mennie. Nem kellene neki anyaotthonban lennie. Neki

Kunszentmiklóson ott volt egy lakásrésze, az anyukája után. Nem élt vele, otthagyta a két testvérének. Ha csak ezt veszed alapul, akkor nem mond le a két testvére javára, hanem azt mondja, hogy gyerekek, nincs hova mennem… Bátyus, a gyerekekkel ide jövök. Én azt értem, hogy Pesten akart maradni, de valamit valamiért… föl kell áldozni. Ennyi áldozatot kellett volna hozni. Mint azt választani, hogy otthonról, otthonra járni. Kivel szúrsz így ki? A gyerekekkel. Ezt a nagy fiam is mondta, a Kristóf, hogy „anyu, kár volt lemondani”. Így teljesen nullára rakta magát. Most én kérdeznék vissza, hogy most mi a terv? Mert ez örökre nem mehet így, az biztos.

A fiúk? Nem bántom őket, mert aranyosak, kedvesek, szépek meg az enyémek, de nem tudom… Szétszórtak… Nem csak ők, maga a mai fiatalság most ilyen. Rossz példa, de itt, a kórházban is van 22 éves, 24 éves. S már alkohol, meg droggal van… A Márkóékról nem tudok most, azonkívül, hogy isznak. Azonkívül nem tudok róluk mást. Ha akarnának, akkor tudnának jelentkezni. Most én sem tudom, hogy miért nem jelentkeznek. Mindig van valami tervük. Csak hogy az beválik, vagy nem… na mindegy. Szóval ezt nem tudom, hogy akarnak-e ők tanulni valamit. A Renátó az, aki most intézetben van. Ő egyenesbe van, téve. Nem tud mást. De esetleg ha ő is szabadon lett volna, akkor úszómester lett volna… Én már csak így nevezem, hogy úsznak valahol, lebegnek a vízen.

Most a Renátó be van rakva egy irányba, az nagyon jó, én is amikor intézetes gyerek voltam, teljesen jól működött. Az ember tudta, hogy valamire fogja vinni. Azt nem tudtuk, hogy 2011-ben mi lesz a helyzet, mert nem tudhattuk. Hiszen dübörgött a szocializmus. De most ha már neki megadatik ez a lehetőség, ebben a helyzetben, akkor csinálja végig. Én is ezt mondtam Renátónak. Tartom benne a lelket. Nehogy eltévedjen, nehogy másfele menjen. Pedig ő volt az a gyerek, már így mondhatom, aki nem állt közel hozzám. Nem fogta meg a kezem, nem örült nekem. Még óvodában sem, elkezdett iskolába járni, akkor sem. Mintha idegen gyerek lett volna. Most, hogy elkerült az anyjától, akkor nagyon közel került. Beszéltünk, adott puszit… S mondtam, hogy kisfiam, valamire viheted is… Ennyivel biztattam. A legtalpraesettebb Márkó volt, akinek mondtam, hogy fiam, te még fogod vinni valamire. Olyan vagy, mint én, egy az egyben. Csak nem tudtam, hogy ez a temperamentum őt másfele fogja vinni. Nem szakma meg iskola felé, hanem szórakozás meg a csajok. Túlságosan önfejű volt. Ezért mondom, hogy itt élünk a XXI. században. Neveled te a gyereket, neveli az iskola, s neveli az utca. Nem tudom, hogy ők mit válaszolnának, ha most feltenném nekik a kérdést, hogy mi a célotok azonkívül, hogy buliztok, s hétvégén elmentek valahova. Hát, most a Márkó meg

a Zsombor Komáromban vannak. Van valami kis lakandi, ahol laknak, egy ottani barátjuknál. Ennyit tudok. De fogok velük találkozni, mert ide járnak ki a Népligetbe. Kéregetnek. Inkább a Márkó, a Zsombor nem hajlamos arra. De ott a másik véglet, Kristóf tanult, és? A számítógép-kezelőit lerakta. Ehhez képest mindig étteremben dolgozott mosogatóként, tálalóként, kisegítőként, újságkihordóként. Én tudom, hogy nem mindenki a szakmájában dolgozik, én sem… Én sem tudnék most az állványon dolgozni ilyen dög melegben, mert leesnék. Mint festő.

A Lottinak családja van. Majd föl fogom hívni, majd Szilvi bejön szombaton… Ők Facebookon tartják a kapcsolatot, jóban vannak. A fiúk is jóban vannak vele. Dóra is szokott vele angolul beszélni. Többet beszél a Szilvivel, mint az anyjával. Nekem is könnyebb lenne, ha lenne egy hely, ahova feljárhatnának. Jöhetnének hozzám. A számítógép az mindig odavonzaná őket… Mindegyiket vissza lehetne csábítani, még a legkisebbet is. Az én laptopom, azt mindig nyüstölték a fiúk. Én is szerettem rajta játszani, Star Wars… Hát azért ezeket sajnálom azért, hogy ezek így elvesztek. Ha valamiért, akkor már ezért is érdemes lenne összetartani a családot, csak túlnőtték magukat. Egyetlen megoldás az lenne, ha az embernek lenne pénze. Egy nagy lakásba tudnék berakni 10 számítógépet. Csak jöjjenek és látogassanak, és tudjam őket valamivel befolyásolni abba az irányba, hogy ne a börtönbe lássam őket. Ahogy nőnek, vadul el a világ, ez a helyzet. Azt akarom megelőzni, hogy nehogy valami balhéba belekeveredjenek. Nagyon gyorsan, három perc alatt benne lehet lenni. Látod. Egyszer csak gyógyszerrel berúgtam, s már ott voltam.

A Dóra tegnap is kérdezte, apu, amit ígértél, meglesz? Mondtam, kislányom, ha megkapom a pénzemet, megveszem neked. Számítógépet vagy egy laptopot akar. Az már nem pénz, 50-ért kapok egy jót. Talán munkát is tudnának találni azon keresztül. Jó lenne már tudni róluk, hogy hol tartanak. A Dóra, ha behisztizik, akkor vele sem lehet bírni. Most így felnőtt korban, jobban megtalálom a hangulatot a Dórával… Vele igen. Tudom, hogy hibát követtem el én is. Nem a gyerekeknek akartam rosszat. Csak én nem éreztem már jól az utóbbi időben a Lillával magamat. Én vágytam egy másik kapcsolatra. Hülyén hangzik, őt azért kellett volna megtartani, mert a gyerekeim anyja, a másik meg kellett volna párkapcsolatnak. Elmondhatok neki mindent, meg mit tudom én.

Ha lehetne egy kívánságom?! Ez is csak reális kívánság lehet. Olyan kívánságot kérhetek, amit a múltban nagyjából leraktam, körülbelül annyit kérhetek. Mert ha többet kérek, azt nem fogom tudni teljesíteni. Ez is inkább a családról szól. Kéne a gyerekek részéről egy igazi megbecsülés, s amire vágyom még… Bebizonyítani nekik, hogy még mindig maradt ben-

nem annyi, hogy felnézzenek rám. Tehát, hogy még mindig vagyok valaki. Egyelőre pihenőben vagyok, nevezzük így, de ez a pihenő nem sokáig tart, mert maradt még bennem annyi, tudjak változtatni rajta. Ez most bármi. Nem biztos, hogy politika. Lehet szociális dolog is. De jó lenne. Abban még bizonyítanék, meg az emberekkel dolgozni. S onnantól kezdve, hogy talpra tudok állni, onnantól kezdve hogyan fog változni az én életem, s az övék.

Mindig vágyom vissza Szabolcsba, a nagybátyámhoz meg a nagynénémhez, hogy megnézzem őket. Mindenki lenn lakik, kivéve a testvéreim. A nagyobbik húgom, az Makón lakik, az Irma. Semmit nem tudok róla, hogy mi van vele. Pedig jó lenne, nem vagyunk rosszban. Mindig örültünk, ha találkoztunk. Nagyon régen, talán anyunak a temetésén… Anyu Ököritófülpösön van eltemetve. Hédi ott volt intézetben. Hédiék is anyaotthonról anyaotthonra járnak. Szerencsétlen. A Gazsitól meg nem is várom el, hogy látogasson, mert tolószékben van. Nekem kéne látogatni. Most is üzentem neki, mielőtt kórházba… Hát most mondom öcsi, megyek nyaralni, kórházba. Kiveszek hat hét szabit. Így szoktunk beszélgetni.

Már vagy három éve voltam Tiszabercelen. Még Szilvit is levittem. S nem nézték ki a Szilvit. Olyan jól fogadták a „magyar” kislányt, ők úgy mondják. Olyan szép kis magyar lány van veled, mondja a nagymamám, még élt. Anyu meghalt. Elvitte ez a tüdőrák. Hát 98-ban vitte el. Tiszabercelen még ott van a cigánysor. A kútból húzzák még mindig a vizet. Hátra járnak ki ugyanúgy vécére. Érdekes, hogy a Szilvi, aki eddig ágyban aludt… Mondom, érezd magad otthon. Amikor eljött az este, s lent kellett a padlón aludni, a földön takaró, le volt téve, szivacs nélkül, minden nélkül, mondom, ezzel is meg kell barátkozni, mert ez a nomád élet. Ők ehhez vannak hozzászokva. Ők a szívüket-lelküket kitették, tényleg a kaját megcsinálták, a sparhelten főztek, minden. A nagybátyám elment horgászni, hozott halat. Halászlét csinált kint bográcsban. Nekik olyan spontán dolog. Nekem is, mert én megszoktam. Szilvinek ez nagyon furcsa volt. Kiültünk bográcsozni, akkor sörözgettünk, beszélgettünk. Különböző korosztály. Kicsik is félpucéron. Egyiknek még a bögyörője is kilátszott… Kisfilmet, fel kellett volna vennem, hogy akkor ott mi zajlott. Elkezdtük, mindenki örömmel állt oda, s várta a fejleményt. Nagyon jó volt, s jól éreztük magunkat két napig. A semmiből elláttak minket. Jó, vittünk le mi is pénzt… Kis nyársat átdugták a csirkén, s ott pörgették. Persze megpucolva, én vettem a csirkét a hentesben. Mondtam nagybátyámnak, hogy csináljuk már! Úgy, mint 30 évvel ezelőtt. Tekerjük, pörgessük, hogy élvezetesebb legyen, s mi az alatt még sütünk szalonnát. Zsíros kenyér meg hagyma… Ha lenne pénzünk, akkor arra is vállalkoznék, hogy foglalkoz-

zak állattal. Vagy mit tudom én, ha kapnánk földet. Elmennék felügyelőnek, hogy irányítsam őket. Én is dolgoznék, s magunknak termelnénk ki. S ott venni egy házat, akkor lenne értelme. Nekem az a világ tetszik. Szilvi is mondta, hogy nem igazán jó ez a városi izé, nyüzsgés. Jobb egy ilyen kis telekre kiülni, mint hogy a hatodik emeletről nézzek kifele.

Most megint egy olyan dolgot csináltam, amit mások nem igazán. El is veszhettem volna. Egyedül voltam, és képes voltam megcsinálni. Szerintem azért hullott így szét, mert… volt lazaság és felelőtlenség. Most már így bevallom. Az élethez kell szerencse is. Ez is mekkora szerencse. Ide befeküdtem, itt rendbe hoznak. Ma se kívántam az alkoholt… egyáltalán, pedig ihattam volna, és mégsem. Tehát semmi. Most már olyan jól rendbe hoznak itt, s akkor talán munkahelyet is tudok szerezni, nem italosan járok be, szóval jó lesz. Szeretném, ha meggyógyulnék, szóval én is akarom.

„AKKOR KIVESZTEK?”

Lilla *2011. július 17. vasárnap. Anyaotthon*

Mondom, én már a Gőzmozdony után a családotthont néztem, de akkor felhívtak innen, a Jó Pásztor Nővérektől, és mondták, hogy anyaotthon, de ide a felnőtt fiúkat biztos, hogy nem hozhatom. Amíg jöttem ide az interjúra, útközben felhívtak a gyermekek átmeneti otthonából, hogy arra készüljek, hogy másnap elviszik ők a gyerekeket oviba, iskolába, de onnan már az állami gondozásba viszik be, tehát már délutánra állami gondozottak lesznek. Mert addig a két kicsi, a gyermekek átmeneti otthonában volt, kettő és fél hónapot. Nem volt nekik jó, mert anya nélkül voltak. Meg maga szétcincálva a család, tehát nem. Aztán amikor mondtam, hogy mi volna, ha pénteken együtt aludnánk? Nyuszifüllapulásnak hívjuk, amikor este az Ábellel összebújunk. Ez a mi közös programunk. Kettőnké csak. Mondtam a Rékának, hogy úgy néz ki, pénteken együtt alszunk, jó lenne? Akkor már két hónapja ismerősöknél laktunk ugye Törökbálinton, én, a Dóra meg a Zsombor. Szóval mondja a Réka, csak pénteken? Szombaton nem lehet? Hát szombaton is. Jaj, és akkor vasárnap? Mondom, és hogyha egy hónapot még együtt, vagy kettőt? Most akkor kivesztek és odaköltözök? És ha onnan elvisznek intézetbe? Mondom nem, drágám, anyaotthonba megyünk. S akkor az Ábelnak is mondtam, mostantól lesz nyuszifüllapulás minden este. De jó! Egy hét? Mondom, nem egy hét. Megyünk anyaotthonba, elköltözöl, elhozlak a gyerekotthonból, velem fogsz lakni. De jó, egy hét? Mondom, nem egy hét. Azt egy hetet nem lehetett… Ez maradt meg bennük. Amikor jöttünk, nagyon boldogok voltak. Az volt két-három hétig, hogy igen, most együtt vagyunk, tök jó, de már annyi idő eltelt, mikor kell visszamenni. Mint a nyaralásnál, tudod. Ez az érzés volt bennük.

„BELEESTEK A KAPTÁRBA”

Gyula *2011. augusztus 30. kedd, addiktológia*

Még mindig a kórházban vagyok, október végéig itt is maradok. A pénzem még nem érkezett meg, addig nem tudok innen mozdulni. Sajnos a családban változások álltak be. A két fiú, Márkó és Zsombor „beleestek a kaptárba”. Előzetes letartóztatásban vannak Kaposváron. Siófokon kapták el őket csoportos rablásért. Márkó írt a börtönből. Szerintem a dörzsöltebb fiúk vitték őket bele, nem is ők követték el, csak maguk elé tolták őket. Amikor én is kijöttem az intézetből, akkor velünk is ezt csinálták. Mi mindent elhittünk nekik, mert zöldfülűek voltunk, aztán mindenért mi vittük el a balhét, amit meg sem csináltunk. Tíz évet is rájuk verhetnek. Harmincéves korukra szabadulnak, ha nem tudják az ártatlanságukat bizonyítani.

Márkó hosszú levélben, amit Lillának írt, mindent megbánt, rettenetesen el van keseredve. Nem írhat semmit a történtekről, mert cenzúrázzák. Zsombi csak egy rövid levelet írt. Külön cellában vannak, nem találkozhatnak egymással és a másik két bűntárssal sem, nehogy összebeszéljenek.

„MÁS TÖRVÉNYEK VANNAK”

Zsombor

Aztán a Nándiék után Törökbálintról szerintem én sehova nem mentem. Akkor nyár volt, és a Márkóékkal hajléktalanok voltunk. Utcán aludtunk. Vagy Törökbálinton, volt egy ismerősünknek egy elhagyatott háza, és az felajánlotta nekünk. Volt egy csősz, akinek volt szőlőskertje meg ilyenek. Neki ugye volt rendes háza, és oda elment. De a másik végében volt ez a háza, amit otthagyott, és mondta, hogy ott nyugodtan lehetünk. Akkor ott én, az öcsém, Márkó, egy ismerősünk, néha a Renátó is a barátnőjével, meg néha a Kara Csabiék is jöttek, meg néha pár lányt is hoztunk. Meg egy hajléktalant is felvittünk. Vagy lenn Siófokon, oda lementünk. Néha Siófokon, néha meg Budapest. Siófokon meg a parton aludtunk. Jó idő volt már. Buliztunk, ittunk, szórakoztunk. Ugye hajléktalanok voltunk itt Budapesten, akkor kitaláltuk, hogy akkor menjünk le bulizni. Így szereztem én is egy ismerőst, aki ugyanígy tarhált, és vele mentünk le sokszor. Meg volt még egy intézetis ismerősöm, és vele. A Papp Pál, a Palika, a másiknak meg a nevére se emlékszem. És ott lenn összeismerkedtünk egy rockerrel, szerintem az is hajléktalan volt. Azért hívtuk rockernek, mert úgy öltözött, olyan zenéket hallgatott. És ő is néha benne volt dolgokban. Hogy részegektől elvették a telefonokat, meg ilyenek. Nem tudom, mit csináltak a telefonokkal, mert nem is tudtam, hogy csinálnak valamit. És akkor összecsapódtunk egy bandába ennyien. Néha elhagyatott hotelekben aludtunk lenn Siófokon, aztán bulizgattunk. Onnan volt pénzünk, hogy tarháltak a többiek. Kéregettek. Nem tudom pontosan, mit mondtak, mert én sosem mentem velük, mindig megvártuk ugye őket a Palikával. Ő se kéregetett. Csak az öcsém, meg még két ember. Én nem. Én nem szeretek ilyet csinálni. Nem tudom, olyan lealacsonyító. Nem szeretem, ha lenéznek az emberek. Amit ők kéregettek, abból mindennap alkoholt vettünk, ennivalót, meg ugye ruhákat, cipőket. Sok összejött. Naponta olyan húsz. Huszonvalamennyi. Hát ugye egyik este találkoztunk egy sráccal, aztán mondták a többiek, hogy végül is kell a telefonja. És akkor arra mentek rá, hogy leitassák, és amikor kiről, akkor majd elveszik. De ugye volt az, akinek nem tudom pontosan a nevét, ő elvitte egyedül a srácot, és

akkor elvette tőle. És már úgy jött vissza hozzánk, hogy elvette a telefonját. Én a környéken voltam, de jó pár méterrel arrébb. Utána jött a srác a telefonjáért, és akkor én azt se láttam, mert ugye én távol voltam, de elvileg dulakodtak. A srác ugye részeg volt, de azt nem mondanám, hogy megverték. Aztán hazaküldték a srácot. Két-három napig még lenn voltunk Siófokon, aztán egyszerre csak jöttek a rendőrök. De én akkor nem voltam ott. Elvitték a Márkót, meg azt az embert, aki csinálta az egészet. Utána mondták, hogy menjek be én is. Bementem a rendőrségre, akkor kérdezősködtek, meg én is megkérdeztem, hogy s mint? Érdeklődtem, hogy mi van a Márkóval. Utána én is megkaptam a bilincset, mondták már, hogy én is gyanúsított vagyok. Utána akkor bevittek a fogdába minket ott Siófokon, ott három napot voltunk, utána vittek bíróságra, ott meg kérték az előzetes letartóztatásunkat. Utána szállítottak át minket Kaposvárra. Hát ott sokat kellett várni, mert sok mindent csináltak, ujjlenyomatvétel, cuccok átnézése, és beraktak minket rendes előzetesbe. Hát a Márkónál megtalálták a telefont. Aztán a Kara Csabi szólt anyuéknak, hogy mi van. Ugye ő is lenn volt velünk Siófokon, de ő ebbe' nem volt benne.

A benti élet monoton, nagyon. De bírtam. 14 személyes zárkák voltak, emeletes ágyakkal. Külön voltunk, nem egybe raktak minket. Voltak fiatalok is, öregek is, a legtöbbel jól kijöttem. Molesztálni nem, a mi zárkánkban nem volt ilyen. Hát, a megélés, az… én nem fogtam fel. Én nem is akartam belegondolni. Én rendesen ott voltam, csak agyilag nem. Amúgy meg kora reggel kelni kellett, nem szabadott aludni az ágyban, persze senki nem tartotta be. Akkor reggel hatkor ébresztettek, reggel hétkor volt mindig reggeli, délben vagy egy, kettő körül volt ebéd, s hat-hét körül volt vacsora. Leginkább a tévét bekapcsolták reggel a cellában, akkor lehetett tévézni. De volt idő, amikor kikapcsolták. És nem lehetett mindig nézni. Leginkább kártyajátékoztunk, edzettünk. Nagyon nem volt mit csinálni, napi egy órára kivittek sétálni.

Könnyen tudtam alkalmazkodni. Annyiban volt nehéz, annyiban gondoltam bele, hogy hiányzik úgy mindenki, mert be vagyok zárva. Hogy nem volt senki, akiket megszokott az ember. Hiányérzet van, de amúgy én nem fogtam fel, bezártam az agyamba hogy hol vagyok. Hát én úgy vagyok, hogy minden fejben dől el. Nekem mondták így is, hogy minimum három vagy hét év, de lehet, hogy 12 évet kapok. De nem fogtam fel. Úgy nem is akartam felfogni. Nem érdekelt. Nem tudom, hogy fogalmazzam meg, hogy elzártam. Mintha kikapcsolt volna az agyam. Nem gondolkodtam. Persze tudtam, hogy kikerülök. Mert okosan kell csinálni mindent. Én tudtam azért beszélgetni az öcsémmel, mikor kimentünk sétálgatni. Őt olyan zárkába tették, hogy pont ránézett az udvarra. Bekiabáltam az

ablakon, akkor kijött, és akkor úgy tudtunk beszélgetni. Nem vették észre, de másoknál igen. Néha minket is figyeltek. Az ablak nyitva volt, csak pár méternyire volt az ablak, és akkor úgy. Ha már látták, hogy jövök, akkor szóltak neki a társai. És akkor mondtam neki, hogy csináljuk úgy, hogy én ártatlan vagyok, vagyis hát mondja ki nyugodtan ő is, meg a másik ember is, és akkor ők is megússzák, meg én is. Úgy, hogy nem csoportos rablás lesz, így nem kapnak hét évet, csak hármat. És akkor vallomást tett mindkettő, hogy én nem voltam benne. Utána volt szembesítés a gyanúsítottal, ő is megmondta, hogy nem voltam ott. Nem csináltam semmit. Utána kiderült, hogy kiengedhettek volna már, még december előtt, de sajnos ez nem így volt, még benn tartottak.

Márkó

Tehát, amikor bekerültem *(elhalkul a hangja)* a börtönbe, akkor úgy voltam vele, hogy talán megölni nem fognak, de ott már inkább azt mondtam talán… És akkor ott is inkább agyonverek mindenkit, akit tudok, nem érdekel, de legalább a tiszteletem meglegyen, és akkor legalább békén hagynak. Az első pillanatnál kezdve egy kicsit rosszul gondoltam a dolgokat, mert egészen másképp történt. Tehát, beléptem ugye a zárkába, és ahogy becsukták az ajtót, a zárkaajtó mögött állt egy srác egy vasszékkel, és a szemben lévő gyerek, meg velem szemben, egy törölközővel a kezében. S amint becsukták a zárkaajtót, a szemben lévő ember az arcomba dobta a törölközőt, hogy ne lássak semmit, és a mögöttem lévő meg a vasszékkel telibe fejbevágott. És négy fogam ki is tört akkor. Én akkor kaptam vérszemet. Jó, én elájultam akkor, és úgy öntöttek fel egy lavór vízzel, hogy térjek magamhoz. Gondolom, megijedtek, hogy meghaltam, vagy bármi, nem tudom, felöntöttek, és észhez térve csak annyit láttam, hogy így hat fej van körülöttem, és azt gondoltam, hogy most akit tudok, azt érek, ütök-verek, és meg is ölöm, ha kell. És na, ott majdnem meg is öltem az egyik embert, úgy fogtak le, hogy most már álljak le, és vegyek vissza magamból. Akkor még mindig sokk alatt voltam. Három embert nagyon csúnyán kiütöttem, a negyediknek konkrétan belevertem az asztalba a fejét, az ötödiknek úgy belevertem a vaságyba a fejét, hogy az szétnyílt, és a legutolsó ember, aki a földön feküdt, annak ráléptem a hátára, és a vasszéket a tarkójába akartam kajak-izomból szúrni. Tehát készültem, hogy fogom így a széknek a lábát, és már nyomom is bele, és akkor fogtak le engem a többiek. Hogy hülyeséget azért ne csináljak. Mondom nekik, milyen hülyeséget? Elbújtok, és fogtok, és leüttök egy székkel? Mondom,

gyertek, és álljatok oda egybe a szemem elé! Nem vagyok egy kutya, hogy velem így bánjatok! Mondom, fogsz, azt leütsz? Mondom, úgy merjél este lefeküdni, úgy csukd be a szemed, hogy biztos, hogy másnap reggel te már nem fogsz fölkelni, mert átvágom a torkod szappannal vagy bármivel. És ugye akkor tőlem féltek is nagyon sokáig, mert fiatal vagyok, tényleg vérmes is, meggondolatlan.

És amikor bekerültem, akkor három rendbeli rablással voltam megvádolva. Tehát, ők már úgy néztek rám, hogy nekem minimum 15 év kinéz, és meg is mondtam nekik, hogy a 15 év mellé, most mit számít még az a plusz öt év, már úgyse fog érdekelni. Bármelyikőtöket meg fogom ölni, gondolkodás nélkül, ha olyat csináltok. És a fiúk rettegtek is tőlem, egy darabig bent. Jó, utána meg már elmagyarázták, hogy mi hogy megy bent, hogy vannak a szabályok, és akkor már én is másképp álltam a dolgokhoz. Teljesen más törvények vannak! Tehát, ott tényleg, ha bekerül az ember, más szabályok lépnek érvénybe. Tök mindegy, hogy kint mit tud az ember, amúgy teljesen hülyeséget tudnak az emberek… Azt, hogy ott tényleg bekerül az ember, és megdugják őt, ez teljesen hülyeség, ilyen nincs, vannak igen, olyanok, de ezek nagyon elvétve. Én nem a fiatalkorúaknál voltam, hanem rendesben. A fiatalkorúakhoz úgy lehet kerülni, amikor az ember elkövette a bűncselekményt, akkor még fiatalkorú. Ha 19 éves, amikor lejár a tárgyalás, de 16 évesen követte el a bűncselekményt, és három évig húzódik, akkor is a fiatalkorúak börtönében fogja letölteni a büntetését. És, ha 16 évesen ültették le, akkor 18 évesen, kérheti, hogy áthelyezzék felnőtt börtönbe, vagy marad ott. De akinek van esze, az nem marad ott a fiatalkorúakéba, mert a felnőttek nagyjából nyugodtak. Tehát, ott tényleg nincs annyi verekedés, nincs annyi bántalmazás, meg ilyen állatságok, a fiatalkorúakéba' nagyon sok van. Tehát, ott tényleg meggondolatlanok, hülyék, bolondok, és nagyon sok fiatal úgy cseszi el az életét, hogy bekerülnek, tegyük fel 16 évesen, és van két évük. 18 évesen kijuthatnának, de nem, ők nem bírnak magukkal. Lopnak, akkor is verekednek, rabolgatnak, és bent két éveket is kiosztanak, ilyen 40 forintos májkrémért. Azért képesek kirabolni hárman egy gyereket, és mind a háromnak odavágnak simán egy öt-hat évet, és abból nincsen kedvezményük. És akkor már ott tartanak, hogy öt év, plusz a kettő. Már hét évet ülnek. Onnan tudom, hogy nemegyszer ültem efkással.[8]

Tehát, amikor szállítanak minket, akkor tökmindegy, hogy ki milyen rangsorban van, vagy melyik börtönben vagy hol, szállításnál mindenkit egybezárnak. Egy ilyen 30 négyzetméteres szobába, bedobnak 200 em-

[8] fiatalkorú elítélt

bert. Tényleg, olyan szinten sokan vagyunk ott, olyan nyomorgás van, hogy az ember állni már nem tud szinte. Mert akkor is összepréselik. És akkor mellette el kell viselni a sok hülye embert, hogy vannak ezek a beteg emberek, akik kapnak Rivotrilt, vagy ilyen kedélyjavító gyógyszereket. Na azoknak lehet egy kis jó életük ott bent. Békén hagyják őket, de úgy kell csinálni, mintha bevenné, és cserébe a gyógyszerét oda kell adni az embernek, aki így bevédi.

Ahova elsőnek bekerültem, ott 14-en voltunk, ott elmagyarázták a dolgokat. Mondjuk azt, hogy ez volt a leghírhedtebb zárka a börtönben Kaposváron, és mondták, hogy oda csicskák nem kerülnek. Tehát onnan csak jó gyerekek mennek ki. A jó gyerek azt jelenti, hogy üt magáért, nem hagyja magát. Tehát, ha bárki bekóstolja, akkor feláll, és verekszik. És mondták, hogy ők már nem mernek velem együtt lenni, tehát csináljam azt, hogy ne hozzak szégyent arra a zárkára, kérjem át magam egy másikba, de ne halljanak semmi rosszat felőlem. A séta az úgy van, hogy mindennap egy órát sétálhat kinn az ember előzetes szinten. És ugye csak a bűntársammal nem sétálhatok együtt, de a zárkák közt megy a hír. Meg hát, ugye üvöltözünk ki az ablakon, tehát, a hír nagyon gyorsan terjeng bent. Az a leggyorsabb, ami végigterjeng még országszerte is a börtönök közt. Egy hét alatt mindenhova, bárhova eljut. Hiába van Budapesten valaki, az ország legszélére, Sopronkőhidára, Miskolcra is, mindenhova elterjed egyből a híre az embernek egy hét alatt, mert a szállításkor mindenki beszél mindenkinek, mindenről. Jó, és akkor kikopogtam, hogy nem akarok ezekkel együtt lenni, vagy áttesznek, vagy nagyon csúnyán pórul fognak járni mindannyian, akik bent vannak velem egy zárkában. Mert csak úgy, hogyha valamilyen indokot mond az ember, hogy nem érzi jól magát, az őr fogja, becsukja az ajtót, és azt mondja, hogy oldd meg! Nem kell bűnözni! Kit érdekel! Ha viszont olyan indokot mond, biztonsági okok miatt el kell különíteni, vagy át kell, hogy helyezzék egy másik zárkába. És akkor engem áthelyeztek, és már úgy mentem be, hogy megmondtam, hogy akkor ki a zárkafelelős? Mondták, hogy nincs olyan, akkor mondtam, hogy jó, akkor valaki pattanjon föl, és adjon nekem egy alsó ágyat, vagy csinálok magamnak. Mert az a jó gyerek, aki alsóágyas. Azt békén hagyják, azt tisztelik, annak van hírneve. A felsőágyasok meg ugye a csicskák, a droidok, a robotok, akik mosogatnak, takarítanak. Tehát őket csicskáztatják mindenre. És akkor mondtam, hogy vagy adnak egy alsó ágyat, vagy verekedek érte. És akkor mondták, hogy nem fognak fölállni, mert nincsen zárkafelelős, oldjam meg. Most én nem fogok egy 25 kilós kisgyerekkel kikezdeni, hiába ott van az alsó ágyon, mert ha már tényleg verekedek, akkor már legyen tétje, akkor legalább valami nagydarabbal, és

aki elkezdett szájalni nekem, hogy ő nem fog semmit se csinálni, meg nincsen zárkafelelős, akkor mondtam, hogy jó, akkor te ugorhatsz is fölfele az ágyadról. És akkor azt úgy gyorsan lerendeztük. Bent, tényleg csak ez az erőfitogtatás megy. Észérvvel nem lehet semmit se letudni, se kezelni. Mert ott tényleg csak buta emberek vannak. Akiknek csak az számít, hogy kinek mekkora karja van, ki milyen erős, meg hogy verekszik. Ez az egy, ami lényeges bent. Mert ennél tovább nem tudnak fejlődni, de tényleg. Aki nagyon okos, az úgyis kitűnik a körből, mert az már tud gondolkodni azon, hogy hogy szökjön meg, hogy mit csináljon, vagy hogy üzleteljen. Én voltam egy olyan sráccal, aki tök normális volt, tényleg volt érettségije, kettő diplomája, mindenről be tudott számolni, és megmondták, hogy azért nem alkalmazzák, mert túl iskolázott. És félnek az elszökéstől, vagy bármitől. Mert van annyira eszes, hogy kitervelje, hogy szökjön meg. Úgy, hogy egy ideig ne tűnjön fel, hogy hiányzik. És ezért nem alkalmazzák az okos embereket. Aki viszont felveszi a börtönstílust, na az lesz a visszaeső. Aki nagy nehezen kibírja, hogy ne vegye föl, vagy lerázza magáról, amikor kijön, akkor ő még tud mit kezdeni az életével. De aki fölveszi és belenevelődik, az már mindenféleképpen biztos, hogy visszaeső lesz. Mert ő tényleg mindenben csak a rosszat fogja látni, meg azt fogja nézni, hogy minél több pénzem legyen, minél kevesebb munkával, minél egyszerűbben. És akkor mire jut? Hogy lopjak másoktól, mert az könnyen jött pénz. Mindenki örülne 100-150 ezer forintnak, de utána meg gondolkodhatnak, miután kapnak öt-hat éveket. A pénz az nem fog megtérülni.

Nagyon rosszul bírtam, hogy nem voltam szabad. Nem is a benti környezet volt rossz, hanem, bárhova mennék, nem tehetem meg. Ha akarnám se tudnám megtenni, mert be vagyunk zárva, meg annak következménye lenne, meg ilyesmi. Én kinn a városban dolgoztam civil emberekkel. Kivittek minket busszal, és akkor úgy. Radiátorgyárban dolgoztam, mert az le van szerződve a börtönnel. Azt nem tudom, hogy a börtön mennyi pénzt kap utánunk, mi össz-vissz 18-20 ezer forintot kaptunk egy hónapra. De mondom, mi civilekkel dolgoztunk, normálisak voltak, jól lettek kezelve, de bárki, aki akart volna, meg tudott volna szökni onnan. És ezért volt nekünk rossz, mert folyamatosan láttuk az embereket, nyáron-télen, hogy ott kinn sétálnak, jönnek-mennek. Kint ülnek, kávéznak, de jó lenne már nekünk is egy kicsit sétálgatni, meg ilyesmi. És ez mindennap hangsúlyozta azt, hogy mekkora hülyék voltunk, hogy bekerültünk, legalábbis nekem, biztos. Ezért mondom azt, hogy nekem soha nem fog érni senki annyit, hogy én még egyszer ilyen hülyeséget csináljak.

A Zsombor csak előzetesben volt, de abba biztos vagyok, hogy nem könnyen bírta. Nem hiszem, hogy úgy verekedett volna magáért, vagy

bármi. Nem tudom, mi történt vele, én nem kérdezősködtem. Én sétára se nagyon jártam, mert nem akartam fájdítani a szívemet, hogy kimegyek, és akkor látom a szabad eget, vagy bármit. Hallom a külváros zaját, és az így kurva rosszul esik. És akkor így nem is nagyon jártam. Amikor meg jogerős lettem, akkor végképp nem jártam sétára, mert kinn voltunk nyolc órát dolgozni, bementünk, lefürödtünk, eltévéztünk, aztán fekvés és kész. Így teltek a napok. Egyedül a hétvége volt, ami lassabban telt, mert akkor nem dolgoztunk.

Én ott bent, már a kinti dolgokra építettem, a testbeszédes könyveket meg a jogokat elolvastam, tehát ha szabadulok, akkor valami hasznos lehet. Sokat olvastam, mert ott tényleg van ideje az embernek, de csak így okosítottam magam egy picit, és kész. Nagyon sokan lenéztek ezért, hogy „könyvet olvasol?” Nem mondanám, hogy hú de nagy könyvtárjuk volt, vagy bármi, de azért arra odafigyeltek, hogy olyan durva könyv ne legyen bent, ami rohadtul kiokosítana, mert akkor meg valaki kedvet kap a szökésre, és akkor simán meg tud pattanni, ha egy olyan könyvet elolvas. Mi is tudtunk okoskodni, a megfelelő cuccokat be tudtuk hozni a zárkába. És így bárki meg tudott volna szökni, ha van olyan könyv, ami elmagyarázza, hogy mit, hogyan szereljen össze. Persze átmotoztak bennünket, de csak így napközben, mert akkor ott voltak a fejesek, este meg úgy van, hogy „basszus mindjárt lejár a munkaidőm, megyek haza, és basszam el a fél órát, hogy darabonként vetkőztessem le az embert? Menjetek át!” A fémérzékelő automatát vamzergépnek hívtuk, még az őrök is. „A vamzergépen teljes ruhástól, azt kész, ennyi. Ha besípoltok, akkor átnézzük, ha nem, akkor nem.” És az ugye csak a vasat, ami mágnesezhető, csak azt érzékelheti. Réz, ilyesmit nem. És így be se csipogtunk, le se vetkőztettek mindig. Tudtuk jól, hogy ki lesz az éjszakás őr, az tuti, hogy nem motoz, akkor be lehet hozni. Leginkább vízmelegítőnek való dolgokat vittünk be, mert szökésen mi nem gondolkoztunk. De csiszolópapírt is vittünk be, hogy élesebbre csiszoljuk a kést, vagy bármit. Rezet vittünk be elég sokat, alumíniumot. Ezekből mindig vízforralót csináltunk, meg ilyesmit. Kiokoskodtuk így a dolgokat. Csak az veszélyes volt, mert konkrétan úgy csináltuk, hogy két rézkábelt rákötöttünk két alumíniumlapra, ami közé gumit helyeztünk, és a sima rézkábelt dugtuk be a konnektorba, és úgy levezettük az áramot az alumíniumba, és az felforralta a vizet. Nemegyszer volt, hogy odaküldték a gyereket, az bedugta, és úgy megbaszta az áram, hogy hátra repült a picsába. Ez így veszélyes volt, és játszottunk olyanokat, hogy nézd már meg, hogy milyen forró a víz, nyúlj már bele, és a hülye gyerek tényleg beledugta úgy, hogy bele volt vezetve a 220! Semmi baja nem lett, csak megbaszta az áram, és rángatózott, végül is kiborította a

pohár vizet. Mondtuk neki, te tényleg ilyen hülye vagy? Tudod jól, hogy áram van benne, és tényleg belenyúlsz? „Nem tudtam, hogy ráz!" Úristen! A zárkaellenőrzést, azt úgy hívtuk, hogy „hippi". Hogy jönnek, és lehippiznek minket. Az havonta vagy kéthavonta volt egyszer. Olyankor tényleg mindent kegyetlenül átnéztek. A cuccokat egy olyan gyereknek adtuk, aki csontra ült. Azt hívtuk úgy, akinek nincs kedvezménye. Az a csontos. És annak odaadtuk ezeket a dolgokat, mert az fegyelmit kap csak, akinél ilyen tárgyakat találnak. Ugye, a fegyelmi meg kizár abból, hogy kedvezményes legyél. Neki alapból nincsen, neki így tökmindegy. Tehát, mondjuk, kap két évet, és nem kap kedvezményt, azt mindenképpen le kell ülnie csontra. Hiába kap 20 fegyelmit, nincs tőle mit elvenni. És ezeket így oldottuk meg.

„ITT TELJESEN TOPON VAGYOK”

Lilla *2011. szeptember 27. kedd, anyaotthon*

A Gőzmozdony utcát nagyon eltoltam valahol. Már előtte otthonba kellett volna menni. Ez is egy rossz döntés az életemben. Ha akkor eljövök egy családotthonba, akkor most a fiúk nem börtönben ülnének. Az a családotthon, ahova nagyfiút is bevihetek magammal. Tudtam arról, hogy van ez, de mivel anyaotthon volt, ide csak kiskorú gyerekekkel lehet jönni. Mivel nem lehet felnőtt fiúkat vinni, hát meg sem próbáltam. Sajnos, utólag… Aztán konkrétan a X. kerületi családgondozó asszisztense hívta fel őket, és csak úgy kerülhettünk ide.

Amikor én eljöttem, azt mondtam a Lottinak, Kristófnak, hogy meghalt az anyjuk. Ne is keressenek semmilyen problémamegoldással. De nem tudom megtenni. Ha megint olyan helyzetben volnék, mint a Gőzmozdonyban, víz meg liszt akkor sem. Ha valaki azt mondja, hogy albérletben vagy a lányodékkal, meleg van, mégis van biztos helyed. Jó, két-három naponta eszel, de éhen nem halsz. Vagy fogod magad, kimész az utcára, és intézetbe adod a gyerekeket. E közül, a mai napig úgy gondolom, hogy nekem kötelességem volt azt választani, hogy ott maradok. Más alternatívát felállítani nem tudtam volna, mert egyedül albérletet nem tudtam volna fizetni.

S kiderült, hogy dehogynem volt alternatíva, anyaotthon. Úgy hívják. Előre rettegek attól, ha én innen kimegyek, akkor milyen alternatívám lesz. Egy év, és fél év hosszabbítás. S akkor onnan mehetek másik anyaotthonba, ha itt normálisan viselkedek, akkor azért megy a hír előttem, s könnyebben tudok bejutni. Illetve vannak olyan anyaotthonok, ahol saját lakást kaphatok. De oda nagyon nehéz bekerülni. Ott komoly várólista van. Aki oda bekerül, és jól viselkedik, kiemelnek 10 anyából két-hármat, és annak adnak lakást. Önkormányzati lakást. Például az egyik anyuka egy albérleti lakást kapott, de úgy, hogy az valakié. Egy idős bácsié, és se kutyája, se macskája, elmebeteg, és bent fekszik, nem tudom én hol. Pszichiátrián. S nem jöhet ki, mert gondolom, közveszélyes. Havonta 30 ezer forintot le kell tenni az anyukának addig, amíg él a bácsi, utána az övé a lakás.

Szülinapja volt a Rékának, mióta bejöttünk ide, s kap tortát. Egy nagy tortát kap a gondozójától. Leültünk, s mondta a Julika néni, hogy ami most itt elhangzik, az a beszélgetés meg sem történt közte és köztem. Mit szeretnének a gyerekek karácsonyra? Azt is tudom, hogy lesz mikuláscsomag, karácsonyi ajándék. Nagyon szépen megtartják az ünnepeket, húsvét is van. Meg volt ilyen amerikai nap is, akkor ők, az apácák főztek. Ilyen szempontból nagyon jó helyen vagyunk. Sőt, nem ilyen szempontból, hanem mindenféle szempontból. Egy biztonság. Nem kell azon agyalni, hogy most… a napokban döbbentem rá, hogy kezdek megnyugodni. Nincs mögöttem az, hogy jön a mit tudom én hányadika, és az albérlet… Most kezdem megszokni, hogy jön a családi, kifizetem belőle, hogy itt vagyunk, és még marad ennivalóra is. 9000 forintot kell befizetnem, fejenként 3000 forintot a két kicsire, magamra, Dórára nem számolnak. És akkor 10–15-e között kapunk egy listát, a listánál is három személyre számolnak. A két kicsire, meg rám. Fejenként 2000 forint. Megkapjuk a listát, hogy mi mennyi, és össze kell számolni, és 6000 forint értékben beírhatok, olaj, tojás, liszt hogy mi az, ami nekem kell, és akkor hozzák ide. Hús is van rajta, minden. Tehát nagyon jó. Krumplit szoktam főzni, azt nagyon szeretem. Az nagy szám nekünk most. Liszt és a víz után igen, és a tésztát, azt nagyon hanyagolnám, de hát azt is szoktam. Akkor húst, pörköltet, krumplit, tésztát, levest, sütit, mindent.

Most, hogy tanulok, úgy hogy reggel 6-kor fölkelek. 7-kor kelnek a kicsik. Itt ebben az utcában van egy rendház. Római katolikus, de ők Szűz Máriát veszik középpontba, s ők minden óbudai diáknak adnak minden reggel reggelit. Tud enni a gyerek kekszet, nutellás kekszet, nápolyit, csokit, teával vagy kakaóval. Nekünk is adnak, és a gyerek kap még csomagot, amiben van két zsemle, egy 2 dl-es rostos üdítő, a zsemléhez vagy nutella vagy lekvár vagy sajt vagy májkrém. S a csomagolást sem szabad eldobni, mert, ahogy fölmegyünk, arra ott a Bécsi úton van a Domoszló cukrászda, és ott eddig nyáron fagyit kaptak, egy hatalmas nagy gombóc fagyit, vagy most egy islert vagy linzert lehet választani helyette. Minden egyes zacskóért kapnak egy… Iszonyat jó. A rendház kapcsolatban van ezzel a Jó Pásztor Nővérek anyaotthonnal. Reggel 6:45-kor nyitnak, és 7:45-kor zárnak. Ha valaki 6:30-ra beviszi a gyereket, és 7-re megy dolgozni, azt nem küldik el. Nagyon jó fejek. Ma például viszik, és akkor tanulnak velük. Itt is van például korrepetálás, van hittan. Nagyon odafigyelnek a gyerekek lelkére. Én hiszek, csak én nem járok templomba. Római katolikusnak vagyok keresztelve, tanulmányoztam Jehova tanúit is. Mindenki azt mondja, hogy ez a hit az igazi, és ha másban hiszel, akkor nem is… Akkor én, mint halandó, azt mondom, hogy köszönöm,

akkor nem. Akkor hiszek a tízparancsolatban, Istenben, és kész. Akkor én imádkozok és beszélgetek velük. Abszolút nem kötelező semmi, tehát nem tukmálják rá az emberre. Hihet Istenben, nem hihet Istenben, lehet zsidó, tök mindegy mi. Lehet muzulmán is, nem létkérdés, hogy milyen vallású vagyok.

Az itteniek nagyon szeretnek. Jó, ehhez hozzájárul az, hogy nekem van dvd-m, és a lejátszót néha kölcsönkérik. Normálisan beszél az ember mindenkivel. Tudod, itt azért elmegy a híre, hogy ha nincs cigid, akkor mehetsz, mert ha van neki, akkor biztos ad. Teljesen mindegy, hogy milyen úton-módon, de ugyanazért vagyunk itt, mert valami iszonyat nagy gáz van az életünkkel, és nincs hova vonulni a gyerekünkkel. Ez az utolsó lehetőség arra, hogy én a gyerekeimet felnevelhessem. Akkor pedig úgy gondolom, hogy kutya kötelességem. Ennyi. Minden anyukára ez vonatkozik.

Itt hála az istennek, teljesen topon vagyok. Tehát amikor van időm, már el van vive a gyerek, s még nem kell iskolába mennem, egyszerűen képtelen vagyok arra, hogy leüljek. Nekem muszáj kint lennem a konyhában, mosni, valamit muszáj. Itt nem vagyok depressziós. Sem pánikbetegség, semmi. A biztonságérzet. Meg az, hogy tudok főzni. Az, hogy 20-a vagy 23-a van, most is paprikás krumplit tettem eléjük párizsival. Van még olajam, van még krumplim, és holnap is tudok főzni. És van még kilenc tojásom. Amit így 6000 forintért megrendelek egy hónapra, akkor az ki is tart. Félrerakni persze nem tudok. Most van a 27 ezer családi pótlék, mert 40-et kapnék, de a Zsombor nem ment iskolába, és most visszavonnak belőle. A Rékára 25 900-at kapok a Crohn-betegsége miatt, az Ábelre pedig 13 700, valahogy így. Ebből kifizetem a 9 ezret, illetve most kapok valami átképzésit. Azt megkaptam visszamenőleg, így 66-ot tudtam levenni ebben a hónapban. Gyuszi ad pénzt címszóval vettem cipőt Dórának, Rékának, mert már nem volt semmiféle cipőjük. Zoknit vettem, meg mit tudom én miket. Tehát elköltöttem konkrétan.

Május 6. óta itt lakunk az anyaotthonban. Most volt három szóbeli fegyelmim, az már egy írásbeli. Három írásbeli után rúgnak ki. Az első fegyelmim az az volt, hogy a Réka bent ült, hallgatta fülhallgatóval a laptopot, nézett egy filmet, és nyitva volt az ajtó, és az egyik kisfiú bement. Igen ám, de a Réka meg evett, és nem szabad a szobában enni. A kisfiú meg elmondta. A második a szóbeli az volt, hogy az Ábel labdázott, egy kép volt fent a falon, de nem volt keretben, csak üveglap volt előtte. Kábé négyszer szóltam neki, hogy ne labdázzon. Egyszer iszonyat nagy csörömpölés. Kint volt a szomszédasszonyom két kisfia, hatéves meg négyéves meg az Ábel. Hát rohantunk ki, és kiderült, hogy az Ábel berúgta, de úgy, hogy a két kisfiú ott állt alatta. Láttam, hogy jön a gondozó, s nem

érdekelt, olyan maflást lekevertem a gyereknek, ahogy illik. Elég nagy pofont tudok osztani, hát elment egy két méterrel arrébb a gyerek, akkorát kapott. Olyan helyzetet teremtek, amibe a büdös életbe többet bele nem kívánja magát. Mert ha az az üvegszilánk nekimegy a gyerek nyakának, elvágja, ugye van ilyen. Előfordul. Az esetek kilencvenkilenc százalékában nem, de egy százalékban igen, és én nem fogom kockáztatni. Az anyuka legyilkolja az én gyerekemet, az életben maradt testvér legyilkolja a gyerekemet, én legyilkolom anyukát. Tehát így kapásból ez lejátszódik. De még ha nem is játszódik le, utána anyuka hogy él tovább?! Nem merek a szemébe nézni. Elásom magam, hogy az én fiam volt ilyen hülye. De mondom, anyukával mi lesz?! Elveszti az egyik gyerekét, ezt, hogy lehet feldolgozni? Mondom, inkább akkor a pofon. Azt mondták, hogy teljesen érthető, de be kellett volna vinni. Ha beviszem, és ott kapja meg a gyerek, akkor nincs fegyelmi. Ez egy gyermekvédelmi intézet. Pofont nem adhatok. Föl kellett volna jelenteniük a gyermekvédelmi intézménynél, és engem simán elvisznek. Mert van a két év felfüggesztettem. Ők erre kötelezve vannak. S összeült a team, és úgy döntöttek, hogy nem jelentenek fel, tényleg korrekt érvekkel adtam a pofont. Ha bent adom neki, akkor úgy gondolja, hogy na lám, mégsem annyira jogos az, mert anyu dugva adja. Ennyi. Tehát nem. Én bevállaltam. Pedig leülhettem volna a két évet plusz, azért az egy pofonért is. A harmadik pedig az volt, hogy az egyik anyukának a kislánya 5 órakor kelt, anyukának kávét csinált. Valami szellemet látott. A kislány félt kimenni így hajnali 5-kor, és feloltott mindenhol minden villanyt, plusz bekapcsolta a tévét, de nagyon halkan. Én meg az ő anyukája kint ültünk, még nem kávéztunk. Halál kómásak voltunk, nem is érdekelt, hogy megy a tévé, észre sem vettük. Annyi volt mondva, hogy kapunk egy-egy fegyelmit. Én úgy érzem, hogy nagyon szeretnek itt minket. Tehát ez is inkább olyan pozitív dolog. Így összeszedtem. Mondom, teljesen korrekt mind a három.

Csak az, hogy a család nem bír összejönni, amíg az anyaotthonban vagyunk. Mondjuk régen se ünnepeltük se a karácsonyt, se semmit sehogy. Gyuszi mellett nem nagyon. Amikor még picik voltak tehát, elköltötte a pénzt. Eljátékgépezte. Ábel gyakorlatilag nem látott karácsonyfát szerintem nálunk otthon. Illetve talán a Lottiéknál tavaly. Úgy tudták azért, hogy ez a Jézuska születéséről szól, mert az óvodában készülődtek, és akkor ez kérdésként felmerült. De én ezt nem mondtam el nekik. A mindennapokban ilyenekről nem beszélünk. Sokkal fajsúlyosabb dolgok jönnek elő. Sajnos. A tűzoltás, hogy a gyerek életbe' maradjon. Itt talán változik majd. Mert könnyebb, sokkal könnyebb. De karácsonykor itt sem tudom mi lesz. A hely jellegéből egy 17 éves szőrös cigány gyereket nem fognak… Bocsánat, nem a cigányon van a szó. Hanem az, hogy egy szőrös felnőtt

férfiembert nem fognak felengedni anyukák közé. Nem azért, mert attól félnek, hogy ráugrik valakire, hanem mert itt anyukák vannak, fürdenek. Kiszalad a gyerek, utána szalad melltartóban. Egyetlenegyszer volt, hogy feljöhetett a Renátó ebédelni. Egyszer megengedték, és már az is elég nagy zúgolódás volt. Ha ő feljöhet, akkor az én… Tehát ennyi. Nem tudom, hogy fogjuk megoldani, Renátót valamelyik rokonhoz elsuvasztom. 24-én lökik ki az Eszéből, a nevelőotthonból, s nem biztos, hogy örülnének, ha miatta benn kell mégis maradni. Még apukához is odaengedik az utcára, csak menjen. Én meg nem tudom megbeszélni az apácákkal, hogy azt a napot Renátó itt tudja tölteni. Ha nem lenne intézetben, akkor én nevelném, na és akkor mi volna? Nem is jöhettem volna ide, mert 16-17 éves korig lehet ide fiút hozni. Pontosan azért, mert ez egy anyaotthon.

Ha innen el kell menni, akkor albérlet, de ez az albérlet… Nem tudom… Én a szoftverüzemeltetést néztem, úgy gondolom, hogy másfél év múlva, lehet, hogy lesz munkám, és akkor kaució, meg mit tudom én. De nem tudom. Nem félek a jövőtől, mert olyan nincs, hogy valahogy ne legyen. Olyan apró pici dolgokban nyilvánul meg. Abszolút nem várok sehonnan pénzt, jön. A múltkor a Márkóhoz mentem ki a Délibe egy kis pénzért, de nem találtam ott. Egy kiló kenyér kellett volna, mert semmi nem volt. Jöttem haza, és kiderült, hogy három kenyér meg két kalács meg mit tudom én mennyi pogácsát adományba hoztak, s már félre volt nekem rakva aznap. Azért mondom, hogy hiszek Istenben, mert olyan szinten megnyilvánul… Ezek olyan dolgok, amiket nem lehet ésszel megmagyarázni

A fiúknak is adtam fel csomagot a börtönbe. Dohány, kávé, a cigihüvely, illetve most cigit kaptak. Tusfürdő, sampon, akkor borotva, levélpapír, toll, boríték, meg talán kekszet is küldtem. Ilyen nagy csomag. Meg írogattam nekik levelet, mert most nem mehettünk láthatásra. Jaj a láthatás! A Márkó kint volt. Szegénykém jött be. Én már néztem az ajtót, mondom, most el fogom bőgni magamat. Akkor összeszedtem magam, s akkor jött be, leült, s beszélt. S potyogtak a könnyei. Mondta, hogy nem akart sírni, ne haragudjak, de nem bírta ki. Aztán megnyugodott. Mesélte, hogy annyira most nem rossz. Megkapta a csomagot. S akkor mondta, hogy tiszta bulihangulat van. Cigizünk, kávézunk. Végre kaptak tévét. Az előző csomagját, azt úgy, ahogy van, elvette az a két szemét tőle. Amikor bekerültek, a Márkót megütötte ez a két szemét. De már elvitték őket, tehát már nincs. És Márkóék nem is mernek feljönni Pestre, nem is kérhetik fel magukat, de amikor majd kérhetik, sem merik, mert félnek, hogy mindennap bokszolniuk kell. Félnek, most azt mondták, hogy most ott így jó. Hát nem jó, de ha már a börtönök közt kell válogatni, akkor ott. A Zsombiéknál nem veszik el a cuccot, de vele nem találkoztam. A Márkó

úgy gondolta, hogy nem fogok elmenni, de mégis kiküldött papírt. Ezt a beszélő papírt ki kell küldeni. A Zsombi most írt levelet, megtudta, hogy bent voltam. Ez iszonyatos szárnyakat adott a neki. „Én, majd kibírom, meg Rambó a fiad…" azt írta. Borzalmasan szomorú, de jó, hogy szárnyakat kapott. Csak ahogy ezt kifejezi, ez a mód… Zsombi nem egy ilyen érzelemkimutató típus. Ő, mint a halacska, ilyen… Most ez a Rambó a fiad… Ez nagyon furcsa tőle. De örülök neki, hogy így magához tért ettől. Egy hete írt szegénykém, és még nem válaszoltam neki. Illetve nem. Már két levelet is küldött. Mindegy, van valami 90 forintos borítékom, azt valahogy beküldöm. A lényeg az, hogy írták, hogy nem tudják, hogy mi van, illetve sejtik, hogy nincs pénzem. Mert ha nem írok, akkor nincs pénzem. Nem arról van szó, hogy leszarlak titeket.

Márkónak amikor bevitték, azt mondták, ha tesz egy beismerő vallomást, akkor kiengedik ott helyben. Akkor fölveszik a vallomást, oszt viszontlátásra. Ez a hülye meg el is hitte. Zsombor nem tett vallomást. Hát a Márkó így beismert. Állítólag több mindennel gyanúsítják. Ugyanilyen rablásokkal. Ugyanott Siófokon. Hogy ott több rablást követtek el, és most mindent rájuk akarnak verni.

Jövő hónapban Dóriék mennének le. Réka meg a Dóra. A Rékát mindig magunkkal visszük, mert Crohn-betegsége van, és ő is meg a kísérője is ingyen utazhat. Pontosabban nekem tíz százalékot kell fizetni. Az iskolában az nagyon negatív volt. Az igazgatónő jó, hogy aggódik a Rékáért, Crohn-beteg, bármikor hiányozhat annyit, hogy plusz az a havi egy nap, az sokat jelent. De nem erre hivatkozott, hanem arra, hogy példakövetést fog látni a kislány. Tehát mintha valami szatírok közé belökném a gyereket. Nem igazán értem. Mi az, hogy példakövetés? Annyit tudott, hogy előzetesben vannak. Meg sem hallgatta, hogy utcán éltek, és onnan baromi könnyű bekerülni. Réka bent ült a beszélőn, bejöhetett, és teljesen normálisan megbeszéltük hazafele. Két-három órás út. Nagylány, és át lehet ezt szépen beszélni. Nagyon jól nézett ki a Márkó, hízott, nagyon megnyugodtam, és a Réka is.

„SEMMI ÉLETKEDVEM"

Dóra *2011. szeptember 30.*

Törökbálinton a Nándiéknál csak egy hónapot lakhattunk, aztán az utca túloldalára költöztünk. Ott fogadtak be a Daniék. Barátságból nem fizettünk érte semmit. Nagyon rendesek voltak. Ott ismertem meg a Viktort.

Ez a fiú kinn dolgozott Hollandiában. Amikor egy hétre hazajött, mindig a Daniékhoz ment. Belekeveredett, drogos. Most is a Daniéknál van, hogy ne drogozzon. Vele érzem jól magam. Ő megadja nekem a törődést, és tényleg különleges embernek tartom. Bújik. Nagyon bújós, és engedi, hogy én is bújjak. És nekem nagyon szeretethiányom van. Nagyon okos, értelmes. És én tisztelem, mert ő nagyon talpraesett. Normális gondolkodású.

Hát anyámnak is nagyon tetszik, mert olyan értelmesen tudott beszélni vele, még részegen is. Hogy anyámék még a szocializmusban nőttek fel, és hogy már nem ők adják meg a világ nézetét, hanem a mai generáció, mármint mi, fiatalok, de hát mi mit tanulunk. A gyerek neveli a szüleit manapság. Tehát milyen felnőttek leszünk mi, és milyen nézetet adunk majd a világnak. Amikor dolgozni se megyünk el, tanulni sem tanulunk, semmit nem csinálunk. Tehát, hogy a mai generáció mivé teszi a világot? Anyu lehidalt, hogy hát ez hihetetlen, hogy így dumál, pedig mennyit ivott. Ő nem a szocializmusban nőtt fel. És hogy az valamilyen szinten jó volt, akármennyire is rossz volt, mert jobban álltak a dolgok, mint most. Rendszerezve voltak. Manapság meg már nincs, a mai generáció meg csak elcseszi ezt a világot. Azt hiszem, érettségije nincs, nem vagyok biztos benne, nem beszélgettünk erről még. De szakmája van, kocsifényező. Pár éve már Hollandiában dolgozik, de most itthon maradt. Három-négy hónapja van itthon. A Viktor nagyon nagy arc. Komoly fiú, meg nagyon összeszedett. Mondta nekem, hogy most van az életében először az, hogy céltalan, nem tudja, mit tegyen. Valahogy elvesztette a dolgokat. Nem tudja, mit tegyen, mert céltalanná vált az élet. Hazajött Hollandiából, úgy volt, hogy kivisz engem is. Kiköltözünk együtt Hollandiába, de közben szétmentünk. Meg én is egyre jobban süllyedtem lefele, és ő nem akarta nézni, hogy én hogyan gyógyszerezem magam, hogy nem tud boldoggá tenni, mellette is tönkre megyek. Hogy mindig szomorú vagyok. És ő ezt nem akarta. Most mondta, hogy lehet, hogy kimegy megint Hollandiába. Én félnék nagyon kimenni. Hát hogy állnék meg a talpamon, nem tudok angolul beszélni. Hogy keresnék munkát? Mondjuk, ő sem beszél hollandul, de azt mondja, hogy nem beszél nálam jobban angolul. Azt mondja, én is meg tudnám értetni magam. De hát nem, mert én leblokkolok. Tökre értem, amit mondanak, meg amit olvasok, azt is értem, de amikor már mondani kell, akkor zavarba jövök, és már azt is elfelejtem, amit tudok. Még annyit se tudok mondani, hogy I'm sorry. Meg amúgy is kinn dolgozni, egy vadidegen országban, elszakítva a családomtól, nem bírnám ki. Tehát, nem. Azt nem bírnám elviselni. Meg amúgy is hideg van kinn, nagyon hideg, és én nem szeretem a hideget.

Népszámláláskor nem voltam benn az anyaotthonban, már nem tudom, hol voltam, de nem kellett benn lennem, mondták, hogy én is ott vagyok. Engemet is bevallottak. Bár én hivatalosan nem lakom az anyaotthonban. A Kristóf meg a Lotti is még a törökbálinti házba vannak bejelentve. Nem tudom, hogy ők hogy lettek megszámolva.

Szorongok, egyfolytában a sírás kerülget, nem vagyok jól, de mindig csinálom, amit csinálok. Mostanában mindig az otthonban vagyok. Alszom. De már az alvás se megy. Nem tudják, milyen az, egész nap úgy eltölteni az idődet, hogy egyedül vagy, semmit nem csinálsz, nincs kedved sehova se menni, senki nincs, aki felhúzzon, meg energiát adjon. Teljesen elvonulsz a világodba. És akkor elveszik még a mankómat is. Mármint a gyógyszert. Mert nekem most az a mankóm. Nekem most azt szednem kell. Jó, most felajánlotta nekem az Emese, az anyaotthon vezetője, mert ő nagyon a szívén viseli a sorsomat, hogy hajlandó még fizetni is, csak tegyem le a gyógyszert. De erre most nem állok készen. Egyelőre a gyógyszer kell segítségnek, hogy megküzdjek magammal. Utána küzdhetek meg azzal, hogy gyógyszerfüggő vagyok, és le kell raknom. De ez nem megy egyik napról a másikra. A fájdalmammal, a személyiségemmel kell megküzdenem, hogy a hülye személyiségemet kiirtsam magamból. A dacot, a gyűlöletet kell eltüntetnem ebből a kislány énemből. Legyen benne az, hogy képes hinni a jóban. Ha nem hiszek a jóban, semmit nem fogok megpróbálni, mert úgyse lesz jó. Nekem kell az a gyerek szív, ami bennem van. Egy kicsit naivnak kell lennem, hogy boldog lehessek. A tudatlan boldogság. Vagy a boldog tudatlanság.

Muszáj néha magamba tömni valamit, legalább kétnaponta. Mert elmegy az energiám, és egyszer csak összeesek. Nem is nagyon van kaja. Anyu most nem főz, de főznivaló úgy különösebben nincs most. Tehát van kenyér, de nekem azt nem bírja a gyomrom. Ez van. De nem is nagyon van étvágyam.

Olyanokon idegeskedem, hogy mi lesz, ha meghal anyám? Hol van az még? De már ezen idegeskedem. Hogy úristen, hogy fogom túlélni, ha meghal anyám? Meg a húgomnak milyen lesz a férje, majd azzal hogy jövök ki? Ez abszurdum, hogy ilyeneken töröm a fejem. Ennyire távol megyek már. Csinálnám, és tenném, és kötném le magam, de nem. Nem tudok benn mit csinálni. Nincsenek benn barátaim, mindenki drogosnak néz, meg nem is szívesen barátkozom senkivel, mert a nők pletykálgatnak egymásról, meg mindenki keveri a szart. Én erre nem vagyok kíváncsi. Így egész nap ott rohadok a szobában. Minden teli van cuccal, már nem is férünk el, állandóan putri van a szobában. Már unom, hogy takarítsam, egyszerűen semmi életkedvem. Komolyan. Még pár nap, és belebolondu-

lok ebbe az egészbe, hogy anyu is elmegy suliba, Réka is, Ábel is, én meg ott üljek egyedül, feküdjek, aludnék, de nem tudok.

Az apácák nem jönnek át hozzánk. Ott élnek, ott vannak maguknak. Nem tudom, mit csinálnak. Ők azt se tudják, hogy mi van velünk. Nem foglalkoznak vele. Egyszer-kétszer volt ilyen rendezvény ott, hogy mittudomén főztek a fiatal apácák, és abból kaptunk mi is, az anyaotthonosok kaját, és akkor ettünk, meg ilyenek. Az apácák adnak pénzt nekünk. Kapnak pénzt, és akkor ők támogatják az anyaotthont. Rezsi, ilyenek. De nem szoktak átjönni, beszélgetni. Tehát ők meg vannak azon a másik felén az épületnek. Ott vannak, és kész. Ennyi. Van egy nagy épület, el van osztva bal és jobbra. Pont a felénél el van vágva. Egyik fele anyaotthon, másik fele az apácáké. A folyosók el vannak zárva ajtókkal. Mind a három szinten. Ennyi. Ha problémánk van, az Emeséhez megyünk, a vezetőséghez. Ő nem apáca, ő az anyaotthon vezetője. Azért próbálnak a hívőségre nevelni. Egy fiatal nő szokott járni, hogy hittant tanuljanak a kicsik. Egy iskolából jön, az anyaotthon őt hívja. Azért próbálnak minket tanítani, legalábbis a kicsiket, engem nem, mert én már nem vagyok gyerek, de még felnőttnek sem számítok. Mindig vita van, hogy én hova mehetek, mit csinálhatok, mehetek-e rendezvényre vagy nem? Mert én hivatalosan ugye nem lehetek itt, mert elmúltam 18, csak megengedték, hogy itt lakjak. Ez is kiborít, meg hogy mindenből kihagynak.

Cigit is le kéne tennem. De az még egyelőre nincs a céllistámon, mert még nem határoztam el magam. Már nagyon sok mindent összeírtam a céllistámra. Most egyelőre elég lesz a névváltoztatás. Anyu örül neki. Nem tudtam elfogadni önmagam, és így megmásítottam magam. Befestem a hajam, de már kopik le, nem ártana… Nem bírtam elviselni, ahogy kinézek, változást akartam. Ez a gyerek dolog is erről szólt, hogy én gyereket szüljek, hogy változzon valami. Éreztem, hogy ez így nem megy, változni kell. De nem tudtam, mitévő legyek. Amikor kiderült, hogy nem vagyok terhes, nagyon csalódott voltam. Úgy éreztem, hogy nekem még ez sem megy. Hogy ennyire béna vagyok, hogy még teherbe esni sem tudok. Ennyire hülye vagyok. Ennyire képtelen vagyok. Én egyelőre még ki sem alakultam, nem szeretnék előre tervezgetni, eldönteni, hogy mi lesz ezzel a fiúval. Nem akarom, nehogy pofára essek. Jó, mondjuk egyértelműen nem egy laza a mi kapcsolatunk. Tehát itt már vannak érzelmek is. Azt hittem, hogy terhes vagyok tőle. Meg is tartottam volna. Egy gyerek szeretni fog, és el fog fogadni engem feltétel nélkül. Úgy, ahogy vagyok. Meg szerettem volna tényleg, ha valaki szeret. És én is szerethetek valakit. A gyermekemnek annyi szeretetet adhattam volna, amennyit nem szégyellek. Anyu segített volna. Én iskolába jártam volna, ő nevelte volna

a gyereket. Otthon maradt volna a gyerekkel gyesen vagy gyeden, és én dolgoztam volna. Félnék az anyaságtól, félnék, hogy nem lennék jó anya, vagy túlságosan félteném a gyereket, tehát vagy a sok szeretetemmel ölném meg a gyereket, vagy nem tudnám eléggé szeretni. Én ettől félek, hogy szélsőséges. Tehát mindenféleképpen rossz anya lennék. De elhozná azt a változást, ami helyre billentené az életem. Az anyaotthonban külön szobát kaptam volna. Szó volt erről kétszer is. Amikor először azt mondtam, ha terhes vagyok, nem akarom megtartani. De az anyaotthonban azt mondták, hogy ezt meg kell beszélni. Nem voltak velem túl barátságosak. Egy nővérrel, apácával kell majd beszélnem, mielőtt döntök. Mikor másodjára mondtam, hogy megtartanám, akkor mondták, hogy jól van. Lehet, hogy már nem hittek nekem. De én tényleg terhességi tüneteket produkáltam. De azt mondták, hogy a petefészek-gyulladás is okozhat ilyen tüneteket. Most már tényleg ideje lenne orvoshoz elmenni. Soha nem voltam még nőgyógyásznál. Most már 21 évesen ideje lenne.

Én a családot úgy képzelem el, hogy mindenki dolgozik. Vagy tanul. Tanul vagy dolgozik. De igazából azt várnám el, hogy legyen egy nagy albérletünk, nekem külön szobám, amiért én többet is fizetnék, mint a fiúk. De a fiúk is dolgozzanak. Fizessenek. Adjanak le valamennyit anyunak. Anyu is dolgozzon, csinálja a maga kis mittudoménmijét. Tehát, hogy mindenki együtt lenne egy nagy albérletben, és mindenki dolgozna. És együtt laknánk, de mégis mindenki élné a külön kis életecskéjét. Vagy legalábbis, ha külön-külön költöznénk, külön lennénk, akkor is mindig összejárkálnánk. Most már nincs az az összetartó erő. A Renátó is ki van bukva, hogy a család szanaszét. Mert ő mindig jön az anyaotthonba hétvégeken az intézetből. A fiúk börtönben, neki sem könnyű. A Renátó abbahagyta már a füvezést, ő benn az intézetből szerezte az egyik gyerektől a füvet. Szobatársa volt, együtt elszívogatták. Tehát, én ezt tervezem, ha a barátommal úgy alakul a dolog, hogy komollyá válik, tehát összeköltözöm vele, és külön leszek, én a szüleimhez mindig vissza fogok járni. Vagyis anyámhoz. Hétvégenként tuti, hogy abból állna a hétvégém, hogy na, akkor megyünk át, és akkor sütögetés lenne hétvégenként, együtt sütögetünk anyuval, beszélgetünk, mittudomén, és a barátom addig a testvéreimmel lenne el, én meg addig anyuval sütögetnék. Szóval én így tervezem el.

Mik a terveim? Igazándiból én nyelveket szeretek nagyon tanulni. És én ebben is dolgoznék. Azt mondják, ha megtanulsz itt jól, ha kimész, újra meg kell tanulnod. Még azt sem tudom, hogy itthon hogy fogok boldogulni, nemhogy egy idegen országban. Tehát mit fogok én csinálni? Ettől még félek nagyon. Kilátástalannak látom. Régen az volt a vágyam, hogy pszichológus leszek. De ebbe már bele sem merek fogni, mert rengeteget

kell tanulnom hozzá. Rengeteget! Nincs időm, nem tudnám finanszírozni magam. Úgy, hogy albérletet is fenntartsak, anyámékat is támogassam, közben a tanulmányomat is fizessem. Ja, és akkor még egyek is valamiből. Ez nem menne. Nem tudok annyi pénzt keresni suli mellett. Pedig engem nagyon érdekel a pszichológia. Ez egy kapu, ami kinyit a világra, és nekem nagyon tetszik.

Renátó *2011. október 1. szombat*

Mivel én itt vagyok az Eszében, nem tudtam közbeszólni semmit. S így utána mentek hogy is mondjam, anyaotthonba, és hogy is mondjam, úgy vettük föl a kapcsolatot, hogy interneten. Most egy kábé három hónapja ott vannak az anyaotthonban, és így. Lényegében ennyi. Így tömören fogalmazva. Abban a hónapban nem láttam semelyik testvéremet se, csak a sógoromékat. A sógoromékhoz akármikor mehetek, csak szóljak, mikor, hogy otthon legyenek. Tudják, hogy nem mindig megyek be az Eszébe, és akkor van hol aludni. Mondják, hogy nem mindig örülnek neki, de örülnek, hogy odamegyek a szabadidőmben. Ahogy tudok, megyek hozzájuk. S ebből látszik, hogy szeretem a családomat. Anyuékhoz is járok az anyaotthonba, de csak heti háromszor lehet menni. Kedd, szombat, vasárnap. Az anyaotthonban nem engedik, hogy ott aludjak. A szobába'. Igazándiból úgy engedik, hogy csak a dohányzóhoz. Ott lehet fogadni a vendégeket. Hiányoznak a családtagok. Ahogy tudok, megyek hozzájuk. Hétvégén, minden hétvégén.

Igazándiból már szét van szóródva az egész család. Én vagyok az egyetlen, aki találkozik mindenkivel. Úgymond akivel tud. Amikor elmegyek anyukámhoz az anyaotthonba, akkor beszélgetünk meg cigizgetünk, oszt ennyi az egész. Elmesélgetünk egymásnak, hogy mi történt, meg mi nem. Lényegében ennyi. Lényegében annak örülünk, hogy látjuk egymást. S így. Néha többet ér a szónál, hogy látjuk egymást. Elég szép helyen is vannak. Apámhoz, amikor tudok, izé, megyek be hozzá a kórházba.

„VÁRTUNK RÁ… SEMMI”

Gyuszi *2011. október 4. kedd, addiktológia*

Még itt vagyok az addiktológián. Teljesen jól vagyok, jól mennek a dolgok. Jövő héten, szerdán ki kell jönnöm, remélem, addig megérkezik a pénzem is. Felhívtak a Magyar Államtól, hogy egy-másfél hét múlva meg lesz a pénz, átutalják a bankszámlára.

Elmegyek dolgozni öregek otthonába, szociális otthonba. Most olyat keresek, ami vegyes. El kellene végeznem a műtőssegédit, mert erre áll a világ. Enni, inni, költekezni is fognak az emberek, és betegek is lesznek. Megnéztem a műtőssegédit, keresnek a kórházak, szakvizsgával. OKJ-s tanfolyam, 45 ezer, ezt elvégzem. Nekem nagy motivációim, terveim vannak, véghez fogom vinni. Én 2014-ben újra indulok a választásokon. Sokat veszítettem, nekem van mit visszacsinálni. Itt a fedezete mindennek a munka. Lesz egy kis alaptőkém, ami előny most. Lesz egy albérletem, veszek egy laptopot, veszek és adok el használt telefont az interneten keresztül. Megveszek 10-ért egy telefont, eladom 12-ért az interneten. Házhoz jönnek majd a telefonért. Ha egy nap csak ötöt eladok, az havi háromszázezer. Szilvi bankban dolgozott, mondtam, végezze el a bankpénztárosit. Jól beszél angolul és németül, neki meg ezt a pályát nyomtam be.

Volt bent Lilla is a gyerekekkel, Rékával, Ábellel. Mondtam, hogy neki is segítek, csak ne bassza el a pénzt. Elkezdett egy számítógépes adminisztrátori és titkári feladatok ellátása OKJ-s tanfolyamot, neki is könnyebb lesz a helyzete. Neki is lerakok 300 ezer forintot, csak az a baj, hogy Lilla nem tudja beosztani a pénzt. Lilla gyenge, labilis, mondtam, hogy csinálja ő is úgy, hogy legyen életkedve.

Dóra is már fiatalon labilis, én úgy idősen lettem pánikbeteg. Kell segítenem a lányomon is, mindenkin. Siránkoznak a fiúk is, írják a leveleket a Lillának, hogy mire van szükségük. Csomaggal ellátni őket is, az a nehéz. Mindig kérnek valamit, hogy küldjünk nekik. Borzalmasan elbaszták. Azt sem tudom, hol tart az ügyük. A Renátót meg tudjuk állítani, remélem. Tanul, dolgozik, utógondozóba megy. Vele rendben lesz.

Lilla *2011. október 6. csütörtök, anyaotthon*

Elkezdtem a sulit, szoftverüzemeltető, a TÁMOP-program keretében a korom miatt érettségivel nem fogok tudni elhelyezkedni, de ha majomsegg-simogató kell, annak is elmegyek. Weblapkészítést tanulunk, és 100 000 forintot is lehet keresni vele. A munkanélkülin keresztül kapok 50 ezret meg bérletet. Napi négy óra, így tudom hozni-vinni a gyerekeket. Értem, átnézem, gyakorolni kell. November közepén lesz a vizsga. Nagyon jó a tanár bioszból, történelemből, szuper az a pasi. Márciusban lesz a nagy OKJ-s vizsga. Három modulból áll, az utolsó, a nagy, az olyan, mint az érettségi.

Gyuszi jövő héten megkapja a pénzt, de félek, hogy elissza. Szilvivel fog összeköltözni. Most jó a gyerekekkel a kapcsolata, Ábel megbarátkozott vele, csak nem szeretném, ha csalódna, mert eddig nem ismerte, nem volt miről lemondani. Ma már nem mentem be a suliba, mert a Dórát kellene látogatni a kórházban, remélem, nem lesz belőle baj.

Dóra *2011. október 8. szombat, pszichiátria*

Már egy hete itt vagyok a pszichiátrián, Tündérhegyen. Nem megnevezett személyiségzavar, alkalmazkodási zavar, paranoid képzetek, enyhe agresszió. Több ember van bennem, vagy nem vagyok tisztában magammal. A Törökbálintot, ahogy apu elment, hogy utcára kerültem nem dolgoztam fel a dolgokat, felgyűlt az egész. Nyilván az eddigi életem hozta ki a sok stresszt. Szorongás, depresszió, paranoiás gondolatok. Általában három hónapot szoktak adni. Sokszor nagyon szépen beszélek, máskor bezárkózok, lehet, hogy négy hónapot is kapok. Gyógyszereket már az első naptól kapom, reggel-este.

Azért kerültem most be a kórházba, mert az anyaotthonban látták, hogy egyre mélyebbre süllyedek, egyre inkább magam alá esek, meg egyre inkább depressziósabb vagyok, egyre kevesebbet járok ki közösségbe, nem csinálok semmit, csak alszom. Meg volt egy öngyilkossági kísérletem. Elegem volt az egészből. Nem akartam tovább élni. Nem akartam már ezt az egészet, s inkább úgy döntöttem, hogy a vonat alá vetem magam. Csak aztán kijött a rendőrség. Úgyhogy nem volt időm. Persze nem bánom most már. Csak az a furcsa, hogy ez más volt, mint a gyógyszerezéseim. Sokszor vettem be gyógyszert úgy, hogy meghaljak, de az teljesen más volt. Akkor mindig eszembe jutott valaki. De most senki. Nem érdekelt, hogy kivel mi lesz. Hogy ki mit fog mondani. Hogy anyám szenvedni fog. Az égvilágon

semmi nem érdekelt, csak az, hogy én most meg akarom ölni magam és ennyi. És tudom, hogy megtettem volna. Lehet, hogy nem a második vonat alá ugrottam volna alá, hanem csak a harmadik alá, de aláugrottam volna. Aztán rám dudált a vonat, mert a síneken mászkáltam. Előtte voltam. Jött velem szembe, és akkor lesétáltam a sínekről. Majdnem elütött. Akkor még nem mertem ott maradni a sínen. Szép lassan jöttem, hogy most vagy elüt, vagy nem. Végül leléptem a sínről, így szemtől szembe nem lehet. El kellett volna fordulnom. Rám dudált, és ő hívta ki állítólag a rendőrséget. Belejátszott ebbe a barátom is. Hogy szétmentünk. Végre volt valaki, aki törődött velem. És azt a kapcsolatot is tönkreteszem. Mert én tettem tönkre. Mert éreztem, hogy ez nagyon jó. Milyen furcsa, hogy valami jó is. Ez nem normális. Nekem nem lehet jó. Bármi jó volt, vagy jól éreztem magam, azon igyekeztem tudattalanul is, hogy tönkretegyem.

Anyu nem kísért be, azt sem tudják, hogy élek, halok. Nem érdekli, hogy mi van velem. Csütörtök óta itt ülök, és várom, hogy jöjjön! Azt mondta, hívni fog, de fel sem hív. Nem tudom, mire véljem. Örül, hogy megszabadult tőlem? Mindig mástól kell cigit kérnem, mert anyu nem adott cigit, vécépapír sincs, semmi. Azt mondta, ha nem tud bekísérni, akkor is legkésőbb kedden bejön. Ezt is csak mondta. Kedden állítólag megjön a pénze, akkor tud venni cigit. Sokszor szeret ígérni valamit, aztán nem tartja be, de hiszek neki, mert az anyukám. Aztán jön a koppanás, a pofára esés, hogy megint átvert. Úgy volt, hogy elkísérnek, vagy anyu, vagy valamelyik nővér. Beteg voltam, lázas voltam, egyedül cipeltem a nehéz táskát. Volt egy kiborulásom, hogy senki nem hív, nem látogat, szétdobáltam a cuccaim, hogy elmegyek, hogy megölöm magam, adtak gyógyszert, lehiggadtam.

Gyuszi *2011. október 15. szombat, Budafoki úti szálló*

Szállón vagyok, melósoknak van fenntartva, négyágyas szobák, gardrób-szekrény, fűtés, polcok. Budafokon. Naponta 1500 forint, ha előre fizetsz, engedményt kapunk, akkor csak ezerkétszáz forint. Ezt a napot még ki tudtam fizetni, holnapra maradt nyolcszáz forint. Szilvitől kértem ezt is. Vasárnap valószínűleg az öcsémnél alszok. Hétfőn kapom meg a pénzt, addig meg jó lesz. A héten nekiállunk nézni a lakást. A VIII., IX., X. kerületekben. Negyven plusz rezsinél többet nem szánok rá. Kicsi legyen a fogyasztása. Elég nekünk, kettőnknek ennyi.

Az öregek gondozását én találtam ki. Elkészítettem magamnak egy tervet, először a szociális intézményeket fogom végigjárni. De most már

papírt kérnek mindenhol a végzettségről. A tervekhez tartom magam, a napomat meg kell tervezni, mert elszállnak a gondolataim. Az agy ne kezdjen el azon dolgozni, hogy mi lesz, hogy lesz. Ha terv szerint haladsz, az olyan, mint, amikor vásárolni mész. Célirányosan. Csak azt veszem meg, amit akarok, és nem azt, amit látok. Nem esek kísértésbe. Meg kell érteni ezt.

Dóra *2011. október 17. hétfő, pszichiátria*

Gyógyszereket adnak, azt nem tudom kialudni, nem tudok időben felkelni. Kések a terápiáról, a gyógyszeradásról, nem veszem be a gyógyszert. Leszarom az egészet, direkt keresztbe teszek magamnak, elhúzok a gecibe. Hétvégén, Törökbálinton voltam a barátnőméknél, meg anyuéknál is. Az otthonban olyan hisztit csaptam, eldobáltam a gyógyszereim. Kiadták hétvégére a normális adagot. Többet vettem be, mert Törökbálinton nem vettem be, így dupla adagot szedtem be az anyaotthonban. Úgy bőgtem anyuéknál, mint egy csecsemő. Apu sem hív, nem tudom, jött-e pénze, mert akkor vesz nekem telefont. Így az ébresztőt sem tudom beállítani. Délután kimehetnék, de nincs kihez. Nincsenek itt anyuék, és szükségem lenne rájuk. Addig is tartanám magam, de nagyon össze tudok törni. Erőt, hitet ad, hogy végig tudom csinálni. Ha apu nem hív, nem veszi meg a telefont, nem tudok holnap felkelni időben, nem megyek, nem veszem fel a gyógyszereimet, akkor azt mondták, hogy kicsapnak a kórházból.

Lilla *2011. október 19. szerda, anyaotthon*

Gyuszi megkapta a pénzt, kicsábította Dórát a Moszkva térre, de ő nem ment oda. Kicsábította fél négyre. Még józanon hívta fel, mert hallotta a Dóra a hangján. Ha részeg lett volna a Gyuszi, a Dóra el se indul. Felhívta a Dórát, hogy együtt mennek vásárolni, ez délután kettőkor volt, nem volt piás. Megkapta az egész egymillióhármat. Simán elvetethettem volna tőle az egészet, a gyerektartással évek óta tartozik, de csak háromszázezret kértem tőle. Megszavaztuk neki a bizalmat. Alkoholelvonón volt, kitisztult, józan lett, normális. Tényleg nem tudjuk, mi van. Valaminek történnie kellett.

Messzebbről dobta vissza a Gyuszi a Dórát, mint ahol eddig volt. Jól tudja, milyen állapotban van a Dóra, van benne egy élni akaró én és egy halni akaró én. Most nem akarja feladni, végig akarja csinálni. De az apja

nagyon megviselte. Gyuszi most gyakorlatilag odaadta neki a kést a kezébe, hogy vágja el a nyakát. Megint mi vagyunk azok, akin spórolni akar. Tegnap jött meg a pénze. Biztos vagyok benne, hogy a Szilvike gyerekei már az új laptopon játszanak. Megtiltom a láthatást, megemeltetem a gyerektartást. Innentől csak akkor keressen, ha felakasztotta magát. Beteg, hagyjon békén. Ne bántsa a gyerekeimet. Beperelem. A gyerekeimnek nincs cipője. Az Ábel is azt mondta, hogy apu megint hazudott, becsapott minket. Kristófot is odarendelte az apja. Dührohamot kapott. Azt ígérte, vesz neki üdítőt, cigit, csokit, együtt mennek vásárolni. Kristófot fél háromra hívta oda, ott fagyoskodott, mire odaért a Dóra.

Aggódunk érte, ha ma este nem jelentkezik, akkor a Szilvi lakására kiküldöm kerestetni a rendőrökkel. Ettől mindig megijed a Szilvi, mert fél az anyjától. Négy liter bort megiszik a Szilvi. Egyszer együtt aludtunk, odajött a Liget térre éjszaka, vitte magával a bort. A retiküljében viszi a bort. Táskatartozék. Mint normális nőnek a zsebkendő. Ő a borral van így. Ment a vécére, vitte magával a kétliteres bort. Fél, hogy kiszárad, amíg a klozetig elér. Hozzá van nőve a borosüveg. A hajléktalanszállón láttam alkoholistát, de ő mindenkin túltesz. A pészmékerét odaadná a borért. Hozzá van nőve a szájához az üveg. Ki sem veszi a szájából, menetet vágott bele.

Átképzési díjból, ami 48 ezer forint, veszek a gyerekeknek cipőt. A Nyugati aluljáróban, kint a kínain, a Lehel téren. Hál' isten, meg tudom adni a gyerekeknek, ami kell. Csak a laptopom haldoklik, nekem pedig ezen van a tananyag.

A Lotti most várja a harmadik gyerekét. Nem tudtam soha a lelkéhez közel kerülni. Ő nagyon zárkózott, nem mond el semmit. Most lehet, hogy megint elköltözött a Gézától. Ott is zűrök vannak.

SMS tőlem *2011. október 21. péntek*

Kedves Gyuszi, családod aggódik érted, engem kértek meg, hogy adjam át üzenetüket, ami így szól. Ha holnap délig nem jelentkezel, a rendőrségre bejelentik az eltűnésedet. Remélem nincs nagy baj, vigyázz magadra. Csengess meg, ha tudsz, visszahívlak. Minden jót, Ilona

Réka *2011. október 22. szombat, telefon*

Megyek a Hédihez. Az Örs vezéren találkozunk. Apuról vannak fejlemények, nagyon durva. Anyu majd elmondja. Ide jövünk be a Hédivel. Megbeszéljük, mi van apuval.

Lilla *2011. október 22. szombat, anyaotthon*

Akkor, amikor a Gyuszi eltűnt, és nem jelentkezett, beszéltem a sógornőmmel, az Erikával *(a Gazsi felesége)*, és ő mondta, hogy a Gyuszi útban van a Dórához. Hívogatták a sógornőmék a Gyuszit, de valami Oszkár vette föl, a Szilvinek valamilyen ivótársa. Tegnap is hívogatta a sógornőm, „Ki az a Gyuszi? Én olyat nem ismerek, ja de tegnap elment egy nővel.” Ez volt a válasz. Az Oszkáré. Átvette a telefont a Gazsi, és mondta, hogy bemegy a rendőrségre. Tegnap, pénteken én el is mentem a rendőrségre. A rendőrnő állítólag leellenőrizte a számot, és a Gyuszival beszélt. Látták kedden délután is, és a Szilvivel volt.

Itt lett volna a lehetőség, a Dóriék is elhitték, és most még sincs apja. Ebbe nagyon bele fog rokkanni a kislány. Minek szavazott neki bizalmat akkor. Eddig ivott, ebbe beletörődött, most megint csalódik. Folyton az apján agyal, már megint. Ha megölték a Gyuszit a pénzéért, nem mondhatom el neki, a temetésére se vihetem el majd, a pszichológust megkérdezem. De lehet, hogy folyamatosan itatják, úgy, hogy ő nem is akar inni. Lehet, hogy bezárták egy pincébe. Leütötték, otthagyták. Megnéztem a rendőrség honlapját, ott régebbi halottak vannak. Azt sem tudom, hol tűnt el, Törökbálinton, Pesten? A Szilvi gondolom, összekürtölte az alkoholista haverokat, lehet, hogy Szilvi sem él már. Őt sem tudjuk utolérni.

Én már milliomos lennék abból, amit a Gyuszi megígért, de ilyen még nem volt. Tudtam, hogy elissza, hogy beleverte a játékgépbe. De beszélni azért lehetett vele. Mindig mesélt valamit, hogy három napig feküdt az árokparton, vagy hogy agyvérzést kapott, és a saját szervezete meggyógyította, mert olyan erős, hogy öngyógyítást végez. Adott magáról életjelet. A Lotti nem tudom, hogy ő mit tud, mert nem beszéltem vele. Innentől kezdve mindig ott lesz kettőnk között, hogy ő kitett bennünket az utcára, és ő is elgondolkodott, hogy ez talán nem volt részéről egy szép dolog. Persze szívesen látnám az unokáimat, de majd csak akkor, ha ő hív.

Szilvi *(Gyuszi élettársa) 2011. október 22. szombat, telefon*

Gyuszi nincs most itt, a telefonját odaadta valakinek. Este nyolckor, akkor lesz itt. Lelki traumában szenved megint a Gyuszi.

Én külker ügyintéző szakon végeztem szakközépiskolában. Tizenhárom évig bankos voltam. Megszűnt az állásom, azóta nem találok munkát. A magánéletemről meg nem akarok beszélni.

Lilla *2011. október 23. vasárnap, anyaotthon*

Csak a jelenlegi élettárs köröztetheti, Szilvivel beszéltem. Az összes pénzt eljátékgépezte. Józanul játékgépezte el. Én pénzt szerettem volna látni, de jó lett volna apuci is a gyerekeknek! Ha felhív, olyan dolgokat fogok neki mondani, hogy higgye azt, hogy a Dóra meghalt, legyen neki lelkiismeret-furdalása. Akkor, ott a Moszkva téren, csak egy hajszálon múlott, hogy a Dóra kárt nem tett magában. Hogy mer élni, hogy lehet valaki ilyen szemét dög? Az lenne igazságos, ha most a villamos alá ugrana, és kaphatnám az árvaságit. Réka is azt mondja, hogy jobb lenne, ha meghalna, mert több pénzt kapnánk. Ő egy spermadonor, úgy kell felfogni. Megjelenik, hatalmas reményt ad, aztán újra nekem kell összekaparni a gyerekeket. Ígérget mindenkinek. Én is el tudom baszni a pénzt, de nem úgy, hogy bedobálom a gépbe. Vehetnék 100 000 forintos laptopot, nem kell két-háromszázezerért. Leülök és átgondolom. Amikor odakerült a pénz, azt mondta, jut ebbe a gépbe is, nem jutott eszébe, hogy kinek mit ígért. Renátó is vagdossa magát, a csaj, Edina a barátnője, olyan állapotba hozza, hogy ma nem mert bemenni a Novotelbe, mert ott nagy kések vannak. Olyan még nem volt, hogy nekem ne lett volna problémám.

Kristóf *2011. október 23.*

Én számítottam erre, nem mondom, hogy nem csalódtam, de fennállt ennek a lehetősége. Abban akart segíteni, hogy nekünk a párommal, a Bettivel, meg a kisgyerekkel legyen egy helyünk, és akkor ő ebben támogat. Pénzt nem ígért, csak azt, hogy segít. Két-három hónapra elrendezi az anyagiakat. Annyira állította, meg annyira biztos volt a dolgában, hogy már kezdtem én is elhinni… vagy megbarátkozni a gondolattal. Még aznap is hívott engem, hogy akkor találkozzunk a Moszkva téren. Aztán a Dórival ott vártunk rá… semmi.

Telefonon beszéltünk, azt mondta, találkozzunk fél 4-kor a Moszkván, ott lesz a Dóri is, és akkor odajön. De én már éreztem a hangján, hogy mintha nem örülne. Valaminek. Tehát nem volt… nem is tudom. Mintha rosszul érezte volna magát. Furcsa volt, megtört. Ezt éreztem. Azt mondta, ha megkapja a pénzt, felhív. És felhívott. Kísértésbe esett, hogy ennyi pénzről van szó, vagy rossz társaságba keveredett? Nem tudom. Állítólag kiderült, hogy eljátékgépezte. Betett biztos olyan 10 ezret, 20 ezret, s akkor újra, megint-megint. Arra is gondoltam, hogy esetleg direkt mondja, hogy akkor nem ad senkinek, és akkor ezt mondja, hogy most vége lett a pénzének, és akkor mindenki leszáll róla. Az is felmerült bennem… vagy az, hogy eljátszotta, elitta, elvesztette.

Lilla *2011. október 24. hétfő*

Ő most ivott… és így nem fogja sokáig húzni… Ilyen életkörülmények között. Nyilván addiktológiára egyhamar nem fogják bevenni. Szerintem ő most fel is adta. Ő is tudja, hogy itt van vége. Az ismerős most már, hogy „jaj nem merek a szemetekbe nézni…”. Volt ilyen valóban, s akkor felhívott, hogy nem jön, mert nem mer a szemünkbe nézni. De legalább addig hívott. Most már azt sem. Ez egy tragédia. S nem az, hogy eljátszotta a pénzt, mert azt úgy fogtuk fel, majd ha elköltöttük, meg használjuk azt, amit vettünk belőle, akkor majd a miénk. Hanem az a tragédia, hogy a lányát… a pszichiátriáról. Nagyon jól tudta józanul, felfogta, megértette, hogy négy hete szedték le a sínekről. Tudta, hogy milyen állapotban van a kislány. Lehet, hogy beteg. de nem tudom elképzelni. Nem tudom elfogadni. Akkor is, akármilyen beteg vagyok, hogy a lányomat… Elindult, s ott volt a Moszkva téren már délben. Ott találkozott volna 15:30-kor a Dórával. A Moszkva téren volt végig. Ott volt nyilván játékgép. Azt mondta a sógornőm, hogy őket már onnan hívta délben is, meg délután is. Annyit mondott, hogy elszalad, amíg a Dóra odaér, elszalad valamit enni.

A Szilvi bűne. Ha nekem valaki volna, aki kijön egy elvonókúráról… Tegyük föl, mégis valamilyen módon összejönnénk… Nem dobnám el, volna annyi múltunk, hogy végigcsinálom vele. Rendben, végigcsinálta az addiktológiát, végigcsinálta a két hónapos kúrát. Akkor nem az az első, hogy beviszem egy olyan helyre, ahol játékgép van. Nem viszem kocsmába. Nem iszok előtte. Ha nekem is gondom van az alkohollal, akkor bevonulok vele. Szilvi is nem annyira, de éppen úgy sáros. Gondolom, hogy Szilvi már olyan szintre leitta magát, hogy ezt így nem tudja végig-

gondolni, hogy nem kéne odavinni, mert ott játékgép van. Én biztos voltam benne, ha Gyuszi megállja… S ez, hogy kapott 1,3 milliót… Ami nem sok, ahhoz, hogy elindíts egy új életet. Nagyon kevés, és borzasztóan oda kellene rá figyelni, hogy hogyan osztja be, meg kinek mennyit ad. De ha sikerül a Gyuszinak ezt a tervet végigcsinálni, akkor ebből a Szilvi lemarad. S ő ettől rettenetesen félt. Ettől a változástól. Én még mondtam is neki, hogy nem hisszük, hogy jó hatással van rád a Szilvi. És kérdeztem is, hogy a terveid közé, hogyan tudod beilleszteni?! A mindennapi normális életedbe, hogy hazamész… Hogy fogod tudni elviselni? Ezt végiggondoltad? Mondta, hogy őt nem érdekli a Szilvi, ezzel nem fogja visszarángatni őt az ivászatba. Ő akkor elküldi a Szilvit, vagy lemorzsolódik. Ez volt neki az utolsó szalmaszál. Amibe nem tudott belekapaszkodni. Nem érdekel, nem akarok hozzámenni, nem akarom, hogy ide jöjjön, nem akarok róla tudni.

Dóra *2011. november 28. hétfő, pszichiátria*

Én is belegondoltam, hogy kijövök a kórházból, el kellene kezdenem az önálló életemet. Akkor én is elválok a családtól, és akkor végleg szétesik. Akkor már tényleg csak anyu meg a két kicsi marad együtt. Ezért én anyuval tervezem a jövőmet egyelőre. Gyógyulnom kell, és utána mehetek dolgozni, tehát nem is engedik most, hogy tanuljak vagy dolgozzak. Mert megértik, hogy gyógyszerfüggő vagyok, és nekem kell a gyógyszer, csak én így ne mutatkozzak az anyaotthonban a gyerekek előtt. Hát nekem rosszulesett, amikor ezt mondták. Ettem kint, és jött be anyu, és mondja, hogy jaj, Dórika siessél az evéssel, menjél be a szobába. Mondom, mert? Mi a baj azzal, hogy kinn vagyok? És mondja, hogy semmi, csak az Emese *(anyaotthon igazgatónője),* hogy nem jó, hogy a gyerekek azt látják, hogy gyógyszeres vagyok. Mondom, jó. Akkor a faszom. Már enni se jövök ki a szobából. Jó, normálisak, rendesek, még hajlandóak fizetni is egy terapeutának, csak hogy meggyógyuljak, meg a gyógyszert lerakjam, de ez nem esett nekem valami jól.

Anyu vesz meg mindent, már amit tud. De nagyon nehéz. A legolcsóbb mindenből, abból is csak kevés, tehát spórolni mindennel. Még így sem megy. Mindjárt itt a karácsony, és a fejébe vette, hogy mindannyiunknak vesz ajándékot. Mondom anyu, és mégis miből? De ő a fejébe vette, hogy karácsonyunk akkor is lesz. Mert olyan régen volt már, hogy karácsonyi ajándékot kaptunk. 14 éves koromban volt, hogy utoljára a szüleimtől ajándékot kaptam. Mástól kaptam. Most az anyaotthonban nem lesz túl

családias. A régi karácsonyok nagyon jók voltak. Kézzel tapintható volt a levegő. Az izgatottság, a szeretet. Lehetett megfogni a levegőben a szeretetet, annyi volt. A bőrödön érezted. Sütiket sütött anyu, bejglit, mindenféle krémes, habos sütit. Nekünk, lányoknak ruhát, meg játékokat. Kilencéves korom előtt még megengedhettük magunknak, hogy bármit megvegyenek. Akkor még rengeteg ajándékot kaptunk. És nagyon jó volt. Mindig teli volt csokival, szaloncukorral a fa. Olyanokat vett meg, amiket szeretünk. Nem az a pár szem mogyoró, mandarin meg tejmassza. Jók voltak, érezni lehetett az összetartást, a családi hangulatot. Törökbálinton ez már nem ment. Még egyszer-kétszer volt ajándékozás, de már nem volt a régi. Azért karácsonyfa mindig volt, vettünk műkarácsonyfát, 1-2000 forintért. A rendeset nem is szerettük, mert mindig beleültünk a lehullott tűbe. Meg hát az olcsóbb is. De legalább mindenki együtt volt. Kislánykoromban segítettem anyunak, de amikor nagyobbak lettünk, már nem sütögetett annyira. Amikor Törökbálintra kerültünk, akkor már kimaradtak ezek. Volt karácsonyfa, meg apu is ott volt, de már nem volt meg az a nagy szeretet. Mi mindig egy csapat voltunk, hét gyerek együtt mászkált, heten, mint a gonoszak. Vagy hét kis törpe, ugye Ábellel már nyolcan. Nagyon egybe voltunk, meg összetartóak voltunk. Persze sosem volt felhőtlen az élet, csak én még kicsi voltam, hogy lássam a problémákat. Tehát apu folyamatosan csalta anyut. Anyu meg elnézte neki, mert a gyerekei apja. Ennyi. Megszokta, megszokta, hogy apu ilyen.

Egyelőre most csak apróságokra gondolok még, kisebb vagy nagyobb apróságokra, mint hogy névmegváltoztatás. Ezen nagyon gondolkodom. Utálom a nevemet. Nem akarom. Meg akarok már szabadulni ettől a névtől. Mert ez is apámhoz köt. És én nem akarom elismerni apámat, mert nem vagyok büszke rá. Mert még én is erősebb vagyok nála. 19 éves koromban gondolkodtam ezen, hogy megváltoztassam a nevemet. Cziger Bella Alma. Erre akarom megváltoztatni. A Dóra nevet is utálom, azt is meg akarom változtatni. Ha megváltoztatom a nevem, jobb lesz, kicsit megnyugszom. Eldobom a Balog nevet, mert apám miatt is utálom, meg rengeteget csúfoltak vele. Ha lebalogoznak, igencsak felforr a vérem. Képes vagyok emiatt ölni is. A dédimnek Cziger Ilona volt a neve. A dédi még lányfejjel lett szülve, de grófnő a dédi. Pozsonyban nevelkedett, leányotthonban tanították, ő még grófkisasszonyként született. Onnan maradt meg ez a név, hogy Cziger.

Gyuszi *2011. december 1. csütörtök, kórház*

(hangja megtört) Elég rosszul vagyok itt, a Szent János Kórházban, most már két hete. Pszichológiailag kimerültem. Immunbiológiai rendszerem felbomlott, és összecsukódtam.

Fölvettem a pénzt, bevettem a gyógyszereimet, valamiből többet vettem be. Felvettem a pénzem, egy alapítványhoz mentem, onnantól kezdve követtek. Úgy volt, hogy találkozom a Dórával is, de már sötétedés volt, amikor kijöttem. Lakásügyben mentem oda. Utána bementem egy helyiségbe, ott látták, hogy mivel fizetek, akik leütöttek, azok már látták, tudták, követtek. Majdnem meg is öltek. Tarkón találtak. Úgy ütöttek le, hogy se kép, se hang. Nem emlékszem semmire. A Boráros téren találtak meg. Még jó, hogy a személyi igazolványt nálam hagyták. Meg is fagyhattam volna. Úgy találtak meg. Meg is ölhettek volna. Már öt-, kétezer forintért is megölik, kirabolják az embert.

Kész, padlón vagyok, nagyon nehéz, de innen is fel kell állni.

„MOST AKKOR BELECSAPUNK”

Dóra *2012. március 28.*

21 éves voltam már. Volt egy előző kapcsolatom, a Viktor. Abból már nagyon szerettem volna menekülni. Két-három havonta szakított velem. És az egyik ilyen szakítás alatt volt a szülinapom. És hát van egy gyerekkori barátom, a Frici, aki meleg, és sok meleget ismer.

Közeledett a születésnapom, és nagyon szerettem volna egyszer életemben, úgy tényleg megünnepelni. Hogy akkor SZÜLINAP! És akkor ünneplünk. Meg hát, ahogy a fiatalok ünneplik. Ez nekem nem nagyon járt ki, nem volt kamaszkorom sem, és akkor gondoltam, most akkor belecsapunk, és most lesz szülinapozás. Igazából ezt minden évben terveztük a Fricivel, mert ő 25-én született, én meg 21-én, aztán soha nem lett belőle semmi. De ennél erősködtem, hogy legyen, legyen, legyen!

Aztán időközben felvitt a Zolikához, megismertetett vele, majd kiderült, hogy ismerjük egymást, mert már találkoztam négy-öt évvel ezelőtt. Nagyon tetszett a háza, és jól be is rendezte. Jó érzéke volt a lakberendezéshez. Ez egy egyszobás kis lakás, van egy fürdőszoba meg egy szoba. Meg egy picike kis bejáró. A Zolika is meleg, de a testvéreim, a Márkóék is jártak hozzá régebben. Őket is a Frici vitte fel, vezette be őket nem a meleg világba, csak az ismeretségbe. Szegények voltak, ezek a srácok meg bármire képesek voltak, hogy megszerezzék maguknak a Zsombit meg a Márkót. Nekik meg imponált, hogy ezt-azt vesznek. Én nem tudom, de szerintem történtek azért dolgok, legalábbis a Márkó szintjén, de ő ezt soha nem fogja bevallani. De ő csinált is dolgokat, hogy cserébe kapjon is valamit. Én is láttam szememmel dolgokat, szóval nem nagyon ódzkodott akkor még a férfitesttől, hogy férfival létesítsen szexuális, illetve fizikai kapcsolatot. A Zsombor tagadja, de szerintem nála is volt, na mindegy. A lényeg, hogy a Frici elkezdett érdeklődni a melegek iránt, és ha elkezded, akkor megismerkedsz az egész meleg világgal. Embereken keresztül jutottak el a Zolikához. És akkor elvitt egyszer engem is oda a Frici. Mert akkor még nem volt fiúval, és könyörgött, hogy menjek el vele. De ő nem volt szegény, ő nem volt rászorulva, hogy lehúzzon embereket. Na ő az, akire ránézel, és rögtön látod, hogy meleg. Szóval így jutottunk el a Zolikához, aki teljesen jól szituált, kommunikatív, beszélgettünk. Minden rendben

volt vele. Aztán amikor később tényleg megismertem, akkor már egészen más oldalát mutatta. Hát, amikor előjön a szex, akkor előjön az állat. Gazdag üzletember, sok mindene van, meg volt. Volt fodrászata, ékszerboltja, mindene volt. Most azért nincs, mert eladta. Nem azért, mert rászorult a pénzre, hanem mert már nem akart foglalkozni velük. Ettől kezdve a szexnek szentelte az életét. Félig-meddig tud már a családja erről, de tiltják. Nem engedik, hogy fiúkkal is. A Zolika amúgy nagyon diplomatikus.

És akkor felmentünk, elkezdtünk iszogatni, és egyszer csak valaki csöngetett. És a Zolika az illetőnek mondta, hogy várjál, megbeszéli velem. Mert az én szülinapom van, s ha engem zavar, akkor elküldi. Mondtam, persze, jöhet, attól én még táncolok, engem nem zavar. Annyit iszok, hogy nem zavar már az idegen. Aztán feljött, és bemutatkozott. Sokáig rá sem néztem az arcára, csak így „hello, szia", nem érdekelt különösebben. Kitartóan ült mellettem, aztán nagyon élénk meg aktív lett, figyelt, nagyon érdeklődött irántam. Akkor még ruhában volt, elég sokáig nem vetkőzött le, akkor még játszotta a prolit. De amint lekerül a ruha, kijön a falusi paraszt. Elegáns, előkelő, de amint lekerül róla, páccs, a másik véglet. Amúgy vicces tényleg. Tanyasi. Bocsánat, de ezen csak röhögni tudok, egy tanyasi srác megjátssza a prolit.

Szóval, visszatérve, feljött, és érdeklődő volt, nagy szemei voltak, ki voltak nyílva, csillogtak, és kíváncsiak voltak nagyon rám. Aztán beszédbe elegyedtem vele. De én úgy voltam vele, mint minden férfival. Nálam nincs olyan, hogy ránézek valakire, és vonzó lesz. Azt meg tudom állapítani, hogy szép az arca, vagy nem. De ennyi. Ettől még nem vonz. Mondjuk, egy izmos csávóra ránézek, óóó, szépen ki van dolgozva a teste, de nem vonz. Sőt. A szép arc, a szép test, ha valami nagyon kreált, tökéletes, az engem nem tud vonzani. egyáltalán nem. Szóval, sokat beszélgettünk, én közben iszogattam, énekeltem, táncoltam, majd elkezdtem lengén lenni, miután láttam, hogy a két fiú is bátorkodott vetkőzni, én is úgy voltam vele, hogy nem érdekel, ez az első igazi szülinapom, bulizni fogok, jól fogom érezni magam, és ha én meztelenül akarok rohangálni a lakásban, akkor megtehetem, mert ez a szülinapom. Az elején még nem voltam teljesen meztelen, egy kis bugyikában voltam, kis melltartóban. És akkor táncolgattam meg énekeltem. Szánalom, de mindegy. Mentségem, fiatalok vagyunk, ki mikor tudja kiélni a kamaszkorát. Én még most élem. Ő is meztelen volt, totálisan meztelen. Nem tudom mikor, vagy hogy. Ahogy táncoltam, odajött hozzám, simogatott, nem hagyott békén. Nyúlkált, simogatott, táncolt. Tényleg felfordult most a gyomrom, így utólag. Szóval, jön oda… Istenem… A faszom ki van a férfiaktól. Igen, eléggé idegesítő volt, de eldöntöttem, hogy nem érdekel. Ez a nap csak

rólam szól, és senki nem fogja elbaszni a kedvemet. Amit máskor nem tennék meg, hogy meztelenre vetkőzöm, most azt is megtehetem. A lényeg, hogy nem jött be a srác, különösebben nem érdekelt. Megvolt egy első benyomásom róla, amikor mosolygósan, kisfiúsan, szőkén, ragyogó arccal beszélt nekem, kérdezgetett, volt egy olyan benyomásom, hogy na, ez tuti, hogy ütött már meg nőt. Aztán ezt elhessegettem. Az éjszaka folyamán, ahogy ment előrefele, lúzernak gondoltam. Őszinte legyek? Egy apa, egy lúzer, nem kap már nőt. Próbálok szépen fogalmazni. Egy ilyen korú, egyedülálló férfi, ráadásul gyerekkel, már örülnek, ha egy nő rájuk mosolyog, mint egy ilyen kis fiatal, szép arcú lány, mint én. Mondhatom magamról, hogy az voltam. Aztán próbálkozott, és ott, a gyerekkori barátom mellett közvetlenül, az ágyban dugott meg. Hát, szerintem ebben semmi romantika nincs. Ez megtörtént, én meg meglepődtem magamon. Tágítottam a tereimet, meztelenül táncoltam. A legjobb barátom mellett dugtam, mások előtt dugtam, idegen férfival dugtam. Igen, ez érdekes volt. Nyilván a kíváncsiság is hajtott, hogy mire vagyok képes.

Aztán reggel, amikor felkeltem, ő már nem volt ott. A párnán hagyott egy cigisdobozt, pár szál cigivel, és volt még benne egy telefonszám. Nem is tudom, furcsa volt felkelni, hogy egy számot hagy egy egyéjszakás kaland után. Persze nekem sok egyéjszakás volt, de mindig nekem kellett azt mondani szerencsére, hogy figyelj, ez csak egy éjszaka volt. Más lett volna, ha a pasi mondja ugyanezt. Az kellemetlen lett volna. Aztán nem hívtam, miért is hívtam volna? Ha tetszett volna, sem hívom, mert nő vagyok. Aztán eltelt már egy hónap, amikor felmentem Zolikához, és mondta, hogy már nagyon keres a Lokni. Mert Lokninak hívják, mert hosszú göndör szőke haja van. Amúgy Lajos a neve. Aztán a Frici megadta neki a számomat, és egyszer csak felhívott.

Akkoriban én nagyon szingli voltam, csak haverok, semmi pasi. Aztán felhívott, és kérte, hogy menjek fel a Zolikához. Ott már aztán jó volt, ott már nagyon elkezdődtek a dolgok. Szexeltünk nagyon sokat, nagyon sokáig mindenhol. A Zolika, ő is ott volt, és nézte. Néha odajött, közelebb, néha megérintett minket, de nem szállt még be akkor. Olyan szánalmasak vagyunk, kénytelenek vagyunk a szexszel beérni, ha valami kis törődést akarunk. Egy férfi hogy törődik a nővel? Csak szexen keresztül tud. Egy nő meg kénytelen minden szex alkalmat megfogni, hogy le ne maradjon esetleg egy kis szeretetről. Vagy egy kis törődésről.

Mi nők nem azért szexelünk, mert olyan jó. Egy bizonyos korig, mondjuk huszonévesen egy nő még nem is találja úgy meg magát. Még keresi a nőiességét, hogy mi az, hogy nő. Tehát, egy bizonyos korig legtöbb esetben egy nő belemegy a szexbe. Ott is ahol nem akarja, avval, akivel nem

akarja. Mert nem akarjuk megkapni azt, hogy jaj, frigid izék vagyunk, meg szarok vagyunk. Nem akarjuk, hogy utáljanak a férfiak. Nem akarjuk, hogy lenézzenek bennünket, hogy kiutáljanak, mert így barátaink sem lesznek. De ha meg baszunk, akkor meg kurvák vagyunk. Vagy a férfiak rokonszenvét vívjuk ki, vagy a nőkét. Na most ha dugsz, akkor a nők utálni fognak. Ha nem dugsz, a férfiak fognak utálni. Mondjuk én a nőkkel soha nem jöttem ki jól. Akármilyen jóban voltunk, soha nem bíztak meg bennem. Mindig megkaptam, hogy ellopom a pasijukat, pedig volt, hogy valamelyiket még nem is láttam. Úgyhogy, én a férfiak mellett döntöttem, ennyire egyszerű. Mert húszévesen veszítettem el a szüzességem, aztán el is kezdtem szépen bepótolni. Nagyon gyorsan bepótoltam. Van, aki tizennégy évesen kezdi el, és akkor van nyolc-tíz éve kipróbálni dolgokat, meg megszokni őket. Én gyorsan egy-két év alatt bepótoltam. Tömény volt.

A lényeg, hogy ott, akkor, a Zolikánál… mint a nyulak. Nem is tudom, hány nap volt. Mert csak azt lehetett érzékelni, hogy világos van, aztán sötét lesz, és megint kivilágosodik. Lehet, hogy három, lehet, hogy egy hétig is voltunk ott. Persze Zolika is ott volt mindig, ő ott lakik. Zolika csak nézett. Persze eleinte zavart, hogy ott van, de belementem. A Lajossal a második alkalom után elkezdődött valami érzelmi dolog is. Tehát, tudtam, hogy ez folytatódni fog. És ahogy a Zolika is megérezte, hogy mi így egymásra kattantunk, attól kezdve érezte, hogy elkezdheti kivenni a részét. És akkor ők elkezdték tágítani az én szexuális teremet. Próbálták levetkőztetni bennem az intimitást, a szégyenérzetet, a gátlásosságot. Én igazán nagyon szorgalmas kislány voltam, mindent megcsináltam, kipróbáltam mindent, mindent megtettem.

Nagyon nem volt ez így jó. És nagyon nem akartam. Főleg, hogy elkezdődött valami érzelmi dolog az egyik pasival. De avval mentegettem magamat, hogy addig nem ítélhetek semmiről, amíg nem próbáltam ki. De nem csak hármasban, mert egyre több ember jött fel, egyre több embert ismertem meg, és sokan rám cuppantak. Mert sokan közülük biszexek. Csak kell a szex, kell a szex. Tinikorban elkezdenek a fiúk egymással lenni. És amikor már betölti a negyvenet, és nincs csaj a láthatáron, akkor megint? Amiből indultak, az később folytatódik? Szóval előjönnek ezek a tinis dolgok, mert a szex az kell. Először egy-két alkalommal feljöttek, de engem nem ismertek korábban. Csak a Zolika mondta nekik eleinte sokszor, hogy van itt valaki. Tudom, hogy egy undorító dolog az egész, de mégis, a Zolika annyira megadta a módját. Nagyon ért hozzá a Zolika. Ahogy beszél, udvarol a nőnek. Mondja, hogy „szép testalkatod van, szép cicik". És ahogy a többieknek eladja, ahogy áradozik a nőről, a testedről,

te magadról. Csakhogy egy nő összetéveszti, hogy a teste nem a lelke. Igen, ezt mi nagyon gyakran úgy gondoljuk, ha már valaki áradozik rólunk, akkor a lelkünkről is szó van. De az tényleg jó volt, hogy a többieknek is mindig áradozott. Ilyen kis költő veszett el benne. Ódákat zengett a nőiességről. És te ott vagy, ott ülsz, és te testesíted meg ezt a női szerepet, nőiességet, te vagy a múzsa. Olyan érzése volt ott az embernek, mint a férfiak múzsája, Kleopátra lett volna. Ez egyértelmű, hogy mindenkire nézve hízelgő. És így ismerkedtem meg szépen lassan a férfiakkal, egyre többen, egyre gyakrabban járkáltak fel. Zolika egyre merészebb lett, meg igazándiból akkor már a párom, szerelmem miatt, én mindenbe belementem. Azt akartam mutatni, hogy én egy ilyen jó fej csajszi vagyok. Elkezdtem nagyon kötődni a Lajoshoz, és kötelességemnek éreztem, hogy megtegyem, amit kér. A szexben én mindent megtettem, mert tudtam, hogy egy férfit nem a hasán keresztül lehet megfogni. Főzöl egyet a férfinek, az is fontos, de a szex überel mindent. Ha te jól szopsz, akkor főzhetsz akármilyen szarul, az a férfi veled fog maradni.

Szép lassan elkezdtünk együtt élni a Lajossal. Összeköltöztünk. Az anyaotthonból el kellett jönnöm, utcára kerültem volna. Ő meg halál boldog volt, amikor beköltöztem. A plafonig ugrált örömében. A lényeg, hogy eközben is folyamatosan végig járkáltunk a Zolikához. Úgyhogy a szerelmünk kezdett kibontakozni egyre jobban, egyre magasabb lángon égett, aztán ugyebár nem beszéltünk, nem törődtünk egymással, csak jártunk Zolikához, ez a láng szépen ki is aludt. Illetve nálam nagyon sokáig tartott ez a szerelem, én most is azt mondom, hogy ő volt a nagy Ő nekem. Egyedül nála éreztem olyan dolgokat, amik kellenek egy kapcsolathoz. Amikor fölmentünk, Zolikánál basztuk át az egész napot vagy hetet megállás nélkül. Csak annyira álltunk le, mondjuk tíz perc, amíg ettünk, a három napból talán egyszer. Meg amíg töltünk magunknak egy kis izét, alkoholt, hogy merítkezzünk erővel újra. Meg hát voltak ott más dolgok is, amit már nem enni kell, hanem szívni. Amikor Lajosnál voltam az első hónapokban, tényleg semmi mást nem csináltunk, csak megállás nélkül szeretkeztünk. De az az igazi nagy betűs szeretkezés, ami filmekben, könyvekben van. Amikor már tényleg úgy érzed, hogy elájulsz, mert nem bírod tovább. Meg amikor egy érintése olyan, hogy most zavarba ejtő erről beszélni, de nagyon intim. Mikor egy hét után kezdtük észrevenni, hogy jé, van világ is körülöttünk? Ja, hát dolgozni kéne, mikor már egy hét eltelt. Akkor nagyon nehezen összeszedtük magunkat, mert a világ, az van, van családunk, nem csak ketten vagyunk. Szóval tényleg így kikapcsolódtunk. A lényeg az, hogy közben is járkáltunk fel folyamatosan a Zolikához. Tehát a mi kapcsolatunk ennyiről szólt. Aztán, amikor felmentünk csak az

a személytelen, tárgyilagos szex, amit én utálok, amiért én mindig gyűlöltem a szexet, és mindig el akartam kerülni, és amiért molesztáltak. Szóval Zolikánál volt a szex, amit megvetettem, és otthon volt a szeretkezés, a csókolgatás, ölelgetés. És én nő vagyok, szeretkezni szeretek.

A Zolikánál rajtam kívül még volt egy lány, aki akkor kezdett feljárkálni, amikor én is. De ezt a lányt nagyon bírtam, és ő is engem, mert örült annak, hogy van még egy lány rajta kívül.

Igazából nincs eleje, nincs vége ennek a dolognak. El kezdett folyni, mint a tenger. Csak zúdult, zúdult, aztán elapadt. Először a Lajossal lettünk egyre merészebbek, egyre nyíltabban szexeltünk Zolika jelenlétében, Frici jelenlétében, vagy esetleg mások jelenlétében. És ott ugyebár a fiúk csinálták maguknak a dolgokat, és közben tágították nekünk is a teret, hogy ne zavarjon bennünket szeretkezés közben, hogy mások is vannak ott. Lajos tanított meg igazándiból a szexre. Sok mindenben ő volt nekem az első. Először kialakult a mi páros vad szexünk Lajossal, aztán kialakult több csoport a lakásban, majd azok a csoportok elkezdtek szépen összeolvadni. És így lett az, hogy mindenki mindenkivel. Már azt sem tudom, hányan voltunk, tényleg. Sokszor, sokan dugtak meg. Én csak arra vágytam volna, hogy… *(elsírja magát)* Na mindegy. Én tökéletes barátnő voltam. Mindent megcsináltam. Otthon is próbáltam minél többször takarítani. Próbáltam minél többször főzni. Aztán vártam mindig a napokat, az alkalmakat, hétvégéket, hogy egy kis időt tölthessünk együtt, de mindig Zolika, Zolika. És annyiszor megbeszéltük utána, hogy többet nem megyünk fel, mert megöli a kapcsolatunkat, és ez nekem nem jó. Nem bírom. Aztán mégis mindig Zolikánál kötöttünk ki. Aztán, ha én meg akartam némi törődést, hogy a barátnőjével is törődjön kicsit, kénytelen voltam belemenni. Megtenni mindent, örömet okozni neki. Amúgy minden nő ilyen. Képes mártírkodni. Csak azért, hogy a szeretett férfit boldoggá tegye.

Volt olyan, amikor ez a lány is fönt volt, egyedüli lány, rajtam kívül. Volt, hogy csak az ő párja volt, ott, és mi lányok, kényeztetők. Aztán egy idő után odajött a Jani, odajött a Zolika, odajött a Lajos. Hogy ott már mit csináltak! Hát ott már mindenki mindenkivel. Én azt se tudtam, fel sem fogtam, hogy mi történik. Hát volt a Patrik, a Józsi, a Zolika, a Lajos, én meg az a lány, meg a párja. Hatan! Már azt se tudtam mi van. Hol ez dugta, hol az dugta, itt értek hozzám, ott értek hozzám. Én ezt csináltam, azt csináltam. Lajos szeretett vezetni. Mindig mondta, most így szopjad a faszát, meg úgy szopjad a faszát! Most mindkettőt szopjad! Gyere ide, Zolika! Na, szopjad le a Zolikát! Lajos csak akkor izgul, ha más faszát szopom. Ha mással is csinálom. Szerintem ő úgy érezte, hogy ő nem elég nekem. Sőt, mondta is. Szerintem önbizalomhiánnyal küzdött. Ő most

negyvenéves, és nem akarja, hogy fiatal lány létemre begyepesedjek. Szeretné, ha kiélném magamat.

A végén azért szakítottam vele, mert mondtam, hogy nem akarom. Nincs is jogom azt kérni tőled, hogy fejezd be a Zolikával, de ez így nekem nem megy. Vagy a Zolika, vagy én. Nem tudok úgy veled lenni, hogy ezek a zolikás dolgok mennek. Hogy legyen tökéletesen elég a mi kettőnk szeretkezése. Nem kellenek ilyen szarok bele. Eleinte megsértődött, hogy mertem szakítani vele, de istenem! Annyira kellett már ez. Nagyon szerettük egymást, tényleg. Ő az egyedüli férfi, akiben biztos vagyok, hogy szeretett. *(nagyon sír)*

Rengetegszer féltem. Nagyon szerettem, de nagyon agresszív volt. Nem mertem már anyuhoz sem menni panaszkodni, hogy megint meg akart ütni, vagy megint megtépett, mert féltem, szégyelltem magam. És sokszor kinn maradtam egész éjszaka az utcán, mert tudtam, ha anyuékhoz átmegyek, akkor anyu tudni fogja, hogy megint mi történt. Lajosnál meg nem maradhattam, mert nagy baj lett volna. Annyira ok nélkül! A legeslegelső eset, hogy ott volt a kisfia. És nem értettem, hogy mi a baja. Egyszer csak elkezdett üvöltözni, majd a hajamnál fogva kihúzott a konyhába, a gyerek meg a sarokban sírt, mert halálra rémült. Annyira nem érdemeltem én ezt. Nagyon nem. Tény, hogy a kapcsolatunk végén nagyon kikészültem, és nagyon kifordultam magamból. Egy nő soha nem érdemli meg ezt. Soha. *(még mindig sír)* Nagyon szerettem. Mindent megtettem neki. Az égvilágon mindent. A gyerek anyja meg egyre jobban uszította ellenem Lajost, aztán összejött a kis körük. Bármi családi izé volt, én csak azért mehettem, mert a gyerek nagyon szeretett. De mindig kívülálló voltam. *(sír)* Mindig azt néztem, hogy ők beszélgetnek, a Kamilla meg a Lajos, és pislognak ki rám, mint valami kívülállóra. Meg amikor meg akartam puszilni, mindig azt nézte, nézi-e a Kamilla. Egy undorító patkány nőszemély. Egy pénzéhes rohadék. Kurva. Gyűlöltem. Esküszöm, olyan elégtételt éreztem volna, ha tényleg összejött volna az a gyerek. Onnantól, magamat hagytam, de a gyerekemet nem hagytam volna. Igenis foglalkozott volna az én gyerekemmel is, és megkapta volna az én gyerekem is a pénzt és a törődést és a figyelmet. Én bármikor elcsábíthatnám a Lajost. Én voltam az igazi szerelme. Kamilla egy nagy szaros kis senki.

Én mindent a Lajossal tapasztaltam meg. Nem ő volt az első szexuális élményem, nem ő vette el e szüzességem, de ő nyitotta meg nekem az egész világot. A szexuális és a szerelmi, érzelmi oldalát is. A szerelem az fáj. Fájdalomból születik. Onnan tudod, hogy szeretsz valakit, ha nincs veled, hiányzik. Ha megcsal, fáj nagyon. Minden a szenvedésből születik. Nincs olyan csak, hogy jó. A Lajos meghatározó volt az életemben. Tanultam belőle jót is, tanultam belőle rosszat is. És ennél a kapcsolatnál veszítettem

el a hitemet az egész mindenségben. Most már látom, hogy milyen szép is tud lenni a szerelem. De szerelemből nem házasodunk. Szerelemből semmi nincs, csak fájdalom. Nem olyan férfihoz kell hozzámenni, akibe szerelmes vagy. Viszont ha megértitek egymást, el tudjátok fogadni egymást, vagy csak jó barátok vagytok, az már jelentheti azt, hogy ha bajban vagytok, meg tudjátok beszélni. De a szerelem az csak egy ideiglenes állapot. Nekem nem kell a szex! Persze, ha az ember szerelmes, az hozzá tartozik. Testi kifejezése a szerelemnek. Én nő vagyok, én érzelmekből élek. Végre tudom gyűlölni az embereket. Haragudni. Lenézni őket. Megvetni őket. Most végre huszonöt éves koromban eljutottam oda, hogy megélhetem az érzéseimet.

„MOST NEKEM LESZ DEPIS IDŐSZAKOM”

Kristóf

2013 februárjában látogattam meg őket, ekkor volt Kristófnak a huszonhetedik születésnapja. A család egy nagy része újra együtt van egy pesterzsébeti bérelt házrészben.

2012 augusztusában költöztek ide, az anyaotthon után. Egy pesterzsébeti ház alsó részét bérelte a család. Előszoba, konyha, fürdőszoba, hall, kamra és két nagyszoba. Mindenkinek volt benne helye. A házban rend volt, tisztaság, amit Kristóf tartott fenn. Ő takarított, ő végezte az összes háztartási munkát, mint Hamupipőke. Mivel valami önálló helyet, egy kis intim szférát szeretett volna magának, az ablaktalan kamrát alakította át, amibe épp csak hogy befért egy matrac. Ez volt az ő kis fészke, bár panaszkodott, hogy meg kellett osztania csípős bogarakkal. A nagyobbik szobában Réka, Lilla és Ábel laktak, a kisebbikben a fiúk. Az ablaktalan hallrészt pedig amolyan számítógépes szobának használták, ahol leginkább Zsombi tartózkodott. Renátó azon a nyáron hagyta el az állami gondozást, és megkapta az úgynevezett „családit”, ami az ott eltöltött évek alatt gyűlt össze. Ezt a pénzt „hazaadta”. Ebből tudtak Lilláék lakást bérelni, és eljönni az anyaotthonból.

Itt lakott Lilla és Ábel, a legkisebb fiú, Kristóf, aki súlyos Crohn-beteg, éppen műtét előtt állt. Zsombor ellen ejtették a vádat, és hat hónapi fogva tartás után kiengedték a börtönből. A „börtönhónapok” miatt kártérítési kérelmet nyújtott be. Nagyon várják a pénzt, ebből szeretnék rendezni az adósságokat. Itt lakik Renátó és Simon Szabolcs, a gyermekkori barát Törökbálintról, persze Réka, aki épp magántanulóként végzi a nyolcadik osztályt. Időnként Dóra is megjelenik, aki ekkor már Lajosnál, az élettársánál lakik. Néha feltűnt Gyuszi is, az apa, egészen addig, amíg a főbérlő, a Laci, erkölcsi okokra hivatkozva ki nem dobta. Bár a főbérlő ugyanabban a házban lakott, és kontroll alatt tartotta a családot, felügyelte, hogy kik járnak oda, azt nem tudta elérni, hogy Lilláék betartsák a fizetési feltételeket.

Dórával mentem, aki említette, hogy Kristóf régóta vágyik egy fekete cipzáras kardigánra. Így hát azt kapott ajándékba, és süteményeket is vettem a Jégbüféből, hogy igazi ünnep legyen.

Beléptünk. A szobában jó meleg volt, az ablak félig nyitva, a cigarettafüst miatt. A plafonon lógó csillárból két gyenge égő adott némi fényt. Lilla

az ágyban feküdt, állig betakarózva, szemüvegben nézte a tévét. Egyik kezében a cigaretta, másikban hamutartóként, egy üres konzervdoboz. Ábel háttal a lámpának apró gyöngyöket fűzött. Renató a falnak támaszkodva ült az ablaknál. Ahogy beléptünk, Ábel rögtön felismert, „Itt van a keresztanyám”.[9] *Aztán szépen sorban előjöttek a többiek is a másik szobából. Zsombor, Réka és Simon Szabolcs.*

Szinte senki nem tudta, hogy Kristófnak születésnapja van, az ünnepelt nem is volt otthon, Lottiéknál vigyázott a kicsikre. Skype-on értesítették, hogy siessen haza.

És elindult a „születésnapi buli”.

Ábel: Itt van a keresztanyám!

Renató: Valaki főzzön már egy kávét!

Zsombor: Én most hoztam haza az Ábelt, én biztos nem főzök. Aki akar kávét, az csinál magának.

Renató: Anyuka! Anyuka! Ide figyelsz? Én a kicsi fiacskád vagyok, aki egész nap dolgozott.

Most kimegyek a boltba. Visszajövök, legyen kávé! Hozok tejet.

Lilla: Én most mással vagyok elfoglalva.

Dóra: Figyelj, Renató! Nemcsak nekünk mész ki a boltba, hanem magadnak is. Ki vagy te, hogy ilyen feltételeket szabsz anyunak? Nem éppen fair. Te is kávézol ugyanúgy, nem?

Renató: *(elindul a boltba)* Ha jut nekem, akkor persze.

Dóra: *(utána ordít)* Az nem zavar, hogy a Kristóf meg takarít utánad? De tényleg!

Ábel: *(fel sem néz)* Anyu! Készen van a nyakláncod!

Dóra: Anyu! Légy szíves szóljál rá a Rékára, mert TBC-s, és itt köhög a pofámba! Ha fertőző, én bele is döglöm.

Lilla: Nem, nem az, megvannak a leletei.

Réka: *(nevet)* Azt mondták, hogy egy hónapom van hátra, Dóri!

Dóra: Most mi van? A Kristófot végül felhívtátok?

Zsombor: Írjatok már rá a Kristófra, hogy jöjjön haza! Valaki írjon már rá!

Ábel: *(felém nyújt egy gyöngyből fűzött gyűrűt)* Ezt neked csináltam.

[9] 2012 tavaszán csoportos keresztelőt, elsőáldozást és bérmálást tartottak az óbudai ökomenikus templomban az anyaotthon lakói számára. Egyszerre elintézték az összes „elmaradt” szertartást. A ceremóniát kínai és magyar papok, valamint a Jó Pásztor Nővérek Anyaotthon spanyol apácái bonyolították le. Lilla engem kért meg, hogy vállaljam el Ábel keresztelőjét. Örömmel tettem eleget a kérésének.

Renátó: *(visszaért a boltból)* A főbérlő megállított a kapuban, hogy adjak neki valamennyit, mert neki is kéne az izé…a pénz.

Lilla: A Laci nagyon jó fej, még a szemetünket is átturkálja. Konkrétan én láttam. Se kesztyű, semmi rajta, fogta, szétbontotta a szemetes zacskónkat. Átlátszó kék nejlonzsák volt, kibontotta. Mondom, Laci, nem kell kibontani, látja, hogy nincs benne flakon. Mert külön gyűjtjük a szelektív hulladékot. És a véres betétek benne voltak, ugye többen voltunk lányok, de őt nem zavarta. Átnézi, mit ettünk, mit ittunk, mire futotta, mire nem futotta, és már jön is a következő számla.

Renátó: Mondtam neki, hogy nincs, még nem jött meg a Zsombi pénze.

Zsombor: *(kiabálva Renátónak)* Mi közöd az én pénzemhez? Ezt te vetted ki ezt az albérletet!

Renátó: Ki mondta, hogy én vettem ki?

Dóra: *(ordít)* Figyelj! Mielőtt kivettétek volna ezt a lakást, megmondtam, hogy nem elég, hogy kiveszitek, fent is kell tartani. Ez nem így megy! Nem életvégi bérletet váltottatok magatoknak! És ne siránkozz!

Renátó: Eddig se siránkoztam!

Dóra: Nananana! Azért álljon meg a menet, sírtál te eleget! Látszik, hogy gyerek vagy bazmeg! Nem kéne minden pénzt magadra meg az Edinára költeni! Nagyképű kis köcsög!

Lilla: Elég! Ennyi! Neked is igazad van, meg neki is. Egyvalamit figyelembe kell vennetek. Az intézetben először hárman voltatok bent, amikor a Márkó kijött, ketten voltatok bent, aztán te is kijöttél, Zsombi, és volt neki egy éve, amikor egyedül maradt bent, és ő volt „a Balog Renátó”.

Renátó: Két év! Két év!

Lilla: Igen, kettő. Bocsánat, igazad van. Ő jóval kisebb volt még, mint ti, amikor elvitték. Két évig „a Balog Renátó” volt. Ennyi. Nem találja a helyét. Neki is be kell illeszkedni a családba.

Zsombor: Nézd meg! Ő maga állítja be így az életét! Akkor mit vársz?

Renátó: Jó! Elmegyek innen a picsába!

Lilla: Nem költözöl el, mert te ehhez a családhoz tartozol.

Renátó: Csinálok én saját családot!

Lilla: Amikor úgy döntesz, hogy igen, van állásod, van miből fönntartani egy lakást, akkor örömmel azt fogom mondani, hogy tessék, menjél drágám. Néha gyere ide, és látogassál meg. Ennyi. Nem arról van szó, hogy magamhoz kötözlek. De azt, hogy kimenjél az utcára, és engem bántsál, azt hiszem ezt…

Renátó: Miért bántanálak azzal, hogy elmegyek innen?

Lilla: Mert szívem, a gyerekem vagy. És ha kimész, és kint fagyoskodsz, vagy azt se tudom, hogy hol laksz, addig én úgysem nyugszom meg!

Amíg én nem látom biztosítva azt, hogy te igenis fönn tudsz tartani egyedül egy lakást…

Renátó: De fönn tudnék. Két ember kéne.

Lilla: Nem tudsz, szívem, mert Edina sem keres, te sem… Mit dolgozol? Hogyan? Mennyit keresel?

Renátó: *(felcsattan)* Ki mondta, hogy Edinával költöznék össze? Amúgy meg van egy-két maszek munkám.

Zsombor: Na ne röhögtess! Milyen meló?

Renátó: Ami éppen van, mindenféle. Változó. Járom az utcát munka közben, és látom, hogy hol van meló. Újságkihordás, árufeltöltés, raktározás, pakolás, ilyesmi. Van, hogy csak négyet kapok, van, hogy ötöt naponta. Attól függ, mennyit tarhálok, ja. Mennyit dolgozom. Ja.

Zsombor: Ja. Tarhálásból.

Lilla: Jó. Szívem, mindegy. Érted, mit mondok? Én, egyedül, egy állásból nem tudnék fenntartani albérletet. A család az arról szól, hogy én is beteszem, ő is beteszi. Én se számolom, nagyon szívesen beteszem. Én is szeretnék költeni, jó lenne ez is meg amaz is, meg új cipő, meg egy kis farmer, mert a farmereim is már szét vannak szakadva, de nem fogom elkölteni, mert beteszem a pénzt. Kérdezés nélkül.

Renátó: Szerinted én nem azt csináltam? Meg sem vártalak téged, egyből a főbérlőnek adtam a pénzt.

Lilla: Szívem! Ezt is értem, csak azt mondom, hogy a család erről szól. Attól, hogy néha fáradtak vagyunk, szeretünk téged. Attól, hogy nem csüngünk rajtad, attól még szeretünk. Miért nem vagy hajlandó semmiben együttműködni? Hogy igenis kisfiam, most menjél lefürödni, tessék gatyát váltani, vagy tessék ezt csinálni vagy azt csinálni! Vagy menjél be az iskolába, és tanuljál, ne melózni menjél. Azt hiszed, hogy piszkálunk. Mert elég sok hibát vétesz, ami nem baj, tizennyolc éves vagy, kilöktek, magyarul nem kilöktek, te kiléptél az életbe.

Renátó: Nem! Kilöktek! Megmondták a szemembe. Hogy nem maradhatok. Mert nem vállalnak felelősséget értem.

Lilla: Mehettél volna utógondozóba. Megvolt a lehetőséged.

Renátó: Nem. Mert nem bírták elviselni a lányt. Meg a lány nagyon sok hülyeséget csinált.

(Közben a lányok az asztalt rendezik a kávézáshoz; Kristóf még sehol.)

Lilla: *(nekem mondja)* Ez egy rossz időszaka volt Edinának. Most, hogy tanul, és van munkája… a CBA-ban dolgozik.

Renátó: Mielőtt az intézetből kijöttem volna, tudtam, hogy ki fognak engem rúgni. Nekem már februárban mondták, hogy menjek el. Mentem volna utógondozóba, de nem viselik el, hogy a lányt mindig hozom. Mindig bejött hozzám, a szobába. Nem tetszett nekik, hogy állandóan ott akar lenni. Miatta vittek be a kórházba. Leugrott a Szabadság híd-ról a Dunába. Ott voltam. Én hívtam ki a rendőröket, meg a mentőket is. Sokkos állapotba kerültem. Azért vittek kórházba. Pszichiátriára. A Budai Gyerekkórházba. Van papírom erről. *(Renátó elmegy, majd visszajön, és mutatja a zárójelentést)*

Korábban is voltam már, mert vagdostam magamat. A lány miatt. De most már nem. Elbeszélgettem vele, és azóta már nem csinálja. Azért csinálta, mert el voltunk egymástól tiltva. Mind a két intézet. Nem viselték el, hogy a lány mellettem boldog. Nem viselték el.

Lilla: Ezt így nem mondanám.

(Közben a fiúk felszolgálták a kávét.)

Renátó: Nem, anyuka, te nem érted, mi volt a gond. Te nem voltál bent az Eszében. Pszichiátrián voltam. Bementem, aztán saját felelősségemre engedtek ki. Edina miatt. Rám is kihatott, amit csinált. Engem is belerángatott, meg ilyesmi.

Lilla: Magyarul beleugrott a Dunába.

Renátó: Meg engem is bele akart vinni oda. Meg is fogta a kezemet. Ez most nyáron volt.

Lilla: Az volt a szerencséje, hogy pont ott gyakorlatoztak a búvárok. És már pont engedték le a palackokat, már félig üres volt, de még volt annyi oxigén, hogy elég volt arra, hogy kimentsék.

Renátó: Tud egy kicsit úszni. Kicsit úszkált, de nem akart.

(Közben megjött a lány, Edina, Renátó barátnője.)

Mindenki: Szia Edina! Szia, szia.

Renátó: Most agyonverjelek?

Lilla: Nananana!

Edina: Túlóráztam, már megbocsáss!

Lilla: Látod, ezt mondom, és ez nagyon rosszulesik neki. Holtfáradtan beállít, és így üdvözlöd? Azt kell mondani ilyenkor, hogy „hol voltál? Már aggódtam érted!”

Renátó: Utálja azt, ha aggódok érte. Utálja azt.

Lilla: Hát ez nem egy kikapcsolható érzés. Kész. Ennyi. Azt meg lehet mondani, hogy aggódsz érte. Én is aggódom értetek. Kész. XX. kerület, teljesen jogos, hogy aggódsz érte, késő este a sötétben.
Edina: Már el sem akartak engedni. Túlóráznom kellett, mert nem jött be, akinek fel kellett volna váltania.

(Közben Kristóf is megérkezett. Nagyon sápadt, nagyon sovány, szinte átlátszó az egész ember. Csak bejött, nem igazán vett róla tudomást senki.)

Ábel: Mikor eszünk, anyu? Anyu, mikor eszünk?

(Közben Dóra kibontja a süteményt. Előkerültek a különböző mintájú, méretű tányérok, jénai edény teteje, nagyvillák, kiskanalak, nagykanalak a süteméný szervírozásához.)

Edina: Wow! Kit ünneplünk?
Renátó: Kristófot. Holnap lesz a születésnapja.
Edina: Ó! Boldog szülinapot! Tudtam volna, hozok valamit!
Kristóf: Kedden kell visszamennem, adnak egy időpontot a műtétre. A honvédkórházban műtenek.

(Aztán megindult a dohányzás, a zenélés a mobiltelefonról, és a táncolás. Zsombor a dj, nagyon mutogatja „szuper" telefonját.)

Lilla: Na, gyertek be! Rakja le mindenki a kezéből a mobilt, ez most a Kristófnak a pillanata.
Dóra: Figyelj, a mobilomhoz, senki nem nyúlhat.
Renátó: Már csak Vanessza meg Janika hiányzik.[10]
Lilla: Gyere ide Simon te is! A barátodnak szülinapja van.

(Nagy nehezen, sok röhögés és helyezkedés után végül összeállt a csoport. És végül sikerül egy közös képet készíteni róluk.)

Dóra: Most jó, hogy lett ez a csoportkép a családról. A régi kiskoriak mind eltűntek. A Márkó mindent megsemmisített.
Lilla: Szétvagdosta, szórta ki a kukába.
Mindenki: *(egyenként odamegy Kristófhoz)* Boldog szülinapot!

[10] Vanessza és Janika első unokatestvérei a Balog gyerekeknek. Vanessza Zsombinak a szerelme, Janika pedig Rékának a párja.

(Dórával odaadjuk a pulóvert, amit rögtön fel is próbál. Egyre nagyobb a füst, mindenki dohányzik. Ablakot nyitnak. Nagy csönd áll be, mindenki eszik, csak a kanalak, villák kocogását, hallani. Azután szépen lassan eltűntek a sütemények, mintha nem is lettek volna. Ábel még a tányért is kinyalta. Aztán Dóra a mobilról zenét szolgáltat, partyhangulat, mindenki beszél, jól érzi magát.)

Kristóf: Holnap van a születésnapom. A tizenhetedik. Zárójelbe', csak szeretném. Hahaha!

Ábel: Én még éhes vagyok!

Dóra: Figyelj! Az édességet nem úgy eszi az ember, hogy éhes.

Lilla: Nem, már megette az egészet, tudja jól.

Zsombor: Ja, tényleg, akartam mondani, nem írt levelet a Márkó?

Lilla: Még egy évvel meghosszabbították a börtönbüntetését.

Dóra: De, most jött meg.

Lilla: Szerintem ez már sok neki, nehezen bírja. Úgy gondolom, ez az egy év elég lesz neki, hogy észhez térjen.

Simon: Hol a Márkó levele?

Lilla: Egyébként ez furcsa, mert úgy, senkinek nem hiányzik a Márkó, úgy fizikailag. Tehát ő mindig ilyen kis izé volt. Tehát ő nem volt egy olyan stabil ember. Ő mindig jött-ment. Nem tudom, nagyon sokat beszélünk róla. Meg emlékszünk arra, hogy miket csináltak együtt, meg mittudomén. Nagyon nem érezzük a hiányát. Az az egy év, az jogos volt neki. Az az egy év, én azt mondom saját anyjaként, nagyon imádom, de az egy év nem ártott neki. Nem tudta már hol vannak a határai. Nagyon drasztikus volt, de sajnos a Márkónak ez kellett. Most azzal a sráccal van, a Ferenccel, akivel elkövette a rablást. Ettől az egy évtől félek. Másfél éve van bent, tavaly augusztus óta, de ezt a plusz egy évet még ráverték, és ettől félek, hogy ezt már nehezen fogja bírni. Még tartja magát, azt írja, hogy nagyon nyugodt, minden rendben van. Dunaújváros mellett, Sándorházán van börtönben.

Simon: Nem nagyon látogatjuk. Nem az, hogy nincs időm, most pont hogy rengeteg időm van. Amúgy inkább a pénzzel van úgy probléma. A leutazás meg a visszautazás.

Lilla: Mondjuk kilencvenszázalékossal[11] is megoldható, de inkább a Zsombor az, aki lógna a Márkón. Szeretne elmenni, úgy is volt most, hogy mennek, aztán végül is lekésték a vonatot. Tehát elcseszték. Szegény

[11] Réka a Crohn-betegségéből adódóan ingyen utazhat, a kísérője 90%-os kedvezménynyel válthatja meg a menetjegyét.

Márkó meg várta őket. Mindig mondom neki, hogy kérjen látogatási engedélyt, azt mindig kérje ki, aztán, ha úgy alakul, megyünk. Tehát, akkor inkább pozitív meglepetés legyen neki, hogy mentünk. Egyszer voltam lent szeptemberben, tavalyelőtt. Még Kaposváron voltunk lenn a Rékával nála. Jól nézett ki.

Réka: Apu jön valamikor?

Dóra: Begyulladt a füle, bent van a Lászlóban. Amúgy szerintem nem normális. A múltkor találkoztam vele a boltban, sört vett magának. Mondjuk aranyos volt, mert vett nekem csokit. Jó, rendes volt.

Lilla: Meg most már alig hall. A jobb fülére abszolút nem hall már, meg dobhártya nincs is már neki.

Dóra: Hétvégére kijöhet kint alvásra. De azt azért legalább már belátta, hogy a Szilvit ide nem hozhatja! Amúgy is, a hétvége a családról kell, hogy szóljon.

Lilla: Anyaotthonban volt ez a népszámlálás, és kérdezi a csaj, hogy „nemzetisége?" És láttam, hogy föl volt sorolva, hogy magyar, cigány, meg mit tudom én különböző nemzetiségek. A magyarnál így megállt a tolla. Mondom, cigány. „Cigány?" „Cigány." „Cigány?" Mondom cigány. Cigány! Beszélt az intézményvezető-helyettessel, mert nem akarta elhinni. Nem érdekel, hogy ő mit gondol rólam, én cigánynak vallom magam, kész. Írja be.

Dóra: Hát persze, mert cigány gyerekeid vannak.

Lilla: Ennyi év alatt szenvedtem eleget, leginkább Törökbálinton. Én addig magyarnak vallottam magam. Nagyon jól tudom, ha nem volna cigányozás, akkor volna zsidózás. Mindegy kit, valakit ki kell szúrni. A főbérlő nem igazán szereti a cigányokat, azt mondta, hogy a Hédi és a gyerekei nagyon rosszarcúak. Egyáltalán nem örül, hogy idejárkálnak.

Dóra: Apuval azt beszéltük meg, hogy jöjjön sötétedés után, hogy ne vegye észre a főbérlő. Amúgy is nagy elmaradásaink vannak pénzben, nem lenne jó, még az is, ha észrevenné.

Réka: Ja! A múltkor is nagyon durván elhajtotta aput. Ordított vele, hogy ide ne merjen jönni többet. Meg hogy hogyan képzeli, hogy elhagyta a családot. Nem fizet utánuk semmit.

Lilla: A főbérlő nagyon megértő volt, mondtuk, ha a Zsombor megkapja a pénzét, 900 ezret ítéltek meg neki. Ez már jogerőssé vált, megkaptuk a papírt, attól kezdve gyakorlatilag február végéig megkapjuk a pénzt. Nem adom a Zsombor kezébe a pénzt. Hatvanötezerrel tartozunk a főbérlőnek, plusz az elmaradt rezsi. Abból tudjuk kifizetni a tartozást. De nagyon rendes, még ő kért elnézést, hogy így mászik a pénze után.

Renátó: A múltkor adtam neki egy ötezrest ötszázasokban, nem a teljes tartozást, de látszott, hogy nagyon örül neki, mert jó sok pénznek látszott.

Ábel: Anyu! Van cérna meg tű? Mert akkor fűzök még egy nyakláncot.

Dóra: Azért nagy szerencsénk van, hogy ilyen jó embert fogtunk ki.

Lilla: A villannyal vagyunk elmaradva, meg a gázzal. De annyira jó ember, normális. Megérti, hogy most nem keresek, nincs pénzem. Tudja, hogy a Topshopnál dolgoztam telefonos értékesítőként. De mentek már el a cégtől, sokan hagyják ott mások is a céget. Nekem ez sok. Nekem ez derogál. Idős nyugdíjas nénit „mucsaröcsögén” felhívok egy negyvenezer forintos csomaggal. Tudom, biztos, hogy van pénze, mert a nyugdíjasoknak van pénze, mert teszik félre a pénzt a temetésre. És abból vegyen ki. Szegény mondja, hogy beteg vagyok, meg ki tudja, lehet, hogy jövő hónapban meghalok. Kilencvenkét éveseket felhívni, és átbaszni, magyarul rábeszélni, hogy tényleg jó, nagyon jó, és tényleg adnám neki, de nem harminc-negyvenezer forintért! Rá lehetne dumálni, hogy paplan, gyapjú, mágneses, meg több százezer forintot ér, nekem is van, nagyon jó. Nem fogom. Mert az a kevés, ami neki hátra van, azzal eléldegél, abban a rossz minőségű kis paplanjában. Annyira azt már nem tudja kiélvezni. Ha volna még ötven éve, az más. Az ötvenéveseknél még erőszakoskodtam, igen. De az is tudod, demoralizálja az embert, hogy én erőszakoskodok. Mert mondják, hogy „értse már meg! Nem is érdekel egyáltalán a paplan!” De, de, hát a saját egészsége! De nem érdekli. De nekem tovább kell nyomulnom, és még egy öt percet beszélnem róla, és a végén ha ezt nem, akkor jó, akkor megértem, hogy ezt nem kéri, felfogtam, akkor megpróbálkozunk egy második és egy harmadik termékkel, az étkészlettel, mert valamit muszáj volna rányomni a vevőre. És ha ez sem kell, akkor megyek tovább a tombolával. Az egész olyan, mintha koldulnék. Jó, ha ennyit nem, akkor adjál már annyit. Másrészt meg ez az erőszakoskodás. És sehol máshol, csak a Topshopnál van ilyen. Nekem ez így derogált. Az utolsó nap is már csak beszélgettem, nem adtam el semmit. Szóval nehéz kigazdálkodni a megélhetési kiadásokat. Ebben a hónapban Renátó tízezerrel szállt be.

Renátó: Általában a napi fizetésemből bekajálunk, és amit tudunk, félrerakunk abból. És ahogy összegyűlik öt-tízezer forint, már adjuk le a főbérlőnek. Csak így nehéz, mert a reggeli is igazándiból ötszáz forint vagy ezer.

Edina: *(bekiabál)* Meg ha lesz fizum én is be fogok szállni, úgyhogy…

Ábel: *(felpróbál az ujjamra egy gyöngyből fűzött gyűrűt)* Mutasd az ujjad. Pont jó.

Simon: Ilyeneket csináltok az iskolában?
Lilla: Nem lánynak nevelik, ha erre akarsz kitérni!
Simon: Szeretsz suliba járni, Ábel?
Ábel: Hm… Négyig vagyunk. Hétkor szoktunk indulni.
Lilla: Azért jó párszor elkéstek mostanában.
Ábel: Azért szeretem az új iskolát, mert vannak egy csomó játékok.
Lilla: Nagyon jó ez az iskola. A Zsombi viszi reggelente. Most próbálom rávenni magam, mert megint ilyen depis időszakom van, hogy elmegyek érte, de nem tudtam rászánni magam.
Kristóf: Most nekem lesz depis időszakom.
Lilla: Érzem, hogy mennyi az energiaszintem, most elég a munkakeresés. E-mail, mindenhol e-mail, sehol egy telefonszám. Szóval engem ez keserít el. Önéletrajzom fönt van a profession.hu-n. És amikor nem dolgozok, akkor itt van Simon. Ő volt az, aki eddig így fönntartott bennünket. A mosószert megvettük, meg egy-két más dolgot, de egyébként mindent a főbérlőnek adunk. Tehát, azt elő tudtuk teremteni. Kaját, azt a Simon.
Simon: Meg én szoktam venni a cigit. Többnyire itthon vagyok, ja. Meg alkalmi munkát végzek, szórólapozni szoktam. Néha elmegyek, focizgatok, meg átmegyek a Lottihoz, ugye ott is kell segíteni. El kell vinni a gyereket az iskolába. Csak a kettőre vigyázok, a két fiúra. A kislánnyal én nem bírok.
Kristóf: Most én tettem tisztába.
Lilla: A Lottiék most kaptak egy lakást a Helsinki úton. Egy szolgálati lakást a földszinten. Havi harminc, plusz rezsi. Másfél szoba. Még azon gondolkoztam, hogy fogjuk azt a pénzt felhasználni, amit megkap a Zsombi. A Zsombinak jutott eszébe, hogy el akar végezni egy szakmát. Hogy befizetne. Meg még a jogsin gondolkodtunk, mert úgy volt, ha több kártérítést kap, akkor veszünk valami használt kocsit.
Simon: A targoncakezelői 50 ezer forint.
Lilla: Hogyha marad alapon, mosógép, hűtőgép, gáztűzhely. A mosógép ráz, nem mos szépen, tehát a havi kiadás. A hűtő csak egyesen megy, nagyon sokat fogyaszt, a gáztűzhelyt, azt úgy kell fakanállal kitámasztani. Üzletből szeretnék, nem kéz alól semmiképpen. Olyat szeretnék, ami garanciális. Mert ha tovább kell menni innen, akkor azt el tudom adni, vagy beszámolja a főbérlő. Persze én hosszú távra tervezem azt, hogy itt maradunk, de ha esetleg kapnánk egy szolgálati lakást, nyilván nem háromszobásat, de a Lottiék is másfél szobásban laknak.
Kristóf: Igen, de egy szolgálati lakásban ott a kertet is kell rendezni.

Lilla: A szolgálati lakásnál kőkeményen megnézik, hogy kit költöztetnek oda.

Kristóf: Jó, de a Lottiéknál ott van a három gyerek. Jó. odamész te, én…

Lilla: Meg a két kicsi, Réka és az Ábel. Ez így el is fogadható. De a Zsombort hova passzolod el? Ez a bajom, hogy őt nem akarom kibaszni.

Kristóf: Azt nem hinném, hogy harmincéves koráig itt akarna élni! És a Renátó?

Lilla: A Renátónak van egy jó szakmája. De ő lelkileg nincs rendben. Pedig naponta húsz szakácsot keresnek az újságokban folyami hajóra. Beszélni sem kell, mert el van bent az étteremben, aztán megszagolja a fűszert meg mittudomén, az más kérdés, *(suttog nagyon)* hogy vannak vele gondok, szerintem nem százas. Lelkileg ő tönkrement gyerekkorában. Amikor elsős volt, és mondta a pszichológus csaj, hogy negyven éve van a pályán, de ő még ennyire intelligens gyerekkel nem találkozott. Nem is tudom, de nagyon magas volt az IQ-ja. Lelkileg kiborult.

Réka: Agyára ment az intézet, fogyatékos lett.

Lilla: Biztos vagyok benne, hogy az intézetben is ott… tehát nem akarom rákenni az intézetre, de azt tudom, hogy elsős korában, van erről papír, illetve volt, de elveszett, de azért került be a Tűzoltó utcai gyerekklinikára, mert egy hónap alatt több mint harminc kilót hízott a hat és fél éves gyerek. Megnézték, kivizsgálták, akkor rájöttek, hogy nem szervi, akkor megnézték pszichológiailag, és a pszichológus csaj mondta, hogy ilyen okos, értelmes és intelligens gyerekkel ő még nem találkozott. Aztán később én vittem el az Ali utcába, de akkor már voltak vele gondok. De még akkor is azt mondták, hogy nagyon okos, de beszűkült tudatállapotú. Most is el kéne vinni egy pszichológushoz, de nem, nem. Akkor talán ő is kinyílna jobban. Jó szívű nagyon aranyos kissrác, de mondom, valahogy elég nehéz vele.

Dóra: Most már rágyújtok.

Lilla: Van még egy meggyúrva.

Kristóf: Én meg visszaszoktam.

Lilla: A Rékának nincs megengedve. Azért rendszeresen rajta szoktam kapni, elveszem tőle.

Réka: Már mióta nem kaptál rajta! Már mióta nem dohányzom! Itthon! *(nevet)*

Kristóf: Mióta így visszaszoktam, azóta jobban is érzem magam. Legalábbis az első hetekben. Nem éreztem magam annyira kiközösítve.

Lilla: Ez nálunk nagyon szertartásos a reggeli kávé és cigi. Az ember leül az ágyra, és bámul ki a fejéből. Nem beszélünk, de közösen csinálunk va-

lamit. Amíg reggel nem iszok kávét, szédelgek. Faltól falig közlekedek a lakásban, mint a biliárdgolyó.

Kristóf: Nagyon hiányzott. Mikor összejön a banda, hogy ünnepeljünk valamit, és akkor mindenki ott sörözik meg cigizik, én meg valamelyik sarokban csak nézem őket… Az alkohol tiltott, akkor a kávé is, a szénsavas is, a cigi is. Hát mondom, ilyen nincs! Mondom, akkor mit szabad? És akkor volt egy olyan nap, hogy kávé, kóla itt az ölemben volt, és akkor cigi. Na ez az!

Ábel: Kávé, cigi!

Kristóf: Most tényleg jobban érzem magam, csak most megint elég sok a stressz, úgyhogy most biztos nem hagyom abba. Esetleg úgy sikerült volna, ha jó híreket kapok az orvostól, vagy ha más is letette volna, akkor úgy igen. De így, hogy megkaptam a rossz hírt, valamit muszáj volt. Egy pár napja nem is voltam kint az utcán sem. Pedig sütött a nap, meg minden… annyi, hogy átmentem a Lottihoz.

Dóra: Kedden délután kell bemenned, ugye? Akkor mondanak időpontot.

Lilla: Megkapta a kórházi leleteket, mert volt kivizsgáláson, végbéltükrözésen. Többfelé szétágazó polipot találtak nála, ami két helyen is megjelent a vastagbélszakaszon.

Dóra: Meg hogy többfejű.

Kristóf: Műtétet írtak elő. Az a baj, hogy kettő részt vennének ki. Jó, nincsen messze, pár centire van egymástól a kettő. Az egyik negyvenöt, a másik ötvenöt centire? Csak az egyik még nem olyan nagy. Gondolom, mind a kettőt ki akarják venni. Lehet, hogy ki is fogják vezetni.

Dóra: Annyira tisztán nem mondta a doktornő, csak az alapot, annyit, hogy műtét lesz, és kedden menjen be. Mondjuk én iszonyat fáradt voltam, nem voltam agyamnál, de nem mondott olyan konkrétumot a doktornő.

Kristóf: Bejössz velem kedden? Vagy nem?

Dóra: Megyek.

Lilla: Most azért is nyugodtunk meg, mert az ápolási díjat azt megkapná a Zsombor, amit most a Kristóf vesz fel a Réka után.

Kristóf: Meg hát mondjuk, valami leszázalékolás jó lenne.

Lilla: Mert ha a leszázalékolást megkapja, akkor még az is lehet, hogy én venném át az ápolásit, és legfeljebb elmennék valami négyórás munkába.

Dóra: Jó, de tök mindegy, hogy kié az ápolási.

Kristóf: Nekem utána is nehéz lesz megszokni ugye.

Dóra: Jó, de azt nem mondták, hogy végleges lesz.

Lilla: Ezt kedden meg is kérdezheted, mert a szakorvos is adhat javaslatot a körzetinek a leszázalékolásra.

Kristóf: Ki az isten megy ki majd Törökbálintra?[12]

Lilla: Hát akkor levisszük mi, vagy mindegy. Nagy a család.

Kristóf: Szerintem egy hónapig biztos bent leszek.

Lilla: Nem az, hanem ha kedden ő már odaadja a papírt, akkor le lehet menni, akkor avval ő már elindíthatja. És ha kapsz egy időpontot menet közben, akkor meg intézkedünk.

Kristóf: Szarabb lesz minden. Nem tudom elhinni, hogy ezt máshogy nem tudták megoldani. Ennyire későn. Szedtem a gyógyszert. Várták, hogy ennek a gyógyszernek kialakul a terápiás hatása, de közben terjedt az egész. Eddig úgy volt, hogy egy túlfejlett polipot találtak, és hogy ez már el kezdett osztódni vagy szaporodni, nem tudom. Plusz még mellette ott volt egy másik, de az nem nőtt, illetve nem múlt el az sem. És amellett még a vékonybélben is van egy mióma. Amellett, hogy szedtem a gyógyszert.

Lilla: Meg kell majd válogatni, hogy mit ehet, hogy ehet. Még jobban lefogy. Most sincs valami jó kondiban.

Kristóf: Most is rengeteget fogytam. Eleve ez a másfél napi éhezés a tükrözés miatt, meg a hashajtó.

Ábel: Anyu, odaülhetek?

Lilla: Gyere ide az ölembe.

Kristóf: És először még csak nem is akartak altatni a végbéltükrözésnél. Már hogy nem volt altatóorvos. Nem tudták, hogy lesz-e, jön-e, vagy mikor lesz. Hát én a nélkül nem vállalom be. Ha kell, akkor éhezek még egy napot. Pláne, ha most jobban meg akarják nézni, meg kicsit ott játszani akarnak. Az elviselhetetlen. Annyi levegőt fújnak belém, hogy szétrobbanok. Legalábbis a Bajcsyban ezt csinálták. Mióta van ez a dolog, azóta havonta csinálták ezt. Én is későn mentem el orvoshoz. Azért tavaly januárban is igencsak szenvedtem, már úgy mentem dolgozni is, egy alkalommal. Vissza kellett fordulnom a buszról. Valamikor májusban mentem el. Megnézetni magam. De akkor már nagy volt eleve. Harminc centi.

Lilla: Akkor kellett volna már műteni. Volt is szó róla, csak megpróbálták a gyógyszert. Kísérleti nyuszinak használták.

Kristóf: Hát kedden majd elbeszélgetek az orvossal. De ezt biztos, hogy csak így tudják megoldani. Hogy kivezetik. És sztómát kapok.

[12] Kristófnak Törökbálinton van az állandó bejelentett lakcíme, mivel örökös költözésben vannak, úgy találta biztonságosnak, ha nem jelentkezik ki.

Lilla: Nem biztos az még.

Kristóf: De, nagyon nagyot kell kivágni

Lilla: Igen, de azt húzhatod. Tehát, nem kerek a beled. Fel tudják vezetni. Ahhoz nagyon sokat kellene kivágni.

Kristóf: Igen, de te mondtad, hogy a beleket nem lehet összevarrni.

Lilla: Húzni lehet, nehezen, de össze lehet varrni. Meg disznóbéllel tudják pótolni, meg minden, tehát kérdezzél rá, de nem hiszem, hogy oda kivarrják, azért az ma már ritka. Azért van disznóbél, meg van szintetikus bél, meg mindenféle francok vannak. Meg mondom, húzzák. Hogy meddig lehet, azt nem tudom.

Renátó: Anyuka! Anyuka! A kapukulcsot elkérném. *(Renátó és Edina elmennek)*

Dóra: *(leteszi a telefont)* A Fricinek épp most halt meg az apja. Ez a hónap, ez rettenetes. Olyan híreket kapok egy hónapja már! Mindenkinek olyan szar hónapja van. Mindenki meghal.

Kristóf: De tényleg.

Dóra: A Frici mondta, hogy ő most nem bír hazamenni, ő most máshol alszik. Nem bír, mert az emlékek…

Lilla: Persze, jobb is ilyenkor. Menjen át valahova. Szerencsétlen!

Dóra: Sírt nagyon, és mondta, hogy most, hogy hallja a hangomat, megnyugodott, csak így az emlékek, meg minden. De mondta is, hogy ez már így jobb is volt, mert már nagyon szenvedett. Hát, igen. Nem, mondta a Frici, hogy az apja már nagyon készült erre. Már várható volt. Már esedékes volt. Már régóta húzta a dolgot.

Lilla: Hát, ennek így kellett lennie. És most mi lesz a lakással?

Dóra: Az a ház olyan állapotban van, hogy nem lehet eladni, viszont fölújítani meg baszott drága. Nagy ház, tetőteres, de már kifelé Törökbálint centrumától. Még kétmilkó sem lenne elég. Már félelmetes felmenni, mert érzed, mintha ilyen kartonpapír lenne az izé…

Lilla: …a lépcső?

Dóra: Igen, meg már el van korhadva szerintem a fa, mintha papírból volna. Érzed, hogy így dübög az egész. A fürdőszoba, meg huh… Borzalmas állapotban van az a lakás.

Lilla: Az apukájuk, amíg tudta, rendben tartotta.

Kristóf: Fél kilenc lesz.

Dóra: Na, én el is elindulok. *(táskájában kotorászik)* Hol a százasom? Eltűnt! Ki lopta el? Én azt a Lajostól kaptam, hogy vegyek rajta reggelit! A Renátó volt, mi? Rohadt kis köcsög! Mocskos tolvajok! Büdös kis cigány! Nem is engem, hanem a Lajost lopta meg! Pedig mindig segít

mindenkinek, ahol csak tud! Az Edinánál volt majdnem tízezer forint, és még az én százasom is kellett nekik! Közben meg itthon jól beesznek, gyúrják maguknak a cigiket, most meg, gondolom, elmentek a Mekibe, meg mindenfele elverni a pénzüket. Rohadt kis köcsög! Tényleg egy büdös cigány az ilyen!

„JÁRHATTAM KÜLFÖLDÖN, LÁTHATTAM ANGLIÁT”

Dóra *2013. május 12.*

Ugye volt a kapcsolatom a Lajossal, s utána nagyon eltört bennem valami, nem tudtam, hogyan helyreállni, amitől elég rossz lelkiállapotba kerültem. Nem tudtam, hogy mit kezdjek magammal, hagytam, hogy sodorjon az élet, amerre visz arra. De addigra a prostitúció, mint lehetőség, többször megjelent az életemben.

Találkoztam egy emberrel, az anyaotthonból az egyik anyukán keresztül ismertem meg. Nagyon tetszettem neki, nagyon gazdag pasi volt, komoly alvilági dolgokban volt benne a keze, de én akkor párkapcsolatban éltem, megértette, és békén hagyott. Pár évvel később rám írt Facebookon, hogy beszélni akar velem valamiről. Aztán találkoztunk. Kerülgette a témát, tudtam, hogy kurvái vannak. Sejtettem, hogy egy ilyen lehetőséggel áll elő. Végül is kinyögte, hogy menne Angliába, Londonba, ott vannak lányok, s arra gondolt, most engem vinne el, mert megbízhatónak talál, meg szép vagyok. Én akkor nagyon kilátástalannak találtam a helyzetem, nagyon rossz állapotban voltam, nagyon befolyásolható. És akkor is nagyon rossz anyagi helyzetben voltunk, s úgy gondoltam, hogy erről én tehetek. Akkor már elég idős voltam, 23 éves, hogy magamat okoljam az anyagi helyzetemért. Ne várjak anyura, nekem kell elrendezni ezt. Kötelességemnek éreztem. Megérdemlem, hogy nincs mit enni, nincs tisztálkodási lehetőségem, hogy rossz körülmények között élünk. A végén mégis úgy váltunk el, hogy semmi esetre sem vállalom, felejtse el. De magamban ez már elkezdődött ez a gondolat, hogy ez egy lehetőség. Nincs jogom panaszkodni, mert amíg nem próbáltam ki, nem sírhatok. Ha nem bírom mégsem, akkor még mindig megölhetem magam. Ha meg bejön, hát bejön, de még akkor nagyon bizonytalan voltam.

Aztán pár nap múlva megint találkoztunk. Felvitt egy fiatal párhoz, akik együtt éltek. A lányt Csillának, a fiút Balunak hívták. Otthagytak a lánnyal. A Csilla, nem mondta ki, hogy mit dolgozik, de egyértelmű volt. Rögtön levágtam. Beszélni kezdett, hogy nem jó ez a munka, de sajnos ez van, ezt kell csinálni, ha az ember élni akar, elő kell teremteni magunknak, mert a férfiak nem fogják. Pláne, hogy a lajosos dolgaim után mi mást kell csinálni, hát ugyanazt. Ott is megcsináltam, amit nem akartam, nem esett

jól, akkor miért ne tudnék kurválkodni. Jó sokáig maradtunk a csajnál, megígérte a srác, hogy hazavisz, végül a pöcsfej a Deákon hagyott, nem volt jegyem, nem tudtam hazamenni, úgyhogy kinn éjszakáztam, volt időm gondolkodni. Már sokszor előfordult ez velem. Ilyenkor sétálgatok. Vagy olyan is van, hogy megismerkedem valakivel, csak hát ezek nagyon veszélyesek. Ugyebár nem ingyen akarják. Oké, eddig nem feküdtem le egyikkel sem, mert jött az a sztori, hogy terhes vagyok, s ilyenkor egy kicsit visszavesznek magukból, nem molesztálnak, de minden pasi akar valamit. Nem jószívűségből engednek fel. „Szegény kislány, ne ázzál-fázzál ebben a kis dzsekiben.” Nyilván akarnak valamit. De eddig sikerült elkerülnöm ezt.

Aztán hazamentem, teltek a napok, épp iskolában voltam, amikor felhívott ez a csaj. Beszélni akart velem, találkozni. Persze tudtam miről, egyértelmű volt. Mondta, hogy sietnem kell, mert pár nap múlva indulnak Londonba. Győzködött, manipulált, én belementem a játékba, mert akkor már hetven százalékban biztos voltam benne, hogy igent mondok. Hagytam beszélni, mondja el, kinek kell fizetni, le kellett tisztázni a dolgokat. Több mint a fele pénzt úgysem te kapod meg. Te dolgozol, és nem a tied a pénz. Fontos volt elmondanom neki, hogy én ezt nem csináltam soha, nem biztos, hogy bírni fogom. Aztán másnap elmentünk megvenni a jegyeket, de addigra már öten voltunk. Jött még egy lány a testvérével. Három lány, két fiú. A jegy árát megbeszéltük természetesen, hogy majd ott vissza kell adnom, az első fizumból.

Úgy éreztem, hogy soha nem lenne esélyem külföldre kijutni. Így legalább igen. Még ha nem is jön össze, legalább elmondhatom, hogy voltam külföldön. Úgy gondoltam, ha kihasználnak, ellopják a pénzemet, és haza kell szöknöm, akkor is nyertem ezzel az egésszel, mert járhattam külföldön, láthattam Angliát. Abból az állapotból, amiben itthon voltam, abból mindenképpen ki akartam kerülni, annak dacára, hogy veszélybe kerülhetek, vagy bármi megtörténhetett volna. Szóval, megvettük a repülőjegyeket, és másnap utaztunk Londonba. Lelkesedtem a repülésért, de féltem is tőle, nehogy rosszul legyek, nehogy hányjak. A felszállásnál a fülem, meg hogy nem kapok levegőt, hú, nagyon szédültem. Szóval nem volt jó az első élmény, de azóta sem szeretek repülni.

Körülbelül két óra után leszálltunk a London-Luton reptéren. Kimentünk a terminálról, és vártunk egy hapit. Jött is egy testesebb rosszarcú cigány, nagyon alvilági emberkének tűnt. Na, mondom, ez fasza lesz. Rengeteget autóztunk, hát istenem, Anglia olyan rohadt nagy, de tényleg! Ő vitt el bennünket kocsival Londonból Blackburnbe. Itt vett ki nekünk albérletet, ami már előre ki volt fizetve. Blackburn, Anglia nyomornegyede. Putris, menekültekkel, bevándorlókkal, arabokkal teli. Pici ház volt, a

kertje is undorító, jóformán szeméttelep. A házban a patkánytól kezdve poloskáig… szóval borzalmas lakás volt, én nem tudtam, hogy Angliában ilyet is lehet. Aztán a hapi előadott egy pozitív szöveget, hogy kicsit fel kell majd újítani, de jönnek majd nagyon a vendégek. Én arra gondoltam, aki ilyen házba bejön, az milyen vendég lehet. Nem biztos, hogy olyannal kéne. Menekülni akartunk rögtön. Volt ugye a testvérpár, a Robi meg a Zsani. Nem, nem Zsani… Nem emlékszem. Oh, my God! Na mindegy, Zsaninak fogom hívni, mert az olyan cigányos név. Illik rá. Szóval a Robi besírt konkrétan. Nekiállt hisztizni, ugrált a lakásban, ide-oda rohangált, és sírt. Könyörgött, hogy menjünk haza. Az első nap ilyen szinten szórakoztató volt. Vicces volt az a hiszti, amit sírva lebőgött. Én fenn aludtam az emeleten, ők a nappaliban. Ágy sem volt, csak kényelmetlen kanapé. Maguk elé húzták az asztalt, arra tették fel a lábukat. Négyen aludtak így, én már nem igazán férfem el ott. Fönn volt egy ágy, mondom, milyen csábító. Takaró, párna nélkül, de jó, befeküdtem. Pont jött fel a Robi vécézni, és benézett, hogy tudok-e aludni. Felkapcsolta a villanyt. Dugig volt poloskákkal az ágyam. Meglátta, és annyi volt neki. Kirohant az utcára, ordított, hogy nem marad itt. Amúgy egy nagyon kényes fiúcska volt. Kitalálta, hogy inkább a rendőrségen alszik. Aztán próbáltuk megnyugtatni. Mi lányok jobban kezeltük a helyzetet. Végül eljött a reggel, de nem akart jönni értünk a hapi, aki a reptérről idehozott. Aztán jó későn megérkezett, és átvitt bennünket az ő prestoni lakásába. Csak ültünk a lakásában, nem volt pénzünk, albérletünk, nem tudtuk, hogy mit kezdjünk magunkkal. Látszott a feleségén is, hogy alig várják, hogy elmenjünk a gecibe. Úgy volt, hogy ő szerzi az ügyfelet, ő csinálja nekünk a weboldalt. A pénzt, a foglalót nem akarta visszaadni, amit kifizettünk azért a patkányfészekért. Próbálták elérni, hogy megunjuk a várakozást, és lelépünk. A Balunak aztán eszébe jutott, hogy van két ismerős lány Londonban, akik kurválkodnak, illetve lányaik vannak. Sikerült megbeszélni, hogy éjfél környékén Prestonban találkozunk. Eljöttek értünk a lányok, kiderült, hogy nincsenek lányaik, ők is csak kis kurvák, aztán megéltek valahogy, de nem főnökök. Úgy lett előadva, mintha ők ilyen nagy számok lennének. Na, mindegy. Ivett és Noémi. Ketten. Jött velük az Ivett pasija, az Imer, valami albán. Nem beszélt magyarul. Én meg a cigány csaj, a Zsanett került be a kocsiba. Vele egyáltalán nem jöttem ki. Folyamatosan az a cigány lenéző nézése volt. Jó, nem akarom ezt a cigány jelzőt használni, de jobban nem tudom kifejezni magam. A kocsiban így ültünk végig több mint öt órát. Prestonból, Swansea-ig, Dél-Walesbe mentük. A többiek vonattal mentek.

Swansea-ben lakott az Ivett a pasijával, meg a Noémi. Hajnalban érkeztünk meg, beültünk a szobába, az Ivett elkezdte felvenni az adatainkat,

fotókat csinált, azt rakta fel. Feltett kérdéseket, mit vállalok, hogy vállalom. Igazából én mindent bevállaltam. Legyen vendégem, legyen pénzem, essünk túl rajta. Szóval megcsinálta a honlapot, reggelre már kész is volt, hogy már másnap, illetve aznap dolgozhassunk. Alvás nélkül. De én így is hálás voltam. Gyönyörű lakásban voltunk, meleg volt, le tudtunk fürdeni, én elégedett voltam. Az sem érdekelt, hogy nemsokára dolgoznom kell. Három szoba volt a lakásban, kettő lent, egy fönt. A föntit én kaptam meg a Zsanettal meg a testvérével, a Robival. Így hárman aludtunk ott. A lenti szobában az Ivett lakott, a Noémi pedig kiköltözött a nappaliba. Így a Csillának és a Balunak is volt külön szobájuk, hogy ők, mint pár, külön lehessenek. Napközben meg úgy oldottuk meg, hogy amelyik szobába üres, abban fogadjuk a vendéget. Aztán vártuk, hogy mikor jön hívás, és még aznap este jött is. Engem kerestek. Jött az első vendégem, egy indiai. Hát igazából nagyon szarul voltam, de próbáltam nem gondolni rá. Gondoltam, oké, bemegyek, aztán majd dugok egyet. Zavarban voltam, kínosan éreztem magam. Aztán inkább gyorsan leszoptam. A végén úgy döntöttem, hogy inkább így fejezem be, nem csinálok vele semmit. Leszopom, aztán kész. Legyen ennyi elég neki. Úgyhogy ja. Túlestem rajta. Aznap este jött még egy fiatal srác, de beteg volt. Nem is beszélt. Angol volt, de hiába mondtam érthetően a szavakat, nem értett semmit. Elmebetegnek tűnt. Nagyon feszélyezett volt, látszott, hogy félt. Zavarban volt. Nekem ugye a második ő volt. Így én is nagyon zavarban voltam. Nem nagyon tudtam kezelni e helyzetet. Persze egy héttel később már nekem is könnyebb lett volna. Segítséget kellett kérnem a Csillától, de ezért is jól le lettem baszva, hogy nem dolgozok, meg bénázok. Végül is dugtam vele, de folyton megállt, nem tudtam mit akar, azt hittem, néma, nem tudott kommunikálni. Aztán később, a Csilla mondta, hogy volt nála is. Nála kicsit „elengedte” magát. Hát az nagyon durva volt, amit mesélt. Szegény Csilla nagyon rosszul volt. Szóval dugtak, meg szopta, satöbbi. Ami fergeteges volt, hogy a pasi elment, biztos akarod hallani? Szóval a pasi elment, óvszer volt rajta, lehúzta az óvszert. Szólt a Csillának, hogy vegyen ki a szemetesből egy kotont. A Csillának nem tetszett a dolog, mondta, hogy nem és nem. A pasi mondta, hogy fizet többet, menjen, vegyen ki egy kotont. Mondta, hogy kezdje el rágcsálni. A Csilla mondta, hogy ezt felejtsd el. Nagyon erősködött a pasi, hogy legalább ő hadd csinálja. És elkezdte más használt kondomját rágcsálni. Majd a sajátjával is megcsinálta. Ez a perverz többször nem jött. Tudtuk a számát, és nem vettük fel neki a telefont. Az indiai, aki az első vendégem volt, ő visszajött többször, vele nem volt gond. Volt egy kedves vendégem, egy 40 körüli hapi, aki nagyon édes volt. Szerintem volt asszonykája, csak az asszonykától nem kapta meg azt a figyelmet, törődést,

amit tőlem. Az volt a furcsa, hogy ő nem dugott, inkább szeretkezett. A végén kérte is, hogy hadd maradjon, inkább fizet még. Szeretne szex után velem kicsit összebújni meg simizni. Tényleg aranyos volt.

Meg kell mondanom, hogy borzalmas ez az egész prostitúció, meg minden, de nekem annyira elgyötört önbizalmam volt, hogy nekem voltak jó élmények is ebben. Például, hogy nagyon szerettek. A legtöbb férfi élvezte azt, hogy én egy kicsit érzelmesebb vagyok, meg bujósabb. Lehetett beszélgetni velük, viccelődni. Nem mindegyikkel, de voltak udvarias, jó vendégeim is. Volt egy nagyon idős, nem tudom, hogy mennyi, a Márk. Szinte naponta mászkált hozzám. De nagyon édes, idős bácsi… ősz volt, meg remegett a keze, már nem tudott rendesen írni, de udvarolt nekem, mindennap jött, és tényleg olyan kemény fasza volt, egy fiatalember is megirigyelhetné. Én csodáltam azt az embert, hogy mit eszik, hogy ilyen egészséges. Nem mernék saccolni, de szerintem hatvanon túl volt már. Fitt még most is. Angliában valamelyik hegyet is most mászta meg. Össze is barátkoztam vele. Törődött velem. Mindig kérdezte, persze nem csak ő, hogy miért vagyok itt, miért ezt dolgozom? Ilyen lánynak nem való ez, csak tönkretesz, én túl tiszta vagyok ehhez a munkához. Nekem nem ezt kellene csinálnom. Őt úgymond közel engedtem magamhoz. Ezt már a legeslegelején kitaláltam, hogy akármi is van, legyen valaki, akire esetleg számíthatok. Szerettem volna, hogy jobban érdeklődjön irántam, nem az, hogy belém szeressen, de elérni nála azt, ha én olyan bajban vagyok, akkor csapot-papot otthagyjon, és segítsen, és elintézze, hogy haza tudjak menni. Az életben semmi sem biztos. Nem csak ott, sehol sem. Jó barátságban lettem a Csillával, de soha nem bíztam meg benne százszázalékosan. Több vasat akartam tartani a tűzben. Ha az ott lakó lányok, akik bérelték a lakást, utcára akarnának tenni, a Csilláék kiálljanak mellettem. Vagy ha egyikük sem, és én utcára kerülök egy idegen országban, egy fillér nélkül, mert az összes pénzemet állandóan elvették, tehát nálam nem nagyon maradt pénz. Mert úgy volt, hogy jött a vendég, én elkértem a pénzt, lementem, és odaadtam nekik. Majd a nap végén összeszámoljuk, és elosztjuk. Mert ebben nem csaltak, meg úgy is tudtuk, ki mennyit csinált meg. Napi két-három vendég. Annál több nem volt. Angliában nem kurváznak úgy az emberek. És ezt bírtam is testileg. Esküszöm jó volt. Nem a szex volt jó, de ezt még bírtam. A lényeg, hogy lefeleztük a pénzt, de én még a tartozásomat fizettem a párnak. Elég sokáig. Ha 80 fontot kaptam egy menetért, akkor én abból 40-et kaptam. Ha két-három vendégem volt, akkor az 120 font, akkor a repülőjegy ára, a busz ára, az albérlet, amit először kivettek, de elbuktuk, amiről én nem tehetek. Na, mindegy azt is kifizettették velünk. Na, mindegy így ment az élet, jöttek a vendégek, bírtam velük, meg-

szoktam a munkát, hozzászoktam, és borzalmasan jól éreztem magamat. A szobában reggel a szemembe nap sütött, az óceánt kémleltem, szépen le tudtam fürödni, mindig tiszta voltam, illatos, igényes. Egyedül voltam, mármint a magam kis világában, nem készítettek ki, kerestem pénzt, önálló voltam, a magam ura voltam. És örömet okoztam másoknak. Igazából nagyon jól éreztem magam. De én így is akartam felfogni, hogy csak a jó oldalát lássam. Mert ez csak a felszín volt. Mert a Csilláék kavarják a dolgokat, elveszik a pénzemet. Eltűnik ez-az, ellopják a pénzemet. De én nem ezt néztem. Csak a jó oldalát láttam. Egyszer volt olyan, leültem a szobában, egy vendég után voltam, s vártam a következőt. Próbáltam sírni, hogy a feszültséget kiadjam magamból, de nem tudtam. Rájöttem, hogy nincs miért sírnom. A mai napig iszonyatosan visszavágyódom Angliába. Mert ott olyat éreztem, amit soha életemben itt nem érezhettem. Teljesen uraltam a helyzetet, magamat. Persze nem így volt, de ezt éreztem. Hogy ez nem lehet igaz, ilyen jó nem lehet. Aztán a két lánnyal is jól összebarátkoztam, akik a házat bérelték, de nem mertem megbízni bennük. Amikor időnk volt, lejárkáltunk boltba, és nagyon élveztem, mert akkor biztos, hogy valami csokira meghívtak, és volt mit ennem. Igazából nem tudom, hova ment el pénz. Én egyszer költöttem el 10 fontot egy cigire, és 12 darabos muffinra, ami 1 font volt, a nineteen nine pound'sos üzletben. Volt, hogy főztek a lányok, de az az igazság, hogy sokszor nem is ettem, és nem is hiányzott. Cigiztünk, de drogozás nem volt. Egyszer, amikor a cigány srácnál Prestonban voltunk, akkor szívtak füvet, a többiek erősködtek, hogy kóstoljam meg. Érdekelt, hogy milyen a fű, ott. És tényleg más, szagra is más volt. Aztán megkóstoltam, és nem volt rossz. Jó, nem úgy szívtam, hogy be is álljak tőle, de nagyon sokat röhögcséltünk.

Nem volt sosem pénzem, de kaptam borravalót. Igyekeztem úgy dolgozni, hogy kapjak. Sokan adtak is. Az angolokkal könnyű volt. Nekik egyértelmű volt, ha lejárt az idő, és még maradni akartak, azért fizetni kell. Így összejöttek a borravalók. 80 volt egy óra, és adtak egy 20-ast borravalónak. A Márk például sokszor adott, csak úgy. Volt, hogy ajándékokat is hozott. Két üveg bort. Jó, abból nekünk nem szabadott inni, legalábbis addig, amíg a vendég ott van, mert nem tudni, hogy mi van benne. Ezt megtanították nekem, hogy a vendéggel ne egyek-igyak semmit, mert bármit belerakhatnak. Szóval a borravalókat nem árultam el a többieknek. A Márk érezte, látta, hogy nem jól mennek ott a dolgok. Már bocsánat, de minden vendég olyan buta. Azt hiszik, hogy ez egy varázslatos világ. Ez az alvilágnak az alja. Persze ők vendégek, ők másképp látják. Másképp kellett, hogy lássák. Viszont a Márk egyszer tanúja volt, hogy összevesztem a Csillával. Neki mondtam, hogy ne beszéljen a borravalóról. Látták,

hogy sokat jár, a lányok elkezdtek érdeklődni, hogy mennyit fizet. Nem bíztak bennem, mert tudták, hogy én sem bízhattam őbennük. Tehát azt gondolták, hogy én is átbaszom őket. Bár az Ivett még a legelején félrehívott, ha borravalót kapok, azt ne mondjam meg senkinek, mert ahhoz senkinek semmi köze. Az az enyém, azért én dolgoztam meg. A borravalók pedig szép lassan gyűltek, és félreraktam. Mert ez volt a legfontosabb, hogy bármi is van, inkább nem eszek, nem cigizek, de legalább egy jegyre pénzt kell gyűjtenem. Bármi baj van, haza tudjak menekülni. Nem voltam annyira naiv.

A Zsanett nagyon rafkós kis cigánylány volt, ellopta a pénzem, feleselt, szart kavart folyton. A lényeg, hogy senkiben nem bízhattam. Még a lányokban sem, akiké az albérlet volt. Egyszer kihallgattam őket, amikor arról beszéltek egymás között, hogy ismernek egy arab csávót, aki kétmilliót is kifizetne azért, hogy feleségül vegyen. A szerelmes pár, a Csilla meg a Balu egyik nap bejelentették, hogy ők itthon elveszítették a lakásukat meg a kocsijukat, nem tudják hogyan megoldani, fizessek minden vendégem után egy 10-est. Ezen egy kicsit felhúztuk a szemünket. Ja, a Balu, amúgy cukros volt, és 20 fölé is felment a vércukra. Olyankor nem lehetett a közelébe menni, mert megölt volna. Mindegy, végül 5 fontban állapodtunk meg. Én ebből az egészből olyan 1000 euró körül szedtem össze. Egy hónapig voltam ott, egy hónapon keresztül dolgoztam, de volt, hogy egész nap csörgött a telefon, de az Ivett, amikor nem volt kedve felkelni, nem vette fel. Lehetett volna több munkám is. Akkor még nem beszéltem úgy angolul, bár az az igazság, hogy már tanultam, csak ezt nem kötöttem az orrukra. Tudnom kellett, hogy mit beszélnek. Élet-halál kérdése volt, hogy gyorsan megtanuljak angolul. Beszélni nem tudtam, de érteni már értettem. Azért fontos ilyenkor, hogy az ember esze a helyén legyen. Nem lett volna jó, ha én kimutatom, hogy értem az angolt. Akkor a lányok már úgy gondolták volna, hogy önálló vagyok, meg tudok állni a lábamon. Akkor jobban vigyáznak rám, a pénzeszsákot jobban őrzik. 150 fontot raktam félre a jegyre. Persze nem akartam hazajönni, mert a napi két vendégemet bírtam.

Nem engedhetem meg magamnak, hogy bármelyik vendégtől undorodjak. Egy filmet néztem magamban. Próbáltam kialakítani, hogy ezt egy játéknak érezzem. Elszínészkedtem, hogy én most egy prostit játszok. Mintha csak egy színész lennék. És ment. Otthon a Rékának és a kedvenc tanáromnak mondtam el, hogy mit fogok dolgozni. Mondtam, bírnom kell. Nincs olyan, hogy undorodok, vagy hánynom kell, mert nem tehetem meg. Nincs más választásom. Volt, hogy fiatal, izmos pasi volt, ugyanúgy reagáltam rá, mint egy hasas dagadtra. Tényleg nem volt férfi és

férfi között különbség. A bánásmódnál igen, de az, hogy néznek ki, nem. Az izmos nem vonzott, a nagy hasú nem undorított. Soha nem férkőzött a tudatomba, hogy én mit dolgozok. Ennek így kellett lennie. Volt, akit vártam, hogy visszajöjjön, mert aranyos, kedves volt, ő megérdemelte, hogy kényeztessem. De nem tetszett senki. Volt a Duracell, akit én neveztem el, mert két órán keresztül megállás nélkül baszott, baszott, baszott. Fiatal srác, jó testalkatú, tipikus jóképű hapi. Duracellnek csúfoltam, viccelődtem vele, hogy nem merült még le az elem? Már amennyire el tudtam mondani angolul. A legtöbb férfi szeret azzal eljátszani, hogy dug, dug, dug, aztán elkezd csúszni az a gumi, de nem szólna. Sokan rá akarnak játszani erre, hogy óvszer nélkül. Angliában ezzel nem volt bajom, ott az úriember tudja, hogy fel kell húzni azt az óvszert. Felfogták, hogy az ő érdekükben is történik. Ez a kis Duracell nyuszi, amikor éppen csinálta, nem szólt, hogy lecsúszott, persze én folyamatosan odanyúltam, hogy ellenőrizzem. Aztán elment, oké. Aztán kijött belőlem, el kezdett nézelődni, látszott, hogy pánikban van. Néztem rá, hogy mi van. Nem volt sehol az óvszer. Felkutattuk az egész szobát, hogy hol van. Csak nem repült el? Aztán a pasi nyögte ki, hogy esetleg bennem maradt. Pánikba estem, mondom, maradj itt, törölközz meg, nekem most le kell mennem. Lenn mondtam az egyik csajnak, hogy bocs, tudom, nem kéne kiakadnom, de nem találom az óvszert, valószínű, hogy bennem van. Elélvezett, nem tudom, mit kell most csinálni. Mondták, hogy guggoljak le, kezdjek el nyomni, nyúljak fel, próbáljam kitapintani. Nyomjak, nyomjak, ha érzem, akkor próbáljam megfogni és kihúzni. Végül is sikerült kihúzni. Nem estem teherbe, nem szedtem semmit, nem szedtem fogamzásgátlót. Soha nem estem teherbe. Aztán volt egy utolsó ügyfél, egy nagyon-nagyon dagadt. Jött fel a dombon, mert dombon laktunk. Felmászott, jött be a szobába, lihegett. Néztem, hogy ez az ember most tényleg még baszni akar? Már pardon, de még akar valamit? Ki volt, mint a kutya. Csupa izzadság volt, gusztustalan. A legtöbb embernek nem is emlékeztem az arcára. Csak az eseményekre, hogy ez és ez történt. Meg a hangjukra emlékeztem. Ösztönszerűen nem jegyeztem meg az arcot, nem emberek, csak tárgyak. Nehogy már valami személyesség alakuljon. Ha többször visszajött, akkor már megismertem. Kénytelen voltam, ha azt akartam, hogy visszajárjanak. Beszélgettem velük. Például az indiai mesélt az étterméről, a családjáról, testvéreiről. Én is partner voltam ebben, ha pihentetni akartam egy kicsit a dolgot, fáradt voltam, vagy már nem bírtam úgy mozogni. Szegény Márkot nagyon sokszor szóval tartottam, pedig ő még szeretett volna.

Akkor már keveredtek a szarok. Egyik este, éjfélre hívott ki egy ügyfél egy házhoz. És ugyebár az drágább. Megkérdezte a Noémi, hogy kimen-

nék-e. Mondtam, igen. De csak annyit fizetne, mintha házhoz jönne, csak ő nem teheti meg, hogy házhoz jön, mert tolószékes. Na, ott már nem tudtam olyan erős lenni, ott már kezdtem kimerülni. De nem adom fel, erős vagyok, csinálom. Kimentünk, kivittek a házhoz, ott volt a tolószékes. Természetesen akartam viselkedni, de pont ezért még nagyobb zavarba jöttem. Na, mindegy, próbáltam beszélni vele, hogy mit akar, mit szeretne, mit csináljak neki. De nagyon undok volt, nagyon elutasító. Feltornázta magát az ágyra, próbáltam segíteni neki, de nem hagyta. Úgyhogy, egyedül kúszott fel. Nem akarom bántani, de nagyon szánalmas volt. Kitalálta, hogy ő nyalni akar, mivel ő dugni nem tud. Na, és ez volt az, amit akkor még én nem… Ez volt az egyetlen, amit nem engedtem, hogy nyaljanak. Végül is mondtam, hogy nem nyalhat ki. Aztán megsajnáltam, mert alig tornázta magát fel az ágyra, másszon vissza, tegye be magát a tolószékbe, vegye elő a pénztárcáját, mert ingyen nem dolgozhatok. Nem vagyok én se Teréz anya, hogy ingyen csináljam. Ő nagyon kiborult, hisztizett, mondtam, hogy jó, oké, rendben, csináljuk, bármi, de adja oda a pénzt. Nyalt valamilyen szinten, csak utána eszembe jutott, hogy várjunk, a pénzt még nem kértem el. Nem kinyalt, de egy ideig csinálta. A lényeg, hogy nem akart fizetni. Kértem a pénzt, de nem adta. Szerintem ott jött ki rajtam akkor minden, akkor törtem el, nagyon kiborultam. Kérdeztem, mi legyen? Ha nem akar semmit, nyissa ki az ajtót, elmegyek. Mondtam neki, I would like out. A lényeg, hogy értette, hogy miről beszélek, mondtam neki, hogy adja ide a kulcsokat. Azt mondta, hogy nincsen kulcs. Na, akkor kezdtem bepánikolni, ideges lettem. Azt mondta, hogy „én nem tudom hol a kulcs, keresd meg". Nem akarom bántani, tolószékes, de akkor is egy köcsög patkány volt. Egy undorító, szemét alak. A lényeg, hogy felfogtam, hogy nem akar kiengedni. Nem tudtam, hogy mit csináljak. Most egy tolószékes embert üssek meg? Mit csináljak? Verjem agyon? Még ha rám támadna, védekeznék, visítoznék, de a tolószékes ember ott áll, nem szól hozzám, nem adja oda a kulcsot. Ott voltam papírok, telefon nélkül, pénz nélkül. Ott voltam idegenben, illegálisan dolgoztam prostituáltként. Mindig mondták is, hogy soha, sehova ne hívjak rendőrt. Végül is döntöttem, elindultam a szoba felé, megkeresni a kulcsot. Erre megindult ő is, mondta, hogy húzzak kifele get out, fuck, meg ilyenek. Ennyit már értettem, hogy nagyon csúnyán beszélt. Aztán kimentem vissza az előszobába. Aztán, ahogy így álltam, gondolkoztam, volt ott egy bekeretezett kép, amin ő volt a családjával. A képen átöleli a feleségét meg a két gyerekét. Boldogan mosolyogtak. És én ezt néztem. Teljesen belefeledkeztem a képbe. Ő ezt észrevette, amitől teljesen elszállt az agya, megbolondult. Üvöltözött, nagyon csúnya dolgokat mondott, félig értettem, félig nem,

de a lényeg, hogy a hangsúly is elég volt, hogy értsem. Aztán, nem tudom honnan, de elővarázsolta a kulcsot, kilökdösött az ajtón. Kijött utánam az utcára, üvöltözött, én meg papírok nélkül, köszi, kinek hiányzik, hogy a rendőrséget kihívják rám. Aztán elindultam haza, de eltévedtem, mert az idegességtől nem tudtam figyelni. Aztán én hülye beszálltam egy hapi kocsijába, aki ételt vitt ki házhoz. Nem akart elengedni. Mondtam neki, hogy itt tegyél ki, ott tegyél ki, folyamatosan köröket tett. Pedig sokszor elment a karácsonyfa előtt, ahol kértem, hogy tegyen ki. Aztán mikor a legutolsó ételt szállította ki, elkezdtem keresgélni a kocsijában valami fegyver után. Ja, mert rám zárta a kocsit. Valami szúrószerszámot. A szúróval, ha jó mélyre szúrom, az tuti, hogy megállítja. Úgyhogy, keresgéltem, és találtam egy tollat. Nagyon erősen fogtam, s abban bíztam, ha úgy van, akkor nyakon szúrom, és eljövök. Visszaszállt a kocsiba, levágta, hogy ideges vagyok. Én pedig levágtam, hogy ő levágta. Aztán őszintén elmondtam neki, hogy figyelj, én nagyon ki szeretnék szállni a kocsiból. Keresnek errefele, meg fognak találni. Hívni fogják a rendőrséget. Angolul, akkor még nem nagyon beszéltem, nem is tudom, hogy hogyan oldottam meg. Az a lényeg, hogy sikerült ráijesztenem, és elvitt a karácsonyfa felé.

Ott viszont már tényleg kerestek az Ivették, mert eltűntem. Úgy volt, hogy ők a tolószékes emberkéhez odajönnek, amikor én végzek, de az emberke felhívta az Ivettet, hogy behisztiztem és elmentem. Na, mindegy a karácsonyfa volt a támpont, onnan haza tudtam már találni. De akkorra már mindenki engem keresett, a kocsiból már láttam a többieket. Integettem nekik, mutogattam, és akkor nyitotta ki a pasi az autó ajtaját. Kiugrottam, és elkezdtem rohanni feléjük. Akkor megkaptam a lebaszást, hogy mit csináltam, miért csináltam, ezt nem kellett volna. Aztán a Balut és a Csillát is sikerült megtalálni, mert szétszóródva kerestek engem. Mindenki nagyon ideges volt. De éreztem, hogy nem csak miattam. Mindenki úgy fel volt doppingolva, hogy nem értettem, miért. Amiatt, hogy eltűntem, azért nem lennének ilyen idegesek. Végül is a Csilláékat megtaláltuk, nagyon lehordott engem persze. Ugye ő vitt ki engem, és én időközben nagyon megszerettem ezt a lányt. Sokat veszekedett vele a Balu, és pont a tolószékes eset előtt hosszan beszélgettünk. Megpróbáltam manipulálni a Csillát. Elkezdtem nagyon közel engedni magamhoz, hogy ő elhiggye, hogy én százszázalékosan megbízom benne. Persze megkedveltem nagyon, de ettől függetlenül az eszemet is használtam. Próbáltam finoman, ügyesen arra terelni, hogy fogja fel, hogy a Balu csak egy senki, csak lehúzza őt. El akartam érni, hogy szakítsanak, mert tudtam, hogy mi ketten a Csillával jól meglettünk volna. Halál békésen dolgozhattunk volna egymás

mellett. Szavakba nem tudom önteni, de a világon a legjobban ezt ítélem el, amikor egy pasi dolgoztat egy nőt. A Balu nem hagyta élni se, mindig minden kellett neki.

Amikor megtaláltuk egymást, láttam a Balun, hogy mindjárt megöl. Azt mondta. „gyere ide, gyere ide". Láttam, hogy tényleg megöl, ha odamegyek. Idegbeteg volt, ráadásul birkózó, addig üt, amíg meg nem halok. De elindultam felé. Én már akkor úgy voltam, nem érdekel, megölhet. Gyűlöltem azt a nyomorékot. Undorító patkány volt. Ez nem mondhatja magát férfinek. Semminek nem mondhatja magát. Na, mindegy elindultam felé, aztán az Ivették üvöltöttek, visszaráncigáltak, teljesen összse voltam zavarodva, végül a kocsiban kötöttem ki. Az Ivett és a Noémi ültek még be mellém. Aztán elkezdtek kérdezgetni. Hogy nem fizetek-e egy ötöst a Baluéknak? Ők nem tudták ugyanis, hogy tőlem ők is kérnek minden izé után öt fontot. Én még itthon úgy állapodtam meg velük, hogy az utazás költségeit térítem meg. Amíg én az ügyfélnél voltam, addig ők már jól összevesztek. Mert a Zsanitól is kértek pénzt, és a Zsani felháborodott, kikérte magának, szólt a lányoknak. Közben megérkeztek a Baluék is, odaráncigált engem a Csillához a hajamnál fogva, „nézd meg, mit csináltál a menyasszonyommal. Nézd meg, kis feleségem hogyan sír miattad." A Csilla sírt. Nagyon csúnya dolgokat vágtak hozzám, és ott nálam is eltört a mécses, én is sírtam. A Balu fogta az öt fontot, hogy „látod, ezért árultad el a barátaidat", és széttépte a szemem előtt.

Ezek után nagyon rossz lett a hangulat, de dolgoztunk. Kerülgettük egymást. Zsanett és testvére hazamentek. Próbáltam békülni velük, de kiderült, hogy nem tudunk így együtt maradni. Engem ki akartak fúrni, de megbeszéltem a két csajjal, hogy muszáj maradnom, nem tudok hova menni. Legalább a repülőjegyet hadd keressem meg. Aztán egyik nap jött a kedvenc vendégem, Márk. Na, az utolsó alkalom volt, mielőtt elvittek Londonba.

Mondták, hogy 4-től 5-ig lesz velem a Márk, azután öt perc alatt készüljek el, mert mennünk kell. Mondom, hova? Hát megyünk Londonba. Utálom Londont, gyűlölöm Londont, pfuj, undorító. Mondták, hogy ne is csomagoljak, csak menjünk. Cuccot ne vigyek. Nem értettem a dolgot, de nem aggódtam. Egy patkány román nő vitt el Londonba, undorító, nagyon nagyra volt magával, persze még magyarul is alig tudott. Ő is ugyanúgy kurválkodott azelőtt. Azt gondolta, hogy azért, mert összeszedett egy pasit, és már ő is dolgozik Svédbe, most ő attól nagy szám. Annyira fenn hordta az orrát, hát ő is csak kurva volt, ő is csak faszt szopott. Mit olyan büszke rá? Gondolom a barátjának nem dicsekedett vele.

Az volt a lényeg, hogy az oldalon, amire regisztráltunk, egy hónapon belül hitelesíteni kellett, hogy valós adatokat adtunk meg. Hogy az útlevélszám biztos, hogy tényleg ott tartózkodsz, nem átverés. Az adatlapon fenn voltak az adataim, de a nevem és az adatok mellett egy piros pötty volt. Ami azt jelentette, hogy nem volt visszahitelesítve. Angliában nem legális a prostitúció. Illegális, de azon az oldalon ki kellett szűrni azt, aki bejelentetten dolgozik. Létező útlevélszám kellett, olyan, amit még más nem adott meg. Nekem nem volt útlevelem, fizetnem kellett annak a kurva román köcsögnek 200 eurót, hogy ő eladja nekem az útlevelét, hogy felhasználhassam a számát. Meg kellett várni, amíg hazajön Svédből, és odaadja az útlevélszámát. Az utazását, az ott-tartózkodását is én álltam, meg a visszautazását. Konkrétan erre ment el a pénzem. Nem csak 200 euró volt. Nekem semmim nem maradt. Soha nem volt pénz a kezemben. Aztán később voltak pletykák, hogy az Ivettel megbeszélték, hogy a csaj ide-oda cipel Londonban, és útközben elhagy. És akkor már nincs velem gondjuk. Ha nem vagyok talpraesett, nem figyelek annyira, vagy nem vagyok olyan bizalmatlan, akkor elhagyott volna.

Vonattal kellett volna visszamennünk Swansea-ba. Végig, az állomásig, egész Londonban, nagyon le akart rázni. Kétségbe volt esve, hogy tapadtam rá. Ott akartak hagyni az utcán, hogy ne az ő bajuk legyek többet. Aztán visszamentünk, volt is ügyfelem, de rossz volt a hangulat, nem bírtam így élni, úgyhogy levittem nekik a bort, amit a Márktól kaptam, hogy bocsánatot kérjek. Nagyon hiányzott a Csilla, nagyon megszerettem. A Balu nélkül ártalmatlan volt, ezért akartam szétválasztani a sráctól. Kénytelen voltam a Csilláék oldalára állni. A másik két lány ott hagyott volna az utcán, de ők nem. Nem fognak lemondani rólam, mert én a pénzeszsákjuk vagyok. Kibékültem velük. Aztán kitalálták, hogy ők sem maradnak, hanem megyünk Belgiumba. Jó, fasza. Ezt egy éjszaka alatt intézték el. Másnap indultunk Londonba. Nyugodt voltam, egészen addig, amíg Londonba nem érkeztünk. Amíg rá nem jöttem, hogy a táskámat elhagyták. Végig a kezemben volt, s annyira hülye voltam, hogy kiengedtem a kezemből, letették a földre, és ott is hagyták. Direkt. Tudom, hogy direkt. Ott volt a laptopom, az irataim. A személyimet még este elkérték tőlem a telefonommal együtt, hogy nehogy elhagyjam. Ezután pedig eltűnik a táskám mindennel együtt, nem furcsa egybeesés? Ugye a laptopomon tudok jelezni másnak, ha baj van. A dugi pénzem is benne volt. Na, mondom, most vagyok nagy szarban. Mit csinálok én magamban? Úgy bőgtem, mint egy gyerek. Nem akartam menni velük sehova. Próbáltak érzelmileg zsarolni. Anyámmal. Hogy ők megígérték neki, hogy vigyáznak rám. Fizikailag nem fogtak meg, nem ráncigáltak. A buszpályaudvarnál

találtam egy rendőrséget, leültem előtte, ott tüntettem, nem akartam velük menni. Persze ők nem akarták, hogy ott maradjak. A személyimet nem adták vissza. Anyut nem tudtam felhívni. Pénzem sem volt. De nem is tudtam volna elmozdulni tőlük, mert egyfolytában a nyomomban voltak. Összeszedtem magam, elhitettem velük, hogy már rendben vagyok. Nyugodtan elmentek vécére, én pedig kerestem a pályaudvarnál egy helyet, ahol wifi volt. Bementem, de pénzes volt. Könyörögtem a csávónak, hogy hadd menjek fel a gépre. Nem kérdezett semmit, látta, hogy sírok, megengedte. Felmentem, írtam anyunak, hogy anyu, könyörgöm, fent vagy? Kérlek, legyél fent. Ott teljesen pánikba estem. És nem volt fent anyu, nem tudtam senkinek sem írni. Aztán vártam, hogy a 10 perc leteljen, de közben írtam anyunak, hogy bajban vagyok, segítsen. Aztán, mint a filmekben, az utolsó percekben visszaírt. Beszélni nem tudtam vele, csak írtam, hogy Belgiumba kell mennem, nem adják oda a személyimet. Megtalált persze a lány, kurva ideges lett, és persze vágta, hogy én mit akarok. Aztán megfenyegettek. Tudták, hol lakunk. Megtalálják anyut, megtalálják Ábelt. Velem azt tesznek, amit akarnak. Anyuék életét nem mertem kockára tenni. Békében kell elválnom tőlük. El kell velük mennem Belgiumba. Aztán Belgium felé hívta anyu a Csillát. Odaadta a telefont, de előttük csak annyit mondhattam, hogy megyek Belgiumba. Akkor már a kompon voltunk. Jaj, de szerettem! Az a négy óra út olyan volt, mintha fél óra lett volna. Iszonyat hamar elment. Az nagyon tetszett. Szívesen ott maradtam volna a kompon. Még gondoltam is rá, hogy csak megyek-megyek, aztán egyszer csak kitesznek valahol Franciaországban. Aztán az a hűvös hangulat, ami hármunk közt volt, egy kicsit enyhült. Reggel hatra megérkeztünk Gentbe. Taxival egy magyar cigány családhoz mentünk. Le volt beszélve. Albérletben lakott az anya, két fia és a fiúk haverja. Tehát három fiú volt. Kettőnek volt barátnője, a harmadiknak nem. Ő kinézett magának. Aztán volt a beetetés. Nem azt mondták, hogy ha nem csinálod, akkor megverünk, hanem elkezdték, hogy volt egy lány, aki szájba lett baszkodva, felrepedt a szája. Szóval elmondták, hogy mire készüljek, ha nem azt csinálom, amit ők mondanak. Én meg nem voltam hülye, megértettem. Reggel hatra értünk oda, két órát aludtam, nyolckor keltem fel. Délelőtt tízre mentünk a kabinba. Belgiumban volt egy kis megemelt színpad, telibe üveg. Az egész teljesen átlátszó volt. És ott kellett táncolni. Ja. Meg behívni az izéket. Alvás nélkül nem igazán volt jó, több mint nyolc óra utazás után. A kabin tulajdonosa elmondta, hogy mi van meg hogy van. Elhadarta, én csak keveset értettem. Kicsit már beszéltem angolul, hát olyan kis bénácskán, de azért értettem, meg megértettek. Aláírtuk a szerződést délelőtt tízkor, mondták, hogy este nyolcig dolgozhatunk.

Ott rögtön helyben neki is álltunk dolgozni a Csillával. Egymás mellett volt a kabinunk. Viccelődtünk egymással, táncoltunk. Sok ember csak sétálgatott, nem jöttek be, mert nem volt pénzük, mi meg csak mutogattunk, grimaszoltunk, hülyéskedtünk velük. Reggel nyolctól este nyolcig tartott a műszakunk. 130 eurót kellett naponta lefizetni a kabinért. A többi pénzt le kellett adnom. A cigány családnak is kellett fizetni két alkalommal 150 eurót, tehát 300 eurót leadtam nekik, mert ők szerezték nekünk a melót. A Csilláéknak is hatszázvalahány euróval jöttem, ami több mint 180 ezer forint. Úgyhogy elég rendes adósságot gyűjtöttem össze. Én nem ettem, ha nem vettek nekem kaját. Munka után, este elmentünk a magyar cigány családhoz, onnan taxival egy hotelhoz vittek, ahol kivettünk egy szobát. Ez a Fortuna hotel tele volt stricikkel. Illetve csak azok voltak. Nem. Hárman közülük nem volt strici, de azok vagy gyilkos, vagy nagyon kőkemény bűnözők voltak. De amúgy az egész hotelban csak kurvák és stricik éltek. A recepciós egy nagyon aranyos, kis kínai csávó volt. Mindig mondogatta, hogy szerezzek már egy normális állást. Barátságos volt velem, kitűntem onnan. Mondta, hogy én nem oda tartozom. Jó, ezt mindig mondták, de én leszarom. Attól függetlenül még dolgoznom kell, a pénzt nekem kell megkeresni. Ha itthon elmegyek dolgozni, a fiúk nem dolgoznak. Semmi nem maradt volna a pénzemből, semmi. Kidolgozom a belemet, tényleg a semmiért. Viszont Belgiumban már jött a pénz, ott rengeteget kerestem. Nyolc-tíz vendég naponta. Néha azt kívántam, hogy inkább a számon szarjak, mert a seggemen már nem tudtam. Az óvszerre oda kellett figyelni, mert kijátszották. Óvszer nélkül akartak, vagy a sajátjukkal, de azt meg kilyukasztják. Lecsúszik az óvszer, de direkt nem szólnak. Odateszik, és akkor berakják, de ugyanazzal a mozdulattal már húzzák is le. Patkány gecik ezek a belgák. Gusztustalan dögök. Nagyon türelmetlenek, vadállatok voltak. Nem fizettek, kevesebbet fizettek, húzták a szájukat. Volt olyan, aki visszakérte a pénzt, pedig nem volt joga hozzá, megcsináltam, amit kért. Jó, azért nem mindegyik, volt köztük egy aranyos. Ja, az spanyol, nem belga volt. Igen ő jó ügyfél volt, aranyos. Szegénynek az egész teste végig volt vágva. A háta, a tüdeje a szíve. Mintha kettévágták volna.

Na, mindegy így dolgozgattam, akkor egy hét után már a genny folyt belőlem. Szó szerint folyt belőlem. Pisilni nem tudtam, mert már az is genny volt. Fehéret hugyoztam, szartam. Borzalmas volt. Már rettenetes fájdalmaim voltak. Akármennyire is nem akartam sírni, már olyan erős, csípős fájdalom, volt, hogy mindig bekönnyeztem. Hátulról kellett, hogy basszanak, hogy ne lássák, hogy folyik a könnyem a fájdalomtól. Na, ott ismertem meg igazán, mi az a kurva prostitúció. Teljesen más volt, mint

Anglia. Rengeteg ember naponta, 600 eurót simán megkerestem. Naponta megkerestem 180-200 ezer forintot. Rengeteget kerestem, mégsem volt soha egy vasam se. A magyar cigány családból az egyik srác meg a barátnője beköltözött a hotelba, hogy ellenőrizhessék, hogy mi van velem. A nyakamra jártak mindennap. A kurvákkal figyeltettek. Beküldtek vendéget hozzám, hogy teszteljen le, milyen vagyok. A boltba nem mehettem ki. Nem mehettem sehova, nem csinálhattam semmit. Olyan szinten ellenőriztek, hogy hihetetlen, szó szerint visszamondták este, hogy mi volt napközben, hogy mit csináltam, kivel, mikor, hogy voltam.

És ott volt Zamir is. Ő volt az a szánalmas balek, aki állandóan visszajött hozzám. De kihasználtam. Óh, mondom, ha visszajön, ő lesz az, akit biztosítékként használhatok. Ha bajban vagyok, akkor ő segít nekem. Ezt nem olyan rég elmondtam neki. Még amikor jártunk. Mondtam neki, hogy én azt anno így gondoltam. Teljesen be volt sértődve, de sajnálom. Ha egy lány nem akar prostitúcióval dolgozni, és a segítségét kéri valakinek, akkor én azt nem szégyellem egyáltalán. Mert hogy én kihasználtam. Miért? Eljött, fizetett nekem, megkapta, amit akart. Miért használtam ki? Azért, mert kedves voltam vele? Én meg megkaptam azt az esélyt, ha bajban vagyok, esetleg segít.

Egyszer küldött ki a Csilla, hogy vegyek egy feltöltőkártyát, mert anyu hívta, és kurva ideges volt, a rendőrséggel fenyegetőzött. Aztán beszéltem anyuval, mondtam neki, hogy fejezd ezt be, mert nekem csinálsz szart. Konkrétan a rendőrséggel fenyegetőzött, hát jó hogy nem öltek ott meg engem. Én azon dolgoztam, hogy el tudjak szökni. Ott már nem volt mese. Ott már nem a szarkeverésről volt szó. Onnan már nem tudtam volna elmenekülni. Szóval kimentem, már megjelent a csávó meg a kurva barátnője, hogy mi volt. Mondom, semmi, kiengedett a Csilla. Kimentem telefonkártyáért. Konkrétan abból állt a napom, hogy egész nap dolgoztam, hazamentem, ettem pizzát, és evés közben bealudtam, mert olyan rohadt fáradt voltam. Még enni sem volt erőm. Konkrétan azon röhögtek a Csilláék, hogy elaludtam pizzaevés közben. Így visszagondolva, nagyon szomorú és szánalmas. Nem azért, mert én éltem meg. Ha más embernél látnám, én akkor is bőgnék.

Akkor megijedtünk, amikor láttuk, hogy a magyar cigány családból az anyuka pacsiban volt mindenkivel. Mindenkivel lepacsizott, az összes stricivel. Jobb volt vele nem újat húzni. Mert azt már levágtuk, hogy az anyja pillanatok alatt elintézhet minket. Ami a pontot rakta az i-re, az volt, amikor láttam, hogy a Csilláék is félnek. Ekkor jöttem rá, hogy akkor tényleg komoly probléma van. Próbáltam pénzt félrerakosgatni. Ott jobban tudtam. Persze, mindennap megkaptam a leszidást, hogy miért

csak ennyit keresek, de hát valamennyit el kellett dugnom. Jó, hát ilyen 20 euróról volt csak szó naponta. Olyan 100 eurót raktam el összesen. Ha megszorulok, legyen nálam pénz. Úgy, hogy senki ne tudjon róla. Ha a Csilláék nem adtak pénzt, akkor nem ettem. Jó, nem panaszkodhatom, mert adtak. A hotelben olyan 10 euróért rendeltünk pizzát, azt kihozták házhoz. Amíg megjött a pizza, addig levetkőztem, megfürödtem. Mondjuk napközben nem ettem, ott vigyázzba kellett állni. De közben szexisen táncoljál, hogy bejöjjenek. Közben nem tudsz enni. Nem volt fürdőkád, csak egy hideg vizes csapnál törölhettem végig magamat. Popsitörlővel letöröltem az izzadságot, meg ahol hozzám értek, annak nyoma volt a testemen.

Még egy hetet sem voltam ott, de az alatt nagyon sok minden történt. A telefonomat, a személyimet eldugták. A lényeg, hogy én úgy tettem, mint aki teljesen jól van. Viccelődtem velük, nevettem velük. Ezzel elértem azt, hogy amikor este ők elmentek fürdeni, megtaláltam a párna alatt a telefonomat. A személyim is ott volt. Szóval nem nagyon dugták el. Elvettem a telefont, és felhívtam anyut. Mondtam, hogy nem tudok hangosan beszélni, csak annyit mondok, hogy küldd el értem a Dezsőt. Mert a Dezső *(Lotti férjének a bátyja),* anno amikor kimentem, azt ígérte, hogy ha bármi van, szóljak neki, fogja magát, és kijön értem. De ebben nem lehettem biztos. Annyiszor hallottam már ilyet. De nem volt más választásom. Anyu el kezdte az okosságait, hogy menjek ki, fogjak egy taxit. Konkrétan, mire kiérek a ház sarkára, már harmincan megfogtak. Elég volt lemenni a portára, ott volt az összes strici. Amikor egyszer kimentem cigizni a Csilláék nélkül, kijöttek, és néztek egyfolytában. Anyu nagyon ügyes volt, amint felvette a telefont, mondta, hogy kapcsoljam be a helyzetjelzőt, rám keresett, pontosan látta, hogy hol vagyok. A Facebookon lehet rányomni. Aztán anyu hívta a Dezsőt, hogy jöjjön értem. Akkor már nagy fájdalmaim voltak. Amikor tíz ember végigmegy rajtad, amikor már szó szerint gennyet pisilsz. Belegondoltam, hogy még egy napot kibírni? A Dezső el is indult, de az 24 óra, míg kiér. Tehát még egy napot le kellett dolgoznom. Anyu azt mondta, hogy szombat este 8-ra fog odaérni. Megbeszéltük anyuval, hogy a Csilla telefonján, kétszer megcsörget, és ez lesz a jel, ha odaértek. Így nem kellett felvennem a telefont, nem volt semmi gyanús, csak ahogy ültünk bent, csörgött a telefon kétszer. Mondták, hogy anyám keres. Hívd fel. Aztán jött a srác, aki a barátnőjével figyelemmel tartott. Mondták, hogy a cigiautomatát nem tudják használni. Kint élnek évek óta Belgiumban, és nem tudják használni. Én meg, aki még egy hetet se voltam, én tudtam. Ez nekem pont kapóra jött, hogy szólt a srác, hogy segítsek neki a cigiautomatánál. Lehívtak, segítettem nekik a cigit

kiszedni, de addigra már a Dezső is bent állt a portán. Látszott rajta, hogy feszített, készen áll arra, hogy bármelyik pillanatban meg kell verekednie értem. Aztán felmentem a szobába, megfogtam a cuccomat, és már csak így menet közben a hátam mögé böfögtem, hogy sziasztok, megyek haza. Mindenki annyira meg volt lepődve, hogy nem is reagáltak. Aztán sietősen lementem, beraktam a bőröndömet a kocsiba, és ennyi. Még aznap este három afgánnal kellett volna csinálnom, akik a szállodában laktak. Akik nem stricik voltak, kivételesen. Féltem, hogy nem lesz egy egyszerű szex velük. Vagy már elfáradtam.

Angliában az elején még újdonság volt. Igazából az tetszett, hogy önálló lehetek. Nem tart el senki. Én saját magam. Nem kaptam pénzt, de nem is mondhatta senki, hogy eltartott. Én tartottam ki másokat. Dél-Walesben nagyon szerettem lakni. Szép helyek vannak ott. Ott az óceán. Mi kell még? Mentem az utcán, és az emberek rám néztek. Itt Magyarországon az emberek, ha véletlenül rád néznek, rögtön elfordítják a fejüket. Magyarországon, mindenki elkapja a tekintetét. Angliában, valahogy udvariasan rámosolyognak az emberre. Erre szívesen visszaemlékszem. És amíg ott voltam, egyszer sem esett az eső.

2017 nyara

„SEMMIM SINCS”

Kristóf

Amikor 2013-ban tavasszal kijöttem a kórházból, akkor a Gézáék hoztak haza kocsival, hát akkor még nem nagyon tudtam mászkálni, sokat kellett pihennem, meg szúrnom kellett magam ilyen véralvadásgátlóval. Mondjuk anyu segített abban, meg a kötésemet is ő ápolta. Meg hát ezzel a bélkivezetéssel kellett egy kis idő, amíg megtanultam, hogyan kéne vele élni, meg milyen időközönként kell enni, inni. Mindig a legrosszabb pillanatokba kellett tisztába rakni magam. Szóval az az időszak nagyon nehéz volt nekem. Dóri sokat segített, mert az elején nem tudtam magam úgy ellátni, és akkor ő segített mindig ápolni ezt a sztómát. Egy hónap után már nem akartam ezzel terhelni. Megoldottam, csak elég nehezen.

Ugye beadtam ezt a leszázalékolásos kérvényt, tehát erre két hónapot kellett várnom, gondoltam addig nem csinálok semmit, mármint így munka terén. Aztán végül is jött a levél, hogy elutasítottak azzal, hogy munkaképes vagyok, és emellett a betegség mellett még százféle munkát meg lehet csinálni. És utána kezdtem el intenzívebben munkát nézni. Végül is a budaörsi Tescóba egyből fölvettek éjszakára, takarítóként. Ott el tudtam ezt a dolgot sumákolni, hogy nekem milyen problémáim vannak. Két hónapig titokba is tartottam, s mikor már kialakult egy ilyen bizalom, a munkatársakkal meg a felettesekkel, akkor közöltem, hogy nekem van ilyen problémám. Jól fogadták, meg elfogadták, segítőkészebbek voltak azt vettem észre. Nem volt vele probléma. Hát, ott nehéz volt a munka, mert mindig mennem kellett a vécére tisztába rakni magam. Meg egy idő után fájt a helye, mert ugye a széklet kimarja a bőrt körülötte. Hát, bizony nem volt jó. De hát muszáj volt dolgozni.

Másfél évig volt bennem a sztóma, mert az orvosok is elhúzták, meg én is. Lehet, hogy előbb is megcsinálták volna, csak ugye mindig dolgoztam, éjszakába, nem jutottam el az orvoshoz sosem. És aztán besokalltam ott a Tescóba, és utána álltam rá erre, hogy visszavezessék a dolgokat. És akkor nem is kellett olyan sokat várnom, egy-két vizsgálatot elvégeztek, aztán rá egy hétre meg is csinálták. Utána a felépülésem se volt túl gyors, mert azt vettem észre, hogy még mindig fájdalmaim vannak, holott már eltelt öt nap. És aki mellettem feküdt, annak is ilyen típusú műtétet csináltak,

és mondom, ő vígan jár, pedig 70 éves. Én meg itt vagyok 28 éves, aztán szenvedek. Aztán az ötödik nap, a kötésnél vették észre, hogy begennyesedtem. És hogy ezért nem gyógyul. Úgyhogy vissza kellett vágni a sebet, és ki kellett nyomkodni, meg tisztítani. Valami két hónapig visszajártam kezelésre a visszavarrás után. Addig is, míg visszaállt a bélrendszer, meg hogy újra működésbe lépett a vastagbél, többet voltam vécén, mint az ágyban. De végül is lassan rendbe jöttem.

Az orvos azt mondta, hogy mivel dohányos vagyok, kevesebb lehetőségem van a biológiai kezelésre, amit a Réka is kap. Mert nem fejti ki úgy a hatását. És azt is mondta, hogy ez olyan drága gyógykezelés, hogy csak akkor kezdi el, ha abbahagyom. Hogy lássa, hogy én is teszek valamit az egészségemért. Remélem, hogy augusztusig lerakom a cigit. Minden évben előjön. Tavaly nyáron is ilyenkor jelentkezett. De télen is rosszul voltam. De mindig lekéstem az orvosnál az időpontot, mert dolgoztam. Pedig siettem az apartmantakarítással. De fél órát késtem, annyi elég is volt. És mindig csak rá egy hónapra kaptam egy új időpontot. Aztán megint csináltak egy székletet, és kimutatták ezt a posztrádium baktériumot, vagy mit. Ilyenkor folyamatos hasmenésem van, és görcsök. Erős görcsök. Vécézés után mindig, vécézés előtt mindig, enni nem nagyon ettem már, csak ittam. De a műtét előtt is ugyanezek a tüneteim voltak. Ott végül is annyit csináltak, hogy a beteg bélszakaszokat szedték csak ki. Meg a szűkületeket. Polipok mindig voltak, csak ugye ez a műtétnél elég nagy volt már, meg a vékonybelem is szűkületes volt, abból is kivágtak majdnem egy métert. Nehéz idő volt ez, nagyon nehéz idő volt.

A Réka és egy féltestvérünk örökölte ezt a betegséget. Senki semmit nem tud róla a családban. Egyszer láttam, akkor volt nyolc-kilenc éves a kislány. De ennek már tizenvalahány éve. Apu találkozott egyszer, így sutyiban. Mert akkor éppen vele voltam, és már voltam olyan idős, hogy elmondta, mert hogy úgyse mondom el anyunak. És akkor láttam a nőt is, meg a lányát. Gyerekarcként nem volt csúnya… hát, nem tudom. De nem beszéltem velük, inkább csak ők beszéltek. Nem is tudom, pénzt adott nekik apu? Vagy csak valamire meghívta a gyereket? Nem tudom.

Amikor megműtöttek, akkor befolyásolta a kapcsolatomat, de mostanra már nem. Másfél éve nincs barátnőm. De mikor volt, hát akkor se voltam szerelmes. Végül is így boldog túlzottan nem voltam, de nem is voltam egyedül. Végül is én engedtem el, mert nagyon keveset voltunk együtt, nem tudtam belé szerelmes lenni, de úgy, mint nő, tisztelet, bizalom, minden megvolt. Csak az a fránya szerelem, nem, ami ugye neki kellett volna. Végül is azt mondja, hogy nem bánta meg, szép volt, jó volt. Én még szívesen újrakezdeném vele, ha úgy alakulna. Mert igencsak von-

zódtam hozzá. A betegségemben rengeteget segített. Ott volt mellettem, amikor kellett. Amikor kórházba kellett menni, akkor „el tudsz kísérni?”. Akkor ott volt. Jó, most másik kapcsolatban él, de ő tiszteli bennem, hogy én megtartom a távolságot. A múltkor olyat mond, hogy „jó, elmegyek kábelezni”. Mondom, micsoda? Elmegy vécére. „Barna maci, meg kábelfektetés”. Mondom, te mióta vagy ilyen? Mindig dicsértelek, hogy olyan szépen tudsz beszélni, de ezen most meglepődtem. Sose mondtad így nekem. Mondtad, hogy elmész vécére, azt jól van. Még én se mondom így, pedig én férfi vagyok! Persze jó lenne valaki, de nem teszek semmit ennek érdekében, hogy legyen valakim. Amikor megkérdezik, hogy miért vagyok egyedül? Hát vagy dolgozok, vagy otthon vagyok, bulizni nem megyek, sosincs rá pénz, sosincs kivel. Komolyabb barátom sincs.

Általában bejelentett állásokban dolgoztam. Most a legutóbbi, a szállodahajó az nem volt az. A Gubacsi híd lábánál van egy kisebb szállodahajó. Egy állóhajó. A Zsombor által kerültem oda. Jó, a Zsomborral azért nem szerettem sok helyen együtt dolgozni, mert én tudom, hogy én jobb vagyok nála. Munka szempontjából. Ott is szobáztunk, takarítottunk, akkor mennyire pörgős, alapos, mennyire rendezett, és mindig mondják, hogy a Zsombor nem olyan. Meg én azért kreatív is vagyok. Tehát mindig próbálom feldobni, ha csak egy ágyról van szó, most máshogy rakom a takarót, máshogy hajtogatom a törölközőt, ilyen formába, olyan formába, tudok ilyen állatokat is hajtogatni belőle, de csak úgy magamnak. Színes törölközők voltak. És mondom, lerakok egy zöldet alapnak, és akkor mittudomén legyen sárga a hattyúnak a szárnya, a testrésze meg legyen kék. A kék meg a sárga jó páros, és mikor kész lett, lefotóztam izé… „Jó Kristóf, akkor kérem szépen minden szobába ezt!” Na ne! Aztán bejön a vendég, és szétrombolja. Mert elmegy fürdeni. *(nevet)* 36 szobás a hajó. De nem nagy, csak sűrűn vannak egymás mellett a kabinok. Elsőnek szimpatikus volt, mert tényleg szép a hely, mert ugye a vízparton fekszik. És akkor ott voltam jó nyolc hónapot. Nem voltam bejelentve, napi fizetés volt, se táppénz, se szabadság, semmi nem volt. Hatötvenes órabér. Persze a munkaidő az mindig változó volt, hogy most nyolc óra, tíz óra, attól függően, hogy mennyi munka, hány vendég. Volt olyan, hogy behívtak két órára. Mondom, hát ez nevetséges, gyerekek! Amúgy jó volt a hely, jártak külföldiek, amerikaiak, svédek, lengyelek, ők elég sűrűn voltak. Albánok is voltak, hogy megszálltak, akkor ilyen diákcsoportok. De voltak ott magyarok is persze, akik ismerték a helyet, meg akik csak úgy egy-két órára akarták kivenni. Úgy van, gondolom, hogy aki nem tudja otthon megoldani, vagy éppen félrelépni készül. *(nevet)* Egy éjszakára azt hiszem 10 ezer volt két főre, és két órára meg 5 ezer. Egyszer a hajón megszálltak indiaiak, egy in-

diai család. És valamiért szimpatikus voltam nekik. És akkor odajött hozzám az apuka, hogy én indiai vagyok? „Nem, nem, I'm from hungarian." És, hogy én itt dolgozok? Mondom, igen. És hogy egy kis beütés, semmi nincs? Mondom, semmi ilyesmi nincs. De megkínált cigivel, pizzából is akart adni. És ez már a második ilyen eset! Hogy az indiaiak ilyen szimpatikusak. Egyszer a hajóra egy 30 fős csoport érkezett, és mondták, hogy menjek be vacsoráztatni meg felszolgálni. És akkor megkérdeztem, hogy a lánytestvérem is jöhetne-e velem? Mert ő legalább jól beszél angolul, jobban menne a munka. Amerikaiak meg lengyelek voltak, aztán a Dórinak ott nagyon nagy sikere volt. Mindenért ugráltatták, még ha nem is kértek tőle semmit. Hát, ugye a Dóri tényleg nagyon jól néz ki, nagyon tetszett a vendégeknek. De ő rettenetesen ideges lett, hogy állandóan asztalhoz rendelték. Aztán két hét után már láttam rajta, hogy feszült, ideges, aztán elege lett. Ott is hagyta. Én olyan mindenes voltam a hajón. Csináltam a szálloda körül a dolgokat. Szobatakarítás, felújítási munkák, festés, akkor ott volt egy vasalógép, vasalnom kellett. Konyhai munkát, amikor reggel hétre van 10 fő, akkor őket meg kéne reggeliztetni. Akkor bementem, kipakoltam az asztalra a szükséges dolgokat, mint egy ilyen svédasztal. A kajámat én ott mindig megoldottam, maradék mindig volt, ami nem fogyott el. Zsömle, felvágott, akkor sütöttem bundáskenyeret, tojásrántottából is maradt, főtt tojásból is. Haza nem vittem, mert úgy voltam vele, hogy azokat megvesszük mi is. De télen ott is szívás volt, nem volt a szállodában víz. Befagytak a vízcsövek. Behívtak pár régi karbantartót, akik anno ott dolgoztak, meg ott voltam én. De hát nem volt a vízcsöveken szigetelés. Mondom, hát miért nem lehetett nyáron megcsinálni? Mondom, itt vagyunk a mínusz húszban, a Dunán! A Dunán dolgoztunk, mert be volt fagyva az is. *(nevet)* És akkor ilyen gázlánggal próbáltuk hevíteni a csövet, és úgy próbáltuk felolvasztani a jégdugókat. Nyomás alatt csináltuk ezt, hogy a nyomás ki is vigye a jeget. Erre kellett két-három nap. Utána befagyott a zuhanyzócső, a vécét nem lehetett lehúzni. Csak egy-két szobában volt vendég. És akkor „jó, hát Kristófka, le kéne menni a hajó alá", mert a hajó alatt volt a csatornacső is. Már a legvégén annyi mindent meg akartak velem csináltatni. Elég régen volt foglalkozva a hajó külsejével, hogy akkor én azt csiszoljam le, kenjem le lenolajjal, meg fessem le. Meg még voltak ott kisházak is, ami ugyanúgy néz ki, mint a hajó, mármint a külseje. Mondtam, hogy én ezt egyedül nem akarom csinálni. Hogyan? Először azt mondtam, hogy egyedül nem, aztán meg mondtam, most már semmiképp nem! És akkor megoldották két ilyen idősebb, iszákosabb emberkével. Nekik napi 10 ezer forintot fizettek, úgy hogy csak festenek. Mondtam, hogy de jó, hogy nem vállaltam el! Azért volt, hogy rendesen

kirángattam őket a rosszból. Aztán elegem lett, otthagytam őket. Meg én az a mozgalmas típus vagyok inkább. Vándorló típus vagyok! *(nevet)* Lehet azért is, mert sose volt még olyan, hogy jó munkahely, mert mindig van valami, ami miatt azt mondja az ember, hogy ezt nem folytatjuk tovább.

Hát, én meg a szakmám, az el van felejtve. Számítógép-kezelőit végeztem, de már jó régen. *(nevet)* A múltkor a hajón megkért a recepciós, egy A/4-es lapra, névjegykártya méretű szöveget akar csinálni. Csak nem tudja az Excelbe megoldani. Aztán jöttem én, hogy én ezt nem Excelbe' oldanám meg, táblázat ide vagy oda, hanem inkább Wordbe'. Mondom, ha ideadod a mintát, akkor én megcsinálom. És akkor leültem a gép elé, mondom, jó. Nézzünk egy Office-t. Tettem le valami Office-t, de annyira elfelejtettem már, hogy mondom, hogy is volt? Hogy is van? Mi ez? Megcsináltam, volt egy másfél óra, végül is rendes volt a recepciós, mert elszámolta. Végül is 1300 forint, nem megyünk a falnak tőle. Nem tudok a számítógépes szakmában elhelyezkedni, mert nincs nyelvem, nincs érettségim. Nincs semmim, hogy továbbfejlesszem. Már annyira nem is érdekel, amit tanultam, csak akkor nagyon érdekelt, meg nagyon jó buli volt.

Hát, elég sok probléma volt Pesterzsébeten a Lacinál, meg már ő sem volt korrekt a végén. Aztán a pénzügyek miatt már nem lehetett fizetni a Lacit, úgyhogy sumákolt. Mindig hozta a számlákat. Most ez lett több, most az lett több, most éves elszámolás van, volt olyan számla, amit többször is mutatott, és egy idő után mindenki szépen elment, átszivárgott a Helsinki utcai lakásba. Az korábban a Lottiéké volt, csak ők átköltöztek egy nagyobba. Az a baj, hogy a Helsinkibe is odaengedtünk mindenkit. És azt nem kellett volna. Akkor volt jó, amikor csak négyen voltunk ott. Én, a Márkó, a Réka meg a Kara Csabi. Igen, de időközben az is kiderült, hogy el vagyunk maradva egy-két számlával, mert a Kara nem fizette be, vagy lenyúlta. De már bánom, hogy nem én kezeltem akkor a pénzt. Csak nem akartam úgy főnökösödni, mert a Lottiéktól a Kara vette át, meg a Réka az albérletet, én meg akkor ott voltam, hogy én is jönnék ide. Na, mindegy, sok vita volt ebből is. Aztán jött anyu az Ábellel a Lacitól, hogy akkor őt is oda kéne, jó, az már hat ember. Aztán így megint szépen összegyűltünk. *(dühös, indulatos)* Mondom, megint a család!!! Megint emiatt jön össze! Megint így összenőttünk! Jön a Renátó is, hogy pár napra kéne. Mondom, ebből megint az lesz, hogy itt ragad! Akkor jön a Zsombor a Vanesszával meg a gyerekkel, ugye ők már hárman vannak! Ja, meg apu is! Amikor kijött a kórházból hasnyálmirigy-gyulladással. „Azért kéne apátoknak minimum egy hónapra hely!” „Hát anyu, én nem nagyon örülök neki!” „Mi, most hagyod az utcán meghalni?” Erre mit mondjon az ember? Jó! Hát akkor jöjjön! Mert mégiscsak az apánk, mondta. Én már annyira nem va-

gyok apás. De már mindenki így lemondott róla. Oké, néha felhív, „hogy vagy kisfiam?”. Így-úgy-amúgy, oké, de semmi mást nem látok már benne. Apámat már egy éve biztos nem láttam. Mikor kórházban volt, akkor beszéltem a Szilvivel, de akkor még dolgoztam, elég sokat is, úgyhogy nem tudtam még külön apuval foglalkozni. Bemenni hozzá, meg mittudomén. Majdnem úgy volt, hogy levágják a lábát. Mert így elüszkösödött, elgenynyesedett. De azt mondta, hogy rendben van, mégse kellett levágni. Úgy tudom, hogy most valami szállón van.

Az az igazság, hogy mindenkivel nehéz, meg mindenkivel volt már rossz tapasztalat. Amik felett már szemet hunyt az ember, meg oké, elfelejtettük, aztán mégse, vagy mittudomén. Az ember legaljában ott van, hogy na, nem tudunk együtt élni! Jó, oké, a Lottival, vele úgy együtt lehet élni, de szabályok vannak, meg akkor el kell viselni, hogy akkor négy gyereke van, kupi van, mittudomén, Ezeket én már nagyon unom. Anyuval sem lenne gond együtt élni, csak ő is olyan, hogy még utána is én takarítsak, meg főzzek meg, meg menjek ki a boltba? Márkóval is együtt lehetne élni, de neki is vannak olyan tulajdonságai, hogy hangosan hallgatja mindig a zenét, akkor hozza a lányokat, én meg nem szeretem, amikor van egy kényelmed, amit fel kell borítanod, mert jött egy vendég, akihez alkalmazkodnod kell. Nem öltözhetsz úgy, fel kell öltözni, én elég sokszor megyek vécére, nem szeretem, amikor ott vannak, vagy mittudomén. Ilyenkor kölcsönkéri a Simonnak a szobáját, és akkor ott…

Ahol most lakunk, a Lottiéknál, az olyan, mint egy falu. Nyaralóövezetnek van mondva. Magában az a hely nekem tetszik. Mondjuk maga az utca nem, de ha kimegyünk a főútra, akkor ott a Duna, kenut lehet bérelni, csónakot. Nem strandolós hely, de horgászni lehet. Jó kis nyugis. Sokan bicikliznek, futnak arra. Soroksárnak van nyilvánítva, de egy köpésre van onnét Csepel is, meg Erzsébet is. Jó, néha zavar, hogy nincsen ez a nagy nyüzsi. Ez egy egyszobás ház volt, csak az egyik helyiségből csináltak egy ilyen kisebb szobát. Végül is látunk benne fantáziát, meg lehetne szépen csinálni. Most még nem néz ki szépen, mert látszik a tégla, a vakolat, tehát muszáj lenne vele foglalkozni. Alacsony a belmagassága, mert szinte nincs két méter. Mi a Lottival mindig bosszankodunk, hogyha úgy megyünk be az ajtón, hogy rálépünk a küszöbre, akkor beverjük a fejünket. Van egy nagyszoba, ott vannak a gyerekek, meg a Márkó és én. Van egy gyerekszoba, ott vannak a Lottiék a kicsivel. Ahol a Simon van, az nem egy szoba, hanem végül is egy raktár, vagy nem is tudom, minek lehet nevezni. Ilyen éléskamra, nem tudom. Annyi hely van ott, hogy befér oda egy szivacs, egy kisszekrény, és ennyi. Ez is ugye a fürdőszobából nyílik. Tehát nem a legjobb hely. Eleinte én voltam abban a kis zugban, csak aztán kijöttem, mert akkor pont tél volt,

és nagyon hideg volt az a kis helyiség, és azt nem tudtuk sehogy se fűteni. Jó, nyugi volt, meg egyedül voltam. Ha lenne egy nőm, akkor azt mondom, fagyoskodjunk. Mondom, inkább kimegyek a gyerekekhez, ott van fa, meleg van. A Lottiék ugye ők vannak hatan, én, a Márkó meg a Simon Szabolcs. Ők 30-40 ezerrel szállnak be fejenként. Ez csak az albérlet meg a rezsi. Most már a Simont nem tartom családtagnak. Van egy internetes játék, ami nagyon leköti. És én úgy vettem észre, hogy amióta ismeri azt a játékot, azóta ő megváltozott. Függő, nem kicsit. Teljesen el van vonulva. El van az ő kis sarkában, zugában. Jó, elmegy dolgozni, megmittudomén, oké. Ugyanott van, ahol a Géza. Egy helyen. Engem is vinni akart oda a Géza, de nem akarom, hogy ennyire egybe legyen a rokonságom, mert mindig lesz valami konfliktus egy munkahelyen. Márkó el van magában. Márkó nagyon nagy bulizós. Most Csepelen dolgozik építőiparban. Hétvégén meg elmegy bulizni, csajozni, én meg takarítok a gyerekek után. *(nevet)* Ő reggel megy, este jön, mindig mesél, meg izé, nekem meg olyan rossz, hogy itt vagyok 31 évesen. Egyszer voltam buliba', akkor se engedtek be. A Nyugati pályaudvarnál. Szerintem nem tetszettem nekik külsőre. Egy lánnyal voltam, a lányt beengedték, mondtam jó, hát akkor, sziasztok! A Márkó most is fűzöget, hogy menjek, meg izé, de hát egyszerűen nem merek. Hát ezzel a problémával? Így nem merem ezt bevállalni. Mert mondom, bármikor beüthet a gáz. Mert iszunk is, nyilván iszunk, de az is meghajt. Meg hát így, hogy nincsen semmim, jönnek ismerkedni vagy akármi, mit mondjak? Se munkám, se pénzem, se gyerekem, se nőm, semmim sincs. Rossz így nulláról elmenni. Egyszer majd elmegyek, csak érezzem már úgy a dolgokat, hogy van pénzem, van cigim, van mindenem. Nincs az, hogy leégek valaki előtt, vagy akármi. Meg akkor azt tényleg úgy kéne csinálnom, hogy éheznem kéne vagy másfél napot. Hogy minden kijöjjön belőlem, minden kiürüljön, hogy ne útközben jöjjön rám. Ne akkor, amikor megiszom az első italomat. Nem tudom, milyen sokan vannak ott, vagy mennyit kell várni a vécére. Ezekre figyelnem kell. Fel kell ezekre készülni. Majd ha úgy érzem, hogy kicsit rendbe' vagyok, nem kell szednem a gyógyszert. Majdnem egy hónapja szedem a szteroidot. Étkezéssel lehetne valamit segíteni, de nem vagyok hajlandó betartani. Mindig csak krumpli, csak répa, ne igyak tejet, ne egyek olyat, se egy lisztes izé, mindenből ezeket a bioizéket! Mennyi egy ilyen laktózmentes tej? Drága. Veszek belőle három rendeset. Jó, a tejet nem viszem túlzásba, csak a kávéba kismértékben fogyasztja az ember, nem is hiszem, hogy az okozná a problémát. Bár a múltkor bekakaóztam, és az nem volt jó. Az a baj, hogy mindenki mindenről mást mond, hogy mi lenne a jó. Az a baj, hogy nem merek kimozdulni egyszerűen. Félek a hasmenéstől. Vannak olyan napok, amikor azt hinné az ember, hogy jól van, és még sincsen jól.

Segítek a Lottinak mondjuk elvinni az óvodába, iskolába a gyerekeket, de már útközben rám jön. Mondom, nem hiszem el. Akkor sietni kell haza, visszafele már annyira kellemetlen. Úgyhogy, ha nem muszáj, akkor nem viszem őket, inkább a Gézára hagyom. Reggel pont nem szeretem, ha el kell menni hazulról, mert pont jönnek a „dolgok". Azért is volt jó ez a szállodahajós munka, mert ott be tudtam osztani az időmet. Nem kellett korán mennem, de ha „mennem kellett", akkor gyorsan beértem a munkahelyre, és ott el tudtam menni. Ha mentem 9-10-re, az alatt már elmentem otthon minimum kétszer vécére, és utána már nem volt gondom. Csak hát ez a rengeteg hasmenés, ettől folyamatosan fogyok. Járok orvoshoz, szedem a gyógyszert, és nem is keveset. Sokat. Szedem ugye a vastagbélre, az immunrendszerre, hogy gyengítsem magam, mert ez egy autoimmun betegség. Nem lehet olyan erős immunrendszerem, mert akkor a saját vérsejtjeimet támadom. Azért ez a gyógyszer amúgy gyengíti, hogy ne legyek rosszul. Meg ugye szedem a szteroidot, ez a szükséges rossz. Nem nagyon örülök neki, mert majd 40 évesen meg még szívbeteg is leszek. Most egyelőre a vérben meg a székletben nem találtak semmit. Mondtam, hogy nem tudom, mi van, de semmit nem tudok csinálni. Se dolgozni, se aludni, semmit. Szóval, most így kúrálgatom magam három hete. Körülbelül. A Lottiék segítettek ilyen gyógyszer ügyben. A Lottiék megoldják nekem. Annyira nem drága. A legdrágább, ami a vastagbélre van, az kerül 2200-ba egy hónapra. A szteroid meg gyomorvédő, vitaminok, ezek olyan 5-700 forintok.

Anyu szokott hozzánk jönni, télen ő is itt lakott egy hónapot, kettőt? Jó hideg volt a tél, fával kellett tüzelni. Rossz volt a vaskályha, nem nagyon adta a meleget, meg hát hamar ki is hűlt a lakás. Szerintem anyu nem érezte jól magát. Sokan voltunk, olyan depisnek tűnt. Messze is volt minden. Most a Rékáéknál lakik. Nem nagyon megyek hozzájuk.

A kertben most füvet nyírtam legutóbb, az ültetést meg a veteményes dolgokat ugye a Géza csinálja. Én nem nagyon értek hozzá. A kertbe van, mikor kimegyünk bográcsozni. Ilyenkor mindenki besegít. Gulyásleves, sertéspörkölt, ha úgy van, akkor babot. Ha úgy van éppen, akkor jön a Márkónak a barátnője, vagy esetleg a Gézának a testvérei jönnek még át, vagy a Dóri. A Géza csinált oda egy hintát a gyerekeknek. Besegítek még a háztartásba, reggel a mosatlant elpusztítom, be a mosogatógépbe, és akkor, ha nem akarok főzni, akkor előkészítem a Lottinak. Megpucolom a krumplit meg ilyenek. Naponta főzünk. Leveseket, tésztás ételeket, ilyen egytál ételeket, rizses húst. Húst szinte mindig eszünk.

Egy hónapja vagyok otthon. Most azt tervezem, hogy visszamegyek a héten az eredményért, nem tudom, mit fog mondani, és aztán el kell kezdeni nézni valami munkát, mert egy kicsit unom az otthonlétet. Néha

sok nekem a gyerek, de amúgy elvagyok. Annyiból jó, hogy nem vagyok egyedül. Meg úgy jó a társaság. El lehet beszélgetni mindenkivel. Csak a gyerekek néznek tévét, én meg a gyerekek meséit nézem. Jó a kapcsolatom mindegyikkel. Olyan nagyon már nem játszogatok velük, mert ők feltalálják így magukat. Igazából a számítógép, ami leköt, az, hogy kimegyek velük hintázni, az nem köt le. A Gergő már másodikos, jól tanul, csak ugye, a magatartás. A kerületibe jár. Ezek a mai iskolák elég érdekesen zajlanak. Jó, hát egy kicsit jobban odafigyelhetnének a Lottiék is, ugye? De mi már olyan fülest kaptunk, ha szamárfüles volt a füzet, vagy tompa volt a ceruza. Szóval, nagyon nincsen ezekre odafigyelve.

A nyarat még nem tudom, de valami vizes helyre akarunk menni. Ha nem is nyaralni, de a strandot két-háromszor megejtjük, ha úgy engedi a pénztárca. De arra tényleg fel kell készülni. Ilyenkor vagy Velencére megyünk, vagy Dunaharasztira. Jövünk-megyünk. Viszünk ennivalót. A Gézának most nagy autója van, hétszemélyes. Egy Renault. De jó, nagyon szép állapotban, bőrüléses, panorámás teteje van. Tervezgetjük egy ilyen három-négy napra elmenni a nyáron, csak nehezen lehet megoldani, mert mindig van valami fizetnivaló. Próbálunk a házzal haladni. Az a jó, hogy a Géza ért mindenhez. Rengeteg mindenre telik. Nem mondom, hogy gazdagok vagyunk, de nem volt olyan, hogy most kölcsön kell kérni, mert elfogyott a pénz. Ha úgy volt, én ugye naponta megkaptam, ha mondták, hogy kéne nekik ez-az-amaz, akkor hozzak már, vagy vegyek. Most ezt a telet kell megoldani. Venni akar a Géza egy nagyobb kályhát vagy kandallót, mert több kéményleállás is van, és akkor több helyiséget is tudunk fűteni, mert így csak egy szobát. De mivel kétméteres a belmagasság, úgymond, hamar befűti. Fent meleg is volt, mert ahogy álltál, érezted, hogy meleg van, de lent, semmi. Én kabátban voltam végig. Abban aludtam. Most már csak jobb lesz.

Az ember mindig gondolkodik a saját családon, de a gyerek az, ami nem nagyon foglalkoztat. Huh, pláne most ez a kicsi olyan sírós baba, hogy nem lehet tőle megmozdulni. Éjjel és nappal. Lerakod, és már bőg. Ha a kezedben van, akkor nem bőg. Mondtam, hogy ezt gyorsan kinövi, remélem. Mert így te sem tudsz semmit sem csinálni. A Lotti nem tudott egy cigire kimenni, se egy falatot megenni. Mondom, jó, addig add ide, megfogom, egyél nyugodtan. Aztán megfogtam, még egy kicsit nyöszörészkedett, meg izé, aztán elaludt. Lotti megette a kaját, átadtam neki, ő meg berakta az ágyába, már bőgött is. A Lottinak meg a Gézának van egy stílusa, mondjuk én így a tíz év alatt megismertem az ő kapcsolatukat. Mindig szívom a vérüket, mondom, azért vagytok ilyen idegbetegek, mert mondom, nem csináljátok soha. Jó, néha elmennek, meg mondtam,

ha úgy van, itt maradok este a kölykökkel, aztán menjetek el valahova, ilyen téren nem vagyok visszautasító. Amikor ők szexelni akarnak, mindig elmennek. Kivesznek egy apartmant. Legutóbb így csinálták. Nem is akarnék már én a nyakukon lenni, mert már nekem is jó lenne egy külön élet, de hát olyan rossz, hogy én mindig rá vagyok kényszerülve másra. Nem érzem, hogy a nyakukon lógnék, mert azért elég sok segítség vagyok nekik. Legalábbis a háztartásban biztos. A Lottival ketten csináljuk a háztartást, a fiúk nem segítenek. Jó, nyilván, ha megkérem, akkor segítenek, de nem szeretem kérni. Jobb szeretem azt az embert, aki látja, hogy mit kell. Van, hogy a Gézának is elege van, de azt mondja, hogy én meg a Simon még belefér. De most már a Simonra is azt mondaná, hogy nem ragaszkodik hozzá, de végül is normális, eljár dolgozni, nincs vele probléma. A Simon nem akar visszamenni az anyjához, a körülmények miatt. Mert az anyja beteg, epilepsziás. Itt mégis családban van. Volt nevelőotthonban is, kikerült nevelőszülőkhöz a lánytestvérével. De talán csak egy fél évet voltak ott. Itt nálunk van társaság, van fegyelem, van kajája, cigije, munkája, úgymond végül is meg van mindene, bár én mindig csesztetem, hogy karácsonyra legalább menjél már le anyádhoz egyszer. Már évek óta nem láttad.

A saját anyámmal még én sem vettem fel a kapcsolatot, de mindig eszembe jut. Mondom, bemegyek egyszer abba a gyámügyi hivatalba vagy hova, de hát soha nem veszem rá magam. Olyan, mint a fogorvos. Arra se tudom magam rávenni, hogy elmenjek. Inkább fáj. Meg istenigazából ez a bizalmatlanság, hogy most tényleg oda kell mennem? Vagy ez is csak egy ötlet volt? Jó, nyilván, ha nem kezdem el, akkor soha nem fogom tudni, hogy hova kéne menni valójában. Facebookon egyszer láttam egy ilyen alapítványt, vagy nem tudom, mit, akik ezzel foglalkoznak, hogy eltűnt szülők, meg mittudomén… És akkor beszéltem ott, az egyik ilyen hölggyel, elküldtem az adataimat, a képeimet, anyám adatait, hátha ott valamit tudnak valamiről.

„ÉN NEM RAGASZKODOM A CSALÁDHOZ MÁR”

Zsombor

2012. január 9. Akkor jöttem ki a börtönből. Lementem Budaörsre, mert tudtam, hogy ott megtalálom a Kara Csabit. De késő este volt, aztán Budaörsön, az utcán töltöttem az éjszakát. Utána másnap reggel találkoztam Karával. Aztán elmentünk anyuékhoz az anyaotthonba, és utána estefelé

mentem föl a Lottiékhoz, hogy jó lenne, ha beengednének pár napra. Ők akkor a X. kerület Gőzmozdonyban laktak. Ott maradtam a Lottiéknál, nem emlékszem, meddig pontosan. Dolgozgattam. A Gézának volt egy ismerőse, ő ács, és mellette segédmunkáztam. Utána tudom, hogy a Lottiék költöztek? Vagy nem költöztek, csak kidobtak engem meg a Kristófot az utcára. Akkor szintúgy felmentünk Törökbálintra, az elhagyatott házba. Akkor ott lébecoltunk nem tudom mennyi időt, és utána kerültünk egy ilyen Diótörés alapítványhoz. Ilyen ifjú szállás hajléktalanoknak. De ugye önellátós volt. Ott dolgozni is kellett. Ott a Kristóffal, Simonnal dolgoztunk a Margit hídnál. A HÉV-megállót csináltuk, újítottuk. És utána kerültünk össze anyuékkal, mikor a Renátó kijött, és kivett egy albérletet Pesterzsébeten, na akkor újra összeköltöztünk.

Vanesszával úgy alakult, hogy amikor mi a Nándiéknál még Törökbálinton laktunk, akkor még együtt voltunk. Aztán szakítottunk, meg én börtönbe kerültem. És amikor újra összeköltöztünk anyuékkal Pesterzsébeten, ő jött igazság szerint vissza, akkor újra összejöttünk, és rá három hónapra jött csak a szex viszont. De addigra már bement ő az intézetbe. Másfél év után esett teherbe. Asszem, vagy hogy… de, nem, mert két vetetése volt. Akkor én úgy döntöttem, hogy még korai lenne. Meg az intézet is úgy döntött. Mondták neki, hogy megtarthatja, de akkor átkerül egy másik helyre, ahol lehet gyerekkel is lenni. De én mondtam, hogy nem akarok gyereket. Mert az nem lenne túl jó. Félévente esett teherbe tőlem, azt tudom. De másfél év után megtartotta, merthogy úgyis kijön az intézetből, amikor betölti a 18-at. Mi nem fogtuk fel, hogy unokatestvérek vagyunk. Nagy szerelem volt. A család eleinte ellenezte, de utána nem tudtak mit csinálni. Mondták, hogy nem szabad, hogy nem egészséges, Vanessza családja is ellenezte. A Hédi sem akarta, hogy összejöjjünk, de később beletörődött ő is. És mikor Vanessza kijött az intézetből, Erzsébetre költözött hozzánk. Hát valaki nem akart hallani róla, valaki nem akarta látni. Mindenki ellenezte végül is. Többen, Kristóf az biztos, meg asszem a Lotti is mondta néha. De szerintem mindenki mondta, csak nem a szemembe. Hát, hogy fejezzük be, szakítsak vele. Szerintem amúgy sem szerették a Vanesszát. Már terhesen jött ki az intézetből. A kisbabával átköltöztünk a nővéréhez, a Henihez egy idő után. A Vanessza nem akarta a cicák közé hozni a kicsit. Nem szerette sem a családomat, sem a cicákat. A Heniéknél szerintem olyan három hónapot voltunk, mert én nem szerettem ott lenni. Sok volt ott is a vita, Heni is beszólongatott mindig. Azt tudom, hogy egyszer visszamentünk anyámékhoz ugyanúgy Erzsébetre, és utána vissza a nővéréhez.

És akkor már dolgoztam a Zenit Hotelben, úgyhogy ott is voltam már vagy fél évet. Emeleti londiner voltam. Csomagokat felhordani, folyosót

rendbe rakni. Karbantartónak segíteni. Ott hét hónapot dolgoztam, és akkor felvettem egy hitelt albérletre. De hát ott is éhezés volt, meg nem volt semmi, úgyhogy ahhoz hozzá kellett nyúlni, nem tudtam spórolni. És amikor elfogyott a pénzünk, akkor a Heni kidobott mindenkit az utcára gyerekekkel. Mert a Vanessza megint terhes lett. De akkor már jó pár ideje terhes volt. Vanessza nem akarta, csak én nem engedtem elvetetni. Már megvolt a hitel, és úgy voltam vele, hogy el tudunk költözni. És akkor végül is sikerült intézni egy utógondozót, és oda pont akkor mentünk be, amikor megszületett a kislány. Ő tudott régóta erről a helyről, még intézetis korából. Ha akkor mentünk volna be, akkor beengedtek volna engem is feltétel nélkül. De pont mikor bementünk, akkor hozták be a szabályt, hogy két hónap próbaidő az apáknak. Az utógondozóban gyerekes anyák voltak, és néhánynál az apa is ott volt. De oda, aki bekerül, az szétmegy, ha nem erős a kapcsolat. Ott az emberre nagyon ráterhelnek mindent. Mindennap beszólongatnak nekik, üvöltöznek, akkor olyan feltételek vannak, amit nehéz teljesíteni, de persze voltak kivételezések emberekkel. Volt olyan nevelő, akinek rossz kedve volt, és csak úgy belekötött bárkibe. Nem volt alapja, csak rossz kedve. Nekem nem, mert én nem vitatkoztam, de a Vanesszának azt, hogy rossz anya, nem való neki gyerek. Aztán ő is vitatkozott, felidegesítették hamar. De másoknak csúnyábbakat is. Másoknak, volt olyan, hogy az utalványt oda se adták, hanem ők osztották be. Gondolom, volt alapja. Mert volt egy csaj, akinek nem volt benn a párja, de rászóltak, hogy főz-e? Eteti-e rendesen a gyereket? Gondolom, nem főzött mindennap, és nem etette mindig a gyereket. De volt olyan anyuka, aki az erkélyről lógatta ki a lányát, meg mindennap verte, és neki nem szóltak egy szót se. Szigorúnak szigorúak a nevelők, volt, aki mondom, rosszkedvvel jött be, és már bárkibe belekötött. Leginkább csak női nevelők voltak. És egy férfi, aki pont a mi nevelőnk volt, de rendes volt. Csak soha nem állt ki értünk. Úgyhogy oda csak a Vanessza ment, mert engem nem engedtek be. Illetve az első két-három hétig beengedtek segítségnek. Utána mondták, hogy két hónap próbaidő van, és azt nem tölthetem bent. De ugye nekem nem volt hol aludni, kénytelen voltam ezért beszökdösni. De ott is állandóan megszólták a Vanesszát, hogy koszosak a kicsik ruhailag, meg nem csinál rendet, meg nem főz mindennap. Meg leginkább azért, hogy beszökdöstem, kapta a fegyelmiket. És ott voltunk nyolc hónapig. Kaptunk hó elején meg hó közepén is utalványokat, amiből be lehetett vásárolni. És ugye nyolc hónap után már sok volt a vita, már nem volt közöttünk az a kapcsolat, és nyolc hónap után végül szakítottunk. Végül is kirúgták őt. Sok volt a figyelmeztetés. Például amiatt, mert én beszökdöstem. És akkor ő átment anyaotthonba, én meg anyuéknál kötöttem ki.

A Vanessza óta igazság szerint senkivel nem jó a kapcsolatom a családban. Ők nem szerették a Vanesszát, és a Vanessza se szerette őket. Így ezáltal sok volt a vita, és inkább hanyagoltuk. Vanesszával már nem tudjuk újrakezdeni. A Hédi szokott neki segíteni. Most a bátyja, a Jani is szokott neki segíteni, most, hogy szakított velem. Nem, senki nem szeretett engem ott. Hát, a Heni meg? Mit mondhatnék el? Szépeket nem tudok. Ő egész végig azon volt, hogy szakítsunk. Amióta összejöttünk. Bármire képes volt azért. Nem, hát az ő családja egészen más. Egyfolytában a nővérére hallgat, a Henire, pedig nem kéne. Legyen 120 pasija, és 120 gyereke. Sok pénzt hoz a gyerek, gondolom. Nem veszi észre Vanessza, hogy mit csinálnak vele. Engem fújtak a Heniék, hogy most egy hónapja nem dolgozom. De az ő mostani palija nem dolgozott egy évig. Fogalmam sincs, miből élnek, de elvileg, amikor ott laktunk mi három hónapot, akkor lett kétmillió tartozásuk, mert hiteleket kellett felvenni nekik miattunk. De mondom, lehetetlenség. Három hónap alatt kétmilliót nem tudunk eleve felhalmozni! És mondom, a providentem is arra ment el, amikor ott laktam. Úgyhogy ezt nem hiszem. A Henit gondolom zavarta, hogy mi boldogok vagyunk, ő meg elcseszte az életét. És ezt erőlteti a Vanesszára is.

Vanessza most anyaotthonban van Erzsébeten, ott is van külön szobájuk szintúgy, de ott még nem voltam bent, nem engednek fel. De ott is vannak problémái. Ott is szólnak neki mindenért. Pontosan nem tudom, mert már rég nem láttam őket. Lassan másfél-két hete? A gyerekek nagyon apásak. Dobálom őket, elvisszük játszótérre, csúszdázunk, hintázunk, kergetem őket, mármint a kisfiút, mert a kislány még nem jár. Csokit veszek a gyerekeknek. Vanesszával próbáljuk jól megoldani, hogy ne vitatkozzunk. Úgy mindenen vitatkozunk. Átlagban mindig más miatt. Meg mostanság nagyon stresszes a Vani. Rajta maradt minden. Szerintem ő jól ellátja a gyerekeket, csak néha ideges, és akkor rájuk üvölt. Anyaotthonban főznek. Vanessza főz mindenfélét. Tud ő mindent. Anyagi segítséget vár tőlem. Adok neki pénzt, vásárolgatunk, élelmiszert, most kell neki egy új cipő, meg a kicsiknek kéne ruha. Meg a kisfiúnak is kéne egy új cipő. Meg ott a gyerektartás. Csak az hamar elmegy. Ő akkor kap támogatást, ha bemondja, hogy egyedülálló, és megkapja a támogatást. Én is be tudtam volna menni, el tudta volna intézni, mert van egy családotthon része, ahova mehettünk volna. De mondta, hogy nem akar. Már kijelentette, hogy egyedülálló. Vanessza még gyerek. Nem fogja föl. 20 éves. Én tovább léptem ezen. Túl hamar.

De most dolgozok egy hete. Egy kertészetnél ások, segédmunka, megcsinálok mindent. Járunk játszótérre, meg magánlakásokba is. Bárhova. A neten találtam. Régebben sokkal könnyebben találtam munkát, most

már nem annyira. Sok helyre elküldöm az önéletrajzom, 26 éves vagyok, de már nem annyira hívnak vissza. A kertészetből most behívtak, meg is kaptam. Most jó ez a munka. Nekem mindig csak a címet adják meg, hova menjek reggel, és ott dolgozunk. Most a III. kerületben voltunk, de itt most befejeztük, oda jövő héten kell visszamenni valakinek még egy kicsit simítgatni, és legközelebb Albertfalván kell kezdenem. Első két nap nem késtem, harmadik nap elaludtam, ott egy órát késtem, a negyedik nap 10 percet késtem. De nem szólnak. Négyen vagyunk, plusz a főnök. Tegnap megdicsért. *(örül)* Mert kérdezte, mit tudok mit nem. Én meg mindig mondom, hogy semmit. De közben tudok mindent. De ha azt mondom, hogy tudok mindent, akkor sokat várnak. Mert akkor van egy bizonyos elvártság. És akkor az emberhez máshogy állnak. Így meg nem ér negatív… Kérdezte, tudok-e szegélyezni. Mondtam, hogy nem szegélyeztem soha, de közbe én tudok szegélyezni. De azt nem is bízta rám. Utána elkezdtünk térkövezni, akkor elment telefonálni, én meg addig beraktam a térköveket. És úgy, hogy milyen ügyes vagyok. *(örül)* Jó kint lenni. Meg ez bejelentett munka. Bejelentenek. El is kérték az adataimat. Havi 160, napi 8 ezer, és hetente van kifizetés. 10 órában dolgozom, néha vannak túlórák, de az is jó. Egyelőre maradok. Bár azt mondták, hogy télen leáll a meló, nincs. Mondtam, hogy addig maradok, addig beállok az építőiparba, aztán visszamegyek. Mert február elejétől újrakezdik.

Ebből ki akarok venni nekik egy albérletet, elsősorban Pesten, Csepel is lehet. Hogy el ne vegyék a gyerekeket, mert most lóg nagyon a fejük felett, hogy a kicsiket viszik intézetbe. Aminek nem örülnék. Ők nagyon apásak meg anyásak. Nem bírnák. Hát ők nem tehetnek róla. Anyám azt mondja, hogy jobb lenne az intézetben. Mindenki ezt mondja. A Vanesszánál nem szeretik, hogy nála vannak, nekem meg azt mondják, hogy én még álljak talpra előbb. Úgyhogy most segíteni akarok nekik, és akkor mondtam, hogy ideiglenesen én is odamegyek egyelőre. És utána a terv, hogy én is külön megyek. De csak eleinte kéne kivennem nekik, utána meg csak fönn tudják tartani. Persze mondtam, hogy segítek majd, nekem meg elég egy szoba is végül is.

Majd ha össze akarok költözni, és komoly lesz ez a kapcsolat, akkor kell külön albérlet a mostani barátnőmmel. Két hete a neten bejelölt, én meg ráírtam. Még nem láttam, de jó lesz. Megérzés. Tervben van, hogy feljön Pestre. Mondtam neki. Hogyha minden összejön, szeretném, hogy felköltözzön. Nem sokat tudok róla, majd hogyha feljön, akkor. Én nem vagyok az a bulizós típus. Engem a beszélgetések jobban érdekelnek. De lakva ismeri meg egymást az ember. De én szeretem úgy tervezni, hogy hosszú legyen. Jól elbeszélgetünk a Facebookon, bár már most kezdem én

a vitát vele. Mert én olyan ember vagyok, hogyha valakit szeretnék közelebbről megismerni, akkor szeretek is találkozni vele. De ő e héten nem ér rá, csak jövő hét végén. Én ezért szoktam vitázni. Szeretnék benne bízni, de nem megy, amíg nem találkozom vele. Kételyeim vannak, mintha végig hazudna. Nehezen hiszek neki. Azt mondja, hogy ő még szűz. Azt, hogy 22 évesen szűz, ezt nem biztos, hogy beveszem. Mondta, hogy négy évig volt barátja, ezek után nehezen hiszem el. S azt mondta, hogy a fiú nem szereti a szexet. Négy év alatt egyszer sem? Azért az gáz. Meg mondja, hogy szerelmes belém, meg szeret, de amíg nem érzi az ember, addig úgysem hiszi. Lenn van vidéken, tanár. Tesi, matek, magyar. Kisvárdán. Nem tudom, milyen messze van, még nem néztem meg.

Vanesszának is van barátja. Próbáltam békülni a gyerekek miatt, de neki nem megy. Nem tudom, nagyon stresszes. Azt már megbeszéltem vele, hogy lehet két apukájuk, de én leszek mindig az igazi. Csak én nevelhetem. Én sűrűn fogok hozzájuk járni. Meg mondtam, hogy szeretném, ha nálam is aludnának, ha külön megyek. Hiányoznak a kicsik. Jó lenne valakivel együtt lenni. A szakítás megviselt, de nem annyira, mint hittem. Az a gond, hogy túl hamar átléptem. És ez sajnos nem lesz jó. Mert ha valaki túl hamar átlép, az később hamar visszaüt.

Most a Rékáéknál lakom. Félig-meddig jó. Én szeretek külön élni. Eddig a Vanesszával éltem együtt, úgy értem. Én nem ragaszkodom a családhoz már. Én hozzá szoktam ennyi idő alatt, hogy már nem. Meg az a gond, ha összeköltözik a család, akkor csak lehúzzák egymást. Annak sose lesz jó vége. Akkor valaki sose melózik, sok a nyomorgás, sok a vita. Most is kérdik, hogy mikor lesz pénzem. Ha megkapom a fizetésemet, albérlet. A Rékáékhoz nem akarok beszállni. Be kéne, de akkor nem futná albérletre. Kérnek pénzt rezsire meg ilyenekre. De még nem adtam belőle. Nem is tudják, hogy hetente kapom a fizetést. Persze anyámnak mondtam, hogy mindennap kikérek kajára meg cigire előleget. De ő se tudja, hogy hetente keresek. Úgy tudják, haviba vagyok. Eleinte hozzájárultam, kifizettem a magam adagját, az első egy hetemet én kifizettem. Másrészt, az exem, a Vanessza mindig hozzám vágja, hogy amikor nekem volt sok-sok pénzem, és én tartottam mindenkit hónapokig, akkor most vissza is üthet. Mert amikor ártatlanul ültem, akkor is kaptam nagy vagyont. Akkor 900 ezret kaptam. Abból jött le az ügyvédnek olyan százvalamennyi. Hát, az hamar elment. Egy nap alatt. Mert az albérleten tartozás volt, amit nem én halmoztam fel, de én fizettem ki, durván 400 ezret. Akkor a Kristófnak vettem egy laptopot, mert kért. Egy drága laptopot 70-ért. Magamnak csak egy számítógépet vettem. Az én számítógépem volt monitorral, meg mindennel együtt 80. A többi mind a családra ment el. De azt a mai na-

pig megkapom, mert a Vanessza mindig mondja, hogy neki semmit nem vettem. A Dórinak meg a Rékának adtam még egy 10-est fejenként. Plusz a kaját én álltam, akkor adtam anyunak 100 ezret, meg még kért hozzá egy kicsit, hűtőre, mosógépre, ilyenekre. Meg vett pár dolgot. Vett egy hűtőt, ami kiderült, hogy nem is jó. Mosógépet is vett, a többit nem tudom, mert nem emlékszem, de gondolom, adott a Lottiéknak is belőle. Amit én nem akartam, mert háromszor dobtak utcára, és mondjuk én elég sokat feccöltem oda bele. Például, amikor összejött a Gézával, akkor lent laktak Dunabogdányban, saját lakásban, abba én szintúgy bele tettem 400 ezret. Mert mikor kijöttem az intézetből, akkor is volt pénzem. Durván 700-at kaptam. És akkor is én fizettem ki anyuéknál még a Liget téren az albérletadósságot. Azt is az intézetisből. Ott is tartoztak durván 300 ezerrel, azt is én fizettem ki, két-három hónapig én töltöttem a hűtőt is. Én akkor lefektettem a pénzem, és amellé kaptam hitelt. És amikor kifogyott a keret, utána is adtak még hitelt, holott nem szabadott volna. Vissza kéne fizetni, de szerintem már lejárt. Öt év megvan. Szóval, mindenkinek adtam, kivéve Vanesszának, aki kért 200 ezret, hogy rakjuk félre albérletre. Ő akkor még az intézetben volt. Nem adtam neki, mert igazság szerint féltem, hogy tőle elveszik az intézetben. Be lehetett volna rakni bankba, de én megígértem, hogy egy nap alatt elmegy a pénz. Magamnak. Mert ekkora pénz nem kell. Lehetett volna mit kezdeni belőle, csak minél nagyobb pénz van az embernek, annál nagyobb a felelősség. Igen. *(nevet)* Hülye módon gondolkodtam akkor. Később beláttam, persze hibáztam. De tervek mindig voltak, csak sose úgy jött össze, mikor fogy. Hát, mikor mondták, hogy ennyi a hátralék, annyit kell kifizetni, meg kell ennyi, annyi, amannyi, akkor úgy utána már nem is érdekelt. Mondom, nem marad semmi.

Tervben van a külföld. Úgy nagyon nem voltam még. De először a jogsit szeretném lerakni, utána nyelvet. Ha megvan a nyelv, utána elmenni egy óceánjáróra. És ott vagy mosogató, vagy takarító. Ismerősöm ment el egyszer, és ő ajánlotta, csak ugye kellett a nyelv. Fizetőset akarok lerakni. Tervben lenne az érettségi is, de mondtam, azt majd idővel meglátjuk.

Apámról nem sokat tudok. Annyit tudok, hogy legutoljára… nem is tudom, mikor hívott fel, három-négy hónapja? Hogy kint hajléktalan a Déliben. Kint van éjjel-nappal. De nem mentem ki soha. Nem tudom, hogy várta volna vagy sem, csak mondta, ha bárki keresi, ott van.

„NEKEM NEM LEHET PANASZOM”

Renátó

A feleségemet úgy ismertem meg, hogy az Edinával, az exemmel találkoztam, a Déli pályaudvarnál. Őt otthagytam négy év után, sokat csinálta a hülyeségeit, és engemet is belevitt. És egy idő után meguntam ezt, hogy egyfolytában csak ővele foglalkozok, és nem magammal. Ő uralkodni akart rajtam. Hát, én meg igazi macsó férfi vagyok, nem viseltem el, hogy ő nőként diktál, és én keresem a pénzt. Konkrétan lefogytam százvalahány kilót. Mert akkoriban nem ettem, nem volt erőm enni. A csaj miatt. Hát, csaj! Hagyjuk. Őmiatta nem tudtam enni, mert olyan idegbeteg voltam. Meg ha lett volna is erőm enni, nem volt pénzem, mert mindenemet elvette. Drogra meg ilyesmire költötte. Utólag kiderült. Edina a szokásához híven késett, és akkor így megismerkedtünk a Déli pályaudvaron a Szimonettával. Odajött, tetszett neki a pikachus sapkám, és akkor elkezdtünk így beszélgetni, amíg vártam, hogy ne csak úgy álljak. Amikor megérkezett Edina, ki volt akadva, pedig akkor már nem is voltunk együtt, mert ki akart békülni velem, és nagyon irigykedett, meg féltékeny volt, hogy egy másik lánnyal beszélgetek. Elráncigált onnan, de utoljára még tudtam mondani, hogy jelöljön be Facebookon, és így kezdődött. Végül elkezdtünk találkozgatni, és összejöttünk. Megtetszett benne, hogy laza volt. Önmagát adta. Aranyos, nagyon aranyos ahhoz képest, hogy beteg. Skizofrén. Vannak olyan pillanatai, amikor nagyon nehéz vele bírni. Amíg nem szedte a gyógyszert, még az esküvő előtt, voltak dolgai, amit nem nagyon izé, toleráltak a családban, meg most sem toleráljják. Maradjunk annyiban, hogy ő többre vitte betegen, mint az egész család együtt. Hát még talán nálam is többre vitte. Csak mivel a férje vagyok, jóformán minden közös.

Hát, ugye úgy volt, hogy először volt az anyjának ilyen félmillió forintja. Elsősorban nem házasodtunk. Akkoriban nem is volt szó róla, hogy van neki pénze. Nem is mondták. Jó, mondjuk én nem is kérdeztem. Akkoriban én szakácsként meg raktárosként dolgoztam. Ritkán, én is jártam kéregetni a Kara Csabival, de amióta megházasodtam, azóta sehol semmi. Nem vagyok már úgy rászorulva. Ide jártunk a Moszkvára, a KÖKI, Kelenföld, Budaörs, Arany János metróhoz. De én már ekkor jóformán az anyósomnál laktam. Lassan már egy éve ott lakok. Persze az anyósom tudta, hogy tarhálok, de nem örült neki. Annak a híve volt, hogy dógozzak! Dógoztam, csak volt, hogy a munka mellett is kellett csináljak, mert első hónapban nem kaptam fizetést. Mégsem állhattam oda az anyósomhoz,

hogy tartson már el! Persze, mindig adtam le neki pénzt. Amikor megkaptam az első fizetésemet, a 100 ezret, egyből adtam neki 30 ezret a rezsire, meg a kajába is beleszálltam 30 ezerrel. És a maradék 40-ből próbáltam megélni. A cigimet, kávémat, a ruháztatásomat megoldom.

Terveztem, hogy bent maradok az intézetben. Utógondozóba mentem volna, de anyám olyan helyzetben volt, hogy muszáj volt kijönnöm. Meg hogy összejöjjön a család. Amikor kijöttem, a családi pótlékot megkaptam, az olyan 830 ezer forint volt. Kivettem egy albérletet Erzsébeten, meg vettem egy laptopot magamnak, meg pár darab mobilt. Anyámnak meg a Kristófnak vettem egy tabletet, de nem biztos. Meg kaját is vettünk. A főbérlőnek kaucióval együtt 300 ezret odaadtam. Először nem volt semmi probléma, összeköltöztünk. Csak a Zsombor odahozta a Vanesszácskáját, mi meg nem néztük jó szemmel, mert rokonnal nem szabad. Nem kéne. Meg aztán a húgom is összejött a másikkal, a Vanessza bátyjával, a Janikával. És néztünk is, hogy mi a franc van. Semmi, hát egy évig veszekedtünk egymással. Aztán meg anyám ki volt készülve, amikor megtudta, hogy a Vanessza terhes a Zsombortól. És amikor már terhes lett a másodikkal, a kislánnyal, akkor már a Helsinki úton voltunk. Az is ott van a Lacitól három megállóra. Akkoriban már ismertük egymást a feleségemmel. Ő is ott lakott a Helsinki úton, de az anyósom meg úgy volt vele, hogy próbáljunk meg saját lakásban élni. Akkoriban még nem nagyon voltunk jóban, csak miután összeesküdtünk, meg tervezünk, így megbékélt a gondolattal, hogy én leszek a veje.

Egy iskolába jártunk a Pap Máté gyerekkel, meg ezzel a Kara Csabival, még a Tüskevárba, az általánosba. Aztán hosszú idő után, anyámék befogadták a Pap Máté gyereket, mert ő is csinálta a pénzt, és anyámnak mindig leadta a pénzt a Karával együtt akkoriban. A Kara Csabival meg összejött a Réka, már akkor. Ezzel a Pap Máté gyerekkel jó haverokba voltunk, maradjunk annyiba', hogy csak megtűrtem a jelenlétét. És végül is fölszedtem egy vidéki csajt, először jónak tűnt, de aztán rájöttem, hogy rossz döntés volt. Végül is ezzel a Pap Máté gyerekkel megcsalt, de mivel nem volt kézzelfogható bizonyíték arra, nem tudtam otthagyni. Aztán, mikor másodszor megcsalt, akkor már volt bizonyítékom. Utána jöttem össze megint a feleségemmel, de akkor már pikk-pakk összeházasodtunk. A Pap Máté bepróbálkozott a feleségemnél is. Tudni kell ugyebár, hogy a feleségem skizofrén, nem beszámítható. Megkergette egy nagy konyhakéssel Pap Mátét, hogy mi a faszt képzel magáról. Ott nálunk, anyósoméknál. Visszatérve, elkezdtünk ugye összevissza költözgetni, mert hol elfogyott a pénz, és nem tudtuk fizetni az albérletet, vagy éppen akkor találtunk munkát, amikor már költözni kellett, s végül is most az anyósomnál lakunk.

Itt sokkal nyugodtabb a környék, csak hárman vagyunk, nyugodtabb. Solymár és Hidegkút között van. És egy kilométeres körzetben nincsen buszmegálló. Akárhova megyünk, egy kilométert sétálni kell. Onnan meg 10-15 percre van Solymár busszal. Még a Kádár-korszakban volt, hogy gondolt egyet az állam bácsi, hogy jó, tolószékesek. Csináljunk valami jó dolgokat, és csinált egy ilyen lakótelepet a tolószékeseknek. Lehet, hogy azért, mert így akarta kitoloncolni, hogy egy helyre rakja. Végül is fölépített ilyen lakóházakat, és az anyósomnak meg a többi emberkének adott egy olyan lehetőséget, hogy kisebb hitellel meg tudták venni a házat. Ez saját háza az anyósomnak. Kerttel. Ott van málnánk is, van eper, van meggy. A ház meg három szoba, egy előtér, egy fürdőszoba meg egy konyha. Van ott a telepen egy kisbolt, van viszonylag 1 km-re egy nagyobb CBA, másik irányba meg van egy Tesco. Oda nem kell busz, simán lemennek. Legalább 40 vagy 60 ház van a telepen. Egy sorban vagyunk körülbelül tízen. Most ebből van négy sor. Abból a négy sorból nem tudom hány tolószékes. Van egy szomszédom, aki nem tolószékes, de viszont van egy ház, amiben hárman is laknak egyszerre. Önállóan látják el magukat, annyi, hogy van ott egy ilyen segélyszervezet, ahol most dolgozik a feleségem meg az anyósom, és ők biztosítják azt, hogy mindennap kiküldenek egy-két emberkét, minden házba, egy órán keresztül takarítanak. Minálunk úgy van, hogy a mi szobánkat nem, a mosogatást nem vállalják be, ugyebár, mi ott vagyunk ketten, meg tudjuk oldani az ilyen alapdolgokat. És ők csak az előteret, anyósom szobáját takarítják, meg a fürdőszobát néha napján fölmossák. Anyósom papírokkal foglalkozik, a hivatalos papírokat hazaviszi, vagy ott helyben lepecsételi, összerakja, iratokat rendez, meg a postára fölad dolgokat, amit ő meg tud csinálni. A feleségem meg még csak most kezdett igazándiból. Ő jelenleg csak takarító. De csak addig, amíg be nem tanítják, hogy mit, hogyan. Jó, mert van munkájuk. Nem azt mondom, hogy 100 ezreket keresnek, mert nem, de az anyósom olyan 50 körül, de emellett kap 92 ezer rokkantnyugdíjat, szóval olyan 140-et hazahoz havonta. Jó, abból 60 ezer maga a rezsi. Ott ilyen gazdag környék van, hogy ilyen sok rezsit elkérnek. A feleségem négy órában dolgozik, délelőtt folyamán bemegy, dolgozgat, közel lakunk, neki 10 perc séta. Most ott dolgozik, ahol az anyósom, ilyen hátrányos helyzetű emberekkel foglalkoznak, például leszázalékoltatottakkal. És akkor megkeres ilyen 50 ezer körül. Jó, mondjuk ez egy ilyen csokipénz, de plusz még kap egy ápolásit az anyja után. És ez durván 70 ezerre jön ki egy hónapra. Abból leadjuk az anyósomnak a havi 10-et a rezsire, mert azért ott vagyunk, a bérletét megvesszük a feleségemnek, a maradékot meg a kajára meg a cigimre.

Szerettünk volna házasodni, már tervben volt, így el tudtunk kezdeni egy saját életet. Anyósommal nem mondom, hogy a legjobb kapcsolat, de nem vagyunk rosszba' azért. Ha tud, akkor segít, ha teheti persze, mert sajnos tolószékes, neki is vannak anyagi dolgai. Például tönkremegy a tolószéke, akkor javítani kell. De azért ahol tud, segít. Persze kajaügyileg mindig tud segíteni. De úgy van vele, hogy teremtsük elő magunknak, és ha látja, hogy nem tudjuk, akárhogy is csináljuk, akkor besegít kajába. Most már örül nekem, mert volt már rosszabb emberke, pasija a feleségemnek, és nem volt vele megelégedve. Az előző pasija mindent el akart tőle venni. Anyósom házát meg a pénzt is, mindent. Anyósom gyerekkorában, nem is tudom, kétévesen megkapott valamilyen oltást, és emiatt lebénult. Kétéves kora óta tolószékes. Nem is tudom, milyen betegsége van, valami furcsa. Mondta a feleségem, csak nem tudom megjegyezni. Az a lényeg, hogy nem tudja mozgatni a lábát, de érzi. De ellátja magát, egyedül fürdik például. A kádon vannak ilyen fa deszkák, csak annyit kell csinálnunk, hogy föltesszük a fa deszkát, aztán ő bevonul a fürdőszobába, ráteszi magát a fadeszkára, és onnan megfürdik magától. Csak akkor egy-két órát nem lehet használni a fürdőszobát, mert ott van a vécé is. És akkor nem tudunk vécére menni. Mármint én. A mi életünk ilyen.

Nem élünk gazdagon, de nem panaszkodhatunk. Amíg a feleségem dolgozik, addig én otthon takarítgatok, mosogatok. Aztán együtt főzünk, nem nagy dolgokat csinálunk, de mi ilyenek vagyunk. Mi ezt szeretjük, nincs olyan nagy mozgalom, nem kell sürögni-forogni, kényelmesen, nyugodtan megcsináljuk, amit kell, aztán ennyi. Van pénzünk, mert a feleségem már dolgozik. Közös pénz, mert látja, hogy én csinálom a dolgokat, amit kell. Vezetem a háztartást, meg a pénzt, hiába ő keresi meg, azt én beosztom. Mert ő olyan, hogy meglát egy sütit, megveszi. És ezt ő is tudja, meg az anyósom is. Ezért a kezembe odaadja a pénzt, majd én megspórolom. Mert én nem költök. Nagyon ritkán, heti egyszer elmegyünk fagyizni, az bőven elég neki. Szeret sütni-főzni, hát akkor csinálja meg, legalább annyival is kevesebb hülyeséget csinál. Legalábbis, addig nem annyira figyel a betegségére. Amíg ezeket csinálja, addig arra figyel, és még élvezi is. Szeret nagyon kotyvasztani, hogy is mondjam, újdonságokat kitalálni. Például, a múltkor meggyes sütit csinált, de az olyan, hogy soha nem láttam még cukrászdában se! Saját fejéből. *(nevet)* Aranyos, meg finomakat csinál! Nagyon laktató. Tejszínt, tejfölt, pudingot is rak a tetejére. Ezért csak kis adagot süt. A zöldséget meg belecsempésszük, belefőzzük a kajába. Spagettibe a paradicsomot, pörköltbe is, és még külön csinálok hozzá uborkasalátát. Petrezselymet én termesztem cserépben, levagdosom, és belefőzöm az ételbe.

A feleségem nem cigizik, nem is kávézhat, nem is energiaitalozhat. Ugyebár ezek serkentik az agyat. És neki az agyműködése neki pont hogy nem úgy működik, mert ha túl sokat kávézik, akkor sok hangja van, hallucinál, és akkor hiába szedi a gyógyszert, tudja, hogy előjön a betegsége. Így is alapjáraton előjön neki, úgyhogy erre odafigyelünk nála, hogy ne csináljon ilyeneket, és ennyi. Amikor nem szedte, a betegsége eluralkodott rajta. Önmagával veszekedett, ide-oda rohangált meztelenül az utcán. Onnan vitték be a kórházba is. És akkor le volt kötözve, és úgy adták be neki először a gyógyszert. Az első négy hónapban így volt elvileg. Gyakorlatban nem tudom, mert nem láttam, de valahogy így képzelem el a történetet. Mert ilyen beteget nehéz úgy kordában tartani szép szavakkal, míg nem szedi a gyógyszert. Háromhetente kap egy injekciót, és aránylag bírja vele. Jelenleg. Emellett is előjön a betegsége, csak nem olyan durván, hogy közveszélyes legyen meg önveszélyes. Az előző gyógyszerére meg allergiás volt. Sokat volt kórházban amiatt. Azután kezdte a gyógyszereit szedni, miután kidobtam. Rájött egy roham, bevitték a kórházba, és akkor elkezdték adni neki a gyógyszert. És amíg kórházban volt, olyan négy-öt hónapig, meglátogattam a negyedik hónapnál, s onnantól kezdve rájött, hogyha szedi a gyógyszert, akkor ott leszek vele. Mindig elkísérem a vizsgálatokra. Tudom kezelni az egészet, amíg szedi a gyógyszert. Tudjuk kezelni.

Önálló ház már van, az anyósomtól megörököljük a házát, csak hát nem akarjuk megvárni, hogy meghaljon. Jó ott, meg elférünk, de ugyebár az anyósomnak látnia kell, hogy van saját életünk, hogy saját talpra álltunk, hogy azt mondja, hogy oké. Látni akarja, hogy nem azért adja a dolgokat, hogy otthon üljünk és malmozzunk. Csak azért lakunk az anyósomnál, mert a telken semmi sincs, amit vettünk. Jó nagy, 3000 négyzetméter. Jó, mondjuk áron alul vettük meg 400 ezerért. Hirtelen úgy volt, hogy a feleségem elkezdett nézegetni ilyen telkeket. Végül is kiderült, hogy a betegsége miatt nézegette, mert hallotta ezeket a hangokat. „Hogy nézzé’ telkeket, nézzé’ házakat!” Elkezdett nézegetni, és végül is megvettük. Jó dolog volt, hogy megtalálta, mert most már van valami a kezünkben. Mindig vannak álmai, hogy mit akar a telekkel. Persze tervezünk rá építeni vagy eladni. Vagy adjuk el, és vegyünk egy sima házat, amit fel kell újítani. És az életkezdésimből fölépítjük. Csak az kevés ahhoz, hogy fölhúzzak belőle egy házat, mert az hétszázvalahány ezer. Életkezdésit meg kell igényelnem. Ha van már egy telkem, és arra akarok építeni, akkor arra adják. Persze el kell számolni vele, de ha már fölhúzok egy házat, az már kézzelfogható lesz. A telket inkább el szeretnénk adni, mert olyan a környék, hogy kedvesek, csak nem tetszik, mert semmi sincs ott. Nincs

annyira messze Pestről, egy óra utazás se. Tápióbicskén, Nagykátától öt percre van. A Keletiből 50 perces út.

A feleségem olyan jószívűen fölajánlotta, hogy a család dobjon össze pénzt, nem kis összeget, nagy összegeket, hogy a telken, ami van nekünk, építsünk föl egy házat. De akkor már úgy építenénk fel, hogy legalább négy-öt szoba, hogy mindenki elférjen, odaköltöznénk, és mindenki beleadná a saját részét, és csak a rezsit kéne kifizessük. És mindenki fogta a fejét, hogy Jézusom, mit akar ez? Meg ilyesmi. De én már nem is szeretném, mert biztos sok balhé lenne abból, mert a Réka azért fölvinné a többi pasit is, meg aztán a nővéremnek, a Dórinak kell egy külön szoba, meg aztán a Márkó biztos, hogy elmenne megint bulizni, azt nem viselnék el, a Zsombor meg odavinné a Vanesszát meg a két gyereket. Ezt meg nem támogatnám. A feleségem nem nagyon lát bele ezekbe a dolgokba. Még most sem nagyon, de a Dóri órák hosszán át elmondta a történeteket. És látja a Dórin, mert mind a kettő rokonszenvesek, mert mind a kettő beteg. Mert a Dóri betegsége eldeformált lelkivilág, tudod. Ő magának akar ártani, mert ez a betegsége. A feleségemnek meg több személyisége van, csak ugyanez a hatása, csak mellette hallucinál, és hangokat hall. De lényegében ugyanez. És így nagyon el tudnak beszélgetni egymással. És alapvetően ezért meg is értik egymást. Épp ezért tud a feleségem pár dologról, amit a Dóri elmondott. És ugye a Dóri hasonlít rám, mert idióták vagyunk, könnyen fölhúzzuk magunkat, képesek vagyunk embert izé, kitekerni a nyakát, ha úgy van. Jó, nem vagyunk büszkék erre, de mi ketten vagyunk, akik nyugodtak, de közben mégsem. Szóval, azok a nyugodtan csendes gyilkosok is lehetnénk amúgy, ha szabad ilyet mondani. Ez ugyebár személyiség kérdése, mert ugyebár a Vanesszácskát majdnem megöltem egyszer. Már konkrétan a Zsombor állt elém, hogy ne tegyem, és épp ezért akarom őket jó messziről elkerülni. Egy ideig tolerálom a dolgokat, de egy idő után nem tudom lenyelni, azt mondom, túl sok!

Eddig két nőt bántottam, az egyik exemet, a mangalicát meg a húgomat. De akkor úgy volt, hogy a húgom bezárt engem, a Liget téren, és anyám rám bízta a pénzt, mint legidősebb gyerekre, mert jött a főbérlő. Pedig nem laktam ott. A húgom meg elment, és rám zárta az ajtót. Megjött, dirr, egy olyan sallert lekapott, hogy lefejelte a vasketrecet. Utána három hónapon keresztül megtanulta, ha pénz van a kezemben, és rám van bízva a ház, akkor ő ott ül a seggén, és az lesz, amit mondok. Mert muszáj volt megtenni, mert apám már akkor nem volt ott. Nem volt ott egy atyai kéz, aki odatette a kezét, hogy megnevelje a lányait meg a fiait. Így muszáj volt nekem ezt megtenni. Apjuk helyett apjuknak lenni. Amikor megismertem egy ilyen mangalicát a Facebookon, ilyen súlyos, sáskarajnak

mondhatni, egyszemélyes sáskahad. A napi 10 ezer forintos kaja, az kevés volt nála. És mellette uralkodni akart rajtam. Nagyon hirtelen egy-két sallert le kellett osztani neki, hogy meglegyen az atyai kéz. Nem szoktam nőket bántani, de ő nem nő volt, mert egy nő nem viselkedik úgy, ahogy ő viselkedett. Nem veszi tiszteletbe a másikat, csak eszik, csak a pénz kell neki. Én meg dolgozok, ugye „van pénze a csávókámnak, vigyük el a pénzét”. Ezt egy nő nem teszi meg. Nő azt mondja, van közös pénzünk, mindenki beadja a maga pénzét, és az közös. És tiszteletbe veszi a másikat. És maga elé teszi a másikat, gondolom én. Ez egy igazi nő. Mint az anyám. Akkoriban. Aztán ezt az őslényállatot kidobtam, anyám szavaival élve.

A feleségemet nem bántottam soha. Nem is kell. Ha határozottan rászólok valamiért, akkor az úgy is marad. Úgy fogja csinálni. Határozottan bármikor rászóltam, hogy nem kéne, és ezt akarom és ez lesz, akkor az úgy is volt. Nem azt mondom, hogy rabszolgává tettem, mert nem, csak vannak elvek, amit be kell tartani. Például tudjuk, hogy ő beteg, volt olyan, hogy lefürdött, és csak fehérneműben volt, és a hátsó kertbe ment ki, és akkor rászóltam egy kicsit. Nem hangosan, csak határozottabban, hogy menjen be, és öltözzön föl. És így ilyen elvek, hogy ha már fehérneműben az ajtó felé közelít, és nem a vécé felé, akkor már rászólok, hogy menjen fölöltözni. Érzi a hangsúlyomon, hogy most még szépen szóltam, úgyhogy nem akarja megvárni azt, hogy ideges legyek. Mert akkor veszekedni fogunk. Ő meg nem akar veszekedni. mert ő tényleg aranyos, kedves lány. És neki fontosabb vagyok én, minthogy veszekedjen velem.

Apukám vert minket hál’ istennek. Hál’ istennek vert minket. Gyerekkorunkban, amikor hazavittem egy egyest. Olyan sallereket osztott ki, hogy néztünk. Hogy a fülünk háromfelé állt. Hál’ isten! Mert megtanultuk, hogy az iskolát el kell végezni. Végül nem végeztem el, de van róla bizonyítványom, hogy elkezdtem, és meg van belőle két osztály. Na, most apám, ha akkor nem nevel meg, még ennyi se lenne. El sem kezdtem volna a középiskolát, hanem elkezdtem volna drogozni. Ezért van az, hogy a Kristófnak van egy szakmája, és tisztességes, meg nekem is. Jó, nekem nincs szakmám, de van valami a kezemben, és elértem valamit. Hál’ istennek! Ha most akkor nem üt meg minket, és nem ver meg minket, akkor most biztos kint lőnénk magunkat. Ahogy a Márkó szipókázik. Nála nem használt a verés. A börtön se használt neki. Őt nem lehet megnevelni.

Nekem nem lehet egy szó panaszom sem. Van feleségem, van hol laknunk, van telkünk, van egy fél bizonyítványom, amiből látják, hogy „fiam, ez szakácsnak tanult, tudhat valamit”. Még ha nem is egy teljes szakma, azért valahova csak fölvesznek vele! De ez csak azért jött létre, mert apám olyan szigorú volt, hogy mi mind a mai napig félünk attól,

hogy talán megváltozik, és megint ugyanolyan lesz, mint régen. Mindenki ettől fél a családban. Nem mondják ki a többiek, de apám még képes lesz rá, megváltozik, összeszedi a családot, és megneveli. Meg tudja csinálni, ha van elég akaratereje. De jelenleg úgy néz ki, hogy nincs. Lehet, hogy van, csak már lemondott ő maga erről. Azt nem tudhatom. De mindenkinek ott van az apám keze a lelkükben.

Kényelmesebb, hogy nem lakom a családdal. Mert az, hogy mindenki jópofizik egymással, közben meg kibeszélik a másikat. Ez nem jó játék! Úgy voltam vele, hogy inkább hagyjuk azt a kapcsolatot. El akartam már szakadni a családtól, meg hogy saját talpra álljak. Nem akarom őket kibeszélni a hátuk mögött, de a Márkó bulizgat, meg sokat iszik, meg drogozik. Nem is dolgozik, kimegy, tartja a kezét. Bár állítólag most dolgozik. Azért, amikor ekkora pupillával hazajön, akkor már látjuk rajta, hogy hát nem a napfénytől van, hogy ekkora. Most a Lottiéknál lakik, de onnan kibasszák valószínűleg, mert nem is egyszer volt, hogy részegen ment haza, meg beállva. Három-négy gyerek mellett ezt nem lehet csinálni. Harmadkézből hallottam mondjuk, én nem hibáztatom a Márkót. Börtönben volt, kijött, és már hátrányos helyzetben van. Mintegy büntetett előéletű. Csak hát, úgy vagyok vele, hogy ahová most megyek iskola, ott nem figyelik ezt. Ha nagyon akarna, odajönne, tanulna, lerakna egy szakmát, és akkor föl tudna mutatni. De hát nem csinál semmit. Egy-két helyre elment dógozni, de az is olyan munkahely volt, hogy hagyjuk! Feketén. Na most ebben a környezetben nem akartam lenni, az ő környezetében. Az csak lehúzna minket. Mert biztos elhívna, ha éppen nincsen emberkéje, meg hogy mellettem drogozzon, meg valami hülyeséget csináljon, mert fog, mert maradjunk annyiban, hogy az az emberke, aki beszív, az nem csinál normális dolgokat. A Réka mindenkinek elhinti, hogy ő majd dolgozni fog, meg tanulgatni fog, aztán egy nagy lófaszt! Már három éve ezt hallgatjuk tőle. Mindig összevissza hazudik, meg aztán összevissza pasizik. Azt hazudja, hogy van neki a Kara Csabi, de nincs. Bár együtt laknak, de öt-hat csávóval együtt van. Mert azért nem vagyunk vakok, kapott egy arany nyakláncot. Nem 10 forintosat, és azt mondta, hogy csakúgy odaadta az egyik vevő. Amikor anno még dolgozott a dohányboltban. Egy vevő nem ad csak úgy 40 vagy 50 ezer forintos arany nyakláncot. Egyből tudtuk az anyámmal meg a Dórival, hogy ezzel a pasival össze szokott feküdni. Meg van az egyik exe, aki szakács. Na, azzal is gyakran találkozgat. Hát, egyértelmű, hogy azzal is összefekszik. Maradjunk annyiban, hogy nem kéne egyik faszról a másikra vándorolni. Le kellene ragadni egynél, úgy, ahogy én. Jó, nem akarom most a Rékát kibeszélni, de van a Simon Szabi gyerek. Mindenki tudja, hogy a Dóri nagy szerelme, egymásnak ad-

ták a szüzességüket, hogy a Simon az tabu. Mert a Dórinak rosszul fog esni. A Réka csak azért is lefeküdt vele. Hát a Janikával, az unokatestvérünkkel is lefeküdt nem is egyszer, a Simonnal miért ne? Csak hogy a Dórival kibasszon. Szeret mindenkivel kibaszni. Anyámmal is úgy kibaszott! Mikor anyám mondta fiatalabb korunkban, hogy ne drogozzunk, ne igyunk! Jó, én is csináltam, de erről már nem akarok tudni. A Réka mind a kettőt csinálja. Amikor a dohányboltban dolgozott, az esküvőnk után pár nappal bementem hozzá, meglátogattam a munkahelyén. Kellett nekem a cigi. Hozzá mentem, ha már olyan helyen dolgozik. Mit ad isten, ahogy ott többen kint cigizünk, arról beszéltek, hogy mikor hoznak neki anyagot. Hát majdnem lesült a pofámról a bőr. 2-3 ezer forintból lehet venni egy grammot, azt meg normális dohányba besodorja. Tudom, hogy kell csinálni ezt. Ő persze letagadja, azt mondja, hogy nagy ritkán elszívok egy kis cumót, nem vagyok függő! Ha már nagy ritkán elszív, akkor már függő. Meg mért találkozgat más pasikkal, mért kapott arany nyakláncot? Sok a kérdés, amire nem tudunk megválaszolni. Épp ezért is akartam kiszakadni a családból. Hogy a Réka kap egy arany nyakláncot, nem is a két Csabi gyerektől, hanem egy harmadik személytől. Közben a Winkler Csabival is sokat találkozgatnak, és a másik Csabi gyerekkel laknak együtt. Ez nekem túl összevissza van, és azt mondtam, kimaradok ebből. Az Oktogonnál azt a szobát elvileg elvárják, hogy az édesanyám meg a Réka tartsa fönt. Mert a Kara gyerek állandóan panaszkodik, hogy anyámék nem adnak bele pénzt. De anyám meg azt mondja, hogy a Kara Csabi gyerek nem ad bele pénzt. És én beszéltem ezzel az elmebeteg főbérlővel, ő meg azt mondja, hogy neki mindegy, ki adja a pénzt, csak adja. Hát, nekem ez túl kusza volt. Sokat fizetnek, mindig kitalál valamit a főbérlő, hogy fizessenek. Aztán a Zsombor! Hát elkezdte a saját életét, de unokatestvérek, ezt nem szeretjük, nem csak én, hanem a többiek sem. Aztán a két gyerek éhezik. És a Zsombor meg hát mindenkitől kölcsönkér. Ő jaj, vagi gyerek, ő két gyerekkel a háta mögött, ő már nagy emberke, és nincs munkája. Adjunk neki pénzt! Nem adunk. Most már nem adunk egy tetves petákot se. Menjen dógozni! Oldja meg! Most a Zsombor, kölcsönkért többször is, a két gyerekre. Jó, rendben van, két gyerek, nem tudja megoldani, nehéz a sorsa, adtunk neki. És akkor izé. Elcsipszezték, meg izé. Eliszogatták. Egyszer jöttek ide. Fölvettem a fizetésem. 100 ezer forintot vettem föl, de kellett a rezsire, ezt a pulcsit is abból vettem. Kellett mobil, meg minden kellett nekünk így hirtelen. Hogy 100 ezerből adjak már nekik egy tízezret! Marad 90 ezer. Először úgy volt, hogy a gyerek éhes, adjak már neki egy pizzát. Adok neki 200 forintot, mondom, itt van, vegyetek pizzát. De fél órán keresztül még itt álltak a Moszkván. Mondom, mi van Zsombor?

Nem mész a gyereknek venni enni? Éhes, nem? Akkor menjél, vegyél neki enni. Ne várj itt! Aztán mondja, hogy adjak neki 10 ezer forintot. Végül is 2500-at odaadtam neki. Másnap hallom vissza, hogy a Vanesszácska szólt, hogy milyen bunkó paraszt vagyok, hogy csak annyit adtam nekik. Már majdnem ott voltam, hogy eltöröm a nyakukat, aztán végül is a Zsombor megvédett, hogy nem volt kötelező adnom nekik, mégis adtam. A Lottiról egy szavunk nem lehet, mert van egy családja, a férje meg dolgozik, neki meg jó helye van. Jó, persze, nem egy mintaférj, de legalább csinálja a dolgát. Azok mellett, ahogy bánik a Lottival. Ahogy hallottam, bántalmazza a Lottit, néhanapján. Mondjuk a gyerekeket nem szokta bántani, úgyhogy… nem mondom, hogy másodlagos a Lotti, de még mindig jobb, mintha a gyerekeket bántaná. Én csak anyámtól hallom, a Kristóftól, meg akik ott vannak a környezetében, és látják. Apám meg valahol csövezik. Legutóbb a Déli pályaudvaron láttam. Félig-meddig beszélgettünk, de akkor már nem volt szomjas, maradjunk annyiban. Már oltotta a szomját, az biztos. Ivott a többi csöves barátjával. Igazándiból arról beszélt, hogy mi a problémája, de azt sem nagyon értettem, mert csak valamit motyogott. Mondom, jó van apuka, jó van apuka. Így. Hát, amikor kimondott egy szót, éreztem a sörfőzdét benne. Úgyhogy nem nagyon akartam hosszú távon beszélni vele. Épp ezért nem iszok alkoholt. Kerülöm az alkoholt, nehogy úgy járjak, mint ő. Édesanyámat megértem, hol ellenzem a dolgait, hol meg nem, de mégiscsak az anyám. Egyedül az apámat tudnám hibáztatni az egészért. Az anyám terhes volt az öcsémmel, terhesen nem tud dolgozni. Jó, amikor megszülte, azután se tudott volna dolgozni, mert arra a gyerekre oda kell figyelni. Ha összefutunk, mert szoktunk találkozni, akkor meg szoktuk hívni anyámat meg az Ábelt valamire. De csak őket kettejüket.

A szakácsiskolát abba kellett hagynom, mert megbuktam és túlkoros lettem. Azt mondták, hogy ki kell iratkozzak, mert jogi viszony szerint nem rúghatnak ki, mert nem csináltam olyat. 16 évesen kerültem be az iskolába, de viszont 21 éves koromig nem fejeztem be a szakmát, mert megbuktam. Bejártam, csak olyan tantárgyak voltak, amik nehezek voltak nekem. Élelmiszer-ismeret például, amit a tanár úgy mondott el, hogy nem értettük meg. És jó páran megbuktunk. Mivel én már betöltöttem a 21 évemet, az mondták, hogy a nappali tagozatban nem lehetek. Ugye estiben tudtam volna folytatni, az meg pénzes volt. Azt meg nem tudtam kifizetni. Ez szakközépiskola volt, érettségit is adott volna. Sparban dolgoztam az Oktogonnál, ott zöldség-előkészítő, meg a Topshopnál is a húsrészen. De aztán rájöttem, hogy kell valami papír róla, hogy tudjak pénztározni. Egyre több olyan emberkét keresnek papírral, akik pénztá-

rosok. És akkor gondoltam, hogy inkább leteszem a szakmát, és akkor van papírom róla. És akkor nagyobb lehetőségeim vannak. Mert én most azon vagyok, hogy a feleségemmel valami élhető életet éljünk, amennyire lehet, persze normális életet nem lehet a betegsége mellett, de amennyire lehet, megoldjuk. Mert ugyebár nem hétköznapi az esete. Ő meg tudja azt csinálni, mint egy épelméjű ember. Tud főzni, mosogatni, takarítani, dolgozik mellette. Ha azt mondja, hogy hűséges, akkor tényleg az, becsületes, sosem hazudik.

Én most kábé egy hónapja nem dolgozom, de ha az iskolát elkezdem, utána iskolalátogatásival elkezdek dolgozni mint diák. Most fogok beiratkozni. Az Oktogon és a Nyugati között van az iskola. Ez ingyenes, esti tagozat. Kereskedelmet fogok tanulni, eladó-pénztáros. Három év alatt megtanítanak mindenre. A feleségem elvileg ugyanezt akarja, gyakorlatilag mondtam, hogy ne csinálja, mert túl sok a matek. Az érettségiből csak az hiányzik neki. 12 osztály megvan, a törzslapon annyi van, hogy csak a matek nem sikerült neki. Itt sok a matek, s mivel ő gyenge matekból, ezért így nem ajánlottam neki, hogy csinálja. Nem bírná. De bármikor leteheti a matekérettségit, persze fizetni kell érte. De az a legkevesebb.

Pénzt még nem nagyon sikerült félrerakni, persze, azért van, hogy 2-3 ezer forintot el tudunk rakni, de az olyanra van, mint a mostani fűnyírás, amikor hirtelen kell a pénz, vagy bármi másra. Mert amikor lemegyünk füvet nyírni, az nem 10 forint. Most ez volt az első alkalom. A telek egy éve van meg. Csak most szólt az önkormányzat, hogy vágjuk le a füvet. Küldtek egy levelet még tél előtt, hogy most nyárra le kell vágni. A parlagfüvet. És akkor úgy voltunk vele, hogy jó, akkor lenyírjuk. Ők tépkedték az elejébe a gazt, én meg vágtam a füvet. Persze tudtam, hogy nekik nem sok munkájuk lesz, de azért hívtam a Dórit, mert neki tényleg szüksége van a pénzre, mert tudtam, hogy most nincs munkája, így nem fogadta volna el, hogy kölcsönadjak neki. Inkább azt mondtam, hogy jöjjön ide füvet nyírni, amiből leginkább csak az lesz, hogy a fűnyírót fogja cipekedni. Mert ugyebár egy darab fűnyíró volt, ők odavitték a feleségemmel, meg visszahozták a vonaton a fűnyírót. Hűvösvölgyből a Keletibe. Aztán a Dóri meg a feleségem hozta le a telekig meg vissza. Jó, nem azt mondom, hogy nagy munka volt. Az volt a nagy munka, kivittük, összeszereltem, és nemcsak nyírni kellett a füvet, hanem fogni is, hogy ne rezegjen összevissza. Meg közbe lenyírni a füvet, nekem ahhoz kellett energia. A Dóri, amennyit tudott, dolgozott. És kapott kápébe 10 ezer forintot. És akkor sokkal jobb kedvvel tudja elkölteni, hogy ezt nem kell visszaadnia senkinek. Nem dolgozik, de neki van annyi becsülete, hogy hirtelen tud találni munkát. Hát, ilyen feketemunkát például, mint pincér, de lehet, hogy

bejelentik, csak kicsit ott be kell mutogatnia magát. Jó pár munkahelynek jól jönne egy bögyös maca, aki jól néz ki, és hozza a vevőket. Csak akkor a Dórinak olyan pulcsit kell fölvennie, ahol kicsit kilóg a cici. Csak mondtam egy példát. Ha nagyon akarna, tudna találni ilyen munkát, csak lelkileg ez neki nem jó. Mert ez olyan, mintha kiállna a sarokra, és adná magát, csak itt még a poharakat is vinni kell. Érted?

Félévente szoktam visszajárni az Eszébe**.** A benti nevelőkkel, egy-két régi gyerekkel beszélgetek, akik még bent vannak. Nemrég szegény Kelemen tanár úr elhunyt. Szívrohamban. Mert ugyebár sokat cigizett, tüdőrákos volt, utána meg már a szíve kevésbé bírta. De csak azért, mert nagyon sokat ordibált, fegyelmezte a gyerekeket. Seggbe rúgás volt nála. De ő nem izé, hogy simogat minket, tényleg, olyan fülest lenyomott nekünk, hogy a fal adja a másikat. Ő apánk helyett apánk, őt azért vették föl. Mert az ottani gyerekekhez kellett egy ilyen szigorú emberke. Különben felesleges kinyitni a gyermekotthont. Amikor én ott voltam, akkor még nem is voltak olyanok, mint ami most van. Egyre több drogos van, meg olyan, hogy gyerekes anyukák kerültek az én szobámba? A fiúépületbe? Kiskorú lányok. A kedves anyuka, apuka nem figyelt rájuk. És amióta benn vannak, már azóta is volt több abortuszuk. Ha ellenkezik az abortusz ellen, akkor még a rendőrséget is ráhívják. Megfogták a csajt a nevelők, és elvitték a kórházba. Mert ez gyerekveszélyeztetés. Mert ugyebár, egy gyermekotthonban vannak, semmijük sincs, és erre szülni gyereket? És arra nem tudnak apellálni, hogy kimegyünk, és majd fölneveljük! Mert azt sajnos nem a saját pénzükből fogják megoldani, hanem az államéból. Most az állam olyan gyereket nem fog felnevelni, aki úgy született, hogy már állami nevelkedésben voltak a szülei. Ez teljesen érthető. Mert az én anyám is azt mondta, hogy úgy csináljak gyereket, hogy van valami a kezünkben. Biztos munka, biztos ház, és igaza volt. Előre kéne gondolkozni ebben, hogy hogy csinálunk gyereket, és mire. Nekem nem lehet gyerekem egykönnyen. Csak mesterséges megtermékenyítéssel. Mert nem termelem jól a dolgokat. Termelek, csak nem jó minőségűeket. Urológusnál derült ki, mert minden évben rendszeresen vitték a fiúkat az Eszéből. Mondta az orvos, hogy ez változhat, csak le kéne szokjak a cigiről, csak a stresszt nem tudok.

Szórakozni nem járunk sehova. Jól elvagyunk a nélkül. Otthon sorozatot nézünk. Néhanapján elmegyünk fagyizni, és nekünk épp ennyi elég. Kimegyünk a Városligetbe, és sétálgatunk. Vagy valahova kimegyünk a szabadba, és élvezzük a napsütést. A nyaralást úgy tervezem, hogy majd megyünk egy napra Gárdonyba pancsolni, azt ennyi. Mi nem vagyunk nagyon azok a nyaralós típusok. Nem igényeljük. Mert, ha rosszul lesz, ak-

kor kell neki orvosi felügyelet, meg ilyesmi. Kábé két-háromhavonta szokott így rosszul lenni, de néhanapján elég, ha csak lepihen, alszik néhány napot, és kialussza. Ilyenkor összevissza beszél, pörög, meg összevissza hallucinál. Nem tudja magát irányítani. Ilyenkor leültetem, aztán lefektetem aludni. Ráülök. Elkezdem ölelgetni, aztán ráfekszek. Aztán majd elalszik. Ennyi. A városba az injekció miatt járunk be. Itt van a Moszkva téren a gondozója.

Olvasok, de én inkább animéket. De azokat könyv formában. Az nem olyan, mint egy könyv, de hasonló. Képregényféleség. Ez olyan, mintha egy könyvet olvasnék. Mert nemcsak egy-két szó van egy ilyen buborékban, hanem jó nagy szöveg van egy ilyen kis képen. Minden könyvesboltban vannak ilyen mangák. Egy ilyen könyv 120 oldalas talán, ilyen képregény, és ebből van 10-12 kötet. Attól függ, hogy maga a történet, a mese, hány részes. Csak ez a rajzolt képregény egy kicsit részletesebb, mint a mese, és hosszabb. Van romantikus, van akció, van thriller, van sci-fi. Én inkább a horrort szeretem, csak a feleségem nem bírja. A feleségem igazándiból a romantikus könyveket szereti. De nem a nagyon nyálasat, hanem az érzéki szerelem. Nem szexuális, hanem érzelemmel teli. Azt szereti, ha leírják részletesen, hogy mennyire szeretik egymást. Hogy élik az életüket. Ilyen történeteket.

Dohányozni én mindig kimegyek a ház elé, a házban sose gyújtok rá. Mert az anyósom meg a párom nem dohányzik. Ilyenkor kulturáltan kimegyek, még mínusz 20 fokban is. 2-3 óránként gyújtok rá otthon. Csodálatosan érzem magam, mert valljuk be őszintén, hogy nála nyugodtabb helyen vagyok, nem dohányoznak annyian, mint a Lacinál Erzsébeten. Bement az ember, és szó szerint láncfűrésszel lehetett vágni a füstöt. Az nem egészséges. Amikor hazamegyek, semmi füst, semmi. Az az egyetlenegy cigifüst van, amit a ház előtt hagyok. Nekem is érdekem, hogy ne a füstöt szívjam a szobában, hanem a friss levegőt. Már amennyire friss, mert nem nyitjuk ki az ablakot. Télen nem nyitjuk ki.

Április 28. *(2017)* óta vagyunk házasok. Két éve ismerem legalább. Az esküvőm jobban sikerült, mint hittem. Szóval, én nem terveztem semmi mást, csak házasságot. Annyiban meglepett, hogy sok fotó készült, azonkívül, amit én csináltam, meg kaptunk izé, egy-két italt, iszogattunk ott az esküvőn. Jó, nem alkoholosat, mert olyanokat hívtunk, akik ismerik a feleségemet. Hát ő nem ihat alkoholt a gyógyszer mellett. Nászajándékba csak pénzt kaptunk, a feleségem részéről. Tőlünk semmi. *(elhalkul a hangja)* Ez a Kara Csabi gyerek vett egy energiaitalt. És ennyi. Ühüm… De édesanyámtól, a Rékától, nem kaptunk semmit. A Dórinak meg nem volt szabad adnia nekünk semmit, mert ő volt a tanú. És ilyenkor, nálunk, az a

szokás, meg a feleségem családjánál, hogy egy-egy szál virágot veszünk, és azt odaadjuk a két tanúnak. Hogy ezzel is jelezzük, hogy ők meg vannak tisztelve azzal, hogy ők tanúk. A menyasszonyi csokrot az anyósom vette, és azt a Réka kapta el. Mert ugyebár mondtam a feleségemnek, hogy dobd hátra. És mindenki csoportba állt a családunkban, és elkapták. *(nevet)* És ez nagyon földobta a napját még jobban, hogy ő hátradobhatta a csokrot. Őszintén szólva, anyám az meg volt hatódva. *(halkan, alig érthető)* Utána nem mentünk sehova. Elvileg úgy lett volna… hogy az édesanyám majd csinál nekünk… egy vacsorát… a Trófea Grillben az Oktogon környékén. Gyakorlatilag… végül is, nem. Mert ő azt mondta, hogy ő megoldja az ebédet, majd megoldjuk! Mondom, anyuka… többször megkérdeztem, hogy biztos megoldja-e? Azt mondta, hogy biztos! Nem oldotta meg. Na, mindegy, nem rontotta el a kedvünket, mert mondtam a feleségemnek, hogy ne számítson erre, mert, ahogy hallom, egy deka forintjuk sincs. *(Fényképeket mutogat az esküvőről.)* Nem hitted volna, hogy esküdni fogok, ugye? Az anyósom nagyjából elfogadta a családom, mert csak a Kristóf volt az esküvőn, a Dóri, a Réka meg a pasija, a Kara Csabi meg az anyám. Csak őket hívtam meg. A Márkót névlegesen meghívtam, de tudtam, hogy nem fog eljönni, mert neki a buli sokkal fontosabb. Zsombort aznap hívtam meg, amikor az esküvő volt, hát, ő nem jött el. Nem is bánom, mert így terveztem. Ha ő jön, akkor hozza a két gyereket meg a párját. Na most az esküvőmön nem akarok ilyeneket, hogy rokon rokonnal összejött, és van két gyerek. És ahogy apám meg anyám nevelt minket, házasság előtt, semmiféleképpen nem lehet gyerek. Az istenkáromlásnak minősül, mert anyám régimódi, házasság előtt nincs gyerek, valljuk be, ugyanazt láttuk, amit mondtak, mert apámmal már házasok voltak, amikor meglett a Lotti. De gyorsan megvolt az esküvő, nehogy az legyen, hogy mekkora egy nagy prostituált. Van gyereke? És férje nincs? Ezt konkrétan belénk nevelték, hogy van az édesanya meg az édesapa, akik szeretik egymást. Van egy párkapcsolati kép előttük, és van miből tanulnia. Most a Zsomboréktól mit fog látni a két gyerek? Nem házasok, és most nem is járnak! Érted?

Anyámat elnézve biztos, hogy a gyerekek érdekében együtt maradt volna apámmal, még ha nem is szereti már, csak hogy a nyolc gyereknek meglegyen az anyagi háttere. Már csak ezért is ott maradt volna apámmal. Anyámnak utána nem volt senkije, mert akkor ő már 40 év körül volt. Nyolc gyerekkel? Ki az, aki szóba áll egy nővel? Nem azt mondom, hogy nyolc gyerekre ne lehetett volna szerezni egy pasit, mert nem lehetetlen, csak nehezebb, mint gyerek nélkül. De igazándiból 40 évesen a férfiak még szeretnek szexelni úgymond, szabad szájúan. De anyám már nem igé-

nyelte a szexuális életet, mert apámmal már ízig-tövig kiélte magát ilyen téren. Jó, még gyerekkorunkról emlékszünk, hogy bezárkóztak a szobába, egy-két órára, míg a gyerekek ettek meg ittak meg pihentek. Addig a Lotti meg a Kristóf falazott nekik. Mert ők már olyan idősek voltak, hogy fölfogták, hogy mit csinálnak. Ez normális dolog, hogy csinálják, hogy mindenki csinálja. Erre akkor jöttem rá, amikor már komoly kapcsolataim voltak. De ezt nem firtatjuk anyámnak, az ő dolga, szerette csinálni, hát, megesik. Azért a nők is igénylik ezt, nem csak a férfiak. A feleségem is igényli, de tiszteletben tartja, hogy nem vagyok olyan aktív. Jó, persze az is közrejátszik, hogy nem lehet gyerekem. Meg úgy vagyok vele, hogy a feleségem, akkor csinálom meg, amikor akarom. Ez konkrétan nem is probléma neki, mert szépen vár a sorára. Kevésbé vonz engem az a dolog, hogy egy nővel csináljam. Férfival sem csinálom. Még fiatalabb koromban talán. Tinédzserkoromban kíváncsiskodtunk. Egy-két ilyen szösszenet volt. Amikor egymásnak csináltuk, azt ennyi. Kipróbáltuk, kíváncsiak voltunk, hogy milyen, azt ennyi. Rosszabb, mintha magunknak csináltuk volna. Ezt így megbeszéltük. Mert mindenki tudja, hogy mi a saját tempója. Közben meg volt már Edina. Nagyon ritkán csináltuk. Nem kívántam vele, nem élveztem vele. Meg konkrétan elöl deszka, hátul léc, meg középen a gerenda, és így olyan érzésem volt, mintha egy hullával csinálnám, aki éppen már oszladozik el. Olyan sovány volt. Nem volt gusztusom már a végén hozzá. És emiatt hitte azt, hogy mindig megcsalom. Nem szerettem, hogy csontsovány, és még fogyókúrázik is. Ezért szereztem inkább teltkarcsúbb nőket. A feleségemmel nagyon jó, csak nem kívánom. Már kiéltem magamat ilyen téren. Meg az egyik exemmel, a nőstényállattal, a dagadttal is jó volt. Ahhoz képest, hogy csak egy fekvő bábu volt, de igazándiból nem termelek olyan vágyakat. Kevés hormont termelek, ezzel függ össze. Meg nem jó minőségűt. A csajban nem marad meg. Nem bírják elérni a petesejtet. Valami hormonnak a baja, amivel nőket is megkívánok. A feleségem nem is firtatta, fölfogta, és azt mondta, ha majd lesz, akkor lesz. Nagyon okos lány, nem örült neki, de felfogta. Mondjuk ő mindennap igényli többször. Ő még nem élte ki magát, úgy szexuálisan.

A szüzességét a nagyapja vette el. Hát még gyerekkorában megcsinálta a lányt. Hét-nyolc évesen. Az egészet elmesélte nekem, hogy mindennap izé… megcsinálta 14-15 éves koráig. Ennek már 10 éve vége szakadt, és hat év alatt ő már földolgozta ezt önmagában. Épp ezért lett skizofrén. Így dolgozta föl a szervezete. Nem biztos, hogy előjön a betegsége, ha ez nem történik meg. A génjében van, de attól, hogy valaki megörökli, még nem lesz az. Valami nagyon erős lelki traumának ki kell váltania. Mert a szervezetben benne van, mint egy fertőzés, de ahogy meggyengül a szervezete,

mint ahogy a lelke, úgy előjön ez a betegség. És akkor el kell kezdeni kezelni. Anyai nagyapja, mert az apai nagyszüleit nem ismerte. Az anyukája nem tudott mit tenni, mert őt is csinálta. Elvileg. Gyakorlatilag elhiszem, mert a skizofrének sose hazudnak. Ha szedik a gyógyszert. Ha nem szedik, nem beszámíthatóak. És ezt úgy mondta el, hogy közben szedte a gyógyszert. Ezt rögtön elmondta nekem. Aztán, mikor a nagyapja elkezdett haldokolni, és érezte a végét, és elkezdte megbánni a bűneit, mindent a lányára meg a feleségemre hagyott. Unokájára. Minden egyes vagyonát. Több millió forint, ásványok, aranygyűrű meg ilyesmi. És még egy házat is rájuk hagyott, valahol vidéken. Ilyen kisebb-nagyobb vadászházat, ahogy hallottam, de el is adták anyósomék, mert megszorultak.

„ÉN EBBE NŐTTEM BELE"

Réka

Nem tudom, én mindig is magamnak való gyerek voltam. Anyutól, középső gyerekként nem sok nevelést kaptam, ha mondhatom így. Anyu mindig az Ábelre és a Dórira volt hangolva, és én mindig magamra voltam hagyva. Én 14 évesen kezdtem így kifordulni a világ fele, és ez is a Kara Csabi miatt volt, akivel most együtt vagyunk, merthogy őt 12 éves koromban ismertem meg, és ő volt az egyetlen, akivel így nagyon jóban voltam, aki sok mindenben segített nekem. Miatta kezdtem viccelődni, meg beszélgetni a családdal is.

A gyermekek átmeneti otthonát, azt nagyon szerettem. Ott nem is tudom, meddig voltunk benn, igazából fel se tűnt. Mert nagyon-nagyon jó hely volt. És akkor mindig közös reggeli, közös vacsora. Vagy hétvégén nem kellett benn maradnod, kimehettél a szüleidhez, de mi nem tudtunk kimenni, mi mindig benn maradtunk az Ábellel. De még a hétvégéket is nagyon-nagyon szerettük, merthogy ilyenkor mindig kimentünk boltba a nevelőkkel, és mondták, hogy mit kértek, merthogy „úgyis az állam fizeti". *(nevet)* Úgyhogy nagyon aranyosak voltak, azt a helyet nagyon szerettem. Ábellel akkor lett jóba' a kapcsolatunk. Mert ezelőtt mindig veszekedtünk meg verekedtünk. De amikor odakerültünk, az Ábellel kicsit összetartóbbak lettünk, és ez még a mai napig megvan. Ezután anyuékkal a Zápor utcában voltunk anyaotthonban, onnan el kellett jönni, mivel már lejárt az időnk. Ugye akkor már úgy emlékszem, két évet voltunk ott, meghosszabbításként. És utána bekerültünk a Török Flóris utcai anyaotthonba, a XX. kerületbe. Egy-két hónapot voltunk ott. Én talán egy-két napot alud-

tam az anyaotthonban, hogy azért lássák, hogy ott vagyok. Nem volt rossz, csak szerintem alapjáraton én sokalltam be. Úgyhogy én mindig vagy a Lottiéknál aludtam, vagy a Heniéknél. Janikával akkor jöttünk össze. Mi mindig jó kapcsolatban voltunk. De tényleg csak mint unokatestvér. És együtt aludtunk, és semmi nem volt köztünk eleinte. És ahogy így egymás mellett aludtunk, hát akkor már szerintem kicsit máshogy viszonyult hozzám. Nem laktunk együtt, csak nagyon sűrűn találkoztunk, az unokanővéremnél, a Heninél, Janikának a testvérénél. És akkor jöttünk össze. Igazából nem tudom, hogy jött ez, mert én ennek mindig ellene voltam. Mindig mondtam, hogy én soha nem leszek olyan, mint a Vanessza meg a Zsombor, hogy ők együtt vannak. Én ezt mindig elleneztem, hogy első unokatestvérek. De aztán, tök durva, mert így valahogy belecsöppentem én is ebbe a dologba. Igazából tudom, hogy mi volt nekem ez az egész. Nem voltam szerelmes, merthogy ő testvérem volt igazából. Amikor szakítottunk, úgy éreztem, hogy egy testvért veszítek el. Meg ő nevelt is engem valamilyen szinten, mondhatom így, hogy egy pótapát is elvesztettem. A Renátóval egyidős, három év van közöttünk. Aztán összejött az egyik legjobb barátnőmmel, meg elvileg össze is házasodtak, nem is tartjuk a kapcsolatot. Mondjuk valamilyen szinten haragudtam rá, mert inkább lett volna vége mindennek csak úgy, de hogy megcsalt az egyik legjobb barátnőmmel, úgy azért rossz volt. De talán jobb is volt, hogy így történt, mert nem szerettem volna ott tartani, ahol a Zsomborék. Két gyerek, na nem. Ennek nagyon-nagyon örülök, hogy anyu eltiltott tőle, meg vége lett ennek az egésznek. Szóval nálunk ez nem tartott sokáig, max nyolc hónapig voltunk együtt. Akkor még úgy voltam vele, hogy nem szeretnék szexuális kapcsolatot senkivel. Akkor voltam 16 éves, és rá egy évre 17 évesen vesztettem el a szüzességemet, ja. Janikával nem feküdtem le, mert azt már nagyon súlyosnak találtam. Igazából mi volt, hogy mondjam? Igazából pettingeltünk. Ha ezt így mondhatom. Igen, szóval ez. Ott viszont nem tartottunk, hogy lefeküdjünk, mert azt már agyilag fel tudtam fogni, hogy azért az súlyosabb, mint egy kis sima testi közelség. Úgyhogy, ja. Amikor hallottam, hogy a Vanesszának a Zsombor vette el a szüzességét, akkor jutott így az eszembe, hogy ezt így nem. Nem kéne. Igazából a Hédi családja ezt elnézte. Ha nem nézik el ezt, akkor lehet, hogy a Zsombiék sincsenek együtt. A Hédiék is nagyon sokáig anyaotthonban voltak, és a Janikáék onnan mentek gyermekotthonba. De azt ők választották. Úgy voltak vele, hogy ott több mindent kapnak, ami nagyon nagy hazugság. Mert a Hédi sokat dolgozott. És ha a Janikáéknak egy 40 ezer forintos cipő kellett, akkor megvette nekik. Mindig mindent megadott nekik. De a Janika mondta, hogy saját önszántából ment be, merthogy otthonról nem kapott

eleget. De a Vanessza nem akart bemenni, őt csak rákényszerítette a Janika valamivel.

Komolyabb kapcsolatom igazából három volt. A Winkler Csabi és most a Kara Csabi, hát meg még a Janikát mondanám komolynak. Nekem a Kara vette el a szüzességemet, akivel most együtt vagyunk. A Renátónak volt osztálytársa, de ők a Simonnal voltak haverok. Ő hozta oda hozzánk. Hónapokat lakott ő is nálunk, végül odaköltözött hozzánk az erzsébeti lakásba. Ennek már van vagy öt éve. Mindig mentünk mindenhova, a 16-17 éves koromat szinte vele buliztam végig. Már akkor is így vonzottuk egymást. Két éve vagyunk együtt, előtte csak nagyon jóban voltunk.

2014-ben volt egy nem várt ikerterhességem a Winkler Csabitól, ikrek voltak, azt tudom, és nem volt már szívhangjuk szegénykéknek, úgyhogy másnap vissza is kellett mennem, és ez volt november 4-én, nem tudom, de ez nagyon megmaradt. Ez volt november 4-én, és akkor már művi úton el is kellett őket távolítani. Igazából akkor nagyon megviselt lelkileg, utána azonnal kórházba is kerültem. Kijött megint a Crohn-betegségem, de nagyon durván. És akkor jártam is pszichológushoz. És az volt a papíromon, hogy próbálom feltüntetni, hogy én tök jól vagyok, *(nevet)* a jó oldalamat mutatni, hogy semmi bajom. Nagyon jólesett, hogy anyu ott volt mellettem, és segített nekem feldolgozni. Azóta jobb a kapcsolatunk, hogy így végigvitte velem ezt az egészet. Mert mondta, hogy talán így volt a jobb, és nem bántani akart. De ez tényleg így volt jobb, mert ha most belegondolok, hogy már két gyerekem lenne, hát úristen! Borzalmas! Crohn-beteg vagyok, még saját magamat is úgy kell fenn tartanom egészségügyileg. Igazából már túl vagyok ezen, már tudok róla beszélni. 17 éves voltam akkor, már majdnem a 18-at töltöttem.

Nálam úgy jelentkezik ez a Crohn-betegség, hogy elsőnek nagyon álmos leszek, fáradékony, szinte egész napokat tudnék átaludni, akkor ugyebár maga a fogyás, nem eszek, nincs étvágyam, csak amit megkívánok. Egy stressz vagy egy rosszabb idő is kiválthatja. Vagy a gyógyszer nem szedés. De most már mindennap beszedem. Én nagyon lefogytam 56 kilóról 36 kilóra, nem ettem semmit, de ha mégis, az azonnal ki is jött belőlem. Meg tiszta aftás volt a szám, egészen a gyomromig tiszta fekélyes. Meg ilyenkor nehezen mozog az ember, teljesen lefogytam az izomzatomból. Mindig újra kell tanulnom guggolni, meg járni is szinte. Meg megint meg kellett menteni az életemet, vércsere volt ugyebár, akkor nagyon sok mindent kaptam, nyakon keresztül táplálékot, ilyen fehérje meg zsírt kaptam. Hú meg ionokat, rengeteget abból is. 2014 óta van ez, hogy így lefogyok, amióta abbahagytam a szteroidot, mert

hat évig szteroidoztak a gyerekorvosnál, ami egyáltalán nem jó. Szóval nagyon lefogytam hirtelen, és egyre súlyosabbak lettek a dolgok, és bekerültem. És már nagyon későn mentem be, illetve a Kara vitt be az ölében, annyira nem tudtam járni. Mert mindig húzom-halasztom a dokit addig, amíg már be kell vinni. Ez egy rossz szokásom. Most legutóbb, amikor benn voltam, januárban engedtek ki, és tíz kilót híztam a kórházban, azóta meg egyfolytában csak hízok. Idekerültem a Honvéd Kórházba az orvosomhoz, nagyon szeretem, imádom őt, leállított azonnal a szteroidról, és elkezdte a biológiai kezelést, és most már 57 kiló vagyok. Próbálom elérni a 60 kilót, úgyhogy sokat eszek, nem is dohányzok tényleg annyit, amennyit kellene. Igazából mindent eszek, de válogatós vagyok, csak azt eszek, amit kívánok. Mert az jobb a közérzetemnek, meg attól elvileg jobban hízok. Azt mondta az orvos.

Amikor kijöttem február végén a kórházból, már be is álltam dolgozni. Dohányboltban dolgoztam, és most nemrég mondtam fel. Két műszakos volt, nappali és éjszaka. Engem mindig betettek, amikor ünnep volt, éjszakára tuti, hogy betettek. De a vége felé estére tettek be szinte mindig. Na, mindegy, és akkor így jött ki, hogy sűrűn voltam éjszakában. Mindig mondták, hogy nincs ember, de mondom, hogy ez nem is igaz, mert látom az önéletrajzokat, és ott vannak, csak válogattok, mondom. Egyik délután, amikor estére kellett volna mennem, bementem, és akkor mondtam, hogy én már nem dolgozni jöttem, hanem felmondani.

Ez a ruházati eladó most így jobban bejön. A Bécsi úton van egy ilyen nagyobb áruház, és ott. Ott egy próbanapot lenyomok, utána meg majd meglátjuk. 180-200 ezret fogok keresni, és napi nyolc órában. Tök jó. Igazából már az is megéri, hogy nem kell 12 óráznom. Gondolkoztam, hogy leszázalékoltatnám magam, mert az is pénz, de sok értelmét nem látom. Meg nem biztos, hogy megkapnám. Jó, persze, már sokan tudják, milyen szöveget kell mondani azért, hogy megkapják. De igazából az a pár ezer forint, nem éri meg. Szóval, akkor már inkább a Kristófnak kéne az a leszázalékoltatás. Mert ő nagyon beteg, és nem tudnak vele mit csinálni. Ugyebár egy dokink van, és én a dokinkkal már beszéltem, hogy nem akarja-e vele is elkezdeni a biológiait, de a doki azt mondta, hogy így dohányzás közben nem jó. Na, most nálam tudja, hogy én leszokóban vagyok, és teszek azért, hogy tényleg ne legyek még egyszer olyan rosszul, mint amilyen voltam. Nála is most már a biológiait el kell kezdeni. Ami nagyon jó, és tényleg, annyira örült ennek a Kristóf is. Három-négy óra, mire lefolyik, de megéri. Egynapos program ez, de szinte már az elsőnél érzi az ember, hogy sokkal jobban van. Egy év után rendbe jön annyira, hogy a gyógyszer is hasson.

Most például itt van, ha én teherbe esnék, amit a párom már nagyon-nagyon szeretne, de én még nem, mert nem érzem azt, hogy én fenn tudnék tartani egy gyereket egyedül is. Mert bármi történhet, és akár otthagyhat, persze, nem nézem ezt ki belőle, mert tényleg nagyon jól elvagyunk, meg már nyolc éve ismerjük egymást, úgyhogy ő már régóta a barátunk. Szóval, ő nem az a fajta, mint a Zsombor, mert ő dolgozna, és nem is engedné meg, hogy én elmenjek dolgozni, ha gyerekünk lenne. Most biztonsági ellenőrként dolgozik a CBA-ban. Ő is olyan, mint én, hogy a munka hőse. Hogyha dolgozik, akkor ő tényleg normálisan csinálja, szeret dolgozni. De legyen is így, mert akkor becsülik igazán az embert. Ő is állami gondozott volt. Úgy voltam, hogy soha nem jönnék vele össze, de aztán mégiscsak megpróbáltuk, és nagyon jól elvagyunk. Meg az anyukáját is nagyon-nagyon szeretem. Vagyis a nevelőanyját. A szüleit sosem kereste fel. Négyéves volt, amikor örökbe fogadta az anyukája, ja. Őt még így gyerekkorába adták be, de hamar ki is vették, úgymond. Nagyon sok kapcsolatomnál amúgy a betegségem szólt közbe, mert amikor beteg vagyok, akkor úgy vagyok vele, hogy nekem nem kell fiú. A Csabi volt az egyetlen, a mostani párom, aki ezt nagyon jól tudja kezelni. Szóval, ő mindig csak pont annyi ideig volt ott, ameddig kellett, ameddig érezte, hogy az nekem jó. Pedig szegény, amikor itthon voltam betegen, nem engedtem, hogy hozzám bújjon, vagy hogy puszit adjon. A kórházba is, amikor bekerültem, akkor mindennap bejött. Egy hónapig voltam bent most is. Szeretnék tőle gyereket, de még várok vele.

Rengeteget költöztünk, meg még fogunk is, úgy gondolom. Igazából, ha úgy vesszük, akkor én ebbe nőttem bele. Én nem fogtam fel olyan nehezen, hogy állandóan költözünk. Max akkor, amikor anyutól távol kellett lennem. De szerintem ezzel az Ábel is így volt. Mondjuk az tény, hogy szoktuk mondogatni, hogy jó lenne most már egy biztos hely. Nekem most meglenne a stabil helyem, meg a páromnak is, de valaki mindig segítségre szorul, mint most például anyu. Na, most neki nem mondhatom, hogy nem segítek, mert az anyám. Meg a legtöbben a családból ki is használják. Pénzre mennek. Azt mondják, hogy nem, de szerintem igen. Hát, valamilyen téren, a Lottiék is. A Márkónál, szóval rajta nagyon látom, hogy lehúzza. Anyu a Márkónak adogatta oda a pénzt, amit albérletre gyűjtöttek. És anyunak mondtam, hogy nem lesz jó vége, ne add a Márkónak a pénzt. Mondom, add inkább nekem. Én úgyse költök bele, nagyon jól tudod, hogy én nem nyúlok a te pénzedhez. És akkor mondta, hogy nem, jó lesz ez így a Márkónál. A Márkónak, így összegyűlt ez a 75-80 ezer, és elverte az egészet. Vett belőle egy Zara kabátot, tök vicces, *(nevet)* ami nem tudom, valami harmincvalamennyi volt, és akkor még azt

mondta, hogy le volt értékelve, meg vett egy új telefont. És így ennyi volt a pénznek. Úgyhogy, ja. És anyu nagyon kiakadt, és úgy ment a Lottiékhoz lakni. És a Márkóra kicsit haragudott, de igazából különösebb vita nem is volt. A Renátó csinálja a legjobban, aki kimarad a családból. A Kristóf az anyuval sosem volt nagyon jóba', ez tény és való, a gyerekkor miatt, szóval ő sem anyu kedvence, de pénzt nem kér tőle. Viszont segít anyunak. Szóval, ő a jobbik változat. Hát a Zsombor is nagyon sokáig csak a pénzt kereste anyuban, még most is. Kitalálta azt, hogy a gyerekeket el fogják tőle venni, és akkor mindenki szálljon be az ő albérletébe, magyarán mindenki dobjon össze neki egy albérletre, hát ez azért így nem fair. Zsombika baszki, két gyerek mellett nem teheti meg azt, hogy nem dolgozik. A Dórinál, nem mondanám, hogy a pénzt látja anyuban, szóval ő inkább így foglalkozik vele. Ő anyuci pici kislánya marad mindig is. Hát igen, ő olyan, akit így ápolgatni kell.

Én teljesen másképp nevelődtem, anyuval sosem volt olyan jó a kapcsolatunk. Igazából, ja. Úgyhogy én sose voltam anyás. Apás sem. Én így a testvéreimen, bátyáimon nevelkedtem, ha mondhatom így. A család nagyon-nagyon visszahúz, ezt már észrevettem. Hogyha látják, hogy úgy az embernek van pénze, vagy jó állapotban van, akkor próbálnak lehúzni, és ezáltal nagyon vissza is húznak. Igazából próbálom egy-kettővel megszakítani a kapcsolatot, és nem foglalkozni velük. Persze megint én voltam az egyetlen, akire lehetett számítani. És most megint hol tartok? Hogy nyomorgunk. Tök durva. 18 évesen jöttem el végleg. A Lottiéknál laktam, és akkor lebetegedtem, és pár hónapra hazamentem anyuhoz Erzsébetre, az albérletbe. Utána meg kórházba kerültem, aztán Csabival átköltöztünk a Lottiékhoz a Helsinki utcába. Utána mentünk vidékre, aztán ide az Oktogonhoz jöttünk fel végül is, és már lassan egy éve lakunk itt az Eötvös utcában. Földszinten van a lakás, három szoba, közös fürdő, közös konyha. És akkor az egyik szobában lakik egy pár, van egy úgymond padlás nevű szoba, abban lakik egy fiú, és mi lakunk egy szobában, ami szerintem a legnagyobb, és most ott vagyunk anyu, Ábel, én, a párom meg a Zsombor.

Ez úgy történt, hogy anyuék a Helsinkiben voltak, mi ugyebár eljöttünk a Csabival, és anyuék ott maradtak a Márkóval. A Lottiék korábbi albérletét vették ki. Márkó elköltötte pénzt, és ennyi, kész. És anyu meg ment tovább az Ábellel a Lottiékhoz. A Lottiéktól meg anyu jött hozzánk ugyebár, mert a Lottiéknál már jött a pénzlehúzogatás, mindenét elvették, és nem volt kajája. Az Ábel is azt mondta, hogy ott egy kicsit éheztek, szóval az egész pénzét elvették tőle, amit keresett. Nem tudom, miért adja oda. Meg ne kérdezd. Nem tud nemet mondani. Anyu fura, nagyon fura. Hisztis, meg… szóval, néha több gond van vele, mint az Ábellel. Igazából

nem mindig áll ki önmagáért, szeret kicsit lustálkodni, vagy neki akkor pont jók úgy a dolgok. Na jó, akkor végül is mondtam neki, hogy gyertek át egy-két napra hozzám a hétvégére, és akkor itt esztek meg isztok. És akkor itt elvagytok addig. És akkor itt nagyon jól érezték magukat. Az Ábel is mondta, hogy ők mindennap ide jönnének, de én meg nem szerettem volna. Lehet, hogy bunkóság, de nem. Végül is addig húzódott a dolog, míg a Lottiék azt nem mondták anyunak, hogy menniük kell. És nem tudtak gyűjtögetni anyuék, mert minden pénzt megint elkéregettek. És akkor anyunak én mondtam, hogy figyelj, anyu, jó, akkor mért nem hazudsz? Komolyan mondom, annyira nem értelek. Tényleg, mért nem tudja azt mondani, hogy nem keresett annyit, és akkor már eltesz. És akkor még bunkónak sem bunkó, mert nem azt mondja, hogy nem adok. Na, mindegy, anyunak mondtam, hogy hazudjál, tegyél el magadnak pénzt, mert így sose fogsz elköltözni. És akkor végül is hazudgált, dugdosta a pénzt, és nekem adogatta. Érdekes mód nálam megmaradt a pénz. Aztán végül is így jött oda hozzánk, mert nem tudott annyit összegyűjteni, és akkor mondtam, hogy jó, viszont nálunk meg 75 ezer. És anyuék most már fél éve biztos ott vannak nálunk. Igen, igen. És most már a Zsombor is odaköltözött.

Semmi problémánk előtte nem volt, mi úgy voltunk vele, hogy kettőnknek most elég csak egy szoba, hogy tudjunk spórolni, mert mind a ketten jól keresünk. 75-öt kipergetünk, a többit meg félretesszük, gyűjtögetünk. Csak aztán közbejött ez. Anyunak nem mondhatom, hogy menjen az utcára. A családban úgy érzem, hogy én vagyok a középpontban, az egy stabil pont, akihez bárki, bármikor tud jönni, és aki még segít is nekik. Két emberre 75-öt fizettünk rezsivel együtt, most többen vagyunk, elvileg 150-et kéne, de úgy tudom, hogy ilyen 130-at fizetünk, mert végül is meg lett beszélve a főbérlővel, hogy azért ez így nem korrekt. De menni akarunk tovább, mert ez így nem jó. Hát azért egy szobában lenni ennyi embernek! Unom, nagyon-nagyon nem jó. Már a párom is érzi, sokat veszekednek anyuval, mi is sokat veszekszünk. De igazából tiszta hülyeségeken, hogy most melyikünk takarít, vagy hogy a két macska… Mert nekem van egy cicám, a Kávéka, ő törpe cica, fekete-fehér, és anyunak van a Zsömi, egy kicsit ilyen perzsaféle cicája, de ő kandúr. Én eddig tök jól elvoltam a cicámmal meg a párommal. De most hogy anyuék odajöttek, felfordult minden. Én még nem akartam kiivartalanítani a Kávékát, mert még csak most lesz egyéves. De most már kénytelen vagyok, mert a Zsömike sincs kimiskároltatva, ő meg viszont meg szeretné szegény kisasszonyomat húzni. Kávéka nagyon pici cica, és a Zsömi meg nagy, így nem tudja őt úgy megfogni, szerencsém van, hogy nem fér el rajta a Zsömike. Állandóan nyávognak, a macskákról is megy a vita, szóval ilyen hülyeségeken.

A Zsomboron például a Lottiék tudtak volna segíteni. De nem, merthogy tanuljon a hibájából. De most ezzel mit tudsz csinálni? Hogyha már egyszer elkövette! Mondták, hogyha munkát szeretne, és le szeretne fürdeni, akkor persze, átmehet hozzájuk. De most tényleg, akkor aludjon az utcán? Az meg már milyen? Basszus, vannak testvérei, és akkor ezt megcsinálják? Nekem ez rosszulesne. Már csak az érződik, hogy egyikünk se bírja ezt a közös területet. Úgyhogy én most úgy vagyok vele, hogy van egy barátom, és neki van egy saját lakása a Móriczon, és az tök üresen áll. Szerintem megkérdezem, hogy én nem-e tudnék odamenni, kibérelni. És akkor odaköltöznék a párommal. Igazából nem tudok jobbat, szóval, ha kétszobás lakás, akkor azt mondom, hogy az Ábel meg anyu jöhet. De a Zsombort már nem szeretném magammal vinni. Pofátlan. Mi tartjuk el, mi itatjuk, mi etetjük. A Zsombor egy fura gyerek, ilyen magának való. Igazából szerintem nem nagyon keres állást. Csak azért ez megint így nem fair. Én megtehetem, hogy egy-két hétig nem dolgozok. Tettem annyit félre, hogy megtehessem. Jó, persze nem az, hogy feléljem a félrerakott pénzt.

Az van, tudod, hogy anyu nem nagyon tudja megkeresni a saját pénzét. Amióta nálunk van, rosszabb helyzetben vagyunk, mert állandóan ki kell pótolni őt. Nem tudja összeszedni magának azt a 75 ezret, nem keres annyit. Vagy lehet, hogy keres, csak állandóan költöget magának. És ebből is volt már vita, vagy úgymond szóvá tettük, hogy szinte állandóan vásárol valamit. Most például macskavécét. De minek, amikor van! Azt mi vettük, és tök normális. De nem, neki az kell. És a neten rendel, és drágább, mert a szállítást is fizetni kell. Macskaalomlapát! Minek? Én úgy érzem, hogy anyunál ez már valami függőség. Őneki állandóan kell valamit vásárolni. Például ékszereket, órákat. Nem tudom, hány órája van. Persze Ábelnak is vesz, most is, egy csomó ruhát, mert nagyon nagyot nőtt az Ábel. Jó, arra szükség is van, mert a gyámügy elkaphatja, ha az Ábel olyan ruhákban jár. Az Ábelnak vegye is meg, mert már csak ő az egyetlen tizenvalahány éves gyereke, szóval még nem 18. Az Ábelnak viszont ilyen téren jó! Mert ő meg mindent megkap, ha mondhatjuk így, még tőlem is. Most is vettem neki 10 ezer forintért egy tök jó kárászsapkát, és elhagyta. De most vettem neki egy másikat, mert ilyen kis páva gyerek, vagy hogy mondjam? A mai divatot éli. A párom is megkeresi a 200-at, 220-at, de a 200 nettó az biztos, de én is megkerestem 150-180-at. De én most felmondtam. De 150 felett kerestem eddig, így a 160-170 biztosan megvolt. És figyelj, 75 ezer az albérlet rezsivel meg mindennel együtt, és a kaja meg a cigi. Meg már töltjük a cigit, csak néha szoktunk venni egy dobozzal. És anyu is cigizik, igen, még ez is, hogy ki kell pótolnunk, meg még a kaját is

álljuk neki, azért ez nem kis meló. De nem szoktunk hozzányúlni a félrerakott pénzéhez, az félre van téve a kártyámra. Akkor inkább, amit keresünk, abból költünk, viszont már egy-két hónapja nem tudunk félretenni. Szóval, még ha 20 ezret is, de akkor is félretettünk. Például úgy volt, hogy anyu költözik. És nem adott le semmit az albérletbe. Úgyhogy nekünk kellett kifizetnünk mindent a párommal. De most úgy van, hogy marad.

Szeretnénk elmenni nyaralni, most azt szervezem. De az is milyen már, hogy anyuékat meg… Most én elmegyek a párommal, de jó, szerintem ez nem bunkóság, mert kell élnünk egy kis privát magánéletet is, úgyhogy most azt tervezzük, hogy lemegyünk Miskolctapolcára. Vagy Siófokra. Siófokot azt nagyon-nagyon szeretem. Kiskoromban mindig Sárospatakra mentünk apuékkal. Az jó hely volt. Siófokot még a Winkler Csabinál szerettem meg, sokszor mentünk oda napokra. Meg Tiszaugra is mentünk. Oda minden nyáron, minden évben elmegyünk a Winkler Csabival még mindig. Nagyon jó barátok vagyunk, fel tudja fogni, hogy mi már csak barátok vagyunk, viszont nagyon fontosak vagyunk egymásnak. Erősebb kapcsolat, mint ha testvérek lennénk. A Kara Csabi, a párom megbízik bennem, tudja, hogy tényleg csak barátok vagyunk. Vele meg az anyukájához szoktunk lemenni, mert az anyukája Velencén lakik. A Kara Csabival a Velence meg a Miskolctapolca, és a Winklerrel a Tiszaug és Siófok. Most is akarunk menni Siófokra, de most viszont így hármasban szeretnék menni. Ők is amúgy jóban vannak, a két Csabi. Három napra azért le szeretnék menni. Ilyenkor kiveszünk egy kis hotelt, ott is már szinte törzsvendégek vagyunk. Nagyon-nagyon szép kertje van, és imádom, ki lehet feküdni esténként, és akkor néztük így az eget, és beszélgettünk, úgyhogy jó. Erre vágyok a leginkább, hogy végre elszabaduljak innen Pestről, és éppen ezért érzem úgy, hogy inkább mennék vidékre, mert ott azért sokkal jobb.

Én, amikor elköltöztem a Helsinkiből, leköltöztem vidékre a párommal. Ez volt az első költözésem, amikor a párommal összejöttem. Tavaly tél környékén voltunk ott, két-három hónapot. Vonattal mentünk valameddig, Velence felé. Ez egy nagyon kis falu, nagyon szerettük, nagyon csendes volt, a boltig fél órát kellett sétálni. Csak aztán nem érte meg pénzügyileg nekünk. Pedig amúgy 100 ezret kellett fizetni, kétszobás volt, fürdő, vécé külön. Tényleg, tök jó kis hely volt. Az úgy volt, hogy az elején jött a Márkó meg a Kristóf. De őnekik ez nagyon nem érte meg, úgyhogy, ők szinte már az elején leléptek. Tehát vidékre, talán nem jönnének utánunk.

Ott volt például a XX. kerületben a Helsinki úti lakás. Mi a Lottiék helyére mentünk, mert a Lottiék meg onnan költöztek. Volt egy ilyen nagyon nagy szoba, volt egy kisebb szoba, konyha meg fürdő. Ennyi. De

a nagyszoba az tényleg nagy volt. Egy függönnyel le volt választva, mi a párommal építettünk oda egy ilyen függönyös részt. A Márkó is odajött hozzánk, meg a Simon meg a Renátó. És utána még a Kristóf is odajött, és anyuék. Meg a Zsomborék hárman. Aztán apu is odajött később lakni. Szóval kábé 12-13-an laktunk ott.

Aztán apu a gyomrával kórházba került, hú… nem tudom. Hasnyálmirigy. A lényeg, hogy bementem, de nagyon durván nézett ki. Aztán az orvossal beszélgettem, hogy ezt így túléli vagy nem, de mondta az orvos, hogy túléli, mert most stabilizálja neki a helyzetet. Nem ehet egyáltalán, nem is ihat, max csak vizet. Meg hát ja, elég csúnyán nézett ki már szegény, rendesen látszik, hogy már leitta az arcát. És már folyik neki az arca, nagyon csúnyán le van folyva. Lóg neki, nagyon csúnya. Na, mindegy, aztán anyu mondta, hogy fogadjuk be aput, mert hogy nagyon nincs jó állapotban, és így ne menjen utcára vissza. De én mondtam neki, hogy én nem szeretném. Végül is a kórház után befogadtuk. Három hónapig ott volt, tök ingyen. Szóval még jó fej is voltam. Két hónapig kibírta, hogy ne igyon. A harmadik hónapban viszont elkezdte bejátszani, hogy mi van akkor, ha elkezd iszogatni, akkor még maradhat-e vagy nem. Olyanokat csinált, hogy jött haza, foglalt volt a vécé, és a kamrába bepisilt, ami a konyhából nyílt, és a krumplit, hagymát tartottuk ott. Meg olyan, hogy elaludt a vécén órára-kettőre, és anyuék nem keltették fel, megvárták, hogy én majd hazaérek meló után, és akkor majd én bekopogok hozzá, hogy „basszus, fater, keljél már fel!”. Volt olyan, hogy felkeltettem, kijött, és a páromnak kellett felsegítenie, mert akkorát esett. Borzalmas, de engem ez már nem hat meg. Aztán a harmadik hónap végén már mindig nagyon csúnyán jött haza, és akkor mondtam anyunak, hogy én el fogom küldeni. Még a Márkó sem merte elküldeni. Viszont én igen, mert engem zavar, és nem fogok szívni szívügyileg se. Nekem nem apám. Még akkor sem, ha őmiatta vagyok. Sok mindenkinek nem tetszik a családból, hogy így állok apuhoz. Atomrészeg volt, mondtam, megvárom a reggelt, amíg felkel, és akkor szólok neki. Olyan 8-9 óra körül fent is volt. És mondom neki, „apu, te szoktál találkozni a haverjaiddal?”. És akkor mondta, hogy ő nem, nem, nem, nem. Mondom, oké, mert pár napja tök ittasan jössz haza, és valamit magyarázott, de nem igazán lehetett érteni. Jól van, apu, van két lehetőséged, és akkor még nagyon jó fej vagyok. Ha nem piázol, itt maradhatsz, és választod a családot, vagy piázol, de neked innen menned kell. És képzeld el, nem mondott semmit, csak elkezdett pakolni. Komolyan. Úgyhogy én azóta nem láttam. Jaj, de! Látni láttam, de felszálltam a villamosra, elkerültem, nehogy odajöjjön hozzám. *(nevet)* Jó, ez most így vicces, meg bunkónak hangzik, de igazából tényleg úgy vagyok vele, hogy

semmiféle kapcsolatot nem szeretnék vele tartani soha. Mert nem akarom végignézni azt, ahogy leépül. Hétéves voltam, amikor otthagyott minket, nem tudtam nagyon felfogni, csak annyit, hogy elment apu. Na, mindegy. Szóval, engem nem hat meg, mint a Dórit, aki érzelgősebb, vagy mint a Lottit, mert hogy ők még ismerték pia nélkül. Én viszont már csak akkor kaptam észbe, amikor már piás volt. Ugyanígy az Ábel is. Szerintem neki se nagyon hiányzik.

Fura nagyon, mert szerintem 19 évesen vettem egy nagyon nagy fordulatot, és azóta sokkal komolyabb lettem. Sokkal odafigyelőbb lettem, mármint hogy tervezgetni a jövőmet. Meg akkor jött az, hogy dolgozok, és akkor a családot muszáj, hogy elhagyjam. Én nagyon családcentrikus vagyok, de eljutottam arra a pontra, hogy érzem, hogy a család visszahúz nagyon. Azóta a családot így… elmegy, meg szeretem, ha átjönnek, de így lazán tartom velük a kapcsolatot. Meg nagyon sokszor jártam úgy, hogy kértek kölcsön, és nem kaptam vissza, de a saját hibámból tanulok, úgyhogy most már nem adok nekik kölcsön olyan nagy összeget. Persze olyan 2-3 ezreket kérnek, azt így odaadom. De már azt is megtanultam, hogy inkább megveszem nekik a dolgokat, szóval pénzt nem adok a kezükbe. Főleg nem a Zsomborék kezébe. Adtam nekik 10 ezret, mondták, hogy a gyereknek nincs tápszer, éhezik, és cukros vízzel tömik. Náluk ez egy nagy szokás, hogy cukros víz. És azt nagyon jól tudják, hogy a gyerekre egyből ugrok. Lottiék is nagyon sokszor kihasználták ezt, ha a gyerekről van szó. Az a gyerek ne szenvedjen a szülei hibájából. Na, mindegy, most már úgy vagyok vele, hogyha azt mondják, hogy a gyereknek nincs tápszer, megveszem. De pénzt nem adok a kezébe, mert a Vanessza elcsipszezgette, meg pizzát rendeltek, és a gyereknek meg nem volt tápszer. De mondtam, gyere el, és akkor megveszem. És akkor el se jött. Na. Akkor annyira fontos nem lehetett az a tápszer. Úgyhogy, ja. Már a Lottiékkal is így vagyok igazából. De a Lottiéknak még adok pénzt, mert a Géza viszont jó fej, ő tényleg visszaadja, ha arról van szó, de van, amikor azt mondom, hogy jó, akkor nem kell. Most négy gyerek mellett ne az a pár száz forint vagy ezres vágjon már földhöz. Mondjuk ők már egy ideje nem kértek kölcsön tőlem, mert hogy ők megoldják. De szerintem vannak ott elegen, akik így a pénzt adják nekik, úgyhogy… Hát, ugyebár a Kristóf, a Simon is ott lakik még mindig, meg most a Márkó is odaköltözött. Most szinte vele a legjobb a kapcsolatom, és szinte minden hétvégén megyünk bulizni, általában a Morrison's 2-be, ami ott van a Nyugatinál.

Na, viszont a Kristóffal szívesen összeköltöznék. Állandóan panaszkodik, hogy a Lottiék túl sok pénzt kérnek el tőle, amikor dolgozott. Meg mondta, hogy neki ez így nem jó, a gyerekek után takarít, úgy érzi, mintha

egy cseléd lenne. Hányszor mondtam neki, mondom, „Kristóf, gyere el velünk!” Mondom, nálam csak egy összeget kell leadni, de azt biztosra. Mondom, én nem kérnék el tőled többet semmiképp. Lenne a kis külön kuckója, egy másfél szobás lakást kivennénk, és azt mondanám, hogy addig, amíg felépül, el is tartanám a Kristófot. A Kristófot mindenféleképpen. Ővele is nagyon szoros kapcsolatom van, meg hát őt valamilyen szinten megértem, mert hát ő is beteg, és azért ez így nem könnyű, amikor az ember rosszul van. Például én is, amikor beteg vagyok, és el kell, hogy lássanak. Ezt úgy értem, hogy nem tudok dolgozni, és kiesik a keresetem.

Igazából kicsit féltékeny lettem, amikor az Ábel megszületett. Nem én voltam már a kicsi. De végre tudtam babázni, csak engem már nem gyerekként kezeltek. Anyunak nem tetszik, hogy az Ábel kezd olyan stílust átvenni, ami az enyém. Hát kicsit lazább. Ábellel is jó a kapcsolatom, próbálom terelgetni. A jó irányba. Mindig mondom neki, ha bármi baja van, szóljon már, segítek szívesen. Mindig jön, mindig kérdezősködik, mindenről. Szerintem a családból velem van a legjobb kapcsolata.

Régebben volt egy pillanat, amikor úgy éreztem, hogy a Dóri és a Lotti féltékenyek rám. És terjengtek rólam hírek is. Ha találkoztam egy fiúval, akkor mindig az volt, hogy én már együtt vagyok vele. Én mondtam a lányoknak, hogy üljünk le, és beszéljük meg a köztünk lévő dolgokat. Mondtam, hogy nem kell velem puszipajtásnak lenni, nem kell velem foglalkozni, mert én mindig is fiús lány voltam. Inkább a fiúkhoz vonzódtam, és velük jobban elvoltam. Aztán, végül is kiderült, azt mondták, hogy ők inkább arra féltékenyek, hogy én megtalálom a számomra jó kapcsolatot, és mégis, mindig otthagyom. Mármint ezt úgy értem, hogy nagyon szeretnek engem a párjaim, mindig elhalmoznak, meg elvisznek ide-oda, és hogy miért vetek ennek véget? A lányok körében még mindig benn maradt, hogy én vagyok a legkisebb, ami fura, mert most már 20 éves leszek.

Igazából a Csabinak van pénze az anyukájánál. Valami három- vagy négymillió, de mi azt csak akkor szeretnénk felhasználni, amikor már mi is úgymond félre tudtunk tenni. Mi is el akarunk kezdeni újra gyűjtögetni. Igazából most még úgy vagyunk vele, hogy egyáltalán nem akarunk hozzányúlni, főleg nem albérlet miatt. Hanem, valamikor majd a saját kis házunkat. Abból szeretnénk venni telket, de most azon vitatkozunk, hogy ő itt fenn Pesten szeretne, viszont én mondtam, hogy kintebb akarok. Nem nagyon vidék, de egy kisebb, mondjuk Budaörs környékén. Pest annyira zsúfolt. Most ezen megy a vita. Vita? Hát ugye, most erről témázgatunk. Budaörs környékéről még mindig be tud hozni egy busz. Budaörsön már kétmillióért lehet kapni, és elég nagyot.

Nagyon sokáig úgy voltam vele, hogy ügyvédnő leszek, és még úgy vagyok vele, hogy mért ne? Nagyon érdekelt a jog. Az ismerőseim közül van olyan, aki ügyvéd, és vele is szoktam erről beszélgetni, ő tök aranyos. Ő a hotelben volt recepciós, ahol én is dolgoztam. Már egy éve lassan, hogy ismerem, és ővele szoktam találkozgatni. Szeretem a társaságát igazából. Ő olyan komolyabb ember! 23 éves. Beszéltük, hogy mi lenne, ha elkezdeném a jogot? Az érettségit, azt estibe le tudom rakni két év alatt. De igazából úgy vagyok vele, hogy először ezt az eladói szakmát le akarom tenni. Ezt most elkezdem, aztán jöhet utána az érettségi. A Nyugati és az Oktogon között, ahol be kell iratkozni. Megyünk is majd a Renátó feleségével, a Szimonettával. Beszéltük, hogy menjünk együtt iskolába. Az eladói mellett döntöttünk. Azt nagyon szeretem. Meg jól is megy. Nagyon szeretnek engem, minden helyen. Legalábbis nekem sokat segített ebben, hogy önbizalmam legyen. Mindig kaptam visszajelzéseket, meg már beletanultam eléggé.

A Csabi megkérte a kezemet tavaly augusztusban, *(boldogan nevet)* úgyhogy tervezzük a házasságot is, meg arra is gyűjtünk, mert szeretnék utána elmenni valahova, nem úgy, mint a Renátóék. Megvolt a házasság, és utána ennyi. Nem mentünk sehova. Na, és én például templomban is szeretnék házasodni, már utána is néztem. A budai várnál van egy templom, és ott 50 ezer forint. Csak a Csabi nincs megkeresztelve, úgyhogy ezt még meg kell oldanom. Ha már házasodik az ember, akkor megadom neki a módját. Hat évig tanultam hittant az iskolában, meg ugyebár meg vagyok keresztelve, meg elsőáldozó is vagyok, úgyhogy… Valamilyen szinten mondhatnám, hogy vallásos vagyok, hiszek egy-két dologban, meg így az Istenben. Valamilyen szinten meg a reinkarnációban is. De nem vagyok az a nagyon hívő.

Hát igazából én úgy vagyok vele, hogy én örülök, hogy így nevelkedtem, mert megtanultam a kudarcokat, szóval, most ha belegondolok, ha mindent a seggem alá tettek volna, úgy, mint a legtöbb lánynak, és csak az iskola lett volna a legnagyobb problémám, akkor, ha valami kudarc éri őket, akkor nagyon nagy lelki traumaként fogják megélni. Én viszont ha bármilyen kudarc ér, én azon túl tudok lépni. Én mindenféleképpen szófogadóra nevelném a gyerekeimet. Nem kívánnám nekik, hogy ne legyen lakásuk, de nem is tenném a seggük alá. Szóval, ha bármit akarnak, harcoljanak meg érte. Szeretném, ha továbbtanulnának, a főiskolát nem fogom rájuk nyomni, de az érettségit, azt igen! És a szakmát is. Legalább egy-két szakmájuk legyen. Megtanítanám nekik azt is, hogy nem mindig csak nyer az ember. Én arra nevelném őket, hogy ők egy család, szóval legyenek összehangolva, hogy mindig tartsanak ki, mert mi nem vagyunk olyan összetartóak.

Szerintem tudnék külföldön élni. Igazából a párom pont valamelyik nap hozta szóba, hogy most már kimehetnénk valahova, mármint ki is költözni. De mondta, hogy első körben csak így dolgozni mennénk ki, csak egy albérletet vennénk ki, és aztán majd gyűjtögetnénk, és akkor vennénk ott, valahol.

Hát, én igazából mindenféleképpen olyan helyre szeretnék menni, ahol font van. Gent az nagyon szép hely, amúgy. Meg talán még az eurós helyek. Talán Hollandia. Először az egyik ismerősünkkel, a Dezsővel voltam kocsival, amikor a Dóri bajban volt kinn Belgiumban. Akkor Hollandiában is megálltunk egy kicsit. Tetszett. Itt este voltunk, és annyira szép volt, én már csak így a fény városának neveztem el. De Belgium is nagyon-nagyon tetszett, az is annyira pont nekem való hely. Meg tök jó, hogy a boltokban mindenféle bio dolog van. Magyarországon nem nagyon kapod meg azokat a bio dolgokat, mint kinn Belgiumban. Meg Németben is voltam. De Németország viszont annyira nem tetszett. Túl hosszú az autópálya. Bécsben is voltam, de oda csak egy napra mentünk ki, az egyik barátnőmmel. Én annyira, profi szinten nem beszélem az angolt, igazából, ha beszélnek hozzám angolul, én mindent megértek, de nem nagyon tudok visszaszólni neki. Szóval, kicsit lefagyok. Másodszor akkor voltam Belgiumban, amikor a Dórival kocsival mentünk ki, a cicáját vittük, a Kólát. Nagyon nem akart egyedül menni, és akkor gondoltam, tök jó, kimegyek vele, miért ne? Zamirral tök jól megértettük egymást. Vele egy kicsit már fel vagyok oldódva, vele már, úgy ahogy tudok beszélgetni. Meg olyan profin, mint a Dóri, nem tudok, de még tanulok tőle is. Két hétig voltam kinn, körülöttem mindenki angolul beszélt, sokat tanultam abból is. Maga a kifejezéseket. Jó volt, nagyon jó volt.

„HA LENNE EGY SAJÁT SZOBÁM”

Ábel

Most vége a sulinak. A bizonyítványom jó lett. Az angol 5-ös. Egy csomó 5-ös van. Mondjuk a tesi az 3-as. Mert az iskolaköröket nem bírjuk, aztán én néha le szoktam sétálni. Időre kell futni. Tudok futni, csak hát lusta vagyok. A törit kellett kijavítanom, mert az 2-es volt, és akkor anyu nagyon ideges lett, de most már 4-es. Most hetedikbe megyek. Nem tudom még, hova megyek továbbtanulni.

Volt, amikor táborba mentünk, és akkor nem aludtam semmit. Én ki szoktam bírni alvás nélkül egy ideig. Most is, igazándiból egész éjszaka

fönt voltam. Nem bírtam aludni. Négykor fölkeltem, és azóta fönn vagyok. Izgalomtól. Vártam, hogy találkozzunk. Jó lenne még találkozni, nem szeretek otthon lenni, unalmas már. Hát mentünk volna nyaralni az iskolával, csak most izé… nem tudtuk bevinni a pénzt. Mert 2 ezer forintot be kellett vinni. Úgy volt, hogy bevisszük, de aztán elfelejtettük. Azt tudom, hogy jó helyre mentünk volna. Szerintem Balaton, de nem tudom, pontosan hova. Öt vagy hat nap lett volna. A családdal nem, de osztálytársaimmal voltunk strandolni, a bányatónál? Asszem, ott. Egész nyáron nem megyek sehova. Pedig a barátaimmal elmennék strandozni is. Ők szoktak menni. Van ez a csepeli fürdő, oda.

Majdnem fél éve lakunk itt az Oktogonnál, a Rékáékkal. Egyedül járok már suliba Csepelre. Megyek a Borárosig, onnantól meg HÉV-vel megyek. Ott lerak a Szent Imre térnél, onnan meg besétálok a Burattinóba. Az fél óra kábé. Itt az Oktogonnál nem nagyon ismerem a környéket, van a sarkon egy bolt, meg van egy Spar, oda is megyünk. Meg itt a közelben van egy étterem, oda is szoktunk járni. Egy kis étkezde, ahol két óráig korlátlanul eszel, és 1200 per fő hétvégente. Ilyen svédasztal, te választasz. Van grillező is, van fagyi, azért viszont 50 forintot kell fizetni. Vannak sütik, nagyon jó. Hétköznap meg 1600. Valami bisztró.

A főbérlő nagyon nem jó. Nagyon lehúzó. Lehúz minket pénzzel. Sokat kér el nagyon. Egy szobáért 100 nem tudom, mennyit kér el havonta. A főbérlő nagyon izé… Mindent rám fog. Mert vannak kutyái, ilyen pici csivavái, nem csinálnak vele semmit. Nem érdeklik őket. Néha-néha odamennek, megsimogatják havonta egyszer, legalább, azt kész. Kiviszik sétáltatni őket, nagyon ritkán. A két kutya a vécében van. Külön kis dobozkájuk van, ahol el vannak rejtve, és akkor úgy nem zavarnak vécézés közbe. Nem is fürdeti őket. Volt bolha, és azt mondták, hogy azt mi hoztuk, mikor idehoztuk a macskát, nem volt még semmi bajuk, és akkor utána lettek bolhásak ők is, és ők azt mondták, hogy a macskák bolhásak, meg izé. Aztán mondtuk, hogy a macskák nem izé, aztán mondták, hogy akkor valaki jön, és akkor ő hozza be a bolhát, meg ilyeneket mondtak. A főbérlő is ott lakik a lakásban. Ketten vannak, ilyen 50-60 körüliek. Egy házaspár. Magunk után takarítunk, meg ők is maguk után. Amit mi csinálunk a konyhában, utána rendet rakunk, kitisztítjuk. Amit meg ők csinálnak, azt meg ők tisztítják ki. Egyszer volt az, hogy fél óráig fürödtem, és a főbérlő nagyon ideges volt. Nem beszélt csúnyán, csak látszott rajta, hogy ideges. Szerintem a következő hónapban már lehet, hogy elköltözünk. Gyorsan el akarunk menni innen. Itt nem jó. Elmegyünk máshova, asszem, XVIII. kerületbe, ott már jobb lesz. Én még nem láttam, ez egy lakás. Azt tudom, hogy olcsóbb lesz. Nekem olyan fura, hogy mindig költözünk. Most csak

ketten anyuval költözünk. Fura lesz, hogy ketten leszünk. Nem szerettem, hogy olyan sokan vagyunk, mert olyan zsúfolt volt mindig a lakás. Az volt a baj, hogy mindig beengedtünk valakit, és akkor már jött, hogy ő ott akar aludni. Aztán már odaköltözött. Aztán most is ugyanez lett, mert odaengedtük a Zsombort, hogy ott aludhasson egy pár éjszakára, de aztán odaköltözött. És ez a Karát nagyon zavarja. Mert hogy a Rékával alszik egy ágyban, egy nagy ágyba, és a Zsombi is ott alszik, és azt mondják, nem férnek el. Nekem van külön ágyam, ott elférek magamnak. Anyunak is van külön ágya, ő is ott elfér. Nagy szoba, pont hogy elférünk. A Rékáék is mennek máshova. Zsomborral meg nem tudom… ő is el akar menni szerintem valahova. Ha lenne egy saját szobám, az jó lenne, mert ott jobb, ott egyedül vagyok. Ott bármikor ellehetek magamnak. A Rékától kaptam egy sapkát, vette nekem. Szeretem a Rékát, mert olyan kedves, és vicces. A pólómat meg anyu vette két napja. Star Wars-os.

Az átmeneti otthonban nem volt rossz, jó volt ott, mert volt egy nevelő, aki mindig elvitt minket csavarogni. Helyekre. Hát volt, hogy mentünk temetőbe, megmutatta, hogy hívják, meg hogy hány éves volt. Rokona. Meg volt, hogy mentünk ilyen múzeumos helyre, parkokba. Jó helyekre mentünk. Az is jó volt, hogy ott volt a Réka. Legalább volt valaki, akit ismertem már legelső napon. De aztán hamar beilleszkedtem. Meg jöttek ilyen adományok. Jó volt. Hoztak csokit, mindig volt valami, jó volt nagyon. Meg hát kedvesek voltak a nevelők. Anyaotthonban sem volt rossz. Jó volt. Ott volt ilyen jó kis kert, ahol volt hinta, sok minden volt ott. Voltak ott is barátaim, ott is tudtunk játszani egymással. Ott csak a Réka, én meg anyu voltunk. Így hárman voltunk egy jó nagy szobában. Nem volt olyan nagyon zsúfolt. A konyha se, mert nem főzött ott mindenki olyan nagyon. Mármint főztek, csak nem egyszerre. Ott több vécé is volt. Asszem, fürdőszoba az csak egy volt. Háromszintes volt, mi a középső szinten voltunk. Egy szinten volt egy konyha meg három vécé. A konyha egybe volt a nappalival. Ott volt egy nagy asztal. Oda is jártam iskolába. Az az iskola nem volt jó, ott a tanárok nem voltak olyan kedvesek. Se a gyerekek. Ott voltak nagyon irritáló gyerekek. Volt egy, aki nagyon felidegesített, és akkor megütöttem az orrát. Vérzett neki. De nem vették észre, nem látták. Nagyon fel tudott idegesíteni az a gyerek. Mindig piszkálódott, csúfolódott Hát, ott Erzsébeten, ott volt a legjobb, ott volt kert, ott átjártak a Bendzsiék is. Ott közelebb volt az iskola is, közel volt minden. A Helsinki úton is jó volt. Ott jó volt, ott jó volt, nagyon jó volt. Ott sokan voltunk nagyon. Hát, nagyjából elfértünk, a Lottiék ott aludtak a kisszobában a kicsikkel. Zsomboréknak volt szivacsuk, azon aludtak, és akkor anyuval egy ágyban aludtam. De ott nagyon sokan voltunk. Azt

nagyon nem szerettem, azt utáltam. Akkor anyu már mondta, hogy járjak át a barátaimhoz. Akkor engedte meg. Hatra haza kellett érnem.

Amikor most télen a Gézáéknál laktunk, az nagyon rossz volt. Nagyon hideg volt. Mindig ott volt a kályha, odaültem, és akkor már nem volt olyan hideg. Mondjuk a kisebbek elmentek lefürödni, és én is, és akkor felmelegedtünk már. Szoktunk menni a Lottiékhoz most is. Szoktam a kicsikkel játszani. Van kert, nyáron jobb ott lenni, de nem nagyon engedik, hogy vizezzünk. Hát a Géza nem szereti, ha összevizezzük az egész kertet. De most vesznek oda egy medencét. Nem nagyon szeretem nyáron a várost, jobban szeretem a kertes házat. A Gézáék vittek el valamerre vízpartra tavaly. Voltunk Balatonon is, Velencei-tón is. Sok helyen voltunk már. Szeretek menni. Meg voltunk Miskolcon is, ott volt a barlangfürdő, oda is mentünk, anyuval, Dórival, Rékával meg a Karával. Még így 2016 közepén. Akkor volt. Mindig barlangfürdőben voltunk ott. Volt olyan rész, ahol volt melegebb víz, ott voltunk legtöbbet, volt, ahol hidegebb, de anyu nem szeretett ott lenni, mert nem szereti a hideg vizet. Én mentem ki a Rékáékkal hideg vízbe. Nem nagyon tudok úszni. Többször is jártam úszni, de sose tanultam meg. Nem tudom, miért. *(nevet)* De most már nem járunk Miskolcra. Most nincs rá pénz még. Pedig anyukám most is jól keres, csak olyan sokat kell fizetni albérletre. Várom már a költözést, mert nem kerül majd olyan sokba az albérlet, és több mindenre fog telleni. Ott már egy lakás lesz. Most nem volt más helyzet, ez kényszer volt. A Lottiéknál is már nagy volt a' izé. Már ott is sokan voltunk otthon.

Hát, apukámról nem sokat tudok. Annyit, hogy ő is valahol az utcán van. Asszem már nem, elment valahova. Ilyen szállóra. Nem tudok nagyon sokat. Hát, rossz, mert hiányzik is… mert szerettem őt… csak hát sokat ivott, nagyon… nem bántott senkit, csak sokat ivott mindig, és… Hát, nagyon régen volt, olyan öt-hat éves koromban, amikor még együtt volt anyuval, a Liget téren. Asszem ott. És akkor még úgy voltunk együtt, és akkor elmentünk mindenfele. Volt nála pénz, és akkor vett csokit. Mentünk mindenfele, sétálni mentünk parkokba, jó volt vele. Anyu féltett. Mert félt, hogy iszik apu, és részegen visz el, meg izé… De nem… nem… mellettem soha nem ivott. Mármint, amikor én ott voltam vele, akkor nem. Szerette anyu is, csak hát nem lehetett vele együtt élni.

Volt egy olyan, hogy jöttem haza a suliból, és akkor valaki azt terjesztette, hogy én drogozom. És akkor az nagyon rossz volt, és akkor elmentem sétálni egyedül valamerre. Anyu is üvöltözött velem, de nem vert meg. Nem tudták elmondani, hogy ezt most ki mondta, nem tudtam kérdezni semmit, becsaptam az ajtót, és elmentem. Azt mondták, hogy elvileg a Vanessza mondta, a Zsombor izé… barátnője, a Vanessza. Hát, nem

tudom. Suliban szoktunk ilyenekkel viccelődni, de nem izélünk, ott… semmilyen drog, nem… Csak ott szoktunk viccelődni, és gondolom, hallotta, és azt hitte, hogy ez komoly dolog, és elmondta otthon. Azt mondták, hogy én biózok, meg izé… Márkó azt mondta, hogy őt nem érdekli, ha én füvezem, csak akkor ne biót, mert az nagyon káros. Nem próbáltam, meg még nem is akarom. Barátaim mondták, hogyha nagyobbak lesznek, akkor fogják kipróbálni, de nem fognak rászokni. *(leveszi a baseballsapkát)* Szeretem ezt a hajat. A Márkó vágta le a Lottinál, az udvaron. Az osztályból mindenkinek ilyen a haja. Szeretik ezt a hajat. Jóba' vagyok Márkóval. Ő is olyan vicces, és nagy. Ő ilyen izmos, nagy testű. Nem cigizek, de már próbáltam. Anyukám még nem tudja. Az osztálytársaimmal, amikor mentünk táborba, ott mutatták, hogy van, és akkor mondták, hogy kérek-e, én meg mondtam, hogy igen. Kipróbáltam, de ilyen fura volt elsőre. Vannak osztálytársaim, akik rászoktak, én még nem. De szoktak most is kínálgatni. Otthon mindenki cigizik. Bírom a füstöt, már hozzászoktam.

Anyukám mindennap, hétköznap dolgozik. Hétvégén ő laptopozni szokott, vagy el szokott menni boltba. De aztán hétvégente szokott jönni a Renátó a Szimonettával. Nem mindig, de szokott, és akkor elmegyünk sétálni valamerre. Csak sétálunk, beszélgetünk. Jó volt a Renátóék esküvője, anyu elsírta magát. Nem tudom, számára ilyen nagyon megható volt. Látni, ahogy… sír. Nem szoktam anyuval olyan sokat beszélgetni. Nem szoktunk így elmenni helyekre, meg hát, mondjuk ő szokott hazajönni, és akkor mesél a munkájáról, az iskoláról én nem nagyon szoktam mesélni. Szokta kérdezni, csak hát én nem tudok mesélni róla, mert nem tudok mit. Fura. Hazajövök, lefekszek. Mindig így reggel fölkelek, és nem emlékszek nagyon a tegnapra. Emlékszem, csak hát nem nagyon. Én úgymond ilyen rövid távú memórián vagyok, hogy meg tudok jegyezni dolgokat, csak rövid ideig. Tanulásnál is szokott előfordulni, de akkor szoktam tanulni iskolában, és az azért úgy megmarad. Nem tudom… iskolába megyek, és akkor az órák, meg így izé… az sem olyan érdekes, sokáig nem tudok emlékezni. Mindennap ugyanúgy kezdődik. Végül is felkelek, mindennap megyek iskolába, tanulok, és akkor hazajövök, nem mindig szoktam átmenni barátaimhoz. Otthon mindenki este szokott telefonozni, vagy lefekszik aludni. Általában éjfélig fenn szoktam lenni, és utána alszok, és 7-kor kelek. Most, hogy szünet van, egyedül vagyok otthon, egyedül eszem, szokott lenni fölvágott, kenyér, megvajazom. Este anyukámmal eszem. Főz, de nem mindig. Szoktam olvasni, meg játszani a telefonomon, amikor nagyon unatkozok. Fejlesztős, stratégiai játékokat szeretem. Angolul vannak ezek. Van egy játék, ott ilyen szörnyeket kell kihúzni, és azokat fel kell fejleszteni, lehet belerakni köveket, amiktől erősek

lesznek, jó játék. Réka, Kara meg én játszok vele, meg még a Zsombor is. Nekem most van külön telefonom, Kara Csabinak is meg a Rékának is. Így játszunk. A Zsombor a gépen játszik. Laptopja csak anyunak van. Meg a fidget spinnerrel is szoktam, aha. Szoktam cicázni is, van két cicánk. Volt egy csomó könyvünk, de az ottmaradt a' izénél, a Gézáéknál, meg még egy csomó minden ott maradt. De sok könyvünk volt nagyon. Szoktam anyukámmal moziba járni. Most *A múmiá*t akartuk megnézni. Meséket is néztünk, szoktak jönni a Rékáék is, vagy a Lotti gyerekeit visszük. De filmekre meg a Kristófékat hozzuk, megnéztük az *Egyiptom istenei*t, meg ilyenek. A Corvin negyedbe szoktunk menni, meg az Alleéba is.

Iskolában délutánonként tanulunk sokat. Ha át szoktam menni barátaimhoz, akkor 8-ra hazaérek, de általában már fél 4-kor, 3-kor elengednek. Ők ott az iskola környékén laknak. Az osztálytársaim közül olyan hat darab barátom van. Nagyobbakkal meg kisebbekkel nem szoktam barátkozni. Barátnőm még nincs. Egyelőre még nem nagyon tetszik senki. De egy osztálytársam azért tetszik. Nem tudom, hogy hova megyek továbbtanulni. Anyu mondta, hogy már nézzek valamit. Biztos, hogy tovább akarok tanulni, ki akarom járni a 12-t. Meg anyukám is mondta, hogy kötelező lesz kijárnom. Ez 12 osztályos iskola. Osztálytársaim, kettő legalább buszsofőr akar lenni. De nem tudom, minek akarnák elmenni. Orvos is akartam lenni… vagy mérnök. Mindig is érdekeltek úgy a belső szervek, meg a' izék. Meg hát szerettem volna segíteni embereken. Most a kémia érdekel. Várom a kémiát. Érdekes lesz számomra. De a töri is érdekes, a természet is jó, angol is. Úgy az összeset szeretem. Meg ha nagyon unatkozok, akkor szoktam nézni a könyveket, tanulgatni szünetben. Meg gondolkodtam, hogy más is leszek, akartam rendőr is lenni, habár az mondjuk… ilyen izés. Nem tudom… Nagyon jók a tanárok. Az egyik mindig olyan vicces. Megnevettet, mond vicceket. Tesit és a természetet tanít. 17-en vagyunk egy osztályban, de abból csak a fele jár be. A többi ilyen lógós. Én nem lógok, csak kések. Nem tudom, mért. Amúgy felkelek időben, csak hát nem időben indulok el. De most már szólnak érte. De bejártam rendesen, max ilyen pár napot hiányoztam. Akik hiányoztak, azokat megbuktatták. Hát, amikor mentünk táborba, akkor jó sokat túráztunk, az jó volt. Meg a tanár úr is tudott jól főzni, nagyon jól főzött. Hát, nagyon jó volt az a tábor. Hol volt? Asszem, ott lent, a fúúú… nem tudom a nevét, hogy hol volt. De lent, valahol a' izénél volt. Nem tudom, milyen izénél. Ilyen tavasszal voltunk, hideg volt. Emeletes faház volt, vagy hát volt egy ilyen felső szint is. Jó volt.

Iskolába szoktak adni banánt, almát. Szeretem az almát, epret, mindenféle gyümölcsöket. Van reggeli, uzsonna, tízórai, van süti, kakaós csi-

ga, vajas kenyér, limonádé, tea. Általában reggelizni nem szoktam. Az iskola az jó. Ott jó. Vannak nagyok, akik nem kedvesek, például volt egy osztálytársam, aki nagyon nem kedves, ilyen izé, elmebeteg. Mindenkinek fel szokott így támadni. Még a nagyobbaknak is beszól, meg mindenkinek. Például volt olyan, hogy nagyon ideges lett, és akkor hozzávágta a pingpongütőt egy gyerek fejéhez, és akkor beszakadt. Ilyen kis picike amúgy, mindenki megveri szinte, csak nem tudják kiizélni, mert nem tud máshova elmenni. Iskolába.

Egyszer én is biztos megkapom majd, amire vágyom. Például szeretnék egy gépet, egy jó gépet, akár laptop is lehet. Telefon az már van. Ha lenne sok pénzem? Szerintem keresnék egy helyet, ahol nincsen semmi probléma, mondjuk, lemennék Miskolcra. Mondjuk, lehet, hogy külföldre mennék, mert nem akarok itt Magyarországon maradni. Vennék egy jó kis lakást, szerintem anyuval elmennék. Ja, anyuval. A többit, azt nem tudom. Külföldön ott jobb. Ott jobban meg lehet élni. Nem tudom, hát én mindig jó híreket hallok külföldről. Ismerősöktől is, tévéből is. Tévénk nincs, gépen szoktunk nézni dolgokat. Anyu szokott híreket hallgatni. Mondta anyu, hogy pár év, és már itt nem lesz jó Magyarország, és hogy menjek el innen. Nagyon el akarok menni innen, nagyon el akarok menni. Barátaim is mondták, ők sem maradnak itt, ők is mennek el. Hát itt egyelőre elleszek Magyarországon egy jó munkával, amivel jól keresek, és akkor gyűjtögetek. És ha lesz annyi pénzem, akkor kimegyek, nem tudom még hova, de vagy angol helyre, Angliába, vagy Oroszországba. Nem tudom, nekem mindig tetszett az orosz nyelv meg az Oroszország is. Hát hallottam, hogy ott nagyon izék az emberek, ilyen betegek. Hát ilyen nagyon furcsák. Láttam is róluk ilyen dolgokat, meg hallottam is róluk, hogy ők kedvesek, és ők ilyen nagyon bátrak. Tehát, mindent megtesznek. Mindent meg mernek tenni. Videókat szoktam nézni róluk. Például szoktak ilyen parkourozni[13], hogy ugrál a tetőkön, meg ilyen nem tom…

Vannak félelmeim, a sötétet nem szeretem, attól félek. Mitől félek? Nem tudom. Én attól félek leginkább, hogy lesz harmadik világháború. Azt nagyon nem szeretném. Meg én az ilyen természeti katasztrófáktól félek leginkább nagyon. Az intézettől is félek. Mondták, hogy ne roszszalkodjak, mert intézetbe kerülhetek. Hát, nem tudom, én nem vagyok olyan rossz. Inkább csak attól félek, ha bánt valaki, azt nagyon megizélem, és amiatt kerülnék intézetbe. Nem tudom, de nem tudnának úgy felidegesíteni. Például akartam egy kis kést anyutól, de mondta, hogy nem,

[13] Olyan extrém sport, melyben akadályokon keresztül jutunk el minél gyorsabban egyik helyről a másikra.

mert ha előveszed a kést, és lehet, hogy a másiknál is van, és akkor ő úgy veszi, hogy az most támadás. És mondott ilyeneket, hogy nem kell nekem kés, mert ki tudja, mi lesz abból. De meg mondta, hogy ne rosszalkodjak amúgy se, meg amikor kicsi voltam, ezzel is izéltek, hogy intézet lesz. Például a bátyáim is. Nem szeretnék odamenni. Én úgy hallottam, hogy az is olyan, mint egy börtön, csak kisgyerekeknek. Ezt az osztályban is tudják, nekik is volt olyan rokonuk, akik voltak ott. Most egy osztálytársam van, aki gyermekotthonban van, de őt megviselte, hogy ilyen helyzetbe került. Őt most érte ez a baj.

„NE ÍTÉLKEZZENEK FELETTEM"

Márkó

Hangosan beszélek, ez egy megszokott problémám. Én vagyok az, akire mindig rászólnak, hogy ne üvöltsek, ne beszéljek hangosan. De én nem szoktam erről tudomást venni. Ha énnekem így jó, akkor így beszélek. Csak ezzel az van, hogy tényleg mindenhol kitűnik. Sokan azt mondják, hogy agresszív a tekintetem. Pedig nem szokásom úgy agresszív lenni, de amikor kell, tényleg tudok úgy fölállni. Tegnap este majdnem így is végződött, úgy fogott vissza az egyik barátom, de ez buliban nálam olyan természetes dolog, főleg, hogy ha fel is idegesítenek nagyon. Most minden összejött, mert barátnőm is elkezdte szívni a véremet, ő is felidegesített, másrészt, ha nekem szólogatnak be, vagy bárkinek, nem érdekel, viszont, ha így a szerettemnek, vagy aki nekem fontos, arra egyből ugrok, és nem kérdezek semmit. Először ütök, utána kérdezek. Sajnos ilyen az én stílusom. Főleg úgy, hogy már ismernek a bizti őrök, és nem engem fognak kidobni, hanem azt, aki belém kötött, vagy akit éppen nekiálltam megütni. Tehát, engem nem dobnának ki.

A családtagjaimat huh, így leszarom. Leszarom típus. Tehát, hogy nem hatódok meg a családtagokra. Nem is nagyon beszélgetek velük, csak egyedül a húgommal néha, meg az egyik bátyámmal, a Kristóffal. Tehát, így alapból a többiekkel nem nagyon beszélgetek. Zsomborral, Renátóval, nem érdekelnek, egyáltalán, ha keresnek, akkor se, ha írnak, se írok nekik vissza. Sőt a Renátó le van tiltva Facebookon is nekem, hogy békén is hagyjon. A Zsombor is asszem le van tiltva, csak néha rám ír, és akkor nem válaszolok neki. Dórival egyáltalán nem beszélek, csak ha néha összetalálkozunk akkor. A Dórának a depresszióját, dühkitörését én nem tudom tolerálni. Egyedül én vagyok az, aki elküldi a gecibe. A családban

senki hozzá se szól. De akkor is be szokott szólogatni, hogy azt hiszed, attól jobb, hogy elmész bebaszni, meg betépsz? És igen, szóvá teszem, hogy irigykedsz? Boldognak érzem magam, és ezért irigykedsz? Meg tehetem, hogy betépjek? Hazaállítsak ilyen állapotban, mert nem szól nekem senki? Mert hogy én mindennap el tudok járni bármerre? Meg vannak barátaim? Irigykedsz? Beszólok én neki, hogy fogja be a pofáját, attól nem lesz jobb, hogy tör-zúz! És anyám mindig mondja, hogy kussoljak, és ne beszéljek hozzá, mert ilyenkor csak szarabb. Nem érdekel. Leszarom. Én se szólok bele, hogy ő épp a Zamirral együtt van, és épp kúrogat a Lajossal, hogy te kurva vagy bazmeg, mert ezt csinálod. Ugyanúgy nekem se szóljon bele semmimbe se. Azért én drogos vagyok, mert egy lánnyal néha eljárok, elsétálunk meg elfüvezgetünk? Nincs ezzel semmi probléma, én így kapcsolódok ki, ő meg úgy. Ehhez semmi köze. De én ezért nem ítélem el, mert jó, oké, nem tudja kezelni. Az a durva, hogy gyerekként még nem volt ez neki. Régen, gyerekkorában egyvalamire nagyon kipattant, az a cigányozás, de nem ordítozott, meg tört-zúzott, kitért magából, és elkezdett sírni, ilyen nem volt. Amikor a Kittivel jártam, akkor már csinálta ezeket. Én 17 éves voltam, ő meg 19. Emlékszem, mentünk haza születésnapozni, és a Kittit áthoztam, és akkor valamiért kitért magából. És akkor üvöltözött, meg a Kittinek is olyat mondott, amit nem kellett volna, és akkor kurvára elküldtem én is a gecibe őt, de hogy mióta van ez nála? Nem tudom. Anyámmal beszélgetek néha, a Rékával még, talán, de vele is csak annyit, hogy van-e kedve bulizni jönni, vagy nem. Ha azt mondja, hogy nem, akkor úgyis ráteszem a telefont. De nem kérdezem meg, hogy mi újság veled? Hogy vagy? Nem vagyok egy ilyen érdeklődő típus. Legalábbis így a család felé nem. Mert annyira megutáltam őket a sok év alatt, hogy egyik se dolgozik. De nem is az a lényeg, hogy dolgozik, hanem tegyen már valamit magáért.

A legtöbb albérletünk azért úszott el, mert volt fixen két dolgozó ember, anyám meg a Kristóf. És én meg ugye megcsináltam a pénzemet, és így leadtam a részemet. Viszont három ember nem tud kifizetni nyolc ember helyett mindent. És a többiek meg csak otthon henyéltek, kizabálták a hűtőből a kaját, meg ilyenek. És ezek eléggé durva dolgok, amikor úgy megyek haza, hogy tegnapelőtt vásároltam be 25 ezerért kaját, két hétre elég kéne hogy legyen, és mikor hazamegyek, és annyi mindent összevissza zabáltak, főzőcskéztek, hogy mire hazaérek, megromlott, mert kinn volt egész nap, aztán nincs is normális kaja otthon, tegyük föl, van üres tészta. Na, amikor én halálfáradtan hazaérek, már nincs kedvem kimenni boltba, és akkor meg hogy van? Éhesen fekszem le, és ebbe már olyan szinten beleuntam, hogy mért nem tudnak már elmenni, és valamit kezdeni ma-

gukkal? A Zsombort is ezért utálom, mert ilyen életmódot él, és arra volt esze, hogy összekúrjon kettő gyereket. És most elvárja mindenkitől, hogy támogassuk őt anyagilag. Ha én egyszer egy nővel úgy összejövök, hogy én azt mondom, hogy gyereket nemzek vele, akkor nem fogom elvárni senkitől se, hogy segítsen. Sőt, nem is akarom, hogy nekem segítsenek. Mert én megcsinálom arra a pénzt, hogy én azt a gyereket fölneveljem. Viszont a Zsomborék meg pont ilyenek, hogy rohadtul kihasználják. A múltkor rám írt, hogy én mekkora szemét vagyok, hogy én nem akarok neki pénzt adni. Mondom, nem is adok pénzt, ha éhes a gyereked, hozd ide, és adok neki kaját. És kész, ennyi. De én nem fogok adni azért pénzt, hogy a hülye párodnak vegyél cigit, kólát meg ilyeneket. Mert nemegyszer megcsinálták már, hogy azt mondták, hogy a gyereknek kell pelenkára, és érdekes módon, mikor odaadta neki a Kristóf a pénzt, hová vezetett az első útjuk, dohánybolt, pepszi meg ilyenek. A gyereknek nincs ezekre szüksége. Meg ugye nálunk is laktak, ott a Helsinkiben volt egy albérletünk, oda befogadta már megint anyu őket, és akkor éjjel-nappal ott volt az a hülye nő is. És akkor egyrészt viseljük el az ő gyerekeik sírását! Oké, jó, a gyereket azért nem bánthatom, de az, hogy a nő ott telezabálja süteménnyel meg mindennel abból a pénzből, amit ők albérletre kértek kölcsön! És viszsza se tudják adni, mert nem dolgozik egyik se, mert a családit egészen más dolgokra költik. És abból a pénzből vásárol süteményeket. És annyira telezabálta magát süteménnyel, hogy jajgatott, hogy rosszul van, és én konkrétan megmondtam neki, hogy légy szíves, ha megdöglesz, legalább kinn az udvaron tedd meg, mert nem fogom a hulládat kerülgetni, hanem még belerúgok vagy hármat, hogy takarodj már az útból. És akkor még a bátyám mondta, hogy mért beszélek vele így. Mert mondom, nézzetek magatokra! Hogy éltek? Kibaszott csövesek! Életképtelenek vagytok! Ezért utálom őket, mert tényleg kihasználják az embert. Én ezt így nem tudnám megcsinálni.

Apámmal egyáltalán nem beszélek. A Lottiékat fölhívta múltkor, és akarta kérni a telefonszámom. És mondtam, hogy mondják meg neki, hogy engem ne keressen! Tehát engem a halála nem ríkatna meg, az biztos! Az, hogy egy alkoholista, de olyan szinten, hogy megdöglik az alkohol nélkül, erre én nem vagyok kíváncsi, hogy mikor dobja föl a pacskert! Ezt így a szemem előtt ne csinálja! Meg ne is a többi testvérem előtt! Ugye az Ábel, a legkisebbik öcsém nem ismeri, ott se volt a nevelkedése alatt. Ő nem is érezheti azt, hogy milyen az apa. A Rékát meg ha három-négy éves koráig ha nevelhette? Egy gyereknek meg, ha nincs, hozzászokik, utána ő már nem fogja érezni azt, hogy milyen az az apa! Utána már úgy fog ránézni, mint egy vadidegenre, engem ne ölelgessen, ne puszilgasson! Én meg úgy

vagyok vele, hogy neki köszönhetek kurva sok rosszat, ezért engem hagyjon békén! Hogy nekem megszűnt az a normális gyerekkorom, ami még megvolt anno, amikor ő még normális apa volt. Normálisan dolgozott, elvitt minket táborokba, szeretett meg satöbbi. Jó, oké, a munkája tényleg nagyon sok időt elvitt, de ami volt ideje, azt tényleg velünk töltötte. Bármit megvett, bármit kértünk, megkaptuk. Mert akkor még így apa volt. De mondom, amikor már elkezdett alkoholizálni, azzal a nővel, elmenni, elkezdett részegeskedni. Amíg nem ismerte meg apám azt az alkoholista nőt, addig teljesen normális volt. És akkor elkezdett részegen hazajárni. Azelőtt, havonta, ha egyszer volt ilyen, hogy munkatársakkal összeültek, hogy hú, igyunk! És akkor apám is úgy van vele, mint én, ha már iszunk, igyunk rendesen! Csak én nem tudok bebaszni. Aztán már ahogy megismerte, heti szinten be volt baszva. Utána már napi szinte. Az már sok! És akkor benyögi anyámnak, hogy megcsalta, és akkor még van pofája hazajönni meg mellébújni, utána tőle is akarni valamit. Ez a nő volt az oka. Egy nő tud irányítani egy férfit, hogyha akar. A jóba meg biztos beleviszi! Kitalálja egy férfinak, hogy menjünk inni, akkor a férfinak beindul a fantáziája, hogy ebből biztos dugás lesz, igyunk, persze! Mindenki így van ezzel. Mindenki. Simán rá lehet venni, hogy igyon. Csak apám éppenséggel nem tudja abbahagyni. Nem tudom, hogy ez a nő mivel volt jobb, mint anyám, hogy a biztosból átment a bizonytalanba, meg hogy otthagyta a családját. Nálam ez így kialakulna, én úgy kezdtem volna, hogy beleverem a nőnek a fejét a pultba. És még lenyelettettem volna vele a korsót is. Ha engem így bekóstolnának. A diszkóba’ is odajön hozzám egy nő, és mondom, takaroggyá má! Az a baj, hogy engem megtalálnak mindig az ilyen 40 évesek. Azt se tudom, hogy ezek mit keresnek diszkóba’ 40 évesen! Fiatalok közt! Menjen egy ilyen retrohelyre, vagy valami! A barátomhoz odamenekültem, hogy találja ki, hogy buzi vagyok, vagy bármi faszom. Még a seggét is megfogom, nem érdekel, csak rázza le rólam a nőt! Olyan szinten rám mozdult meg rám mászott, hogy nem tudom elhinni! Mondom, ott a két gyereked, a két lányod, velük jössz bulizni, geci, és rám mászol? Mondom, menjél már a picsába, basszus hozd ide a két lányodat, azzal jobban elvagyok, mondom, nehogy már téged! Fújj, és nem akart lemászni rólam. Undorító volt. Én simán lekoptatom magamról a nőket, apám is simán megtehette volna. Ilyennel összejönni! Se munkája, se semmije! És hogy néz ki? Fújj! Én úgy kezdtem volna, hogy megkérdezi, „megyünk valahova?” Mondanám, persze, megyünk! És bevittem volna a vágóhídra, a gecibe. Aztán mondtam volna, „Sanyi dolgozd föl a gecibe!”. Ennyi, kész, én nem szaroztam volna. Alapból egy gyerekes apára! Nem tudom, a nőnek mi járt a fejébe, hogy nyolc gyereke van az embernek, és így kikezd

vele! Boldog házassága van, legalábbis annak tűnt nekünk. Nekem van a családban a legnagyobb pofám, apámat én úgy elküldtem nemegyszer a gecibe, a nőjét is, hogy te most fogod be a pofád, takarodjál be a szobába. Mondom, egy, apámmal beszélgetek, amihez neked semmi közöd, meg se merjél szólalni, mert mondom megtaposlak a picsába. Te az én szememben nemhogy egy senki, egy büdös kurva vagy! Ahogy lenyúltad az apámat! És én apámnak is megmondtam, hogy nem szégyelli a pofáját? Kihagy 10 évet az életünkből, és most akar apáskodni? Az én szememben már nem egy apa, egy senki! De tényleg! Meghalna? Én nem ejtenék érte könnyet! Én ezt anyámnak is megmondtam, és lehet, hogy fáj neki, mert azt mondta, hogy mégiscsak az apád! Mondom, leszarom, és letagadom, engem már nem érdekel! Egyszer elvittem a barátnőmet, a Kittit bemutatni, akkor olyan részeg volt, hogy majdnem ráborult, és akkor beszéltem vele életemben először csúnyán. Na, mondom, most üljél le a seggedre, aztán hozzá se szóljál, kerüld el, ne menj a közelébe, amíg ki nem józanodsz, mert mondom felrúglak a székkel együtt! Mondom, nem hiszem, hogy akkor nem tudsz normális lenni, amikor egy lányt idehozok. Anyu erősködött, hogy fogadjuk be a Helsinki útra. Mondom, két-három nap max. És anyu már rögtön ezt ígéretnek vette, és akkor rögtön két hétről beszélt már. Jó, én nem voltam otthon, én mindennap elmentem, napközben ugye elmentem pénzt csinálni, estére hazamentem, lefürödtem, átöltöztem, és mentem egy csajjal beszívni és betépni. És reggel 9-ig elvoltunk, és úgy jöttem haza. Addigra apám eltűnt. És nemegyszer vitatkoztam vele fű hatása alatt. Spórolunk a Kristóffal kaján, hazajövök, és valami müzlis, gecis pörköltet kavargat. Hányást főz szó szerint. Mondom erre, elbaszod a kaját? Mondom, fogd meg magad, aztán takarodjál! Senki nem kíváncsi rád! Tényleg én már ilyen alpári paraszt módon beszélek apámról.

Meg már a többi testvéremről is. Annyira nem hatnak meg, meg annyira nem érdekelnek! Tényleg, jobb lenne, ha már nem is élnének, tényleg. Legalábbis három ember biztos nem hiányozna a családból apámmal együtt. A rokonaimat meg letagadom. Az összeset. Jöttek a Heniék oda hozzám, és mondtam nekik, hogy hozzám ne gyertek ide! „Mert?" Mert ti a szemembe senkik vagytok, vadidegenek. Egy hajléktalan geci. Én letagadom a létezéseteket is. „De hát a testvérünk vagy!" Nem, nektek én egy halott ember vagyok! Énhozzám ti ne gyertek, ne keressetek! Az összes unokatestvéremnek ezt megmondtam, meg a szüleiknek is. Megmondtam, számomra ti megdöglöttetek, nem vagytok más, mint egy büdös csótány, amit el kell taposni, és le kell tagadni a létezésüket. Az egyik család az hülye, a másik meg egy ingyenélő szarházi. Mért nem tudnak magukkal

normálisan kezdeni valamit? Fel is tudnak baszni nagyon csúnyán. Nem is beszélek velük, semmilyen szinten se, én utálom.

Én úgy csinálom meg a pénzt… hogy kéregettem, és eléggé bejött ez. Tehát, napi szinten, tényleg… Magyarországon nem nagyon hiszem, hogy valaki talál olyan munkát, ahol minimum óránként 2500 forintot megkapja. Onnan indul, és ez fölfele mehet csak. Ez teljesen szituációból adódóan változik. Helyszíntől is függ meg, hogy nekem milyen kedvem van. Tehát, nagyon sok minden összejátszik, hogy én éppenséggel spontán mit mondok. Kérhetek simán BKV-jegyre is, vonatjegyre is, alkoholra, vagy bármilyen hülyeségre. És egyedül az, amire soha nem szoktam kérni, és még mellettem se merik megcsinálni, azt, hogy kajára kérjenek. Mert az nekem olyan rohadtul lenéző, ciki, meg én azt elítélem, ha valaki kajára kér. Mert az már tényleg olyan szintű megsajnáltatás, hogy nem igaz. Teljesen változó, hogy mikor mennyit adnak az emberek, de mondom, óránként a 2500 megvan átlagban. Tehát, hiába mondunk valakinek konkrét összeget, tegyük fel, 90 forint, van, mikor ad 5 forintot vagy 10-et, az mondjuk eléggé felhúzó. De volt olyan, hogy már estefele volt, és mondtam, jó, még egy százast megcsinálok, és nem egyszer van ilyen, hogy a végén adják a legnagyobb összeget. Amikor az ember már úgy áll hozzá, hogy tök mindegy, leszarom. 20 ezer forint volt a legnagyobb összeg, amit így egybe kaptam. Ennél már kaptam jóval többet is, de azt egészen másképp. Tehát, vásárolt is nekem, meg ilyenek. De így készpénzben, amit kaptam, az 20 ezer forint volt, rögtön annyit adott a srác. Azt úgy, hogy Budaörsön voltunk a Tescónál, ott van egy ilyen kisebb Meki, egy ilyen autómosóval szembe. A barátom beállt az autómosóhoz, én meg a McDrive részhez. Beálltak ott a kocsik. Nyáron én mindig ráérzek valamilyen szövegre, és valamilyen helyre, ahol nagyon eszik a szövegemet, és ahol nagyon jól is adnak. És a barátom ezért jön velem mindig nyáron. Télen megy egyedül szarabbul, mert én utálok fázni, és akkor úgy nem nagyon szoktam járkálni kifele. És akkor egy ilyen BMW X6-ossal állt be egy ilyen mackós testalkatú, napszemüveges, kopasz ürge, és lehúzta az ablakot. Elég komor arca volt, mondom, ez biztos elküld a picsába, de azért gondoltam, megpróbálom, mert tök jó kedvem volt. És az nagyon sokat számít, hogy én milyen kedvvel megyek oda. Nagyon sorsdöntő tud lenni, és az is, hogy neki milyen kedve van. És mondom neki, hogy ne haragudjon a zavarásért, nem-e tudna pár forinttal kisegíteni, mert éppenséggel vonatjegyre gyűjtök Komáromba, hogy a barátnőmhöz le tudjak menni, mert nagyon csúnyán összekaptunk, és nem szeretnék semmi összeveszést, mert távkapcsolatunk van, és sajnos a pénz, az akadály. És mondom, most tudtam csak szabadnapot kérni, fizetésem meg csak két hét múlva lesz. Te-

hát, hogy nem-e tudna valamennyivel kisegíteni. És mondta, „figyelj, öcskös, ha akarod, el tudlak vinni Tatabányáig, ha kell, de itt van még mellé egy 20-as, menjél le, hívd meg nyugodtan a barátnődet, egyetek-igyatok, beszéljétek meg a problémát, én támogatlak titeket. És akkor így adott egy 20 ezrest nekem az ürge. De az úgy meglepett még engem is. Az volt a legelső nagyobb, kapott összegem. De a 2-3000 forinthoz már fapofával állok hozzá, hogy jó, oké, ennyivel előrébb vagyok, köszönöm. De olyan is volt, hogy egy barátomnál, a Kara Csabinál laktam itt a MOM Parknál, és éppen mentem le haza, anyámékhoz kora reggel 6 órakor, és úgy mentünk volna pénzt csinálni. Mert mi így hívjuk a kéregetést, hogy pénzcsinálás. És akkor jött egy másik haverom is, aki eléggé a nyakamra szállt, így élősködött. És mondom, hogy álljunk meg a Móriczon, megcsinálok egy ezrest gyorsan, és akkor veszünk is valami kaját meg valami energiaitalt. És mondtam egy öreg néninek, hogy csak két BKV-jegyre próbálok 700-at összegyűjtögetni, mert most jöttem a munkából, és nincs bérletem, és nincs kitől kölcsönkérnem, és a fizuig a munkába járásomat csak így tudom megoldani. És akkor mondta, hogy „tényleg nincs bérleted?". Mondom, sajnos nincs. És akkor az adott még 10 ezer forintot így kora reggel. Én legalábbis nagyon elő tudom adni magam, iszonyatosan hitelesen, és nekem rohadtul eszik a szövegemet. Sajnos. A barátom az pont ezért van mindig kiakadva rám, hogy nekem jóval többen állnak meg, jóval többen adnak, átlagban mindig jóval többet csinálok, mint ő. És akkor Kelenföldön volt ez két éve, hogy nyáron kimentem, és csak annyit mondtam, hogy Pusztaszabolcsra próbálok összeszedni 2480-at. Az összeg mindig változott, attól függően, hogy mennyi pénzt mutogatok a kezemben. Ha mutogatok. És ott volt az, hogy óránként 15 ezret megcsináltam fixen. Ez az alap, amivel indulhattam. A legjobb rekordom, ami ott volt Kelenföldön, az másfél óra alatt volt 42 ezer forint. És akkor ismerkedtem meg az akkori exemmel, és őneki is ugyanígy elmondtam mindent, és kijött velem. És mondtam, üljél le, gyorsan csinálok egy kis pénzt, és megyünk tovább. És mindennap fixen, a két óra alatt, mindig megcsináltam a 30 ezret. Én este 8-ra mentem ki a barátnőmmel. Mondtam, a 10 órás mozifilmet el fogjuk érni, ne aggódj. És 8-9-ig én megcsináltam 12 ezret. A Kara meg a másik barátom, azok kikészültek. Ők kijöttek este 7-re, és már 8 óra volt, mire közösen megcsináltak 4500 forintot. És ők nem akarták ezt elhinni, hogy bárkihez odamegyek, el se kell mondani a szöveget, papír ezres, papír kétezres. Nem akarták elhinni, hogy ez hogy az apám faszába lehet, hogy bárkihez odamegyek, és adnak, egyszerűen. Nem tudom, mitől van ez. A Karavánt nem hozhatom fel, mint színészi tapasztalatot, mert nem volt fellépésem, semmi. Nézni tudtam, csak figyelni. Meg

a börtönben is olvastam testbeszédes könyveket, és ez eléggé sokat számít, ha az ember mozdulatokban is kifejezi, hogy tényleg nem hazudik, hanem őszintén beszél. És akkor én direkt erre álltam rá rohadtul, hogy nagyon hitelesen bárkinek bármit elő tudjak adni. Tényleg lyukat tudjak beszélni a gyomrába. Ez munkában is jól jön, meg így mindennap a való életben, tényleg. Ebben a szakmában nem szabad fix helyet előteremteni, mert kiismernek. Rögtön kiismernek, két-három nap alatt, és már nem fognak úgy adni. Ha csak nem nagyon jó a szöveg. De énnálam már nagyon sokszor, engem már tényleg annyira ismernek az emberek, hogy kiállok az Árpád hídra, és megmondják, hogy teneked konkrétan a múlt héten adtam ott az Alleénál, Kökibe, vagy éppenséggel bárhol, máshol. És ezekkel már nagyon sokszor találkozom, és ezért szoktam nyáron úgy csinálni, hogy lemegyek vidékre. Balatonra nem mernék lemenni, mert tudom, hogy ottmaradnék egész nyáron. Tehát, vissza se jönnék már Pestre. A kéregetést azért tartom még jó dolognak, mert nem fagyok le. Tehát, bármit kérdeznek, nem az van, hogy úristen, most mit mondjak, hanem olyan spontán jön a dolog nekem, bármit kérdeznek, simán ráfelelek, és még el is hiszik. De amúgy nem szokásom, csak olyan szituációban szoktam hazudni, amiken valami múlhat.

Én ezt a szabadulásom óta csinálom, az majdnem négy éve, de engem már majdnem mindenhol ismernek. 28 hónapot, két év négy hónapot voltam börtönben. Mert lejött a kedvezmény, és jó magaviselettel hamarabb szabadultam. Azóta semmi hülyeséget nem csináltam, és meg is fogadtam, hogy nem is fogok, egy töréspont volt az életemben, amire azt mondtam, hogy most rohadtul meg fogok változni. Senki nem fog annyit érni, hogy a szabadságomat beáldozzam. Ezért jó a kéregetés, mert nem gondolkozok úgy, mint a többi ember, ha nincs pénzem, nem fogok bűnözőnek állni, ha nincs munkám, nem fogok éhen halni, kimegyek és pénzt csinálok. Ezzel nem tud mit csinálni a rendőr, mert annyit mond, hogy menjek odébb. Kész, ennyi. Már nem a kéregetésből élek, de mondjuk úgy, hogy ki szoktam nézni. Tehát, ha kell pénz, akkor nem fogok munkahelyen előleget kérni meg ilyesmi, hanem igenis kiállok, és megcsinálom magamnak azt, amire nekem szükségem van.

Külföldre is nemegyszer már ki akartam menni. Külföld? Annyi, hogy Szlovákiába mentem így át Esztergomból, de még így komolyabban nem voltam semerre. Éppenséggel angol nyelvtudás nélkül nem biztos, hogy fogok kimenni. Legalábbis azt mondom, ha így egyenesbe jövök, akkor biztos, hogy el fogok végezni egy rövid tanfolyamot. Nem azt mondom, hogy perfekt szinten, vagy bármi, hanem csak ilyen társalgási szinten, mert ha már kimegyek, ott úgyis meg fogom tanulni. Ott már rám fog ragadni.

Mindenféleképpen olyan helyre mennék, ahol meg tudok élni. Még így a kéregetésből is. Mert én így simán kimennék, nem érdekel. És ugye *(lehalkul a hangja)* nem egy olyan kéregetős ismerősöm van, akik kimentek külföldre, és nagyon jól megkeresték a magukét. És így például hallottam a Horvátországról, Olaszországról, Görögországban is nagyon jól adnak, ott szeretik az embereket, akkor Franciaországban imádják a magyarokat, Ausztriáról is hallottam, hogy nagyon jó. Németországba nem mennék ki, mert ott ezt nagyon csúnyán büntetik. A többi helyen nem büntetik, csak megmondják a rendőrök, hogy menjen odébb.

Sokféle tervem van, de mindegyik arról szól, hogy egy normális körülményt alakítsak ki magamnak. Ezt mindenféleképpen csak a lakásra lehet érteni. Hitelt nem akarok felvenni, tehát, ennek érdekében nem teszem tönkre az életemet. Mindenféleképpen egy normális fix munkahelyet szeretnék, aki bejelent. Nem átbasz, nem néz hülyének. Akkor szépen tudom, hogy keresek vele 160 ezret. De engem nem érdekel, ha nem a fizetésemből, akkor kimegyek a fizetés mellett ugyanúgy pénzt tarhálni, és azt a 20 ezret összeszedem minden hónapban, és azt betenném ilyen lakáskasszába. Vagy amennyit lehet. Ha kell, akkor 35-40-et. Azért nem tettem eddig félre, mert az a baj, hogy ez ilyen napi pénz. És az el is megy. Másrészt meg utálom, mikor gyűjtögetek egy ideig, és összegyűlt tegyük fel 50 ezer, és az egészet adhatom is ki. Albérlet. Telefonszámla. És utána már olyan kedvvel áll hozzá az ember, hogy a faszom, most szórtam ki egy csomó pénzt, már nincs kedvem megint gyűjtögetni, és ez tök hangulatromboló. A gyermekotthonból még mindig van az az otthonteremtési vagy életkezdési támogatás, már nem tudom, hogy hívják. Ennek utánajártam, és 1 millió 800 ezer forintot tudok megigényelni, de abból levonják azt a pénzt, a családi pótlékot, amivel én kikerültem a gyermekotthonból. Én 600 ezerrel kerültem ki, tehát, 1 millió 200 ezrem még mindig így is, úgy is van, amit én lakásra fel tudok használni 30 éves koromig.

Nagyon sok ember mondta, hogy diplomáig meg se álljak, de amikor így kikerültem ugye, mondtam, hogy akkor járnék tovább az iskolába, de már elegem volt az újabb és újabb beilleszkedésektől. Nem félek tőle, mert tegyük fel, hogy egészen másképp állok az élethez, mint általános iskolás koromba', csak annyi, hogy megint ugyanazokat a sztorikat elmondani, már egy idő után belefárad az ember. Új emberekkel ismerkedni, akkor megint eljutni arra a szintre, hogy egy hírnevem legyen, hogy azért ne baszogassanak, ne kóstolgassanak. Mert mostanság bárhová megy az ember, mindig találkozik olyan balhés gyerekekkel vagy romákkal vagy magyarokkal, tök mindegy, mindkettőből van balhés, akik szeretnek kóstolgatni mindenkit. És engem alapból a kinézetem miatt meg a kiállásom

miatt is állandóan szeretnek bekóstolni az emberek. Bárhol. Nemegyszer volt olyan, hogy barátommal sétáltunk ittasan haza, és betaláltak ketten, hogy akkor most kirabolnak. És mondták nekünk, hogy pakoljatok ki! És kiröhögtem őket. Mondom, mit csinálsz? Azt így elővette a kését, azt mondja, „pakoljál ki!”. Mondom, most azt tényleg azért vetted elő, hogy nyakon szúrd magad, vagy combon? Mert egyből belevágom a nyakadba, azt végighúzom bokádig. És akkor a gyereknek kicsavartam a kezét, el is törhetett, mert roppant egy hatalmasat a csuklója, és a nyakához tettem a kést. És mondtam neki, hogy most szerinted érne annyit az a csöves, retkes életed, vagy az a két ezer forint, ami van nálam, hogy most tövig belevágjam a torkodba a kést, hogy a szemedet kivágjam vele? Érne annyit? Mondom, fogd, tedd zsebre, azt takarodj, Ha valami rávinne arra, hogy raboljak, akkor én ott nem lefagynék, mint annak a barátja! Néznék és remegnék! Ha meglátnám, hogy megmozdulnak a barátom felé, úgy kezdeném, hogy rúgnám ki úgy a térdét, hogy eltörne. Ha már rabolunk, akkor tényleg normálisan csináljuk meg! Nem beszarni! Meg csak a szánk nagy!

És én ezért vagyok a világon a legnagyobb rasszista! Ezért utálom a cigányokat! Mert a saját fajtájukat képesek bármikor kirabolni, meglopni. De még a barátaikat is! Nem egyszer! Házibuliba is áthívta az egyik barátom egy cigány ismerősét, akivel tök jóban volt. Meghalt az anyja annak a barátomnak, és tőle kapott még halála előtt egy nyakláncot. És azt eltette a cigány. Jó, mondom akkor te most azonnal mész az ajtóhoz, bezárod, és rohansz a másikhoz is, azt is bezárod. Innen nem fog kimenni. Én már úgy kezdtem, hogy a cigány gyerek véresen lett lerugdosva a csigalépcsőn, mert én már fönt meggyepáltam, mert tudtam, hogy ő volt, ki más? Mert a milliomosok nem fognak lopni, legalábbis a barátaiktól nem. A magyarok. Odaállítottam a csigalépcsőhöz, és onnan telibe le is rúgtam. Egyáltalán nem érdekelt, hogy mi lesz vele, eltörik bármije. És akkor még ott lent is csúnyán összevertük. A végére már véresen kitette a nyakláncot, és akkor én még telibe eltörtem a kezét. Mondtam neki, úgy menjél a rendőrségre, feljelenteni engem, hogy még alapból örülni fognak, hogy egy cigány meg lett verve, és akkor még lehet, hogy a rendőröktől is kapsz, hogy papírmunkát csinálsz nekik, harmadrészt meg mi fogunk egy lopást a nyakadba varrni minimum. De mondom, lehet, hogy azt még egy kicsit megjátsszuk, hogy a barátomat megpróbáltad kirabolni, és akkor lehet, hogy még egy öt-hat év kinéz neked. Én ezért nem szeretem őket. Tehát utálom. A cigányzenén kívül minden zenét szeretek. Rohadtul. Mert miattuk kell kétszer-háromszor többet letennem az asztalra, hogy bizonyítsak, hogy normális vagyok, nem pedig seggfej, mint a többi. Azért, mert tényleg van a többség, akik bűnözésből, ilyenekből élnek, nem

tudnak normálisan eltakarodni dolgozni. S emiatt engem is lenéznek meg elítélnek. Munkahelyen is, és bárhol. Ezért nagyon nagy gyűlöletet érzek. Őket gyűlölöm a világon a legjobban. Én Hitlert nemhogy bálványozom, az egyik legnagyobb istennek tartom. Én a helyébe úgy kezdtem volna, hogy atombomba rájuk. Az összesre! Oké, én se lennék. Lehet, hogy nem is baj. Én semmiféleképpen sem tartom magam cigánynak. Én mindenféleképpen olasznak vallom magam, mert van is egy olyan beütésem tényleg, ha hosszú a hajam. Sok mindenki előbb néz olasznak tényleg, mint izé… románnak. Mindenki tényleg.

Már néztek arabnak is, néztek migránsnak is, hát az kapott is tőlem. Mert mondtam neki, hogy ezt még egyszer ki ne mondja! De hát én biztos az vagyok… és kapott, és kész. Amikor a barátnőmmel mentem Kelenföldön, akkor ott volt három migráns. Én nem tudom, mi náluk ez a hitvallás, hogy megerőszakoljuk a nőket, meg keménykedünk vele. Én ezt a legjobban elítélem. Ha valaki keménykedni akar, akkor menjen oda, és a legnagyobba kössön bele, és verje össze. Ne egy nővel! *(felgyorsul a beszéde)* És úgy mentünk, barátnőmmel, és ott jött velünk szembe három ilyen migráns. És úgy elkezdtek neki fütyürészni, minden. Éreztem, hogy erősebben megfogta a kezemet, és ő eléggé félős volt. Minden nőt felkészítek arra, ha nekem beszólnak, egyik fülemen be, a másikon ki. De hogyha neki szólnak be, vérszemet kapok. És akkor mondta, hogy nyugodjak meg, csak sétáljunk tovább. Próbált húzni, de amikor beszóltak, hogy „hú de csini vagy kis kurvám", na, akkor elborult az agyam. Akcentussal, de kimondták. „De jól nézel ki, kis kurvám", arra én kész, húztam három méteren keresztül a barátnőmet, aztán leráztam a kezét, és azt a három fiatal srácot olyan szinten vertem agyon, hogy a vérükben fürödtek. A kurva anyátokért jöttök be az országba! És az volt a durva, hogy jött két katonai rendészeti ember velem szembe, és nem futottak oda, semmi. Nyugodtan odasétáltak, megkérdezték, mi volt. Mondom ez a három faszszopó kis köcsög, bevándorló geci beszólt a barátnőmnek. „Jó, és történt valami"? Mondom, ezenkívül semmi. „Jó, önvédelem volt, és kész. Menjen tovább nyugodtan." Összeszedték azt a hármat, és biztos valahol kidobták. *(nagy indulattal)* Köcsögök! Bejönnek ide, aztán még a magyarokkal szarakodnak? Örülhetnének annak, hogy bejöhetnek az országba! Én úgy csinálnám, mint az oroszok. Határon keresztül fejbe lőném őket a gecibe! Haljanak meg a faszba, azt kész!

Én nálam, mondom, így az utcára kerülésem óta, ez az embergyűlölet olyan szinten kialakult, nagyon durva szinten. Mellettem tényleg esett már össze öreg nő, elkezdett rángatózni, ömlött a szájából a vér, kirőhögtem, kész. Mentem tovább. Annyira nincsen bennem együttérzés már.

Ahogy nekem nem segítettek Kelenföldön, hogy széthánytam magam, beremegtem, összeestem. Nem segített senki, és nem jött oda. Úgy vagyok vele, hogy bárki odajön, adjak egy kevés pénzt, a frankót megmondja, mire kell, adok én is. Ugyanilyen szinten én is odamehetek bárkihez pénzt kérni, adnak ők is. De mikor tényleg azt mondom, hogy kurvára segítség kell, nem jön oda senki, akkor pusztuljon meg mindenki! Tényleg úgy van, amikor nincs szükség senkire, akkor jönnek, és segítenek, amikor van szükség, akkor nem. Siófokon is mikor ott álltam a vonatállomáson, halál nyugodtan ettem a szendvicsemet, nem tudom, mi lehetett a baja a srácnak, elhagyta a barátnője biztos, mert nagyon nagy letargiában volt. És amikor jött a vonat, kisétált elé. És még fröccsent is rám vér, és ettem tovább a szendvicset, és szia, mentem tovább. Az még benne is volt a híradóban, hogy a srác öngyilkos lett, és akkor a családja kikészült, ami teljesen rendben is volt. De én meg még utána akartam üvölteni, hogy mért nem a másik oldalon üttette el magát, mert mi van, ha még rám bassza vissza a vonat! Kiesik a kezemből a kaja, én is elesek, összeretkezem magam. De mondom, már hiába üvöltök neki, tök mindegy. Mindenki más ember mögöttem rosszul lett. Úristen! Levegőért kapkodtak. Mentem tovább, kész. Nem fogok itt várni, míg helyszínelnek a rendőrök, meg minden. Annyira nem dobnak már fel ezek a dolgok, hogy nem izgatom magam emiatt. Amikor még nem éltem az utcán, egészen más arcát láttam a világnak. De amikor 18 évesen kikerültem az intézetből, hónapokra, az utcára, akkor kezdtem azt látni igazából, hogy milyen rohadtul nem segítőkészek az emberek. Mennyire beleszarnak mindenbe.

Akkor ugye voltam 14 éves, amikor apámat leitatták valami gyógyszeres piával, nem tudom mivel. Mert bementünk egy kocsmába a Keletinél, és beült, és gépezett. Akkor vette meg a legnagyobb kedvenc telefonját 10 ezer forintért, és volt még nála 30 ezer, amit bedobott a gépbe. Jó, abból csak egy 10-est dobott be, és azt egész feltornázta 80 ezer valameddig. És apám már akkor iszogatott, de akkoriban még jól bírta a piát. Szóval, nem ütötte meg még akkor. Viszont volt ott két cigány, akik már a legelején eltették a telefonját, „mutasd má, hadd nézzem meg má, milyen?”. És már nem került vissza apámhoz. Én már akkor szóltam neki, apu, a telefonodat már most eltették, mondta, hogy „jaj, dehogyis, mindjárt visszaadják”. Tehát játszotta a saját kis hitét, és mikor már feltűnt, hogy nagyon ott vannak mellette azok a cigányok, nekem már akkor leestek ezek a dolgok. Apám ugye elment vécére, akkor mondtam nekik, hogy addig takarodjatok el, amíg bazmeg én nem öllek meg titeket. Mert mondom, én gyerek vagyok, én nem kapok gyilkosságért semmit. Max kapok egy 5 ezres csekket, amit ki kell fizetni anyámnak, és kész, ennyi. Ti viszont

az életeteket fogjátok bukni, ha nem takarodtok el. És akkor mondták nekem, hogy ne legyen ilyen nagy a szája a kölyöknek, mert agyon leszek ütve, meg ilyesmi. Há, mondom, azt majd meglátjuk, rendben? És akkor apám kijött, és egy ilyen hülye üvegcséből megkínálták apámat, egy kupicával. És az K. O.-ra kiütötte, de olyan szinten, hogy járni nem tudott, és akkor mondtam a nőnek, hogy jó, akkor most vegye ki azonnal a pénzt a gépből. És fizesse ki nekem! „De hát még játszik apukád!" Mondom, nem. Nem fog játszani, fölállítom onnan, és kihúzom a gecibe a gépet! Mondom, stoppolja le, és fizesse ki! És akkor kifizette, odaadtam apámnak a pénzt, és elkezdtem kivinni a kocsmából. Akkor még nagyjából tudott járni egy kicsit, de már nem tisztán. Amikor meg összeesett, hát ugye egy 14 éves gyerek egy 120 kilós embert nem nagyon fog elbírni. Főleg úgy, hogy teljesen el van lazulva. Nem bírtam fölemelni. Jó, akkor nagyjából a falhoz húztam. Akkor eszembe jutott, hogy benn van még a telefon meg a két cigány is. Akkor visszafutottam, láttam, hogy se telefon, se cigány, semmi nincsen. És apámnak meg a zsebében hagytam a pénzt, s mire kiértem, már kivették a zsebéből. Jó, akkor most itt van a baleseti, mentőt kell hívni, mert odáig nem tudom elvinni, hiába van öt percre. Na, a telefont elvették, még 100 forint apró se maradt nála, hogy a közeli fülkéhez elmenjek. Elkezdtem az emberekhez odamenni, hogy „elnézést, segítene?". És szót nem mertek szólni, továbbmentek azonnal, mintha a falhoz beszélnék. Mintha nem is szóltam volna hozzájuk. És mai napig is, ha kéregetek, az ilyen embereknek előszeretettel beolvasok, hogy menjenek a jó kurva anyjukba! Itt élsz Magyarországon? Magyarul nem tudsz? Szóval beszólok azoknak, akik csak a szemük sarkából pislognak, és direkt nem szólnak egy szót se. Az ilyeneket rühellem, gyűlölöm, utálom. Mert ha valaki hozzájuk szól, méltassa a büdös kutyafejét, hogy nem fordítja el, és méltassa már annyira azt az embert, hogy annyit mond legalább, hogy „bocs". Vagy valami. Én utálom az ilyen csendben lévő embereket. Meg mikor rögtön a táskájukhoz nyúlnak! Konkrétan egy nőt ezért küldtem el a jó kurva anyjába, a Kökiben, mert rögtön hozzányúlt a táskájához, és így nagy ívben került ki. *(indulatos)* Mondom, nem kell összeszarnod magad, te hülye kurva! Mondom, nem kell a táskád! Nem leszek azzal kisegítve! És akkor még mondta, hogy rám hívja a rendőrséget. Azt fejbe basztam a telefonommal. Mondom, ott van! Hívd ki, te faszszopó! Azt se tudod, mit akarok, akkor mi az anyádért fosol be így? Mondom, takarodjál haza a családodhoz addig, ameddig tudsz! Én az ilyeneket nagyon utálom, de tényleg. És azért is akarom már abbahagyni ezt az egészet meló mellett, mert nagyon gyorsan fel tudom magam húzni az emberek viselkedésén. És utálom is az embereket. Tényleg vannak nagyon normálisak, azokkal le

a kalappal, de a legtöbbje, a 95 százaléka, semmi. Akkor ér száz forintot, amikor a bevásárlókocsit tolja. Semmi máskor.

Nem akarnak segíteni Magyarországon egymásnak az emberek, öszszetartás nincsen, meg úgy szarnak mindenbe bele. Elvannak úgy a saját világukban. Aztán meg sírnak, tudnak sírni, hogy milyen szarul élnek, meg ilyesmi. De nem csinálják azt, mint Görögországba *(nagy hevülettel)* belázad az egész nép, ha jobb jövőt akarnak? Mért nem tud? Én úgy kezdenék! Összeszednék egy 10 ezer fős brigádot, és fejbe lőném Orb… *(elnyeli a végét)* letarolnám az egész parlamentet! Kollektív büntetés nincsen Magyarországon! Ez az első, amit lehet tudni! Ez mivel jár? 100-200 vádlottat még meg tudnak vádolni! De mikor azt mondom, hogy 15 ezer emberről, vagy 20 ezer emberről van szó, azt nem tudják már büntetéssel megoldani, törvénnyel. Magyarországon ezzel a bíró se tud mit kezdeni. Hiába emberölésről van szó, kollektív büntetést nem tud alkalmazni. Így az ítélkezés nem valósulhat meg. És én tuti, hogy így kezdeném. Én nem szaroznék ezen.

Tévét nem nézek, mert folyamatosan csak azt hallani benne, hogy gyilkosság, bűncselekmény, ez meghalt, az meghalt, ezekből a tököm tele van. *(felerősödik a hangja)* A politikán meg csak fölbaszom magam. Egyetlenegy ember vezeti így az országot, tök mindegy milyen párt, és annak a faszsága miatt szopjon az összes ember? Azért mert ő keres milliókat, ő tényleg nem érzi meg, hogy 300 forintról fölnyomja 500-ra a kenyeret! Ő nem érzi! Őneki alapból van egy embere, akit elküld boltba, azért fizeti! Meg fuvarozzák! Ő nem érzi! *(dühösen)* De más? Aki örül, hogy a 120 ezerből nem hal éhen! Az igenis megérzi ezt! Azért mondom, hogy politikára nem is gondolok, mert csak fölbaszom magam. Soha nem megyek szavazni. Voltam már, de nem hiszem, hogy az én egy szavazatomtól fog eldőlni bármi is. Meg most tök mindegy, kit helyezek előre, ha számítana is a szavazatom. Tök mindegy, hogy melyik párt lenne. Amit ezek megtettek ugyanúgy megteszi a másik is. Lehet, hogy nem lopnának annyit, de akkor is lopnának! És nem hiszem, hogy jobbat csinálnának. A több milliárd eurós tartozást, hogy fogják lecsökkenteni? Megadóztatják úgy az embert, hogy ne is éljen? Konkrétan semmit ne tudjon enni? Vagy bármit? Én ezeken nem is veszek részt. Nem is szavazok. Oldják meg maguk! Azt kész, ennyi. Engem nem érdekelnek. Én, ha elkezdenék politizálni, most nem azt mondom, hogy én se lopnék, vagy bármi ilyesmi. Mert tök mindegy, hogy milyen emberről van szó, bárki megtenné, ha a kormány élére állna. Miért dolgozzak 2 millióért, amikor dolgozhatok 25 millióért is. Hamarabb megyek nyugdíjba legfeljebb, megszedem magam, azt kész. Ennyi. Végül is milliárdokról beszélünk! Több százezer milliárdról! Mit

számít az a 20 millió forint, semmit! Csak én egy kicsit másképp használnám ki! A sportra egy forintot nem fektetnék be. Valaki focizni akar? Jól van, focizzon! Ne itt Magyarországon! Menjen külföldre. Kész, ennyi. Legalább addig is nyaral egy picit. Ne itt Magyarországon kelljen futballpályát építeni vagy ilyesmi! És erre rengeteg pénz megy el! Én tényleg azt mondanám, hogy az egészségügybe fektetném legelsőnek, mert az nagyon szar Magyarországon, meg normálisabban felépíteni. Meg én egy kicsit másképp gondolom. Mert Magyarország alapból mi? Egy termőföld. Egy rohadt nagy termőföld. Én erre építkeznék, hogy tényleg rohadt nagy termésünk legyen, másrészt meg gyárakat építeni az üres helyekre, és azt úgy alkalmazni. Saját gyár, sokkal olcsóbb minden. És már nem fognak annyit rinyálni az emberek. És végül is tök mindegy, a fizetést bőven lehetne emelni négyszeresére is, adózni így is, úgy is többet fognak az emberek, s hogy kell hozzáállni? Minél több pénze van egy embernek, annál többet költ. Ugyanúgy az a pénz visszafolyik az államhoz. Tehát, ez ennyi, kész. Én így állnék hozzá. De a kormány, hogy áll hozzá? Én ezért mondom, hogy dolgozni szégyen!

Most jelen pillanatban az építőiparba' dolgozom. Mindenes vagyok, tehát konkrét házakat húzunk föl, és az alapzatát kibetonozzuk, arra jönnek a téglák, a szigetelés, és belül az áramkörök helyét kivéssük, és így csinálunk mindent. Ketten vagyunk a főnökkel, és mi húzzuk föl a házat. Hát, nem azt mondom, hogy jól fizet, de nyolc órára ad hétezret, de még mindig jobb, mint 12 órázni hatezer forintért. Mert nyolcórás melóval többet keresek. Annyi, hogy nem hiszem, hogy bejelent, hiába mondta azt. Mert szerződést nem írtunk, és hogyha nem megyek be, vagy szólok, hogy nem mennék be, vagy ilyesmi, akkor nem mondja azt, hogy kiírlak szabadságra, vagy ilyesmi. Azt mondja, hogy jó, oké, akkor ne gyere be. Heti fizetésben vagyok, minden héten, pénteken fizet ki, 35-öt kapok. De mondjuk meg őszintén, hogy az hétvégén elmegy, plusz még az albérletbe leadom azt, amit kell, vagy a telefonszámlámat kifizetem, és akkor kijutok arra, hogy kénytelen vagyok legalább a két doboz cigit, és a kaját megcsinálni. Mindig változó hova megyek ki. Éppen ahova van kedvem. Mert 120 ezer forintból, hogy az ember megéljen, albérletet fönntartson egyedül, nemhogy lehetetlenség, de egyenlő a halállal. Én ezért nem is dolgoznék úgy legszívesebben. Csak azért kell, mert bejelentett munka nélkül szart nem lehet kezdeni az élettel. Nagyon is gondolkozom rajta, hogy otthagyom ezt a melót is, vizet nem áll a főnök, semmi ilyesmit, és a tetőn dolgozunk, vagy a lakásban, és egész nap kapom a tűző napot, és konkrétan hideg üdítő nélkül én már szédelgek, meg rosszul vagyok. A múltkor majdnem összeestem. Mondom a főnöknek, hogy én hazamegyek.

„Mert?” Mondom, nem ér ez a meló itt annyit, hogy én összeessek. „Jó, hát maximum el tudok menni a boltba, és veszek neked egy ásványvizet.” Én főnökökkel úgy beszélek, mint a kutyákkal. Leszarom, hogy főnök, nem érdekel. Nem azért vagyok alkalmazott, hogy elviseljem az ő stílusát, illetve az ő faszságait. Hanem azért vagyok alkalmazott, hogy valamilyen rám kiszabott feladatot ellássak. Ennyi, kész. És én már egy konyhai főnökömet berugdostam a pult alá, és ott akartam agyon rugdosni, de végül is csak egy tányért törtem el a fején. És megmondtam neki, ha ennyire jól tudod, és ennyire jól tudsz magyarázni, megfogtam a köténytt, rábasztam a fejére, és azt mondtam, végezd el magad a feladatot! És eljöttem onnan. Ha valamit rám bíznak, valamit kiszabnak, azt elvégzem, amennyire tudom. Tehát, én tartom magam egy jó munkaerőnek, mert tényleg nincs velem probléma, megcsinálom, amit kell normálisan. Amit meg nem tudok, azt inkább megkérdezem hússzor. De amikor bejön… jól van, szarul kelt a főnök, ballábbal. Valaki otthon fölbaszta, asszony, ilyesmi. Egyszer elmegy, hogy bejön, lebasz mindenkit, mint a pengős malacot! De mikor már harmadjára, negyedjére játssza el ezt, akkor már nálam is elpattan valami. Mondom, figyelj! Nem azért vagyok itt, hogy izé, dühkitöltőnek legyek! A következő ilyen megszólalásodnál azzal kezdek, hogy beváglak a konténerbe, vagy bárhova, aztán elásatlak a sok sittel, aztán mehetsz a picsába a föld alá. Engem hol érdekel? Én nagyon kutya módon beszélek a főnökökkel, ha ők is elszállnak maguktól azért, merthogy ők főnökök. Én nem szorulok rá a csöves 120 ezer forintjára. Mai napig a biatorbágyi melómból hívnak, hogy mi van? Mért nem megyek vissza a 32 ezer forintomért? Mondom, dugjátok föl magatoknak, kell a fasznak, nem érdekel! Nem fogok a szaros 32 ezer forintért lerohangálni.

Persze sokkal másképp állnék hozzá, ha lenne családom. Nem azt mondom, hogy megváltoznék. Nem változnék meg. Komolyabb lennék csak. Mert most így, nem azt mondom, hogy szingliként, de nincsen családom, nincsenek kötöttségeim. Nem vagyok lekötve sehova, tulajdonképpen semmi nincs, ami visszafogna. Ha lenne egy gyerekem, akkor nem az lenne a szemem előtt, hogy elküldöm a főnököt a kurva anyjába, jól van, majd találok melót. Nem. Akkor az lenne a szemem előtt, hogy van egy gyerekem, és ha most én ezt így itt hagyom, akkor hogy adok neki enni? Vagy bármit? Oké, kimegyek kéregetni. De ha megbetegszik? Egy gyereknél bármikor lehet ez. És hirtelen nagy pénz kell. Ebből nem tudok hirtelen nagy pénzt csinálni. Szar az idő is, meg az emberek kedve is, hogy egész nap megcsináltál 5000 forintot. Na, ha most beteg a gyerekem, azzal az 5 ezer forinttal mire megyek? Semmire. Amikor a gyógyszer kerül vagy 12 ezer forintba. Akkor mit fogok tudni csinálni? Vár a gyerek egy napot

a betegségben? 40 fokos láza van? Úristen! Nem, így nem! Akkor már sokkal másképp állnék hozzá. Ott maradnék, legfeljebb amikor hazamentem, rögtön keresnék más melót. Bemennék másnap is dolgozni, amíg nincs lefixálva egy új kezdési időpont, az új melóhelyen. Ha nekem lesz egy gyerekem, én például meghalnék, ha olyan lenne, mint a Lottiéknál, most ezt nem rosszból mondom, de akárhányszor áthozták a gyerekeket hozzánk, nem az volt az első, hogy a nagymamához, bárkihez, hozzám jöttek be egyből rögtön, mert tudták, hogy nálam mindig van kaja. Mindig. És egyből jöttek, hogy Márkó, éhes vagyok! Most egy gyereknek nem mondhatom, hogy nincsen, kész, menj anyádhoz, vagy bármi. Nem vagyok én ilyen szőrösszívű, főleg nem egy gyerekkel. Jó, mondom, ott van, menjetek, szedjetek! A kisebbnek persze, én szedtem. De ez volt az első, hogy hol a kaja? Nem a Lottiékat hibáztatom, mert én is ilyen voltam, éjjel-nappal zabáltam gyerekként. De ha én nem tudnék kaját adni a gyerekemnek? Mint a Zsomboréknál? Ha azt mondaná, hogy éhes vagyok, és nekem azt kellene mondani, hogy bocs, fiam, nem tudok adni! Az első adandó alkalommal a pénzemből fegyvert vennék, és szájba lőném magam. Én nem lennék ilyenre képes. És ha nem lenne pénzem, inkább kimennék pénzt tarhálni, csak hogy legyen neki. Én ezért nem félek ettől, hogy a gyerekemnek ne tudnám megadni, amit kell. Én már agyilag érett vagyok egy gyerekhez, egy gyerek neveléséhez. Én tudom, mekkora felelősséggel jár. Nőt nem találtam olyat, akire azt tudnám mondani, hogy elég érett lenne ahhoz, hogy egy gyereket felneveljen. Lehet, hogy erre születni kell. Mert csak úgy, nem lehet! Én megmondtam, hogy az én gyerekem apa nélkül nem fog felnőni. Anya nélkül felnőhet, de apa nélkül biztos nem, mint én. Abban biztos vagyok. És *(visszavesz a hangjából)* bent a börtönbe ezért is olvastam át nagyon durván a Ptk.-t. A 2009-es, 10-es, 11-est. A legelső pontok, amiket megkerestem, ilyen gyámhatósági pontok voltak, gyámságba vétel, hogy a gyereknek ki hogy lehet a gyámja. Egy nővel szemben, mert akárhogy is van, odaállunk mi férfiak egy válóper után, gyerekelhelyezés… 90 százalékban biztos, hogy az anyjánál fogják elhelyezni a gyereket. Na, én azért ezt kitanultam, és mindenbe bele tudok kötni. Minden szarba. A legkisebb problémába is, hogy egy anya hogy tudja felnevelni a gyerekét. Ha rajtam múlik, én leszarom, én szerzek 620 anyukát a gyereknek, de énnélkülem az nem fog felnőni, az biztos. Ahogy én felnőttem apa nélkül. Vagy ha elsőbbséget élvezne az alkohol, vagy bármi. Ezért nem is vagyok olyan alkoholista, mint apám, mert én nem fogom elkövetni az ő példáját. Persze, inni iszok. Hétvégén. Vagy amikor összeröfögünk így barátokkal, elmegyünk biliárdozni, csocsózni, nem úgy kezdek a kocsmába, hogy ásványvizetek van-e, vagy kólátok? Nem. Álljunk neki sörözni vagy

whisky-kólázni, nem érdekel. Nálam nem úgy indul már kora reggel, hogy remegek az alkoholért. Drognál se alakult ki függőségem. A füvet is egyik napról letettem a másikra, és nem remegek érte. Most nem is csinálom. Mindig találkozom olyan spanokkal, akik füveznek mellettem, és nem érzek kényszerítést. Most, ahonnan jöttem ismerőstől, az is szívott. De én megmondtam, hogy nekem nem kell, köszönöm. Én nem azért szívom, hogy boldog legyek. Én a nélkül is boldog vagyok. Énnekem nem kell a jókedvhez se inni, se szívni, se semmit se csinálni. Én fájdalomcsillapításra használtam. Mert éppen az oldalam fájt, nem tudtam járni. Az más, hogy mellé meg volt egy tök jó kis hangulatom, és elröhögcséltem meg minden, de ezért én nem használnám. Az a baj, hogy energiaitalból is függő vagyok. Nagyon szeretem, nagyon sokat iszok. Kávézni nem kávézok, csak ritkán, jó mostanság azt is így reggelente iszok egyet. Meg a kóla, az napi öt liter. Ha nem whiskyvel keverve, akkor simán öt liter, és az estére el is fogy.

A nők ki tudják belőlem hozni, hogy magamba zuhanjak. De depresszsiós nem tudnék lenni. Ha valami megtörtént, megtörtént. Jön majd egy új. Ragadnak rám a nők simán. Ha meg én megyek oda, akkor pláne el tudom csavarni bárki fejét. De amikor meg kapcsolatban vagyok, és megyünk valamerre, tényleg megnéznek mindannyian. És akkor még van is pofájuk odajönni. Az a baj, hogy az az egyik legnagyobb hibám, hogy elkényeztetem a nőket. Rohadtul elkapatom őket. A volt exemre a napi 30 ezer forintomat csak rá basztam el. Mit szeretnél? Mozi? Jó, mentünk moziba. Ennél valamit? Jó, mentünk, kínai, mozi, Burger King. Ebből állt az egész napunk. És tényleg, egy nagy stóc mozijegyünk összejött, és az egész nyarunk ebből állt, hogy én az összes pénzemet elszórtam. És ugye télen meg már rosszabbul ment, nem ment olyan jól, és a nő meg hozzászokott a nyár alatt, hogy minden áldott nap együtt vagyunk. Ez egy komoly kapcsolat volt, azon a nyáron nem mentem Siófokra. Siófokon volt egy lány, illetve kettő, akivel így komolyabbra terveztem, de láttam rajtuk, hogy hülyének néznek. És akkor megmondtam, hogy akkor jó, takarodtok a francba! És el is neveztek úgy a barátaim, hogy kéthetesek. Mert az már rekord volt, ha két hétig együtt voltam egy nővel. De két hét után biztosan szakítottam vele. Nem kellett több ideig. Nem tudom, mért. Összejöttem egy lánnyal, másnap már dobtam. Harmadik nap maximum. Megmondtam neki, hogy jó, ennek vége, hagyjuk egymást! Te erre, én arra, azt kész. És én fél órával később már egy másikkal voltam, már csak genyóságból is. Akkor nagyon szívtelen voltam a nőkkel.

Mert ugye engem megviselt a Kittivel való szakítás, amit a mai napig nem dolgoztam föl. Tehát ő nekem az egyetlen olyan lány az életemben,

akit a mai napig nagyon szeretek. Ő, amikor elhagyott, egy éven keresztül csak sírtam, és ki voltam az élettől. Semmire nem voltam képes, dolgozni se, kimenni pénzt csinálni se. Egy év után jutottam el oda, hogy most már lemegyek nyáron valamerre, szórakozok, és egy kicsit élek. Akkor jutottam el erre a szintre, és akkor ugye be is jött, hogy tök jól beiszok, vagyok más nőkkel, nem jut eszembe a Kitti. De a mai napig viszont, ha lefekszek, nincs olyan nap, hogy nem gondolok rá. Azért mondom, hogy a mai napig nem dolgoztam őt föl. És szerintem nem is fogom sohase, amíg nem találok olyan lányt, aki megüti azt a mércét nálam, mint ő. Annyira aranyos volt! Szerelem első látásra! Nagyon jóízűen tudott nevetni. Mindenhova vittem magammal, benne volt a kis butaságokban, bevállalós is volt, merész is volt, és tökre fel tudtam mellette magamat engedni. Nem úgy, mint a többi lánnyal, elmegyek bulizni, és zavarja, hogy megnézek valaki mást, és éppenséggel izé… szót ejtek egy másik lányról. Ő tök jól kezelte ezeket a dolgokat. Én voltam a seggfej, mert hülye voltam, kicsit féltékeny. Mert nagyon szerettem, és nagyon rámásztam. Mindennapot vele akartam tölteni. Amikor egyszer egy buliba alányúltak, akkor tényleg, nem néztem! Jó páran körbeálltak, és én csak egy kezet láttam a tömegből kinyúlni, és a tömegbe beugrottam, és összerugdostam mindenkit. Akit értem. Nem kérdeztem, ki volt.

Nem tudom, most mi van vele, már régen beszéltem vele nagyon. Egyszer átjött hozzánk, akkor is a Dóri hozta át, az a napom egy tök jó nap volt, hogy ott volt, és vele beszélgethettem, csak nem mert ott aludni nálunk. Jó, én se mertem volna bevállalni, hogy ott aludjon, mert elkezdtünk iszogatni, kicsit felengedtünk, és mondta a Dórinak, hogy nem mert ott aludni, mert félt attól, hogy lefeküdnénk, vagy bármi ilyesmi. Jó, szingli volt, nekem se volt senkim pont. Dóri később mondta el, hogy a Kitti akart átjönni, hogy lásson engem. És ez nekem egy töréspont volt megint, hogy ezt mért most mondja? Mért nem előtte, mikor átjött? Akkor én is másképp álltam volna a dolgokhoz. És ezt el se mondta, és ez úgy fájt nekem. Ha meglátok róla egy képet Facebookon, mindig megnézem. Minden nőmnek elmondom, hogy ő az egyedüli lány, akire azt mondom, hogyha odajönne, hogy próbáljuk meg még egyszer, térdre borulnék. Tehát, annyira megérintene lelkileg. Senki! Semmilyen lányért nem sírtam soha! Akármi történt, nem sírtam! Őt teljes szívemből szerettem. Maximum a Kitti volt az, akitől depressziós lettem egy ideig.

Amióta szakítottam a Kittivel, azóta én nem gyúrtam. A börtönben, ott se gyúrtam. Ott nem lehetett normálisan. Tehát, ha én nekiállok gyúrni, én úgy állok neki gyúrni, hogy normálisan kajára. Viszont a börtönben nem voltak normális kaják, így nem állok neki. Ha én nekiállok, akkor

mindennap rizs, rántott hal, színtiszta hús. Tehát fehérjedús kaja. A nélkül nem. És a Kittinél volt az egyetlen, hogy négy hónapig gyúrtam, annyi bőrrepedezésem lett hirtelen, hogy megmondták, hogy szét fog szakadni a bőröm. És mentőt kell majd hívni rám. Függővé váltam a gyúrásban. Az az egyetlen, amitől függő tudok lenni. Napi szinten négyszerre gyúrtam. Kora reggel csak azért fölkeltem fél 5-kor, hogy legyúrjak, és 6-kor lementem reggelizni, és akkor a 6:10-es fogassal indulni. Akkor az iskolában fél kettőkor végeztem, lementem addig gyúrni, hogy 4-re beérjek az Eszébe. És akkor bementem, telezabáltam magam, és akkor még fél 5-től 5-ig még egy gyúrás, vacsora után még egy. És ezt napi szinten megcsináltam. Függővé váltam, és mindent pontosan betartottam. Akkor az iskolában kitiltottak a konditeremből, és ott abba is hagytam a gyúrást, de otthon nekem még volt súlyzóm, meg ilyesmi, ott még egy kis ideig csináltam, de aztán már ott se.

A Lottiéknál lakom, de nem mindig alszom ott, mert ha bulizok, akkor máshol alszok. Amikor Pesten van a barátnőm, akkor a Lottinál voltunk eddig. A Simonnak van egy kis szobarésze. Utálok ott lenni, legalábbis a Simon kis részébe', mert ő meg nagyon retkesen él. Nem takarítja a szobáját sem. Kezdhetem azzal, amikor ott alszunk benn, hogy matracot lerázni, lepedőt kiszedni. De le se rázom már, mert nem fogok azon… amin ő fekszik. Fogom, összegyűröm, kiszedek teljesen új lepedőt, huzatot, meg ilyenek. És úgy alszunk ott bent. De már a Lottiék nem igazán tűrik, a Géza pont most mondta, mert szerintem a Lotti fölbaszta idegileg, mert szoktak vitázni, és csak így a semmiből írt nekem egy sms-t, hogy „ez így rohadtul nem volt megbeszélve, hogy most is későn jöttök”. Géza, mondom, étterembe megyek a barátnőmmel. Azért jövünk későn, mert azt a két órát ki fogom használni. Az Oktogonnál van ez az Oktogon Bisztró, és ott két órán keresztül korlátlanul lehet enni 1200 forintért. És akkor csak az üdítőt kell fizetni. És szerintem az úgy tökre megéri. És oda mentünk el este 7-kor, és akkor 7–9-ig ott vagyunk. ¾ 11-re értünk haza. De én a Lottiéknál fizetek rendesen. Úgy nem is megyek oda sehova, hogy nem fizetek semmit. Az más, hogy max 35-ig vagyok hajlandó fizetni. Ennél többet soha nem fizettem senkinél se. Én például mindig a saját szemszögemet nézem. Áttekintem mását is, de a saját szemszögemből ítélkezem. Én azért ajánlok kábé 30 ezret a lakhatásért, mert többet nem fogyasztok. Kaját alapból magamnak állom. Cigit magamnak állom. Sőt! Kaját úgy szoktam állni magamnak, hogy nyugodtan ehet belőle, mert én kis adagban nem tudok főzni. Meg már megszoktam, nyolcéves korom óta tényleg Kristóffal főzünk, nyolc-tíz emberre kell főzni. Nem tudok úgy odaállni, hogy fú, kérek fél kiló csirkemellet, vagy fél kiló izét. „Mennyi hús kell?”

Két kiló. Minimum két kiló lapocka, oké, jöhet. Legalább egy kiló tészta. Tehát, én csak nagyban tudok gondolkozni. Én nem is szoktam kicsibe' főzni. Én ha valakihez odaköltözök, akkor a kajája szinte állva van, mert én megmondtam, ha én főzök, akkor én másnaposan már nem fogom megenni azt a kaját. Mindennap újat főzök. Frissen szeretem. És én ilyen szempontból pazarló is vagyok. És ami ott marad a hűtőben, az ott rohad meg! Ha nem eszik meg, az megy a kutyának.

A való életre tényleg rohadtul igaz, hogy az embert csak úgy elítélik. Mért ne lehetne az, hogy ő átél egy csomó mindent? És egy csomó mindenre tudja a választ. Mért ne lehetne ez? Én nem köcsög túliskolázott gyerek vagyok, aki hülyeségeket, meg hazudgálok, meg ilyesmi. Tényleg átmentem egy csomó mindenen, átéltem, keresztülmentem, és azért tudom ezeket. Sokan meg úgy vannak vele, hogy összevissza hazudgál, és akkor hiteti a nőt, csak azért, hogy lefektesse. Ezzel csomószor szembesülök. Ezért mondom, hogy ez a *Gettómilliomos* film tökéletes példa erre. A gyerek átélt minden szart, és ezért tudja mindenre a válaszokat rögtön mindenre. Elítélik emiatt, meg rögtön azt hiszik, hogy csalt. „Egy ilyen ember, hogy tudná már? 40 milliós kérdést? Honnan tudhatná? Nem is tanult, még iskolája sincs!" Az iskola szerintem egy tök hülyeség. Nagyon hülyeség. Amiatt, hogy valakinek nincs érettségije, csak nyolc általánosa, ezért elítélni egy embert! Szerintem ez egy teljesen nagy faszság! Mert most számít az elvárás egy munkában, az érettségi? Valahol a nyolc általánost, valahol meg diplomát kérnek. Nehogy már! Elkérsz egy érettségit egy szaros kasszai állásra? Mivel megy jobban a matek, ha nyolc általánost végzek, és mivel megy jobban a matek, ha érettségim van? Nem fogom kihasználni azt a rohadt tanulmányt, amit ott tanultam! Mert csak bepötyögöm, *(ujjaival utánozza)* ott a számítógép, a tudomány, ami elvégzi helyettem, és annyi. Ki is írja, hogy mennyit kell visszaadnom. És csak számolnom kell a pénzt. Ennyi. Elsős feladat, amit itt el kell végezni, és mégis érettségit kérnek. Én ezért tartom akkora hülyeségnek ezt az iskolát! Jó, oké! Tanít, okosodik az ember. Azt nem mondom, hogy hülyeség minden tantárgy. A nyelv, az oké, az tényleg egy alapszint. Mert ha bejön egy vendéglőbe valaki, vagy bárhova egy külföldi, ha nem tudom a nyelvet, hogy szolgálok föl? Hogy mondok neki bármit el? Egyáltalán azt se tudom, mit kérdez? Mit akar? Ennek így lenne értelme, de az, hogy érettségi! Ezek olyan hülyeségek, én ezekre ki vagyok bukva!

Lenne egy meló, amit én tudom, hogy rohadt jól tudnám végezni, konkrétan ingatlan ügynökként tudnám magam elképzelni. Az nekem rohadtul menne. Én úgy eladnám a házat, hogy a vevő könyörögne, hogy megvehesse tőlem. Én nagyon durván el tudnék adni bármit. Olyan szin-

ten lyukat beszélnék az emberek gyomrába, hogy simán megvennék. De nem tudok elmenni ingatlanosnak, mert érettségi kell hozzá. Nyelv nem kell, sőt szakma se kell hozzá, mert betanítanak, de nem is próbáltam, mert érettségi kell hozzá. Már gondolkoztam azon, hogy leszek olyan hülye, mint a Zsombor, aztán összevissza hazudok mindent az önéletrajzban. Őt nagyon sok jó helyre fölvették, tényleg. Hilton szálló, meg ilyenekbe fölvették a hülyét, csak kiderült, hogy hazudgált, hogy tud angolul, elvégzett ezt meg amazt, meg itt dolgozott, meg ott dolgozott, amikor meg ott állt, hogy le kellene informálni, akkor meg nem tudták. „Ja, hogy nem voltam bejelentve?” Játszotta a hülyét. Kipattannak ezek a dolgok. Én éppen ezért nem akarok hazudgálni. A priusz is gátol a bejelentett állásoknál, mert ha valahol kérnek erkölcsit, ott benne van. Jó, ezen is gondolkoztam már. Megváltoztatom a nevem, és az új nevemre kikérem a teljesen tiszta erkölcsit. Mert ez megoldható. 30 ezer forint. De én nem akarok nevet változtatni, mert nekem nincs problémám a nevemmel. Ha már így születtem, így hívnak, nem fogom én ezt letagadni. Az más, hogy a családtagokat vagy ilyesmiket letagadom, de a nevemet akkor se fogom ezért megváltoztatni. Amúgy is öt-hat év után, ha nem csinál semmi hülyeséget az ember, kitisztul teljesen az erkölcsi. Nekem meg ez lassan le fog járni.

Kéregetés során nagyon sok emberrel találkozom, hogy hiszek-e Istenben? És megmondtam, hogy nem akarok bunkó lenni, megvan nekem is a hitem, megvan magának is. Mindenkinek kell hinni valamibe, de én nem ebben hiszek, köszönöm. És a vallás, nem is érdekel. Őszintén szólva. Mert utálom! Mert amit vall az ember, és a másik mást vall, azért már utálják egymást! Ezért utálom ezt a szar hitet! Akkor én inkább letagadok mindent, és azt mondom, hogy én az evolúcióban hiszek, köszönöm szépen! Nekem nem kell, hogy Isten vagy valaki itt turkáljon az életemben, meg megbocsássa nekem a bűneimet. Nem! Elkövettem? Elkövettem! Kész, ennyi! Vállalom érte a felelősséget. Engem hagyjanak békén, meg még a halálom után se ítélkezzenek felettem! Nem érdekel! És így a hittel nem is állok sehogyan se. Se katolikus, se református, semmivel nem állok sehogy se. Életemben egyszer mentem el egy éjféli misére, azt is csak azért, mert utána a művelődési házban ingyen annyit lehetett zabálni, süteményből, üdítőből, mindenből, hogy nem igaz. És ezt a Simonnal végighallgattuk, utána bementünk és zabáltunk, és egy csomó sütit hazavittünk. Járkáltam régen templomba apámmal, nem is misére meg ilyesmire. Alapból, azért, mert apám képviselő volt, segített a papnak például Törökbálinton a templomban. A pap megkérte. Konkrétan nem értettem, mert kicsi voltam, és nem értettem mit beszélnek, de apám segédkezett. Szóval, így voltam már templomban, de az, hogy én beüljek egy misére, azt nem.

Ha lenne sok pénzem, kivennék egy saját albérletet, ahol végre nem úgy van, hogy kerülgetnem kell nekem is a másikat, másokhoz kell alkalmazkodnom, biztos, hogy kivennék egy szoba-konyhát, és azt egyedül fenn tartanám. És ellennék és kész. De nem szeretek egyedül élni, ez köztudott, én egyedül becsavarodok. Hazamegyek, szeretem azt, ha van otthon valaki, akivel lehet beszélgetni. A testvérek közül maximum a Kristófot. Vele tök jól kijövünk. Tök kompromisszumos. Lehet, hogy azt mondom, hogy én nem takarítok, ő viszont igen, de neki nem kell kaját vásárolnia. És akkor ő megspórol pénzt, cserébe csak elmosogat. Meg én elrohangálok mindenfele, bulizgatni, ő viszont nyugodtabb, és kitakarít, mi tök jól elvagyunk. Meg vele mindent meg lehet beszélni, tényleg. Nőkről, kapcsolatról mindent megbeszélünk. Minden szarról. Mert neki már van tapasztalata, komolyabban is áll a témához. A barátok közül is lenne egy csomó, de nem hiszem, hogy barátokkal így együtt tudnék élni. Igazából már az összeset elküldtem a francba. Hogy mondjam, nekem nem kellenek olyan barátok, akik a pénz miatt velem vannak, vagy ha csak nekik van rám szükségük, akkor én megyek, amikor meg én hívom őket, akkor meg nincs kedvük.

Az a baj, hogy én az élethez nem úgy állok, hogy egy ajándék. Meghalok? Úristen! Nem fogok már szenvedni. Véget ér ez az őrületes szenvedés az életben. Én nem vagyok ilyen izé, hogy úristen, értékeljem az életet, meg vigyázzak magamra! Élvezem, ameddig tudom, és kész, ennyi. De valaha véget fog érni, előbb-utóbb úgyis meghalok. Nem tök mindegy, hogy miben vagy mikor? Csak ne tudjam az időpontot, és azt, hogy miben, és kész. Mindennapomat úgy élem, hogy jól érezzem magam. Mert akármelyik nap előfordulhat, hogy lefekszem, és másnap föl se kelek. Külsőleg nem úgy nézek ki, belsőleg viszont már vannak problémáim. A szívem is félrever állandóan. A Kökiben majdnem összeestem, úgy megállt a nyakamban a vér, a padról majdnem leborultam. Akkor két napig leszoktam az energiaitalról. Éreztem egy nyomást, elkezdett elsötétülni minden, és már nem láttam, csak sötét volt. Aztán teljesen elöntött a vér, bevörösödtem. Megszólalni már nem tudtam, nem volt erőm hozzá. Megakadt a levegő bennem. Egy agyvérzés, például egy tök jó halál, ha azt vesszük. Ha le is bénulsz, azoknak már nincsen tudatuk, nem fognak föl semmit az életből, de tényleg. Annak már nem fáj semmi. A szeretteinek fáj, azok, akik látják. Meglehet, hogy csak lebénulok, de annyira nem hiszem, hogy le tudnék, hogy ne legyek öngyilkos akkor. Ha én deréktól lefelé lebénulnék vagy ilyesmi, én végeznék magammal. Én úgy már nem élném le az életem. Korlátozottan már nem. Egyrészt, biztos, hogy úgy nem maradna meg mellettem senki, másrészt meg én nem tudnám elviselni magamat.

Én mondtam, hogy addig nincs biztonságban az életem, amíg nincs egy gyerekem. Ha már lesz, akkor onnantól kezdve teljes változás. Kész. Eldobom a hülye szokásokat, minden szart.

„NEKEM MÁR ITT VAN A CSALÁD”

Lotti

A nagyobbik fiam nagyon csontkollekció, pedig csak a húst eszi. Húst hússal. Félek is ezért egy kicsit. Nagyon sományak a gyerekeim, hosszúak, az én családom testalkatát örökölték, azt mondják. A gyerekek nagyon szeretnek hallgatózni, és nagyon sok felnőtt ebbe bele is esik, hogy azt hiszik, hogy nem hallják a gyerekek, vagy nem figyelnek. Dehogynem! Minden egyes részletre figyelnek. És tudják, miről van szó, meg mi mit jelent. És hát sokat beszélgettünk egy családról, hogy ott milyen éhezés folyik, és erre az én gyerekeim, amikor édességet akartak, odamentek ismerősökhöz, és mondták, hogy ők éheznek. Ez nekem nagyon kellemetlen volt, nem tudom, mért csinálták, de most úgy-ahogy leszoktak róla, hála az égnek. A húgom szólt időben, a Dóri, meg a Réka is, hogy azt mondja a gyerek, hogy ő éhezik. És ők tudták, hogy ez nem igaz. És figyelmeztettek rá, hogy nehogy egy idegennek mondja ezt a gyerek. És én előre szóltam bent az óvodában, hogy ne a hivatalnak szóljanak előbb, hanem nekem, ha ilyesmi előfordul. De mondták, hogy náluk ez bent nem hangzott el. A bölcsiben volt az, hogy a kislányom nagyon vékony volt, még mindig nagyon vékony, és sokat evett odabent. És mondták, hogy biztos, hogy itthon éhezik, éheztetve van, azért. Aztán én beszéltem a védőnővel, mert hál' istennek én jóban vagyok, meg elég kapcsolattartó vagyok velük, és mondták, hogy ők többször is voltak kinn nálunk, és semmi. Nekik nem kellett külön kijönniük ez miatt, hála az égnek. Ilyenkor belenéznek a hűtőbe is, hogy van-e benne étel. Nekem nyugodtan belenézhettek volna, mert én mindennap főzök. Én szeretek meleg ételt tenni a családom elé az asztalra. Én akkor vagyok a legboldogabb, ha ízlik nekik a főztöm.

Az iskolában a nagyfiaméknál, környezetórán előkerült a nemzetiség, és ott megmondták, hogy az osztályból nyolcan roma származásúak, és ott világosították fel végül is a fiamat, hogy „te is az vagy!”. De én ezt még akartam titkolni, hogy felkészítsem ugye, mert nem olyan előítélet-mentes ez a világ. Hogy ne összeroppanjon ez miatt, hanem hogy így fel tudjon erre készülni lelkileg, hogy vannak olyan emberek, de azokkal nem kell foglalkozni. Nagyon erős a cigányozás, de az egész világon, maradjunk

annyiban. Én nem azt mondom, hogy a cigányság nem tehet róla, ezek nem hamis vádak, nem. Csak hát nem mindenki úgy éli az életét, mint a legtöbb cigány származású. Legalábbis szerintem nem. Románnak tartom inkább magam, mint cigánynak, tudom, hogy ez hülyén hangzik, mert a kettő egy és ugyanaz, de úgy használják a cigány szót, mintha valami jellemző lenne. Anyukám nem cigány, apukám is csak félig az, mi meg akkor matematikailag csak negyedbe vagyunk azok, a gyerekeim meg már egyáltalán nem számítanak annak. Ha választ kéne adnom, én bevallom, hogy van bennem roma, de nem szeretem, amikor cigányoznak. Nemrég, a buszmegállóban történt itt Erzsébeten, hogy egy hajléktalan nő, aki elitta az agyát már, egy bolond néni, azért nem is foglalkoztam vele addig, amíg csak engem bántott, rám öntötte a kávéját. Aztán a gyerekekre köpködött. Hogy a cigányok csak szülik a világba a gyereket, meg hogy menynyire rontjuk a társadalmat. Ez egy kicsit vicces volt, hogy pont egy csöves mondja ezt. Ez most hülyén hangzik, én nem mondom, hogy előítéletes vagyok, mert a saját fajtámat szidnám, de a romák tényleg rátettek erre. Az orvosi rendelőben volt egy eset, egy fiatal 28 év körüli apuka lehetett a gyerekével. És ő is roma származású volt, mellette pedig egy idősebb, szintén roma. Az idősebb mondta, hogy közmunkásként dolgozott, tehát utcaseprőként, és most egy gyárba felvették, és az most tök jó, mert 120-at keres, meg hogy mennyire jó az a munkahely, mert ott megbecsülik. És mondta a fiatalabb cigány, hogy látod, én ezért nem megyek el dolgozni. Mit kezdjek havi 120 ezer forinttal? Hát, pont így kezdődik, hogy egy fajon belül is mennyire megoszlik az, hogy hogy viselkednek az emberek. Valaki örül, hogy talál munkát, a másik, meg épp hogy menekül előle, meg inkább lop, csal, hazudik. Mert azzal többet lehet keresni.

Ez a saját hülyeségem, tudom, de én mindig szeretem a maximumot lerakni, mert úgy érzem, nekem jobban kell bizonyítanom. Például, ha takarítónőként rám bíznak egy üres lakást, nekem előbb bizonyítani kell, hogy én nem lopok el onnan semmit, mindent rendesen megcsinálok, mert azt is mondják a cigányokra, hogy léhűtők, munkakerülők, és ha el is mennek dolgozni, szarnak bele a munkába. Ímmel-ámmal csinálják.

A férjem nem roma, nem is akartam pont ez miatt. Tényleg nem akarok előítéletesnek tűnni, mert én is az vagyok, de nekem nem jön be az ő életstílusuk. A romáké. Meg amit így a nőkről elképzelnek. Soha nem akartam összejönni, nem is volt cigány párom. A nő a romáknál otthon ül, neveli a gyereket, nincs szava, nincsen beleszólása semmibe. Én meg nem. Én itthon nagyon ötletgyáros vagyok, és szeretem is, ha megvalósítjuk. A párommal, hogy csak így random leülünk beszélgetni, azt nem tudunk. Tehát kicsit kommunikációmentes a kapcsolatunk. De a fontos dolgokat

megbeszéljük, és dűlőre is tudunk jutni, hála az égnek! Ebben egyezik a véleményünk mindig. Például abban, hogy a jövőnk felé, hogy haladjunk, hogy legyen egy önálló házunk, hogy a gyerekeknek biztos hátteret biztosítsunk. Feldobom az ötletem, hogy milyen módon valósítsuk meg, akkor ő is igent mond rá. És ez jó, hogy előrébb tudunk lépni. Mindenképp szeretnénk telket, itt a környéken. Azért telket, ha már hitelt kell felvennünk, akkor ne 15 milliót, amit egy lakásra vagy házra kellene, hanem csak mondjuk 5 milliót, mert azt iksz időn belül vissza is tudjuk fizetni. De 15 millióra lehet, hogy már 15 év futamidő van, és ezt nem tudom biztosra mondani, hogy lesz még addig munkahelye a páromnak. Mert úgy látom, hogy a rendszer a fiatalokat keresi. Ő gépkezelő ugyan, és sok mindenhez ért, de ha majd egyszer nem fog kelleni? Mert nem karbantartó, hanem kezeli a gépeket, ő irányítja. De 10 év múlva ki tudja, hol lesz a technológia? De ő hála az égnek képzi magát, a munkahelye is ebben pártolja, és felesben fizetgetik a tanfolyamokat. Meg hál' istennek ő az a típusú, aki 16 éves kora óta dolgozik, és gyűjti a tapasztalatokat. Lehet, hogy huzamosabb ideig nem marad meg egy munkahelyen, de ennek meg van a látszata. Mert mindenhol tudott tapasztalatot gyűjteni meg gyakorlatot.

Egyszer szétmentünk a párommal, nem sokra, talán két hétre. És utána sikerült megbeszélnünk a dolgokat. Igazából az oka ennek az volt, hogy nem tudtunk megegyezni sok mindenben. Én nagyon régóta szerettem volna gyűjtögetni a házunkra. Volt már egy Dunabogdányban, csak azt elvesztettük a rokonok miatt. És a párom azóta ezt siratja. Ez a párom szüleinek a háza volt. Amikor apuka meghalt, a testvérek örökölték az ő részét. A párom egyik testvére megvette azt a részt, az anyuka meg nekünk adta a másik felét, és nem intézték el, hogy két különálló házrész legyen. De a másik rész elúszott, mert nem fizették a hitelt. És így vitték vele együtt a mi részünket is, pedig elég sok pénzt öltünk mi már addigra bele. Mi elkezdtünk pakolni, és felköltöztünk anyuékhoz a Liget térre, mert nem volt hirtelen hova menni. És onnan kerestünk egy másik albérletet, ahova már csak mi mentünk. Eléggé rizikósak voltak azok az időszakok, és csak most állunk úgy 10 év után, hogy a munkahelye is, meg a keresete is jó arra, hogy tudunk spórolni. És most van az a helyzet, hogy na, akkor próbáljunk egy új házat. Vagyis egy telket, amin majd építkezünk. Meg a párom a gyerekek előtt szeretett velem veszekedni, belevonni a gyereket is. Hogy „látod, anya mit csinált?”. Mondtam, hogy ezt nem. Nagyon lassan, 10 év alatt szoktunk össze a párommal, lassan egy nyelven is vagyunk, nevelésügyileg is, pedig anno nagyon ellenkeztünk. És ő ragaszkodott az ő elveihez, és én is ragaszkodtam a saját elveimhez. Egyikünk se engedett belőle, most már azt mondhatom, hogy megtaláltuk a középutat, ami

normális egy gyereknek. Persze van még amit csiszolgatni kell. Például az, hogy a gyereknek is köze van, hogy mi folyik a kapcsolatban. Nem, nincs köze hozzá. Nem kell a tudtára adni a dolgokat mindenről. Amikor különmentünk, a gyerekek azt hitték, hogy miattuk, mert hogy ők rosszak. Nem. Olyan rossz volt ezt hallani. Igazából ő a régi házát siratta, és nem volt hajlandó új házra spórolni. És én azért mentem el dolgozni, hogy kifizessem a tartozásomat, lekerüljek a BAR-listáról, és hitelt vehessek majd egyszer fel a házra, vagy azért, hogy spóroljunk. Mindenképpen a jövőnk érdekében mentem el, és a tartozásom se lett kifizetve, és még csak 10 ezer forint se elrakva. Vállaltam plusz munkát, és az otthoni feladatokat is meg kellett ugyanúgy csinálnom. Nem osztozott semmin. Ha mind a ketten dolgozunk, akkor ketten csinálunk otthon mindent.

Arra is figyelek, hogy a párommal azért kettesben is legyünk. Mert a szakításunknak ez is oka volt. Mert igenis egy családban attól, hogy az embernek gyereke van, nemcsak anya, hanem nő is. Mert a gyerekek mint anyára néznek rám, a párom meg mint a feleségére. És szerintem ezt az egyensúlyt fenn is kell tartani. Nem mehet egyik a másiknak a rovására. Ilyenkor havi egy alkalommal, de ha úgy adódik, többször is, kerítünk arra időt, hogy csak kettesben legyünk. Megoldjuk a piciknek a vigyázását, és akkor elmegyünk. Programozunk, aztán megyünk egy kibérelt lakásba. Én szeretem a változatosságot, mindig máshol veszünk ki, hol itt, hol ott. Elmondhatjuk, olyan, mintha utazgatnánk. Az interneten nézem, és kulcsrakész lakásokat kapunk, egy estére 8 vagy 12 ezer. Attól függ, de ilyen árban mozog. Ilyenkor nekem is kikapcsolódás, nem kell főznöm, ilyenkor pizzát rendelünk, vagy elmegyünk étterembe előtte. Figyelünk arra, hogy mind a kettőnknek pihenés legyen. Ilyenkor én is iszom két pohár vörösbort, mert én attól felengedek, ellazulok, és jobban el tudom mondani a páromnak a problémáimat. Otthon nem szeretek inni, nem is szoktam, nem szeretem, ha a gyerekek látják. Az intimitást én is igénylem meg a párom is. Muszáj is! Fontos nekünk. De mások előtt nem nagyon szeretünk így egymás szájába mászkálni, mert nem. Mi óvszerrel védekezünk, öt évig be is vált, de most, hogy így is teherbe estem, már valószínűleg elköttetem a petevezetékemet. Nem szeretnék többet. Nem tudtam már elvetetni, mert későn vettük észre, túl voltam már a három hónapon, amikor megtudtam. Addig én menstruáltam ugyanis. De most már nem bánom, hogy így alakult, örülök, hogy itt van velünk. Jó babázni, de mindent elfelejtettem, és mindent újra kellett kérdezni. Mindenki olyan hülyének nézett a kórházban is, hogy „anyuka nem tudja ezeket a dolgokat három gyerek után?". Ami információ már nem kellett, azt kiszemeteltem az agyamból, mert nem számítottam még egy gyerekre.

Most a párom nagyon sokat besegít a háztartásba ennél az új gyereknél. Ő nem tud mit kezdeni a kisbabákkal, fél, hogy összetöri őket. De nagyon örül a picinek. Nem terveztük, de ha már itt van, örülünk neki. Nem volt egyszer se olyan, hogy ő most érzékeltette volna, hogy ő most nem akarja. Én voltam inkább, aki a terhesség alatt egyszer-kétszer elszomorodtam, hogy mi lesz vele? Meg velük? A többiekkel. Hogy most vagy őt fogom elhanyagolni, vagy a többieket. Féltem. A párom nem hagyja, hogy magam alá kerüljek. Ilyenkor szándékosan elkezd sértegetni, hogy milyen anya vagyok, meg hogy nem törődök a gyerekeimmel. És engem ezzel nagyon fel lehet idegesíteni. Szóval ez kibillent ebből az állapotból. Most nem megyünk sehova a nyáron a kicsi miatt. De nem baj, mert ugyanígy volt mindegyiknél, hogy az első évben nem nagyon mozdultunk ki. Bár strandra azért mentünk, de őt azért nem teszem ki ennek. A párom a szememre is vetette, hogy valamelyik vidéki rokona látni akarja a babát. Mondom, mért én menjek? Jöjjön ő! Én eleve nem úgy szoptatok más helyen. Nekem és a babának is kell a kényelem meg a nyugodalom, hogy az etetés ideje nyugodtságban legyen. Mert azt szerintem ő is érzi, ha 620-an vagyunk körülötte. Én egy kicsit konzervatívabb vagyok, nem szeretem, ha beleszól a párom a háztartásba. Jólesik ha besegít, de nem várom el, mert úgy gondolom, hogy ez tényleg egy nő dolga. Azt gondolom, hogy egy nőnek többet kell nyelni a férfi javára, ha a családi békét meg akarja őrizni. Amúgy egy nő elérheti, amit akar, csak úgy kell beadni, hogy az a pali ötlete volt. *(nevet)* De igazából jót tett ez a szakítás, mert most jól összekovácsolódtunk. Mondta, hogy maradjak, hogy változzak meg, de én azt mondtam, hogy nem. És így felébredt ő is, hogy nem az van mindig, amit ő akar, nem az ő elveit követem, hanem nekem is vannak beleszólásaim. Ő például kijelentette, hogy nem fog megváltozni, ő igenis úgy fogja nevelni a gyerekeket, hogy öntörvényűek legyenek, ne tudják őket átverni, ne nekik hazudjanak, meg ne ők legyenek a sértettek, ha kijönnek egy kapcsolatból. Én értem, hogy ne sérüljenek a gyerekek, de szerintem kell az a kudarc, az a csalódás, mert nem fognak semmit megtanulni. És ne legyenek öntörvényűek, én nem szeretném. Ő úgy gondolja, ha az iskolában valaki bántja, akkor védje meg magát, ne a tanárnőhöz menjen. Most annyiban megegyeztünk, hogy menjen oda a tanárhoz, de ha a tanár se hajlandó észrevenni a dolgokat, akkor, ha verekedésig fajul a helyzet, akkor védje meg magát. Mert különben csak rá fognak szállni. Ő ezt várta volna el, nekem ebben kellett volna változnom, hogy én ezekbe ne szóljak bele. Meg ne csitítgassam a gyereket, ne menjek vele kettesbe’ sehova, mert neki is ott kell lennie. Én meg úgy gondolom, hogy vannak dolgok, amik csak rám és a gyerekre tartozik. Például azt a szakítás dolgot is meg

kellett beszélnem a nagyobbikkal. Be kellett avatnom ebbe. És nagyon mérges volt a párom, hogy én tömöm a gyerek fejét. Meg a másik, hogy ő viszont már túl konzervatív volt. Nem akarta, hogy elmenjek dolgozni. Meg le akartam tenni az érettségit, abban sem támogatott. Hogy én menjek, csináljam a jövőt, de ő nem támogatott semmiben. A lehetőséget nem adta meg. Nem vigyázott a gyerekekre, még hétvégén sem, amikor tanulhattam volna. És nem is sikerült az érettségi, ami engem egy kicsit elkeserített. Ez olyan csalódás volt, hogy nem is próbálnám újra.

A párom szokott tanulni a nagyobbal, ha szükséges. Ezt a terhet leveszi rólam. Eleinte elsőben nem volt vele türelmes, mert a párom ugye tudja mennyi egy meg egy. De neki nem is a mateknál volt a gond, hanem a szövegértésnél. És akkor mondtam neki, hogy én sem voltam jó szövegértésből. Még tán a mai napig is probléma nekem. Azért mondtam, hogy legyen türelmesebb vele. De halad benne, sokkal jobb most már hála az égnek. Most nyári szünet van, egy kicsit szanaszét vannak engedve a gyerekek, amit kicsit ki is használnak. Mondtuk a párommal, hogy akkor a nyár az most ilyen, de megbeszéltük, hogy szeptembertől vissza kell állítani a rendszert. Mert ez nem állapot se nekik, se nekünk. Jó, a nyári szünet erről szól, de a fürdés meg a vacsoraidő legyen megtartva. Meg ebben a párom nagyon házsártos. Mindenki keljen fel időben, ne azt lássa a gyerek, hogy akkor kel, amikor akar. Én nagyon féltem a negyedik gyerektől, hogy most be fog zavarni a többi nagynak, de most eddig lekopogom, minden rendben van. Egyszer-kétszer hallottam a középső fiútól, hogy én a kisbabát jobban szeretem. El kellett neki magyaráznom, hogy ez nem így van ám, mindenkit szeretek, csak ő még járni se tud magától, enni se, nekem kell ellátnom. És ezt el is fogadták, hogy rá most egy kicsivel több idő kell, mint a többiekre. Nem szeretnék már több gyereket, mert az már tényleg kicseszés volna a többiekkel. Nem. Így is félek, hogy fogom megoldani. Hát, nincs sok év a nagyobbak között, mert direkt kettőt hagytam, hogy azért tudjanak játszani, beszélgetni, hogy ne úgy menjenek el egymás mellett, hogy csak köszönnek, aztán csókolom, mert nincs azonos érdeklődési körük.

De félek is, mert egyszerre lesznek kamaszok. Hát nem tudom még, hogy fogok megbirkózni vele. Félek, hogy majd egyszerre rontom el mindet. *(nevet)* Meg amitől nagyon félek még, az a drog. Hogy a kamaszkorban rossz társaságba keveredik, és én nem tudom megakadályozni. Én mindig féltem őket, mert rám vannak teljesen utalva épségileg, meg hiába mondom, hogy ne másszanak fára, ha őket érdekli, fel fognak mászni. Mert még nem tudnak saját döntést hozni. Meg mindig félek, hogy valami balesetet szenvednek. De nem akarom visszatartani őket a saját hülye-

ségem miatt. Nem akarom, hogy begyepesedett gyerekek legyenek, akik egész nap ülnek, nem tudnak semmit mesélni, mert semmit nem csinálhattak. A párommal ebben ellenkezünk, ő nagyon szabadon engedi őket, megengedi nekik, hogy botozzanak, mert mért ne harcoljanak, nem lesz semmi bajuk, ha tudnak egymásra vigyázni. Én meg pont azért vagyok ott, mert nem tudnak egymásra vigyázni. Mert ki tudja? Ott a véletlen. Én túlaggódó vagyok, de nem baj, mert a párom egy kicsit kompenzálja ezt. Én nagyon nem akartam kislányt, azért, mert nem tudtam, hogy bánjak vele, mert anyuval nem tudtam anya-lánya kapcsolatot kialakítani, meg nem is voltam csajos, nőies lány, maradjunk annyiba'. Meg féltem, hogy elkényeztetem. Nem szabad elhitetni, hogy ő a világ közepe, mert bekerül egy munkahelyre, és kiderül, hogy ott még meg se becsülik a munkáját, nemhogy a világ középpontja. A félelmem még az, hogy milyen testvérek lesznek. Nagyon fontos az, hogy egymásra számíthassanak. Nem véletlenül akartam ennyi gyereket. Mondjuk nekik, hogy ha mi meghalunk, akkor már csak egymásnak lesztek. Azt mondja a párom, hogy ne aggódjak, hiába verekednek most, ők ellesznek magukba', ha már mi nem leszünk.

Fontosnak tartjuk a születésnap megünneplését. A párom is olyan, mint egy nagy gyerek. Én a családi asztalt azt nagyon fontosnak tartom, ott beszéljük át az egész napunkat. Ők is szinte az iskolában nőnek fel. Reggeltől délutánig ott vannak. Párom is a munkahelyén. Egyedül csak én vagyok itthon. Ha más nem, legalább a közös étkezés meglegyen. És mostanában az is el van hanyagolva. A nyár miatt, meg hogy itt most sokan vagyunk. Ugye rajtunk kívül itt van még a Kristóf, a Márkó és a Simon. Nehéz betartani a mai világban, hogy egy kis időt legalább közösen együtt töltsünk. Én már azt sem szeretem, ha a párom hideget visz a munkahelyre. Mert az ebédidőt ne szendvicsezéssel töltse el, igyekszem mindig úgy főzni este, hogy reggel vigyen belőle. Néha meg szokta dicsérni a kajámat, annak tudok a legjobban örülni. *(nevet)* Én úgy gondolom, hogy minden családi problémát megold egy jó kaja. Hülyén hangzik, de tényleg. Néha mondom neki, hogy jólesne, ha néha megdicsérnél vagy megbecsülnél, mert ő nem az az érzelmes típus. És akkor mondja, hogy persze, hogy megbecsüllek, mit kezdene nélkülem, és akkor így elmondja a dolgokat.

Én, az a baj, hogy nagyon a jövő embere vagyok. Nem engedem meg, hogy egy fél méterrel arrébb tegyék le a cipőjüket, egy kicsit tényleg szőrszálhasogató vagyok. A jövőjükért aggódom, mert kell nekik a rendszer. A párom szerint ezek az én rigolyáim, hogy jól viselkedjenek. Meg néha egy kicsit több tiszteletet szeretnék kapni, mert van, hogy viccesen szólnak hozzánk, amit én elnézek, de más nem biztos, hogy elnézi nekik. Hogy hat ki a jövőjére? Mással is megteheti ezt? A párom meg elnézi ezeket. Még

ebben nem jutottunk dűlőre a párommal, ha odajön a gyerek, figyeljek rá. Hiába beszélgetek mással. Én viszont úgy gondolom, hogy meg kell tanulni annak a gyereknek, hogy ne szóljon közbe, tehát egy kis illedelem, tanulja meg, hogy nem csak őkörülöttük forog a világ. A párom meg úgy gondolja, hogy a gyerek azért megy oda, hogy figyeljél rá, akár azonnal. A párom néha odasóz egyet, ha rosszak, de én nem, mert félek, ha egyet ütök, akkor többet is fogok, és nem állok le. Én inkább kiabálós típus vagyok. Szigorúbb is vagyok, de elnézőbb is.

Az nagyon jó, ebben a környékben hogy egy utcával lejjebb van a Duna. Voltak is a hétvégén horgászni a Dunán, fürödni nem szoktunk, mert nagyon mély, meg koszos is. Hirtelen meredek. Ezt az albérletet jó áron vettük ki. Szeretek itt lakni. Tavaly ősszel költöztünk ide. Szeretem, mert nagy a kert, meg el tudunk kertészkedni, csináltunk veteményest, vannak gyümölcsfák. Nekem sokat jelent a kert, meg a gyerekeknek is. A páromnak meg végképp, mert ő amúgy is kertes házban nőtt fel, ő roszszul érzi magát a panelházban nagyon. Feszült volt. Nekem nem volt vele gondom. Én azért szerettem a Gőzmozdonyt, mert az jó nagy volt. Ha nekem lesz házam egyszer, akkor a minimalista berendezésnek vagyok a híve. Nem szeretem a seprűvel kikerülgetni a szekrényeket. Meg fullasztó érzés, hogy itt szekrény, ott szekrény, itt asztal, ott asztal. Nem. Ami épp hogy csak kell.

Én is akartam saját vállalkozást, mint műkörmös meg is nyitottuk a párom nevére persze, mert úgy van, hogy aki nyolc órában dolgozik, annak adómentesen lehet egy vállalkozása. És én voltam mint alkalmazott ott. De aztán jött a pici, és a szalonnézegetés meg minden más, véget ért. A Hősök terén akartunk bérelni egy helyiséget, már tárgyaltunk is róla, hogy lenne benne fodrász, kozmetikus és körmös. Azt is figyelembe kellett venni, hogy forgalmas helyen legyen, és a környéken ne legyen ilyen jellegű szalon. Most itthon vagyok a picivel, de nem adtam fel. Majd ezt az időt, amíg itthon vagyok, továbbképzésre használom. A pedikűrös szakmát is le akarom rakni, illetve a körmös tanfolyamom mellé a körmös diplomát is le akarom rakni.

Próbálkoztam még lánykoromban a modellkedéssel. Egy ismerősöm vitt el. Bementem, a jelentkezési lapot kitöltöttem, mondták, hogy készítenének rólam fotót, de amikor mondták, hogy bikinire kellene vetkőzni, még csak nem is akt, hanem bikini, ott akkor azt mondtam, hogy nem. Én ahhoz túl szégyellős vagyok, hogy bikiniben fotózkodjak. Nem lett semmi a modellkedésből. Jó, persze, mire gondoltam? Gondoltam, hogy nem ruhában fogok rögtön menni, mint a topmodellek. Valahogy el kell érni azt a helyet is, de én feladtam nagyon hamar. Nincs önbizalmam,

nagyon sokan mondják. A kaját is úgy teszem le a gyerekek elé, hogy jó, hát ez most nem sikerült úgy. Mindig szabadkozok, nem akarom persze, hogy azt higgyék, hogy ez most tényleg rossz lesz, és úgy álljanak neki enni. Nekem ízlik, csak nem akarok elfogult lenni magammal. Nagyképűségnek tűnne. Szerintem sokan voltunk, és nem alakult ki bennem, hogy támogassanak önbizalom téren. Ha jó jegyet hoztam, akkor kaptam dicséretet, de amúgy nem. Titokban táncórákra jártam, amikor alsós voltam, és hát… azt hitte anyukám, hogy pasizni járok délutánonként suli után, de nem. És lebuktam egyszer, hogy táncórákra járok, és megkértem, hogy jöjjön el az egyik fellépésemre, de úgy istenigazából, soha… de még a szülői meg anyák napja sem… Nem jöttek el. És ez nagyon megmaradt bennem. Én mindegyiken igyekszek ott lenni, mert én tudom, milyen az. Még egy egyszerű szavalóversenyen is. Egyszer lekéstem, egy 10 percet késtem, és láttam, hogy a gyerkőc keres a szemével, de nem vette észre, hogy ott vagyok, és láttam, hogy el is szomorodott. Aztán integettem neki, észrevett, és láttam, hogy örül, hogy ott vagyok mégiscsak.

Mindig mindenki úgy neveli a gyerekét, ahogyan ő volt nevelve. Én igyekszem az ellentétét betartani. Nem azért, mert mi nagyon rosszul voltunk nevelve, mert nem lehetett könnyű hét meg nyolc gyerekkel, egyedülállóként főleg. Én nem tudok ítélkezni, hiába én éltem benne, nem tudok ítélkezni. De én biztos, hogy másképp csináltam volna egy-két dolgot. Például elmentem volna dolgozni. Voltak a nagyobbak, akik tudtak volna vigyázni a gyerekekre. De lehet, hogy ezt nem lehetett volna megoldani hivatali ügyből, lehet, hogy elvittek volna minket, merthogy ugyanúgy egy gyerek vigyáz ránk, egy 16 éves. Nem tudom, nem láttam bele ezekbe a dolgokba, én sem tudtam volna valószínű, hogy mit kellett volna csinálni. De hát ez sem volt megoldás, ami volt. Én túl sok mindent láttam anyutól, amit ő is elismer, hogy nem úgy nevelte az első gyerekét, ahogy kellett volna. Mert valószínű ő se olyan nevelést kapott, de ő abban az időben élt, amikor a tanárok még verték a diákokat. Tehát, én… nem sok mindent kaptam… nem is alakítottuk ki azt az anya-lánya kapcsolatot. Én viszont igyekszem kialakítani az én lányommal. Most látom az utóbbi években, hogy kezdené velem kialakítani azt, hogy bizalom meg beszélgetés, és én igyekszem partner lenni ebben. Csak hát ez hiányzott anno a kamaszkoromnál is mondjuk. Amikor szexuálisan fel kellett volna világosítania, én inkább elbújtam egy szekrény mögé, onnan hallgatóztam. Nekem ez így kimaradt, az anyai tanács, mert nem hallgattam meg. Dórival így jobban ráéreztek egymásra. Hála az égnek. Ő legalább nem szenvedte el ezeket a dolgokat. Dórának egészségesebb az önbizalma, meg jobban alakítja anyuval a kapcsolatát. Én 16 évesen mentem el ott-

honról, több okból is, kábé akkortájt, amikor a fiúkat is elvitték. Pont azért, hogy kezdjek magammal valamit. Mert annak, hogy otthon ülünk és *(alig hallani)* éhezünk, annak nem lesz semmi eredménye. Így elmentem dolgozni. Igaz, 30 ezret kerestem, volt, hogy 32 óráztam is, mert hát totál naiv voltam így munka szempontból, azt se tudtam, hogy mi az a feketemunka. Azt hittem, hogy az a koszos munka, hogy koszos munkát végzek. *(nevetgél)* Én nagyon naiv voltam, de tényleg. Még talán vagyok is. Meg álomvilágban élek. Felmentem Pestre, és én annak a havi 30-nak is örültem, mert a nulla és a 30 között sok különbség van. És mivel fenn éltem egy ismerősömnél, a Rottenbillerben, neki adtam a pénzt, de 5 ezer forintot levittem anyuéknak. Nem volt sok segítség. Mennyi? Egy napra lehetett kajájuk? Vagy kettő? De azért úgy éreztem, hogy ennyivel segítem őket. Nekem nem maradt pénzem. Volt, hogy összeestem az utcán, mert meleg volt, és nem vettem magamnak üdítőt, hiába 30 ezerből 200 forint, akkor sem. Inkább vittem haza, mert azon gondolkoztam, hogy abból már kijön egy kiló kenyér. Naponta főzök, mert kényszeresen félek, mert régebben örültünk, ha hideg étel jut, nemhogy főtt kaja. De ha volt is rá pénz, akkor sem volt főzve. Hát, nem tudom, talán mert anyukám hatéves korától, amint felérte a mosogatót, házimunkára volt fogva, ami közé a főzés is beletartozott. És mindig mondta, hogy ő már a fél életét ledolgozta, szóval… Én úgy ítélem meg, hogy a gyereknek kell. De most nem bántani akarom anyukámat, mert imádom, szeretem. Tudom, hogy van egy-két hibám, meg ez az önbizalomdolog, ez nagyon fáj. Nagyon sok rosszból kimaradhattam volna, így párügyileg, mert nem volt elég önbizalmam. Viszont lehet, hogy nem is így viselkednék. Ezért mondom, hogy nem is akarom, hogy más helyzetbe nőjek fel, mint amiben felnőttem. Mert örülök, hogy ilyen lettem. Úgyhogy én örülök, hogy anyu így nevelt.

De biztos, hogy jó lehet nagycsaládban felnőni, mert mi nagyon sok mindent átéltünk, amit mások nem. Meg mentünk unokatestvérekhez is, és nagyon sokat játszottunk. Például számháborút, vagy Amerikából jöttemet, activityt, tényleg nagyon sok mindent játszottunk, amihez létszám kell. És mi megvoltunk egymásnak, minél többen, annál jobb, és tényleg izgalmas, színes volt az életünk. Azt nem mondhatom, hogy rosszak lettünk volna, a Márkó igen, mert ő hiperaktív volt, őt le kellett volna foglalni. Ő már háromévesen fogta a kiló kenyeret, pucéran, bugyi nem volt rajta, és ment világot látni. Háromévesen! A játszótéren találta meg anyu. De az az ideg, amit állandóan megevett! Zárni kellett az ajtót, akkor anyu feje alól kilopta a kulcsot. Nagyon rossz volt. De mi alapjáraton úgy gondolom, nem voltunk rossz gyerekek. A páromék, azok igen. Azok azt játszották, hogy a hordókat összerakták, úgy, hogy három alul, kettő fölül,

egy a tetején, és nekifutásból azon versenyeztek, hogy két oldalról melyik ér fel előbb. Közben gurultak ki a hordók alóluk. Ők tényleg veszélyes dolgokat játszottak. Ő ezt szeretné továbbadni a gyerekeknek. Mi meg pont az az óvatos család. Nekünk már az sok volt, ha ugrálás közben összekoccoltunk. Kész, nem játszunk, amíg jönnek anyuék. A Kristóf nagyon nagy nyomás alatt volt anyu által, mert rá voltunk bízva, tőle függtünk. Megkapta volna a magáét, ha bármelyikünknek is baja esik. Azt tudom, hogy bármi történt, már fogta a fejét, és fél órán keresztül ült a kanapén, hogy ő most ezért mit fog kapni. Pedig csak összekoccoltunk. *(nevet)* Nagyon sokat vigyázott ránk, mert anyu meg apu dolgoztak.

Most a Márkó itt lakik nálunk, és ő eléggé csúnyán beszél, és most átvették a gyerekek. Én szívesen segítek a testvéremnek átmenetileg, ha nincs hová menni, de ez ilyen kényszerhelyzet most jelenleg, mert nagyon nem akarok vele együtt lakni. Nekem figyelnem kell a gyerekekre is, hogy milyen példát látnak, és ez nem annyira jó példa. A családban általában klikkesedés van. De valamikor felváltják egymást, összekeveredne a klikkek, hogy most ezzel vagyok jóban, aztán azzal nem. Akivel most így tartósan jóban vagyok, az a Kristóf meg a Dóri, akivel tudok is beszélgetni, mert az én korosztályom, kicsit felnőttesebben viselkedik. Én már a bulikhoz meg ilyenekhez nem tudok hozzászólni. Én már kinőttem ebből. Meg a párom nem is szerette, ha elmegyek barátokkal. Azt mondta, hogy nekem már itt a család, nekem velük kell foglalkoznom. Így aztán a barátnők is elmaradtak. Az unokatestvéremmel, a Henivel voltunk nagyon jóban, de már vele se járunk össze.

A Kristóf nagyon-nagyon sokat segít nekem most. Szükségem is van rá, mert most az új pici, az most nyűgösebb. Nem tudom, miért, meg hasfájós is. És sajnos nem mindig van időben kaja, illetve délre, van, amikor csak kettőre. Meg amikor etetni kell a picit, el kell rohannom, a főzést félbe kell hagynom. Ilyenkor a Kristóf folytatja. Vagy ha elmegyek a boltba, akkor megkérem, hogy mire hazaérek, legyen rend, vagy őrizze meg a rendet, mert addig a kicsik szétpakolnak ugyebár. Szóval mi a Kristóffal kölcsönös függésben vagyunk. Mert ő beteg. Eddig dolgozott, de most megint vizsgálatai lesznek, és ez miatt most nem tud dolgozni, és mondtuk, hogy inkább maradjon itthon nekem segíteni. És akkor ez ilyen kölcsönös alapon megy. Mi is segítjük őt, meg ő is segít minket.

Én nem kesergek a múltamon, viszont szeretem előtérbe helyezni, hogy ez ne okozzon gondot. Igyekszem tanulni belőlük, a szemem előtt lebeg, hogy mi volt, és elkerüljem a hibákat, de ezen nem rágódok. A családom amúgy is hajlamos a depresszióra. Ha valakit sérelem ér, vagy nem úgy jönnek össze a dolgok, hajlamosak lefeküdni napokra, valami sötét zugba.

Én is hajlamos vagyok rá, de engem a párom mindig kimozdít belőle. Ábel pont akkor született, amikor én elmentem otthonról, vele nem alakult ki semmilyen kapcsolatom. Egyszer-kétszer a 10 év alatt, ha elvittem programozni, de az a baj, hogy sok nekem már másnak a gyereke. Elég nekem a sajátom. Szerintem a többi testvérem is úgy van Ábellel, mint én. Mert ők meg pont akkor jutottak intézetbe, amikor én is elköltöztem. Nem alakult ki közöttük se semmi. De a Dóri végigkísérte az egész terhességét anyukámnak. Meg a Rékával is jó a kapcsolata. Velük élt szorosabban együtt.

De mindegyikünk más, egy családban nem egyformán dolgozzuk fel a dolgokat. Mert például ott van a Zsombor, és ott ugyebár volt éhezés is, és én azt látom, hogy ő ezt viszi tovább. Mert nekik nem fontos, hogy a gyerekeknek meg legyen főzve, de ha nem is megfőzve, legalább kerüljön valami az asztalra. Volt rá példa nem egyszer, nem kétszer, hogy éheztek a gyerekek. És anyu meg azt mondja, hogy koszosak, mert a dög melegben még ugyanaz a rózsaszín mocskos overál volt rajta, amit egész télen hordott a kislány. Tehát ő ezt a példát viszi tovább, ebbe nőtt fel, én meg pont ez ellen harcolok. Neki oda kellene figyelni. A kajálásra, meg hogy fix munkahelye legyen. Mert ebbe bele tud bármelyik hivatal kötni. Nem tudom, hogy most hogy áll az ügyük, de főleg, hogy anyaotthonba vannak, ott nagyobb ellenőrzést kapnak. Ez is egy hivatal, ha úgy vesszük, mert mindent kötelesek lejelenteni, bármi van. Ha az ember rá van szorulva másra, akkor alkalmazkodjon, ez a minimum. Nekünk is itt a negyedik, és cseppet sem voltunk jobb helyzetben. Persze könnyű egyik napról a másikra ilyen helyzetbe kerülni, de mi mindent megteszünk a párommal, hogy ne forduljon elő. De a Zsombornak el kellene menni dolgozni, és eleve nem kerültek volna ide. A Zsombor nagyon érzékeny, és ezért is esett át a ló túlsó oldalára szerintem, mert az unokatestvére, a Vanessza is egy érzékeny típus. Sokat beszélgettek, és megértették egymást. Olyan mélyrehatóan tudtak beszélgetni, hogy nem is tudom… És szerintem ezt hagyták így elsodorni, és azt hitték, hogy ez szerelem? Vagy az lett belőle, nem tudom. Mert hogy ők lelki társak, mindig ezt mondták. De ennek ellen kellett volna állni. Én is az unokanővéremmel lelki társak vagyunk, és nagyon egyet értettünk minden dologban, és nagyon sok dolgot ugyanúgy éltünk meg. De attól még nem leszek belé szerelmes. Ezt fel lehetett volna dolgozni úgy, hogy összefutnak és beszélgetnek. Ehhez nem kellett volna se gyerek, se családalapítás, se semmi.

Apukám most ugyebár, *(elhalkul)* hajléktalan, ha úgy vesszük, mert… alkoholista, és idáig jutott. Tehát, ha kérdeznék, hogy miből mi lehet? Én vagyok a legjobb tanúja rá, mert parlamenti képviselő volt, és most hajléktalan lett. Ezt a kettőt így nagyon nehéz elképzelni. De igen. Úgy volt,

hogy az önkormányzati ülésen többször is megjelent részegen az a nő, az akkori párja, és mondták, hogy ezt a viselkedést már nem kultiválják tovább. Vagy a piát választja, vagy… Mert ő nem jelent meg részegen, de a párja igen. Meg ha ő is inni fog, akkor nem viszik magukkal tovább. Feljebb. És nem tudom, mi volt még utána, de hajléktalan lett, mivel elvesztette a munkahelyét. És még azért is haragszom apura, mert lett volna rá lehetősége, hogy szerezzen nekünk egy önkormányzati lakást, még akkor, amikor megtehette volna. De nem. És én úgy tudom, hogy az a Törökbálintra való költözésünk is a miatt a nő miatt volt, mert apu akkor már ismerte őt. Hát, az a lényeg, hogy most már utcán lakik, és mi még mindig tiszteljük, ettől függetlenül, meg szeretjük is. Főleg a nagyobbak. A Dóra, a Kristóf meg én. A többieket kicsiként hagyta ott. Minket olyan 16 év körül, mibennünk még él az apakép. A többiekben már nem. Ők ítélkezhetnek, mi nem nagyon, mert minket felnevelt. Rossz emlékeim is vannak, hogy átment a kocsmába, meg anyu többször átküldött, hogy most már mondjuk meg neki, hogy jöjjön haza, és próbáltuk elrángatni a játékgéptől. Mert ő úgy lett alkoholista, hogy neki játékgépszenvedélye volt. És ha már ott volt, mindig a haverok söröztették. És akkor már a kettő együtt ment egy idő után. Játékgép és sör. A végén már csak sörözni járt, amikor már nem volt úgy pénze. De volt, hogy 500 ezret beledobott egy nap a játékgépbe. Igen. Volt fizetésnap, és el is ment. De érdekes mód mindig megoldotta. Tehát nem éheztünk akkor. Amikor együtt voltak a szüleink, soha nem. Nagyon jól éltünk. Minden hétvégén mentünk programra. Tényleg szép gyerekkorunk volt nekünk. Úgy gondolom. Meg valamilyen szinten anyu is jól csinálta, meg apu is, mert mi ebből az egész alkoholista- meg leépülésdologból nem láttunk sokat. Meg nagyon sokszor ők is elmentek kettesben. Nem havi egyszer, többször. Mindig ismerősök vigyáztak ránk, általában. De volt, hogy hajléktalan barátjuk, de… megbízhatóak voltak, csak nekünk nem tetszett a helyzet. Úgy gondolom, egy gyereknek fontos az, hogy egy vagy kettő vigyázója legyen, vagy megbízzon bennük, ne pedig így hirtelen előkapjanak valakit. De amúgy ettől függetlenül én a szépre emlékszem. Persze mindenki másképp éli meg a dolgokat. Sajnálom apukámat is. De… de az a baj, hogy az ő életvitelével nem engedhetem meg a saját családom érdekében, hogy idejöjjön… Az utcáról bármit behozhat. Meg, ahogy jár hajléktalan helyekre, mit szed össze. Nem. Nem tehetem ki a saját gyerekeimet ennek. A párom döntse el. Nem várhatom el tőle, hogy mindenkit befogadjon, csak azért, mert nagy családost választott. Ő engem vett el, nem a családomat. Ők is nyolcan vannak testvérek, és egyik se lakik velünk. Nagyon sokszor régebben én voltam a kereszttűzben. Most kihúztam alóla magam. Mondtam,

ahogy jónak látod, mert a végtelenségig én se istápolhatom mindet. Én is idegileg rámegyek, meg a kapcsolatunk is volt, hogy majdnem ráment. Az a baj, hogy nem sok mindent tanultak így a testvéreim, én úgy látom. Legalábbis én 16 évesen már mentem dolgozni. Az, így utólag visszanézve, az uzsorapénz volt, vagyis éhbér, de még arra se volt elég. Akkor nekik huszonévesen mért nem sikerült semmit kialakítaniuk? Se egy szakmát, se azt, hogy legalább egy fix munkahelyük legyen, vagy egy fix lakóhelyük, mert az se fix. Borzalmas így nézni őket, hogy… Nincs lelkiismeret-furdalásom, mert ha én megtanultam, akkor őnekik is menne. És nem akarom, hogy most azt gondolják, hogy ja, énnekem könnyű, mert választottam egy olyan párt, aki megkeresi rám a pénzt. Nem, ez egyáltalán nem így van. Egyedül is ment volna a talpra állás. Gondolom, úgy vannak vele, hogy ők is ellennének az én helyemben. De ez nem annyira egyszerű. Nekem sokáig tartott a páromnál is kivívni ezt, hogy azért, mert ő keresi meg a pénzt, attól még nem ő az egyedüli itt a szűk kis családban, aki ér valamit.

Szoktam tévét nézni, de híreket már nem, mert csak erőszakkal van tele. Még a neten is csak azt olvasni, ki dobta ki a babáját, meg kit gyilkolt meg ki, meg milyen baleset volt. Most nem akarok a politikába belefolyni, hogy nekem erről mi a véleményem, de úgyis mindenki csak lop. Mert az embert megmámorítja, hogy hirtelen a semmiből jó keresete lehet. Akkor még több, még több, még több! Én nem nézem le a képviselőket, de azért lophatnának kevesebbet. Szavazni se járok. Én most már ott tartok, hogy az egészségügybe kellene leginkább befektetni. A fiamnak majdnem ráment a füle is. Nem tudom, a Délpestiről nagyon rossz hírek vannak. Az a lényeg, hogy van a fülészeten délelőtti meg délutáni rendelés. Mind a kettőt egy ember viszi, egy doktor, a hét minden napján. Ráadásul a gyerek és felnőtt is egyben van. Tehát totálisan rászakad minden. Azért nem jelentettük fel, mert megértem. Mivel nem normálisan kapott rá antibiotikumot, ezért a genny befolyt a dobhártya mögé is, a másik gyógyszertől meg beforrt a dobhártya, ott volt a dzsuva. Három hét után bevittük a Heim Pálba, és meg kellett műteni. Szegénynek ez elég rossz időszaka volt, látszott rajta, hogy megviselte, hogy nem hall minket.

A mai fizetések pedig röhejesek. Vagy a bolti árakat vigyék le, hogy a fizetésből kijöjjenek, az emberek, vagy az albérletárak ne legyenek olyan drágák. Persze, ha saját házunk van, minket ez már nem érint ugyebár. Én csak annyit látok, hogy az árakat viszik feljebb, de a fizetést nem nagyon. Én még így is, hogy jól keres a párom, megérzem, hogy egyre nehezebb. Én még a régi időkhöz vagyok szokva, és nem felejtettem el, honnan jöttem, tehát én spórolnék, de nem tudok. Jó, egy kicsit mi is feljebb vittük a

minőséget, mert nem a legolcsóbb párizsit veszem meg, hanem a márkát. Csak nem fogom a gyerekemet mérgezni! Meg nem a legolcsóbb vajat veszem, mert abban is állítólag olyan mérgező anyagok vannak, hogy csak na. Tehát abból tényleg nem a legolcsóbbat kell megvenni. Videókat nézek erről, kutatásokat keresek, satöbbi. Amiről bejött, hogy hiteles oldal, arról nézegetek inkább. De visszatérve nem tartom jogosnak, hogy ennyi pénz elmenjen arra, hogy én most normálisan étkezzek. Szerintem inkább a hazaiaknak teremtsük meg azt a normalitást, normál színvonalat, majd utána lehet szó a bevándorlókról is. Meg mindenkinek megvan a maga országa, abban tevékenykedjen a megélhetéséért, én úgy gondolom. Én igazából elleneztem ezt, főleg, hogy nagyon sok rossz hírt hallani. Jó, itthon is meg lehet találni ezeket a fajta embereket. Oké, hogy segély meg satöbbi, meg kell nekik, én tényleg szeretek másoknak segíteni, de most már nem. Én a hajléktalanokon is segítettem régebben. Én elhiszem, hogy rossz nekik, mert háborúznak a saját országukban, és ezért jönnek át az élet reményében, de én azt mondanám, hogy ne kapjanak segítséget. Mert ez is egy szegény ország. Segítsen a gazdag, akinek van. Meg ahol van hely. A legkisebb ország vagyunk, nem tartom fairnek, hogy hozzánk küldik be a legtöbbet. És énnekem soha nem volt semmi bajom a melegekkel se, mert nem tehet róla, hogy így született, amiért én sem tehetek róla, hogy barna hajjal születtem. És nem szeretem, ha mindenféle szidalmakkal jellemzik őket. Alkalmazkodjon a világ hozzájuk is, legyen szórakozóhelyük meg minden, de amikor az utcán csinálják, az… Azt sem szeretem, ha a heterók csókolóznak az utcán, vagy egymás ölébe ülnek. Senkire nem tartozik az ember magánélete. És ezt a melegekről is elmondom, hogy ne az utcán csinálják. Tiniként elég sok ilyet láttam Pesten, az utcán, hogy nem fogták magukat vissza. Meg beszólogattak, hogy fúj, neki puncija van. *(nevet)* Én nem ítélem el őket, mert nem tehetnek róla, de ne kössék az orrunkra.

Nagyon félek a hajléktalanságtól, azért igyekszem azt a házat minél előbb megszerezni. De minél jobban öregszem, annál távolabb látom ezt a dolgot. Hogy lesz még rá esélyünk, hogy valaha is saját házunk legyen? Nem tudom, 10 év múlva milyen lesz ez a világ. Azt tudom, hogy már most sokkal nehezebb saját lakást szerezni, mint régebben. 10 év múlva meg gondolom, még nehezebb lesz. Már nem is lesz rá lehetőség, inkább bérbe vesznek ki az emberek lakásokat. A jövőmet illetően félek, hogy mi van, ha nem sikerül megszerezni a házat? Attól nagyon félek. Meg hogy nyugdíj nem lesz elméletben, mindenki rebesgeti a hírt, meg ha lesz is, mennyi lehet? Nem valami sok. És én a fekete munkáimmal? Nem dolgoztam mindig feketén, de volt, hogy utólag derült ki, hogy nem jelen-

tettek be mégse, pedig arról volt szó. Nehéz egyről kettőre jutni, spórolni, főleg úgy, hogy most megszoktuk a jómódot. Mindent persze nem kapnak meg a gyerekek, de nem élnek úgymond szorítókötél alatt. A párommal erről is sok vitánk volt. Én sokallom, hogy mindent megvesz nekik, ő pedig azt mondja, hogy nem azért dolgozik egész nap, hogy a gyerekeinek ne vegye meg, ha kérnek tőle valamit. Csak így elég nehéz félretenni. Kicsit szigorúbbnak kellene lenni. Műszaki játékokat kapnak inkább, számítógép, Xbox, satöbbi. De igyekszem erre odafigyelni, hogy ne ez legyen, hogy egész nap benn ülni.

Anyukámnak pont azt mondtam, hogy hiába 40 fölött van, még tudna saját lakást szerezni. Mert neki is jó fizetése van, ő is havi 100-at félre tudna rakni, és 10 hónap múlva már ott lesz, hogy vehet egy telket. Láttam már 1 millióért is, akár itt a városban, Soroksáron. A párommal mi is tudnánk neki segíteni, ha megveszi az alapanyagot, szívesen segítünk. Anyu nem tudja megfogni a pénzt. Az ember, ha hozzászokik egy színvonalhoz, nem ad belőle lejjebb. Még azért se, hogy egy házat vegyen. Vagy hogy jobb jövője legyen. Nem ad lejjebb. Ha megszokja az ember, egyszerűen, képtelen. Hát például, hogy mindennap meglegyen a kóla vagy a doboz cigi. Tehát, mondjuk, én most nem tekerem, hanem doboz cigi legyen. Ezekről a színvonalakról beszélek. Azért egy építkezés, kapcsolat megrengető is egy kicsit, mert ott több a veszekedés, mintha egy kész házat megveszünk, és azt egy kicsit csinosítgatom. Meg lehet, hogy anyagilag is több, de azt legalább mi építettük, úgy néz ki, ahogy én akarom, olyan a szobák elrendezése, amilyet én akarok. Igazából azért döntöttünk így, mert mint mondtam, nem akarok 15 milliót felvenni. Én nem vagyok az a kockáztatós típus. Annyira nem, hogy a 200 forintos kaparós kártyát sem szeretem megvenni, ha az utolsó filléreink vannak. Hiába sokszorozhatnám meg a pénzt, akkor se. Nem szeretek kockáztatni. Ezért mondom a biztosat, hogy egy telek, és most a párom fizetése megengedi, mert kapunk adókedvezményt a gyerekek után.

Én nem akarok a gyerekeknek mindent a seggük alá rakni, meg elkényeztetni őket, igenis, ők is szerezzék meg, ha kell, akkor szenvedés árán, ők is dolgozzanak meg a jövőjükért. De azért szeretnénk valamivel elindítani őket az életbe, nem pedig kirakni őket az utcára. Én ezt fontosnak tartom. Mert azért ez… embertelenség. Szerintem. Legalábbis én így éltem meg. Mert azért nekem a semmi nélkül kellett eljönnöm. *(hosszú csönd)* Ennek ellenére én elég pozitívan álltam mindenhez. Nem gondoltam arra, hogy felmegyek Pestre, és úristen, most mi lesz velem? De én most is ugyanúgy csinálnék mindent. Nem sajnálom az akkori magamat, sőt inkább egy kicsit örülök. Jó, most egy kicsit hülyén hangzik, nem akarok

nagyképű lenni, de örülök, hogy így fogtam fel a dolgokat. Mert nekem soha nem kellett senki segítsége. Én örültem neki, hogy magam dolgozhatok meg mindenért. Csak nem akarom a gyerekeimnek is ugyanezt az életet, hogy kidobjam semmi nélkül. Legyen nekik egy biztos helyük, ahová hazajöhetnek, ha bármi van. Mert tényleg rossz. A testvéreimen is látom, hogy amikor hirtelen dobják ki őket az albérletből, vagy kell eljönniük, akkor rossz abba belegondolni, hogy aznap az utcán alszik. Mert hát hova? Egy nap alatt senki nem tud albérletet előteremteni. És hát a testvéreim, nem hagyhatom, hogy az utcán legyenek. Főleg télen! Hallani, hogy hányan fagynak meg hajléktalanok.

Ha majd lesz házunk, mindenkinek külön szobát szeretnék. Nem kell nagy, ha egy fülke, akkor fülke. Amibe elfér az ágy, egy asztal, és van még kényelmesen egy kis sétahelye is. Ne legyen annyira zsúfoltság érzete. Négy szobát akarok, és magunknak is egyet külön. Itt nincs gyerekszobájuk, de ők még kicsik, nem igénylik a külön szobát. A nagy már igényelné, de reméljük, minél hamarabb kialakul, hogy lesz majd saját házunk. Még szerencse, hogy a párom ilyen családban nőtt fel, hogy apukájuk a saját két kezével húzta fel a saját házukat, és elég sok tapasztalatot gyűjtött.

Én nem vagyok vallásos, hiszek valamiben, biztos, hogy van felsőbb erő, de nem vagyok függő. Ha hihetni lehetne valamiben, az, hogy a halálunk után megválasszuk, hogy fent, vagy lent újraszületni. Én először felmennék, megnézni, hogy milyen lehet ott fent. Kívülállóként nézni az életet, hogy ki hogyan boldogul. De utána biztos visszavágyakoznék egy újabb lehetőségre. A saját életemet nem csinálnám másképp. Ha újraszületnék, az biztos, hogy állat nem akarnék lenni. Szerintem az se jó, ha gazdag, meg az se jó, ha szegény. De mindegy, hogy milyen helyzetbe születnék bele, mert utána úgyis magam alakítanám ki. Az se baj, ha szegénynek, mert a szegényekből is lehet gazdag. Meg az is mindegy, hogy gazdag-e, mert lehet, hogy ott meg másmilyen problémákkal kellene megküzdenem. Azért jó volna, ha kényelmesebb lenne, meg nem kéne nélkülözni, szóval azért a gazdagot is kipróbálnám. Érdekelne persze! Egyértelmű, hogy kipróbálnám, mert akkor nem vágynék most is a jobb életre. Pedig annyira nyomorban nem élünk. Én azért igyekszem megbecsülni, amink van. És ettől lehet az ember a legboldogabb, ha elfogadja azt, amije van, és értékeli is. Nem azt mondom, hogy elégedett vagyok, de nem szabad azért csüggedni, hogy még csak itt tartok.

„MAJD VALAHOGY LESZ”

Dóra

Zamirral a kapcsolatom elég szimpla dolog. Amikor Belgiumban kurválkodtam, jó kapcsolatot szerettem volna kialakítani az egyik ügyfelemmel, aki szeret, hogyha gáz van, akkor neki szólhatok, ha veszélyben vagyok. Mivel Zamir járt a leggyakrabban hozzám, vele sikerült kialakítanom. Én ezt mondtam is neki, persze ő megsértődött, mondta is, hogy ő csak egy balek volt, akit megfogtam? Nem mondom, hogy kihasználtam, ő szeretett hozzám járni, barátságot kötöttünk, szerintem teljesen kölcsönös volt, mindegy. Nem azt mondom, hogy én egy extra nő vagyok, de azért én régebben tudom, hogy odatettem magamat. Most már nem. Én egyszer valakivel lefeküdtem, az kapcsolatot akart. Többet akartak. Tehát akkor olyan szar nem lehetek. Lehettem. Mert a szex már úgy nincs az életemben hála istennek. Aztán én ugye megszöktem onnét, és mikor már itthon voltam, ő mondta, hogy ide fog jönni a szülinapjára, de én nem vettem komolyan. És akkor tényleg jött, én meg kötelességemnek tartottam, hogy vele legyek. És akkor vele voltam, meg hálás akartam lenni, hogy jött. Utólag már nem is értem ezt a hülyeséget a magam részéről. Mert most már nem érdekelne, hogy kinek mivel tartozok. Hát aztán itthon ugye volt a nagy semmi, meg volt ő, a jobb élet lehetősége, reménye. Szóval idejött, tök jól elvoltunk, legközelebb én mentem ki hozzá egy hónapra talán. Gyorsan összejöttek a dolgok, kimentem, együtt laktunk, már az elejétől fogva olyan volt, mint egy élettársi kapcsolat. Korán megkérte a kezem, és ő már elejétől fogva úgy viselkedett velem, mint egy feleséggel. Nem voltak beszélgetések, tényleg, mint egy házasság. Tehát közösen, egymás hátán próbálunk előbbre jutni. A nagy szerelem soha nem volt meg egyikünk részéről sem. A Zamirnak a mai napig nagy gondjai vannak az intimitással. Mintha apám ölelne át, na. Ugyanannyit éreztem a Zamirnál is. Szexualitás nulla. Semmi. Nála ez nem alakult ki. A szülei miatt nem tud intim kapcsolatot kiépíteni senkivel, gondolom azért, mert gyerekkorában az apja molesztálta, és ez maradt így vissza, hogy bezárkózott. Ezért is járt kurvákhoz. Fizetett és elment. Tárgyiasította a nőket. Az anyja belga, az apja arab volt. A dédszülei Algériából települtek Belgiumba. Szóval régóta él ott a család. Zamirnak soha nem volt senkije. Szerintem a nők használták. Jó haver, vele lehet lenni, megvéd, hozza a drogot, meg a piát, meg minden faszom. De senki nem vette komolyan, és néha haragszom is azokra a nőkre, mert undorító, semmirekellő cafkák az ilyenek. Terveztük, hogy nyitunk majd vegán boltot, aminek van étteremrésze, meg ahol vásá-

rolni is lehet élelmiszert. Nekem az ételintoleranciám miatt, neki meg az alvási apnoéja miatt. De ez csak terv maradt. Nagyon szeretett két lábbal a föld fölött lebegni, én meg inkább pesszimista voltam ezzel kapcsolatban. Aztán magányos voltam, sokszor jöttem haza, nem bírtam. Aki nem volt kinn, az nem tapasztalta, nem érzi. Amikor már nagyon sokat veszekedtünk, akkor hazajárkáltam. Amikor látta a Zamir, hogy elveszíthet, akkor hazaengedett a családomhoz. Itthon egy hónap alatt feltöltekeztem, rálátottam a dolgokra, hogy itthon nem tudok élni, nem megy ez az egész. Aztán ez ment négy éven keresztül, 2013-tól.

Rendes munkám sosem volt kint. Még az elején két hónapig dolgoztam prostituáltként egy stúdióban. Ment, amíg a testem bírta az „iramot”. Végül négy év után hazaköltöztem. Rettegtem, mi lesz velem itthon. Mikor hazajöttem a kinti üresség után, itthon népes családom és társaság várt. Ettől és a hirtelen nyert szabadságtól motiváltnak és erősnek éreztem magam. A hazajövetelem után masszőzként vettek fel egy szalonba, az Oktogonnál. A masszőz kiemelt bérért nyújt nem „professzionális” masszást. Egyszerűbben fogalmazva, egy kis masszás sok erotikával. De szigorúan szexmentes. Persze ez is a lelked eladásáról szólt. Bementél, elhúztad a függönyt azonnal szerepbe álltál. Lehetett kövér, büdös, csúnya, vézna, öreg, akármilyen. Sokszor feltették a kérdést a vendégek, hogy „tényleg jól érzem-e velük magam?”. Én persze mondtam, hogy „Imádok ott dolgozni, na meg a pénz is ok, de leginkább azért vagyok ott, mert rengeteg szeretet lakozik bennem, amit nem tudok egyetlen férfinak adni, így mindenkinek csöpögtetek belőle, és senkit nem fojtok meg a szeretetemmel. Amúgy is imádok örömet okozni férfiaknak, na meg kell ez a munka, hogy nőnek érezem magamat!” Hát gerinc nélkül hazudtam. Csak az a szomorú, hogy több kedvességet kaptam ott, mint az eddigi életemben. Volt pár férfi, aki tényleg emberként bánt velem. De itt sem bírtam tovább két hétnél.

Én itthon a Lajosnál laktam, de vele nem voltam együtt. Elviselte, hát viselje is el. Ő elbaszta, most erre mit mondjak? Szóval, hazajártam rendszeresen, ilyenkor, még inkább kétségbeestem, hogy nem tudom megoldani a helyzetem, úgyhogy égett a talaj a talpam alatt. Mindig kimentem, rászorultam, hogy kimenjek, mert féltem itthon, hogy nem tudok megállni a lábamon, neki meg jó volt, mert őt senki nem szerette, végre szereti valaki. Én annyi szeretetet tudok adni, azt senki nem tudja pótolni. Mindegyik megmondja, hogy amit én adok, azt nem tudja más megadni. Amikor egy-két hónapig itt éltem, akkor hetente, kéthetente küldött egy kis pénzt, éhen nem haltam, családommal voltam, intézgettem a dolgaimat. Ilyenkor sose szórakoztam, inkább idegeskedtem, hogy most itt élek, ott élek, sose tudtam nyugalomba helyezni magamat. De amíg itthon vol-

tam, Lajosnál tartózkodtam. *(elhalkul a hangja)* Időnként megtörtént, ami megtörtént, elmondtam Zamirnak, megbeszéltük. Aztán mikor letelt az egy hónap, visszautaztam hozzá. És minden kezdődött elölről.

Most rosszabb, mint a négy év alatt valaha, mert nagyon-nagyon akarja, hogy kimenjek, nem hagy békén. Hogy szüksége van rám, meg ez nekem is kell, próbálja lenyomni a hangulatomat, hogy elhitesse velem, hogy nekem itt nem jó, mert akkor kimegyek. Ezért most nem is küld pénzt, hogy éhezzek, attól majd kétségbeesek, és kimegyek hozzá. Azt várja, hogy mikor dob ki a Lajos, mert ha nincs hol laknom, akkor magától értetődően ő mint hős felléphet, hogy gyere hozzám, nálam lakhatsz. Ezt várja. De akkor inkább az utcán rohadok meg, mint hogy odamenjek. Nem! Kint nem dolgoztam, az iskolát az utolsó két hónapban tudtuk csak elintézni. Nem intézett semmit, nem segített. Munkát se. Négy éven keresztül, mindig azt mondta, hogy nincs munka. A hotel, ahol dolgozott, oda nem ajánlott be, mert majd csak fél év múlva lesz munka. Most mit üljek én fél évig ott? Én nagyon agresszív voltam vele, nagyon rosszat hoz ki belőlem. A mai napig, ha telefonálunk, üvöltök, kihoz a sodromból. Bármit mond, néz, vagy csak egy mozdulat, nem viselem el. Nem, nagyon nem passzolunk. Mindig a kulturális különbségekkel jött, de őszinte legyek? Nem. Lehetnek hátrányai, de ez nem volt szembetűnő, nem volt semmi extra. Mindig mondtam, hogy soha nem figyelsz rám, soha nem beszélgetünk. Ő meg azzal jött, hogy különböző nyelvet beszélünk. De mondom, angolul beszélünk most is. De mikor hollandul megtanultam, akkor hollandul nem szólt hozzám, akkor sem figyelt rám. Most akkor mit csináljak? Utálom ezt az egész pasis dolgot! Közben meg szegény, nem tehet róla. Most is ki akar hívni, most már állandóan a macskáimmal jön, egy éve vittük ki őket a Rékával. Mondom, a macskák már nem emlékeznek rám. Most ha odamegyek egy hónapra, megint megszeretnek, nem akarom ezt csinálni. A macska azt se tudja, mit, hogy, merre. Ráadásul nekem érzelmileg nagyon fontos az a macska. Azért hagytam kint, mert jobb neki ott, mint velem itt.

Amikor tavaly novemberben hazajöttem, volt egy alkalom, amikor felmentünk Lajossal a Zolikához. Ők már megszokták, hogy én ezt nem, megértették, elfogadták, és nem piszkáltak. Annyira nyugodt környezet alakult ki, hogy végül én kezdeményeztem. Nem rám lett terhelve, hanem én kezdeményeztem. És akkor jó volt. Jó volt? Fiatalon bebaszni, annyira volt csak jó. Amikor az ember még nem tudja, hol a határ. Aztán volt egy második eset is, amikor megint én kezdeményeztem, jó volt. Így hármasban. Aztán a harmadik alkalommal, végleg befejeződött. Azóta síri csend van erről. Fel nem hozza azóta Lajos ezt a dolgot. Zolikához sem megyek

azóta, és most csönd van. Az elmúlt hónapokban, amióta ezt a másik lakást, a Zolikáét újítja, sokat fenn alszom ott nála. Egyébként a kispesti lakásában lakom. Szóval, sokat fenn voltam nála, így el is kezdtünk összemelegedni, összebújni, elkezdődött, mint régen, a kémia, meg minden. De az érzések jönnek meg mennek, én ezt lezártam magamban.

A családból a bátyámat meg a nővéremet szeretem, de tényleg nem jó, ha az ember sok időt tölt el velük. Vagy bárkivel. Pedig azt mondhatom, hogy ők a családom. Sokszor odamegyek, de nem olyan boldogok, mint amit én kívánnék nekik, és nem szeretem ezt nézni. Nem akarom azt látni, hogy mért nem kapják meg, amit ők megérdemelnének? Én 27 éves vagyok, sehol nem tartok, és másokkal foglalkozok. A Lottival nagyon jó a kapcsolatunk, persze a mai napig vigyázok, hogy az ilyen kényesebb helyzeteket elkerüljem, hogy véletlenül se tegyek olyat, ami félreérthető lenne. De másokkal kapcsolatban meg pont hogy már nem érdekel. Tehát, ha a Kara Csabi beszélgetni akar velem, és rám ír a Facebookon, hogy szia, én meg visszaköszönök, hogy szia, akkor nincs bűntudatom, hogy mért köszöntem vissza a húgom pasijára. Ha a Réka féltékeny, az az ő baja, akkor minek van vele, de tényleg! Marha boldog lehet a párkapcsolata! Egyik este náluk alszom a Réka helyén, és arra ébredek, hogy a Kara hátulról molesztál. A Rékát éppen akkor meg valaki más, máshol, máshogy molesztálta. Ő beleegyezett a dologba, én nem. Kimentem a fürdőszobába, megvártam, míg elintézi magának, megnyugszik, aztán visszamentem. Reggel a Kara azt mondta, azt hitte, a Réka, mert az ő gatyájában voltam. Most erre mit mondjak?

A Zsombor nagyon álmodozó. Hihetetlen. A múltkor beszélt a Gézával, és ajánlott neki valamit a Géza, és akkor mondja a Zsombi, hogy az keveset fizet. És akkor mondja a Géza, hogy de hát Zsombor, az nem könnyű, sok pénzt keresni. És erre mondja a Zsombor, de Géza, te is jól keresel. Jó, de én egész tinikorom óta dolgoztam, meg szakmáim vannak, jogosítványaim, mondja a Géza. Tényleg azt gondolja, hogy így, a semmire… Pedig a mostani főnöke a kertészetben olyan rendes vele, elnéznek mindent. Múlt hónapban két napot ment be dolgozni. A gyerekek most már intézetben vannak. Inkább örülni kell ennek. Szarul csinálták a dolgaikat, úgyhogy ez várható volt. Én nem sajnálom egy kicsit se őket, erről ők tehetnek. Mondják, hogy hiányoznak nekik, de most erre mit mondjak? Végül is Vanessza dolgozik a Jászainál egy hajón, mosogató. A Zsombor meg 100 ezret kölcsönkért, és nem akarta visszaadni. Mondta a főnök, hogy havi 10 ezer forintjával kell visszafizetni. A főnök meg felhívta anyut, mert az ő telefonszámát adta meg a Zsombor, hogy beszéljen már vele, ő nem haragszik rá, csak jöjjön vissza. Egy szar munkás. Nem tud

dolgozni, egy semmirekellő. Semmihez nem ért, semmit nem tud megcsinálni, és így könyörögnek neki. Sajnálják. Én nem szeretem őket. Semmi közöm hozzájuk. A gyerekeik? Nyáladdzanak, rosszak, szófogadatlanok, mint minden gyerek. Nem szeretem a gyerekeket. Jó, a Lottiékét igen, mert az életem részei, de azonkívül mást nem. A többiek azt mondják, aranyos Zsombika, meg szeretik, hát nézőpont kérdése ugye. Nekem a kislány tetszett, inkább őt szerettem nagyon. Meg hát az az igazság, hogy kompenzálni is akartam, mert mindenki a Zsombika, Zsombika. A kislánnyal meg senki nem foglalkozik, mert őszintén szólva… nagyon barna a bőre. Nagyon fekete. De napról napra egyre szebb. Nem csúnya, csak nagyon barna a bőre, az tény. Szóval én irtózom a barna bőrtől. A négerektől is. Nem tudnám velük elképzelni a szexet. Undorodom tőlük, na. Ezt a kislányt sem szeretem megfogni. Hát, nem ennék mellette, az biztos. Akárhányszor megjelentek, senki rá se nézett, senki nem vette át, nem is nyúltak hozzá. Én meg elkezdtem a kislánnyal törődni, aztán tök aranyos volt. Hosszú, fekete szempillája, nagy fekete szemei, de szegény nagyon barna. Még a Vanesszánál is barnább. Mondták is, hogy lehet, hogy nem is a Zsombor az apja, hanem egy néger. De a négereknek fehér a tenyerük, és ennek a kislánynak még az is barna. De nagyon nem tudtam kötődni hozzájuk, mert nem volt esély rá. Mondjuk a Zsombikánál igen, mert sokszor felkeltem éjszaka hozzá, de ha a szüleivel rossz a kapcsolat, akkor nagyon nehéz. Akkor úgysem engedik meg, hogy megfogd, eltiltanak tőle, a gyereket ellened nevelik.

Gyerekkorában a Márkó nagyon rossz volt, borzalmas gyerek volt, és ezért, néha meg kellett kötözni. Amikor anyu már nem bírt vele, a Kristóf adott pofont neki. Én is vertem meg, amikor valamit ellopott tőlem. Felemeltem a lábánál fogva, mert az istenért sem akarta visszaadni a pénzemet, aztán kiderült, hogy nála volt. Ezt sose értettem, hogy képes az ember szemébe hazudni szaros száz forintért. És nem a pénzre volt szüksége. Egyszer bejött a szobába, gyanús volt, mert csipszet evett. És akkor a Zsomborral kértünk belőle, és mondta, hogy ez az enyém, nem adok. Kiderült, hogy anyutól 40 ezer forintot ellopott, és abból vette. Akkor anyu el akarta venni, hogy a kurva anyádat, nem gondolod, hogy még a csipszeket is megeszed? Erre fogta a Márkó, és kiszórta a földre. Fogta, és kiszórta. Mert ugyebár, amikor megvette, az összeset kinyitotta a puzzle miatt, hogy azt összerakja. És inkább kiszórta, mint hogy mi megegyük. És ezt sokszor vissza is kaptuk a szájából, hogy inkább kibassza a kukába az ételt, mint hogy mi kapjuk meg. Meg hogy elege van abból, hogy ő tart el minket, gondoskodik rólunk, meg hogy mindig neki kellett tarhálnia ránk. Na, erre nagyon elborult az agyam, hát ő vitte el a cuccainkat!

Mindent csak vett el, de adni nem adott semmit. Hogy lehet valaki enynyire faszszopó? Ennyire szemétláda? Hogy ő húz le mindenkit, élősködik mindenki bőrén, és még azt mondja, hogy én tartottalak el benneteket? Kiborultam, majdnem össze is verekedtünk.

Előtte meg az Ábelt kellett kiokosítanom, hogy hogy beszél az anyjával. Mit képzel? Anyu seggét védtem be, erre anyu egy szót sem szólt, csak ült. Anyu rá akar venni, hogy összeköltözzek vele, de nem! Akkor inkább rohadok meg a Lajosnál. Én anyuval többet össze nem! Mert ahol ő van, a többi is ott van. Megmondtam neki, hogy akkor menjél a Márkókához meg a Rékácskához, de amikor bajban leszel, jössz vissza sírni, de akkor már az lesz a vicc, hogy azt mondom, nem, nem érdekel! Az, hogy én még egyszer anyámban megbízzak, olyan nincs.

Tudod, amikor idősödik az ember, jobban rálát a dolgokra. Én nem haragszom apura meg anyura, de régebben akármekkora szemetek voltak, én felnéztem rájuk. Tiszteltem őket. A testvéreimet is, ha kisebb, ha nagyobb. Persze viták vannak. Próbáltam én elfogadni őket, de most már nem. Most már meglátom az egyszerű valójukat. Most már nem szépítem, és nem is akarom. Szar alakok mind. Attól, hogy én szépet mondok róluk, nekik nem lesz jobb, többek nem lesznek, de ha azt mondom, hogy szar alak, még változhatnak. Hiába testvéreim, én egyáltalán nem tartozom hozzájuk. És ezt ők is tudják, mondhatnám, ők érzékeltették ezt velem. Annyit jelentenek nekem, mint egy kínos idegen az utcáról. Számomra nem testvérek. Mindegyik hülye, semmire nem vitte, meg semmirekellőek. Nem jobbak, mint én. Mindig azt hittem, hogy mindegyik többet ér nálam. Ez nem igaz, sőt! Gyakran még úgy érzem, hogy én különb is vagyok. Én többet letettem az asztalra, és ez így is van.

Ha itthon vagyok is magányos vagyok, de el vagyok vele. Esküszöm, szeretem. Persze, van, amikor félek, akkor jó lenne, ha ott lenne valaki, mint tegnap is, amikor a Lottiéknál kint aludtam a sátorban. Nagyon jó a sátor, szúnyoghálós, nem jön be azon semmi. Este meg befeküdtünk a Kristóffal a medencébe, miután a gyerekek lefeküdtek. Olyan jó volt. De már azokból a gyerekekből is elegem van. Nem tudom, már nem vagyok gyerekpárti. És ahogy idősödöm, annál inkább nem. Csak aztán félek, hogy 40 évesen jön rám egy ilyen, hogy, hú de jó lenne, aztán akkor már kapkodni kell, vagy már nem lehet. De nagyon nem akarok gyereket. Istenem, az a sok probléma. Szarnak, fosnak, hánynak, betegek, minden bajuk van, na. Nem is tudom, hogy jöhet el egy nőnek az életébe az, hogy ő gyereket akar. Persze nyilván az lehet benne, hogy akar gondoskodni, meg szeretni akar valakit, tisztán és őszintén. Még szerencse, úgy néz ki, hogy nekem nincsenek anyai ösztöneim.

Én saját albérletemben, egyedül szeretnék élni. Gyönyörűen berendezve, ahogy én akarom, amilyen én vagyok, az én személyiségem. Nem szorulok senkire, de rám se senki. Senkivel nem kell beszélgetnem, senkivel nem kell találkoznom, magamban lehetek. Ez az élet. Ja, saját albérlet, és egyedül. Háromhavi kauciók vannak, olyan 400-450 ezret kellene letenni, vagy kéthavi kaució, plusz az a havi albérlet. Most erre nem akarok gondolni, nem tudom mi lesz. Azt se tudom, hogy havi 120-ból hogy tartok fenn egy szoba-konyhát. Megfulladok benne. Lajosnál is szoba-konyha van. Utálom, mert egy patkánylyuk. Belépsz, és egy nagy ágy az egész. Ott eszek, ahol szarok, ott szarok, ahol alszok. Ráadásul 120 ezer forint! Plusz rezsi! Mondjuk, Pesterzsébeten már van állítólag 100 ezer forintért is. Plusz rezsi. És egy szoba-konyháról beszélünk, hát nevetséges! Két ember tart fenn egy kutyaólat! Mit mondjak, kutyának nagyobb ólja van. Ez lakás? Ezen nem is akarom törni a fejemet, majd valahogy lesz. Kicsit elszeparálódni még anyámtól, az is jó lenne. Én már úgy nem beszélgetek senkivel, nem járkálok el senkivel. Látok embereket, most költőien megfogalmazva, a halál aurája lengi körbe őket, de ezeket nem sajnálom. Most nincs senkim. Nem is akarok. Mért akarnék? Nem akarom eldobni a függetlenségem. Egy férfiért? Én igazából belül magamra büszke vagyok. Nekem nincs miért szégyellnem magam. De sajnos nagyon adok mások véleményére. Ezért jó lenne egy kicsit elszeparálódni. És magammal ismerkedni, kialakítani az önbizalmamat. Én jó dolgokat tartok magamról, csak másokon keresztül látom magam rossznak. Szenvedtem annyit, baszakodtam annyit, olyan vagyok, amilyen. Gyenge vagyok, érzékeny vagyok. Utálnak emiatt, elítélnek emiatt, nem tartanak semminek. Rendben. Ez az ő joguk, az ő döntésük, de nem kell ezt a képembe vágni. Ezért ismerkedjek meg újabb emberekkel, hogy ezt kapjam vissza? Kiszolgálom őket, én a lelkemet, a belemet, mindent odateszek. Én amúgy is az a magamba zárkózós típus vagyok. Tudok én beszélni, mert látod, sokat beszélek, s amióta ismerjük egymást, tudod ezt rólam, de én mégis olyan vagyok, aki szeret magába' írogatni, olvasgatni, rajzolgatni. Más emberekkel feszélyezve érzem magam. Veled szívesen találkozok, de ha kitalálnád, hogy hetente találkozzunk, nem lenne kedvem. Nem azért, mert veled van bajom, hanem mert egyszerűen magamban akarok lenni.

Lehet, hogy hülyén fog hangzani nagyon, de nekem az első és legfontosabb dolog, amit mondanék, hogy nagyon sokat tanultam az evésről miattad. Nekem még a mai napig nincs annyira jó kapcsolatom az étellel, főleg most, hogy nem lehet mindent ennem. A szégyenérzet kezd elmúlni. Most már, ha találkozunk, egyáltalán nem érzem, hogy hú de ciki, hogy meghívnak ételre, hanem próbálom természetesnek venni. Örültem, na-

gyon örültem neki, mert tényleg, sokszor nem volt mit enni. Meghívtál, aznap ettem, és kész, annyi volt. Jólesett az étel, csak mindig össze volt szűkülve a gyomrom. Meg szégyelltem magam, hogy ennyire szerencsétlen vagyok. Hogy nincs mit enni. A lelki részéről beszélek. Bűntudatom volt az étel miatt. S ahogy egyre többször találkozgattunk, te egyáltalán nem mutattad azt, hogy szégyellnem kéne azt, hogy eszek. Sokszor volt, hogy nem ettem, tudod. S egy idő után kialakult az emberben a bűntudat meg a szégyenérzet, meg hogy rossz vagyok, mert eszek. Mert, ha néha ehettem, meg akartam enni az egészet, mert nagyon vágytam az ételre, és nem bírtam ellenállni. És annyira nehéz volt nem elveszteni az eszemet, hogy el kéne rakni, mert későbbre nem lesz. Egy gyerek agyában ez hogy játszódik le? Nem eszik, ez azért van, mert ő rossz. Vagy az evés rossz. Viszont most már nem. Gyerek voltam, és erről nem én tehettem. Ez a szüleim nagyon nagy hibája. Azért hálás vagyok, hogy ez megtörtént, persze fáj, meg nyoma maradt, de tudom, hogy én a gyerekeimnél már oda fogok figyelni. Sőt, az állatokra is odafigyelek, hogy etetve legyenek. Mert akárhova megyek, az állattal úgy nem nagyon van törődve. Ez olyan, mint egy gyerek-anya kapcsolat. Ott sem alábbvaló a gyerek, csak rászorul az anyára. Könnyebb volt evés közben beszélgetni. Érdekes, hogy kellemetlen dolgok nem voltak, mondhatnám, hogy anya szerepében tűntél fel. Végigkísérted a felnőtté válásomat. Jó volt tényleg, hogy ott voltál, és veled mindenről lehetett beszélni. Mindent meghallgattál, mindent tudtál rólam, és nem ítéltél el. Nem védtél mást, egyszerűen mindig tárgyilagos tudtál maradni. Nem voltál elfogult ebbe vagy abba az irányba. Nem befolyásoltál a szavaiddal. Jó, nyilván kialakult köztünk egy mély barátság, de attól, hogy mélyen belekerültél ebbe a dologba, még mindig képes vagy erre kívülről rálátni. De nálad megvolt az egyensúly. És mi az egyensúly? Biztonság, ami nem volt meg soha az életemben. A másik fontos dolog, hogy mindig biztattál. Végre volt egy ember az életemben, aki erősített. És én a mai napig nem kudarcként élem meg, hogy az érettségim még mindig nincsen meg. De ha akarnám, meglenne, mert most már van önbizalmam. Szóval ez a tanulás meg az étel, ez a legfontosabb.

Ami méltó vég lehetne a történetemnek, az, hogy az ember szeresse önmagát. Bízzon önmagában. Minden önmagunkból induljon ki. Hallottam már öreg szájából hasonlót, és én sem értettem akkori fejjel. 27 évesen már megértem, hogy miről beszélt. Azt nagyon sokszor hallottam, hogy ne bízz meg senkiben, csak magadban! De azt érti is az ember. Az emberek mindig kifelé fordulnak, mindig mást néznek, mindig mások alapján ítélik meg magukat. És ezt most egoizmus nélkül mondom, hogy csak az az ember lehet boldog, aki önmagát is szereti. Mert ha önmagát

szereti, mindenkit szeretni tud, mindenkit el tud fogadni. Én elmondtam a testvéreimről, hogy szar alakok, viszont gyűlölet nincsen bennem, közömbös vagyok irántuk. De közben látom, hogy ők is csak esendő emberek. Ők mindig azt mondták, hogy idegbeteg meg drámakirálynő. Mindig ezt mondták rám. Ahogy jobban megértettem magam, a dühkitöréseimet, kirohanásaimat, igazából ezek a tulajdonságok a legszebbek bennem. Nekem ez a különlegességem. Ez egy művészszemélyiséget foglal magába, tehát drámakirálynő. Azért mondták rám, mert nagyon művészi ember voltam. Persze, ahogy öregszik az ember, meg érik, úgy egyre jobban csitul el a lelke. És én mindig igyekszem nagyon tág felfogással kezelni mindent, mert amikor vannak ezek a pánikos időszakaim, akkor tényleg csak Isten kegyelme, hogy ezekből kijövök valahogy. De ezek a mélypontok nem belőlem jönnek, hanem mindig valami kiváltja.

Nem értem magamat, hogy mért nincsen még munkám? Csak bele kéne fognom, és csinálnom. Mert mindig van valami. Két hete orvostól orvosig járkálok. Ez van, az van, pihennem kell otthon, kenegetem, szedegetem, de mindig lesz valami. A derekam az nagyon rossz állapotba került már. A vesegyulladásom volt most nagyon szar. Hú de rossz volt! Mindegy, most szedem az antibiotikumot.

Minden a legnagyobb rendben lesz. Ha hiszek Istenben, akkor minden az lesz. Már azt néztem, hogyan tudnám megölni magam. Nem akartam életre gondolni, meg semmire. Meg akartam szabadulni ettől a fájdalomtól. Borzalmas volt, de aztán amikor már azt hiszed, nincs tovább, és olyan dolgokhoz kezdesz el könyörögni, hogy már szűnjön meg ez a fájdalom. Én Istentől kértem segítséget, és segített. Mert ha megnyitja az ember a szívét-lelkét, akkor tényleg Isten segít. Amikor a legrosszabb állapotokat éli meg az ember, és úgy érzi, hogy tényleg nincs tovább, csak pillanatok vannak hátra az életéből vagy mindenből, ott a világvége érzés, akkor Isten segít. Fiatalon még nem értettem ezt, meg kellett érnem hozzá, hogy higgyek. Nem imádkozok, és ezekben nem is hiszek. Hogy templom meg ilyenek. Van ott valami, egy élet vagy karma vagy aura vagy energia, ami megsegít. Összekapcsolódhat veled. Erősítem magamat, én segítséget kérek, és ő segít nekem, igen. Most nem kértem, lehet, hogy eddig ez volt a baj, hogy kértem. Hónapok óta, valahogy még nem haltam éhen. Valahogy mindig alakult. Ez valami csoda! Ez valahogy jön. Hívhatjuk szerencsének, hívhatjuk Istennek, hívhatjuk sorsnak, akárminek hívhatjuk, de megsegít. Én, amikor ateista voltam, mondtam, hogy nem hiszek a katol… sőt, most se hiszek, de elismerem, hogy van egy hit, és ha annak az embernek az ad erőt, segítséget, támogatást, akkor legyen. De az, hogy egy hit alapján mészárolják egymást, ezzel nem értek egyet.

Igazából évek óta nem voltam ilyen jó passzban, jó, most beteg voltam, de lelkileg is stabilizálódom. Kezdem megtalálni önmagam meg a hitemet. Jó, nem könnyű boldogulni, meg nem kell visszamennem Belgiumba, itt is megoldhatom. Persze, nekem is jönnek ilyenek, hogy 120 ezer forintos lakbér, hát hogy tartom fenn egyedül, ráadásul, ha én ragaszkodom az egyedülléthez, és ha jön egy ilyen hányingeres pánik, akkor mit csinálok? De ha hiszek és bízok… máshogy ezt nem lehet megoldani. Bármi is történjen velem, bármi is legyen az álmom, esetleg gyerek vagy házasság, bár nem hiszem… de az egyetlenegy fontos dolog, hogy legyen otthonom. Legyen saját helyem, ahol magamban lehetek. És biztonság! Mert biztonság soha nem volt, és minden reakciómból, indulatomból visszalátszik, hogy nincs biztonság. És ez nem is lesz meg soha, ha mástól várom. Csak ezért lennék egy férfival, hogy biztonságot ad. De nem tud. Mert nem biztonság az, amit más ad. Mert ha elmegy, elmegy. Csak az a biztos biztonság, most ez hülyén hangzik, amit az ember magának épít ki, magából. És ez állandó és örök, ez megmarad. És érték. Az az igazi érték.

„NEM SZERETEK ELŐRENÉZNI”

Lilla

Lottiéknál voltam már reggel 7-kor. Kértek tőlem kölcsön, aztán majd visszaadják egybe az egészet. Most próbálok így spórolni. Most már így 50 évesen rájöttem, hogy nekem ez úgy nem megy. Ez a spórolás. De most nincs semmi félrerakott pénzem, mert összegyűjtöttem a 85-öt, hogy ebből az albérletből megyünk tovább, de most mégse, úgyhogy leadtam a főbérlőnek. Igen, mert cipő, és akkor nyilván nem a kínait veszem a gyereknek, mert abba beleizzad a lába, az nem egészséges, és akkor az már 8 ezer forint, akkor a tornacipő, amit kinő percek alatt, abból is a 4-5 ezer forintosat. Jó, cipőnél amúgy is megveszem a jobbat.

Meg volt ez a munkahelyi dolog, ahol mostanáig dolgoztam. Ez úgy néz ki, hogy hat cég van. Telefonkönyv, tudakozó, szaknévsor, EU-tudakozó, cégbank, cégtár. Ez a hat cég. Na és az EU-tudakozóba egy kolléganőm bekötött egy Békés megyei gyermekjóléti intézményt. Igen ám, de ez önkormányzati fenntartású. Minden hónapban fizetett elég komoly összeget. És két évvel ezelőtt jött egy *(elhalkul a hangja)* fideszes alpolgármester, és ugye utánanézett a dolgoknak. És az EU-tudakozót följelentette. A főnökasszonyunk óvatos volt. Nemcsak hanganyagban szerződött, hanem aláírt szerződés is van. Igen ám, de ez a fideszes alpolgármester szólt

a rendőröknek, hogy márpedig nyomozást indítunk. Döbbenetes, hogy Magyarországon ilyen még létezik, hogy minden törvényes volt, az, hogy mi hangzott el, hogy hangzott el, az most lényegtelen, aláírta az öreglány a szerződést. Gyakorlatilag mi jogilag le vagyunk fedve. Elindult a nyomozás, és egy rendőrnő kapta ráadásul az ügyet. Én szeretem a rendőröket, de vannak fenntartásaim.

Zsombort is egy rendőrnő tartotta benn, nem vagyok biztos abban, hogy jó, ha van női rendőr. Már úgy értve, hogy nyomozóként. Én eddig csak rossz tapasztalatokkal vagyok a női rendőrökkel szemben. Sokkal undorítóbbak, gusztustalanabbak, konkrétan vérpatkányok. Ez a véleményem. Mert a Zsombornál, „igen, kimentünk anyuka lakására, házkutatás volt". Nem láttam a papírokon, hogy nálam házkutatást tartottak, anyaotthonban laktunk akkor, pont a Zápor utcában. Mentem, rohantam a vezetőnőhöz, hogy nem gond, csak szóljanak, ha itt van a rendőrség, nem tudtuk megakadályozni, hogy házkutatást tartsanak. A főnöknő kérdezi, mi van? Hát a kapun nem jöhetnek be. Akkor utána olvastuk végig, hogy nemcsak nálunk, hanem a Márkóék lakásán is. Akkor ők az utcán laktak. Hol tartottak ezek házkutatást? Lefoglaltak különböző bizonyítékokat, ehhez képest négy hónap múlva, december 3-án volt a szembesítés, ahol többször fölszólította a tanút, hogy ismerje föl, hogy a Zsombor is ott volt. Ismerje föl a Zsombort! Veszekedett vele a tanú, hogy értse már meg, nem volt ott. Se a szemtanú, se a sértett nem ismerte föl. És mondom, ezt is egy nő csinálta. És december 3-án ez kiderült, és ettől függetlenül a karácsonyt, szilvesztert benn kellett még töltenie, és január 9-én engedték ki. És végül is nem véletlenül kapott a Zsombor 900 ezer forintos kártérítést. Semmi bizonyítéka nem volt. Négy hónapig úgy ültette benn a gyereket, hogy hazudott összevissza a bíróságnak, hogy megkapja az előzetesre az engedélyt. Egy hajszál nem volt a Zsomborra bizonyíték.

Na mindegy, itt a cégnél is ugyanúgy egy rendőrnő, egy Békés megyei rendőrnőt kaptunk ki. Azonnal zároltatta a számláját az EU-tudakozónak, oda már nem is köthettünk üzletet. A főnöknőm a saját zsebéből egyhavi fizetést kiadott még. A saját pénzéből kiosztotta. Aztán júli 10-én megszűnt az állásom. Fél percet, ha késtem. És akkor kijött a főnöknő, és mondta, hogy nem egy cégben van feljelentés. Az a vérpatkány rendőrcsaj az összes cégnél zároltatta a számlát, mert rájött, hogy minden cégnél ugyanaz a tulajdonos. Ugye most választások előtt állunk, a fideszes alpolgármester valahonnan pénzt akar. Aztán majd a választások után, valaki majd visszafizeti. Így viszont mondta a főnöknő, hogy nem tudja finanszírozni a mi fizetésünket saját zsebből, illetve az aznapi fizetésünket kiadta, mert én is nagyon jól kerestem, mert 109 700-at kaptam, előtte két héttel,

meg 170-et fizetett ki. Mindenki sírt, persze kivoltunk. És az volt a legdöbbenetesebb számomra, hogy nem is azért sírtam, hogy nincs munkám. Persze bennem volt az is, hogy 50 évesen most hogy? De nem voltam kétségbeesve. A munkahely, a munkatársak, a karácsonyi, a céges buli, tehát minden, amit adott ez a munkahely. Azért sírtunk, hogy külön kell akkor menni. Lehet, hogy az, hogy négy évig egy helyen voltam, és teljesen stabilnak éreztem a munkahelyet, és olyan biztonsági lépcsőfokot tudtam meglépni az életemben, hogy kétségbeessek, amikor elveszett. Nagyon sokat köszönhetek a főnökasszonyomnak. És mentem haza, és sírtam a Rékának, hogy nincs munkám, mi lesz? Jó, mondom, a mai napon mindent elfelejtek, filmezek, ezt meg amazt csinálok, akkor elfoglaltam magam. Másnap a Lottiéknál voltunk kinn, és már hívtak a kolléganőim, hogy figyelj, akkor ide megyünk meg amoda megyünk, akkor jössz? Megnézed, hogy melyik munkahely a jó? Merthogy közben léptek ki tőlünk csajok, és hasonló céget alapítottak. És mehettünk volna négy helyre. Még válogathattunk is, és egy hétig azért nem mentem dolgozni, mert tele volt a hócipőm, pihenni akartam. De a következő héten már mentem, megkaptam a telefont, és kedden már dolgoztam is. Már volt egy fizetésem, 105 ezer forint egy hét alatt. Hétfőn papírokat intéztünk, mert ez is bejelentett, csak négy órában. És jövő héten lesz a következő fizetés. Most otthonról dolgozom, amennyit akarok, annyi, hogy 9 előtt nem lehet telefonálni, 3 után nem lehet, pénteken 9-től délig vagyunk, ennyi a megkötés. Azon belül annyit telefonálok, amennyit akarok, telefont kaptam, kártyával együtt, és erről hívogatjuk az ügyfeleket internetes oldalról. Ugyanúgy, mint bent, csak mondjuk bent volt listája a főnökasszonynak, abból dolgoztam. De pedzegette nekünk már tavasszal a főnökasszony, hogy januártól akar indítani egy céget, mert azért ez nem a legjobb munka, itt rendőrségi feljelentések voltak. Jó, nekünk sehova nem kellett menni, nagyon bevédte a seggünket, nem adta ki se a nevünket, se a telefonszámot, semmit. De neki rendszeresen járni kellett. De ez mindenhol így működik, hiába van aláírt szerződés meg hanganyag, szerződéskötés, visszahallgathatják, megnézhetik, elutalják a pénzt, „jaj de most nincs pénzem, most mégiscsak adják vissza”. Vagy csak fölhívtuk. Mondtam neki, a tudakozótól vagyok, puff, rám nyomta a telefont. Egy hét múlva jött a rendőrségi megkeresés, hogy mi meg akartuk erőszakolni telefonon keresztül, hogy fizessen ennyit meg amannyit. És a főnökasszony mondta, hogy valami olyan szolgáltatást fog kitalálni, amit el kell adni. Valami hiper-szuper szolgáltatás, és meg is fogják venni. Januártól ez lesz. Végül is ez a mostani négyórás munka csak pár hónapra fog szólni. Itt egy picit szűkebbek az anyagi körülmények, de igazság szerint, meg otthonról valahogy könnyebb. Nagyon féltem ottho-

ni munkával kapcsolatban, hogy majd elszalad velem a ló, sokat cigizek, nincs kedvem, nincsenek ott a munkatársaim, nincs az a rendszer, hogy 10 perc szünet, utána dolgozunk, és muszáj dolgozni. És nem. Igazság szerint még a 10 perces szünetet sem tartom be. Pont nem érdekel, hogy most egy órája cigiztem, vagy két órája, ha megy, pörög, akkor csinálom. Ez úgy működik, hogy felhívunk egy ügyfelet, a cégvezetőt keresem, kicsit itt van egy kis *(alig hallani)* furfangosság, de pont leszarom. *(suttog)* Mi azt mondjuk, hogy tavaly volt egy központosítás, s a központosítás miatt díjmentes volt a szolgáltatás, de ez az év már aktív, írásban le kellett volna lemondani a szolgáltatást, ki kell, hogy fizesse. És akkor így. Rávesszük. Mondjuk az összeget, hogy mennyi. És annak a harminc százalékát kapom meg. Tehát, igazából, csúsztatunk. Kamuzunk. Az előző év ingyenes volt, de attól a naptól, ahogy fölhívom, megkapja a számlát egy évre, és azt fizeti ki. Egy összegben. Részletekben akkor, ha nagy összeget mondunk. Két részletben fizetheti, de havidíj nincs. Halkan beszélek, mert nem szeretném kikiabálni. De mindegyik cég átverés. Ugyanezt csinálja a Telekom is, a Magyar Telefonkönyv is ezt csinálja, az MTT is, mindenki ezt csinálja. Ott kimennek személyesen, és aláírattatják az idős nénivel a papírt. „Nem kérem, nem kérem!" Jó, akkor itt tessék aláírni, hogy nem kéri. És aláíratják a nénivel, és utólag meg kiküldik a 246 ezer forintos éves díjat, meg ilyeneket. Arra, hogy a telefonkönyvben megjelenjen. Abba a telefonkönyvbe, amit már nagyon ki se adnak, kinyomtatják, és viszik is ki a szeméttelepre. Gyakorlatilag ugyanaz a cég vagyunk, mint az MTT. Ők ugye nagy állami támogatással a hátuk mögött, nem fognak vizsgálódni utánuk. Meg amikor a villanyszámlára egy nullával többet írnak. Minden cég!

Egyrészt ezért nem szégyellem magam, másrészt kapja be a magyar állam, mert én annyit nem tudok érvényesíteni, nem most, mert már pont leszarom téma, de mikor ott volt mellettem a nyolc gyerek, nem tudtam érvényesíteni, hogy a gyerektartást behajtsák. És tudod, mennyi lett volna a gyerektartás? 2 ezer forint gyerekenként. Egy pár cipőt nem veszel belőle a gyereknek. És azt mondták, mivel a Gyuszi hajléktalannak vallotta magát, így nem behajtható rajta. Innentől kezdve én nem veszek bérletet, és pont leszarom, hogy ki mit akar. Meg akkor meg lehet nézni az összes parlamenti képviselőt. Tehát, ne nálam kezdjék, aki a gyerekére költi a pénzt, hanem annál kezdjék, aki a kurvájára, meg ilyen panama, meg olyan panama, meg ilyen nyaralás. Én nem megyek el többmilliós nyaralásra, nem veszek több százmillióért házat. Én elmegyek három napra wellnessezni Miskolctapolcára. Ha nagyon-nagyon meghúzom a gatyámat, akkor viszek 100 ezer forintot, és még visszahozok belőle 40-et. Tehát, én ezt így

gondolom. Nagyon sokáig jó kislány voltam. Nem, mert a törvény! Pont oda is jutottam vele. Pont oda. Nem lehet! Ez a mai világ, erre kényszeríti az embert. Vannak szép elveim, ami szerint éhen döglünk. Nem most, majd holnap. Tehát ennyit érnek az elvek. Ezek megvannak, és a gyerekbe is belenevelem, hogy tudja, mi a helyes, ha egyszer jön egy olyan világ. Persze az nem Magyarországon fog eljönni, maradjunk ennyiben.

És akkor fölhívtam a telefonkönyvre, s pár nap múlva a tudakozótól. És akkor „most fizettem a telefonkönyvre!”. De mondom, mi a tudakozó vagyunk. De ugyanazon a törvény alapján dolgozunk. És akkor megint fizettettünk. És akkor nyilván egyre nagyobb összegeket vontunk, mert az első kötésnél mindig csak megkóstoltuk, hogy mennyit bír. Aztán adtam oda a kolléganőimnek, két-három kolléganővel dolgoztam együtt, ők jó magasra bekötötték, és ők is megkapták a fele pénzt, meg én is. Mondom, ez a csaj, akit bekötöttem ide, ez gyakorlatilag minden második hétben kifizetett 280-at. És két olyan céget vezet, ahol meg se kottyan neki ekkora összeg valószínűleg. Tehát, még azt sem mondanám, hogy hülye a nő. Magyarország így működik. Így működik. Csak mi kicsik vagyunk, minket megbasznak. Ez Magyarország. Botrány, ami itt van. Botrány!

És arra ösztönzöm igenis Ábelt, hogy menjen ki külföldre. Itt, ameddig lehet, tanuljon, ameddig jár rá a családi pótlék, tanulja le, aztán sipirc kifele, amerre tud. Menjen! Meneküljön. Milyen kilátása van? Még németet szeretném, ha tanulna, ha elmegy gimibe. Most az angolt sajátítsa el! Mert hátha Angliába is ki tud menni. És az mégis font. Nem euróban kapja a fizetést. És az mégis más. De hál’ istennek, vele nincs gondom. Hála istennek, képviseli a saját érdekét. Féltem tőle, hogy nem fogja. Féltem, hogy kisnyuszika lesz. De nem! Föláll, nemcsak nekem, hanem a testvéreinek is. Jó, még meg kell tanulnia, hogy nem ordítva közli a véleményét, hanem normálisan. De jó anyagból van a gyerek, hál’ istennek. A gyerekemnek esélye nincs itt élni. Ennél még mindig jobb az, ha kimegy külföldre, mondjuk, átlépi az osztrák határt, és ott leül, és kiteszi a kalapját. Akkor is jobban fog élni. Mert itt mi vár rá? Lakásról ne beszéljünk, mert azt nem fog tudni szerezni. De ha mondjuk egy olyan csajt vesz el, akinek már meghalt az anyukája, árva, és van egy saját lakása, azt fönn kell tartani. És akkor még esznek, és kész, és annyi. De az, hogy gyerek legyen, egy mozi, nem fér bele. És egy pár év, és azt fogod látni, hogy ilyen zombi emberek rohannak a munkába, rohannak haza, belapátolják, az azt se tudják, hogy mit, mert már csak addig jut el az agyuk, hogy jó, ettem. Fekszek le, alszok, reggel fölkelek, munka, belapátolom a kaját, megint alszok. Enynyiről fog szólni, zombik fognak rohangálni az utcán. Ez megy. És akkor látod azt a réteget, a tévében meg mindenhol, hogy megy, és akkor pláza,

és néz, apuci odaadta neki a kajapénzét, napi százezret. És csodálkozunk, hogy a fiatal gyerek kimegy az iskolából, elhelyezkedik dolgozni, megkapja az első fizetését, és azt mondja, hogy „ja, bocs, én nem ennyire számítottam". Inkább elmegyek ki, leütök két vénasszonyt, mert ott van a nyakában egy vastag aranylánc. Ezen tényleg nem tudsz csodálkozni. Jó, hogy nem erre nevelem a gyereket, nyilván, baromira nem szeretném, ha ezt csinálná, de nem tudok rajta csodálkozni, megmondom őszintén. Mert mit lát a gyerek? Ilyen telefon, olyan telefon, ide megyünk, oda megyünk. Márkó is, mit mondjak neki? Munkahely? Egzisztencia? Mi van? Menjél kisfiam, szerezd meg a pénzedet! Légy szíves ne úgy, hogy börtönbe kerüljél, és én csomagoljalak.[14] És igen, kéreget. Napi 15 meg 10 ezer forintot. Legrosszabb esetben is 6 ezer forintja meg van. Azt látja, hogy kimegyek három órát, ha valaki beszól nekem, akkor visszaszólok. Meg ugye védve is van, mert az apját meg ismerik, s már előre mondják, hogy ő a Medve fia, ne bántsad! És most erre mit mondjak? Kisfiam, ne csináld? Mert egzisztencia? Meg fontos, hogy legyen munkád? Mért fontos, hogy legyen munkahelye? És ez a fene nagy magyar körkép. Gyereket akarsz, akkor menjél lopni-csalni, kéregetni. De a Márkót nem féltem, az olyan, mint az apja. Ő a jég hátán is megél. Nyilván mindig a törvény pengeélén fog mozogni, sajnos ilyennek született, meg ezt látta az apjától. A Gyuszi nem volt ilyen balhés. Ő nem verekedett. A gyerekek? Mért menjenek el dolgozni? Nincsenek itt, most mondhatom. Havi 80 ezerért? Amiből még albérletet se tudnak fizetni? Mi a fasznak? Éhenhaláshoz sok, megélhetéshez meg kevés. De ha kiáll, és kéreget, akkor van albérlet, van kaja, van mozi, van diszkó, van pia, van nő. Most evvel nem tudsz vitatkozni. Főleg egy Márkóval kapcsolatban. *(indulatos)* Mit mondjak neki? Kisfiam, a munkahely az fontos! Azt mondja, hogy az lófasz! És igaza van! Mért? Megbecsül a főnököm? Nem! Annyi fizetést kapok? Nem! Van szabadidőm? Nem!

Hát elvitték a Zsombor két gyerekét. Ez valami borzalom. Két hónapon belül le kellett volna tenni 63 ezer forintot a Vanesszának. Elvileg meg is volt a 63, csak közvetlenül, mielőtt beengedték volna a Zsombit az anyaotthonba, azt elköltötték. El tudom képzelni. Jó, ők is mondanak valamit, az anyaotthon is állít valamit. Konkrétan ott is a pénz el lett költve. Akkor mondták, hogy így a Zsombor nem jöhet be, akkor el kezdett beszökdösni, amit én értek, mert mínusz fokok voltak. Valahol laknia kellett, és ott volt a családja. Ígérték, hogy mehet oda, de annak fejében, ha le lesz téve a pénz. De még ezen sem problémáztak annyit. De ahogy a Zsombor bement, abban a pillanatban, hogy melegen volt a segge, már ő

[14] Börtönbe csomagot küldeni.

nem dolgozott. És persze elegük lett, és már ott elindították ezt az ügyet. De inkább a gyerekek miatt. Kakis pelenkák voltak szanaszéjjel, a gyerekek koszosak voltak. Tehát ott is inkább higiéniai problémák voltak. Az anyaotthon előtt megy el az 52-es villamos. És a kisfiút a villamossínről vitték be. Tárva-nyitva van a kapu. Mert pont leszarják. Ennyire nem törődöm az anyaotthon. És ez az intézmény mondta azt, hogy most már elege van. Aki így leszar mindent. És mondom, értem, mert másfél oldalon olvastam a gyámhatósági végzésben, hogy az egyik anyukának a hűtőben megromlott a kajája, benejlonzacskózta, kötött rajta egyet, de nem csomózta meg, kidobta a kukába. A hároméves kisfiú meg odarohant, kiszedte a kukából, kibontotta, és elkezdte enni, annyira éhes volt. De a kislány sem kapott rendesen enni természetesen, tápszert sem úgy vettek, ahogy kellett volna. Akkor volt, hogy kenyeret dobtak véletlenül a kuka mellé. És azt írták, hogy nem akarják azt mondani, hogy a gyerek, hú de éhes volt, de láthatóan úgy vetette magát rá a kajára, arra a száraz fél szelet kenyérre, mint aki nem evett napok óta. Akkor fölnyitotta a kukát, abból evett, többször úgy hozták be az utcáról. Nem tudta az anyja, hol van a gyerek. Ébresztgették, hogy „te, itt csak a kislány van a kiságyban! A kisfiú hol van? Nem tudom, nem tudom.” És aludt volna tovább. És akkor rászóltak, hogy „Vanessza, gyereked van, oda kellene figyelni!”. És akkor mondta, hogy „leszarom, nekem ne szóljatok be, ha meghal, nekem fog meghalni, nem nektek”. Nem volt hajlandó együttműködni. Most elvették, ez marha nagy pofon volt nekik. Most már leszedték, hogy jó, jó, van gyereked, de nem a te tulajdonod, nem azt csinálod, amit akarsz. Tehát, ezt most talán fölfogta, most dolgozgat. A Rege utcába vitték őket, oda, ahol a Kristóf is volt pici korában. Azt mondják, hogy sokat sírnak utánuk. Mit lát a gyerek, apa megjön, apa elmegy. Amúgy is a kisfiú nagyon ragaszkodik a Zsomborhoz. S nyilván a kislány meg sír, mert a bátyja sír. Meg külön csoportban vannak, s csak akkor láthatják egymást, ha a szülők bemennek. Aztán szétrakják őket. Se aludni, se semmit nem csinálnak együtt. De énszerintem tök jól érzik magukat. Az, hogy mindennap van kaja, az, hogy tiszta ruha van. És a Vanessza ütötte a kisfiút és a kislányt is. Verte. Énszerintem jól érzik magukat. Én akkor is amellett vagyok, hogy nevelőszülőkhöz kerüljenek. Együtt vannak, láthassák egymást, mert nagyon szeretik egymást. Meg emberibb körülmények vannak ott. A Zsombi megcsúszott most, hogy elvették a gyerekeket, mert másfél hónapja dolgozott kertrendezőként, és jól is érezte magát. Aznap, mikor vitték a gyerekeket, ő ott volt, másnap ment be látogatni, meg harmadnap is. Mondom, Zsombi, akármilyen jó ez a munkahely, akármilyen rendes a főnök, biztos, hogy szabin vagy? És azt mondja, igen. Na, aztán kiderült, amikor fölhívott a főnöke,

hogy nem, és nagyon ki volt akadva, mert ő 100 ezret kölcsönbe odaadott a Zsombornak, és két tanúval aláírattatta, és hogy akkor heti fizetésből, a 40-ből, 10-et le fog vonni. A Zsombor még azt is mondta, hogy minden pénzt vegyen el, hogy minél hamarabb leteljen a 100 ezer. Aztán mondta, hogy nem, mert ott a feleséged, még ha a gyerekek nincsenek is veletek, a heti 30 legyen meg. Albérlet, kaja. És akkor mondtam, kisfiam, most pont ez hiányzik? Meg a becsületed! A két gyereket pár hónapon belül vissza akarják szerezni, mert elvileg ideiglenesen vannak elhelyezve. Szerintem esélyük nincs, hogy kiadják, mert konkrétan életveszélyben voltak a gyerekek a Vanessza mellett. Lehet, hogy a Zsombinak talán kiadnák, de nem is latolgatom, mert most úgy gondolom, hogy jó helyen vannak a gyerekek. Nem járok fel hozzájuk az intézetbe, csak képeket láttam. Nem vagyok hajlandó belefolyni ebbe. Azt gondolom, hogy ez így jó. Nem vagyok hajlandó segíteni egyiküknek sem. Meg nem segítség, hogy akkor gyere, itt van pénzike, vagy akkor gyere, lakjál itt a nyakamon, én majd fizetem a rezsit. Gyakorlatilag ugyanaz, mintha pénzt adnék neki. És akkor én meg nem eszek, vagy az Ábel nem eszik. Meg nem is az evésről van szó, mert megkeresem rá. A mozikról, a ruhákról. Nem vagyok hajlandó erről lemondani. Nem. Azt a két gyereket se én csináltam. Pont nem érdekel. Megőrülnék, hogyha fölvállalnám. Beleőrülnék az aggodalomba.

Dórát támogatom pénzzel, neki még mindig szüksége van rám. Most kiváltottam neki a gyógyszert, vettem neki tonhalkonzervet, meg volt, hogy 2-3 ezreket odaadtam neki, amikor már nem volt úgy pénze. Mert ő szegénykém most próbálgatna úgy elmenni dolgozni, de beteg is, és most kivizsgálják. Kiderült, hogy eggyel kevesebb csigolyája van. Gyógytornász azt mondta neki. Az a baj, mondom, hogy mindig elbaszod. Elkezdesz valamit az egészségeddel kapcsolatban, megint vissza. Mondom, nem. Hagyd a picsába, akkor csináld ezt végig. Vizsgáltasd ki, mi a baj, és hogy kell élned. Onnantól kezdve mehetsz dolgozni. Mert tudod már, hogy mit hogy kell. Ennyi. Most már mond el dolgokat, hogy milyen a Lajos. Eléggé önző, tehát, ez az uralkodok rajtad. Nem tudom… Elvár dolgokat, cserébe azért, hogy ott lakhat, és nem fair módon. Nem korrekt. Mert ha megegyeznek abban, hogy ott lakhat, és a Dóra felajánlja, hogy cserébe takarít, mos, főz, akkor ne kérje azt, hogy mellette még szexeljen, vagy legyen elhivatott a Lajossal szemben. Semmi nem jó neki, rajta tölti ki a dühét. Jó, nem ütötte most meg, mert a Dóra már nem megy el addig a pontig, hanem inkább behúzza fülét-farkát, de nem érzi jól magát. Mondtam neki, ha innen elmegyünk, úgyis egy másfél szobásat szeretnék kivenni. És vagy őt, vagy a Kristófot viszem magammal. De mondta, hogy nem szeretne velem, mert fél, és teljesen jogos a félelme, mert mivel én

vagyok az anya, majd megjelenik a Renátó egyik nap, másnap a Zsombor meg a többi, és akkor megint telt ház lesz. Mert megsajnálom őket, és akkor gyere, feküdjél le. Mondjuk ez még nekem is dilemma. Bár mondjuk a Zsombor nem miattam került most ide. Ezt a Réka barátjával beszélte meg. Teljesen ki is voltam belőle hagyva. Nem mondom, hogy nem örültem neki, mert nyilván a gyerekem, és nem azt kell hallgatnom, hogy megfagyott kint az utcán, és akkor majd verem a fejem a falba, hogy de basszus, most tök mindegy milyen nyomor, de hát akkor is! Legalább segítettem volna neki. De ez nem segítség! Most már fölnőttem annyira, hogy nem. Ábellel akarok foglalkozni.

Őt még fölnevelem, és akkor részemről ennyi volt. Nem vagyok hajlandó többet. Nem is gondolkodom azon, hogy mért is nem akarok kettesben maradni az Ábellel. Nyilván kettesben jobb lenne. Mert ha beteszek valamit a hűtőbe, azt csak Ábel eheti meg rajtam kívül. Tőle meg nem sajnálom, meg hagy nekem. Most az kifogás-e, hogy egy öregasszony meg egy fiatal srác együtt él? Más generáció, és annyival másabb. Az iskolában az ő erkölcsi szintje nem az, amit én képviselek. Oda kell figyelnem arra, hogy ne az én erkölcsi normámat örökölje, mert akkor meghal. Nyilván, mint szülő, nekem az életre kellene felkészítenem. De örülök, hogy ebbe az iskolába írattam be. Mert lehet, hogy Burattino, cigány gyerekek járnak oda, szegények meg rászorultak. Volt olyan, hogy vittem be neki egy szelet dobos tortát. A szívem szakadt meg. Ábel kibontotta, s az egyik kisgyereknek a feje már bebújt konkrétan a papír alá, és nézte, hogy mi van ott. Ábel meg beleharapott. A kissrác meg nyelt vele, képzeld! És akkor mondja neki az Ábel, hogy én nem szeretem ezt a cukros tetejét, te sem? „Deee, én szeretem!” Ábel neki adta, s erre a gyerek megfogta, elrohant, és elbújt valahová. Borzalmas volt. És azt mondta Ábel, hogy ő még normális családban nevelkedik. Egy erősebb iskolába’ nem lenne ő menő. Akkor itt nőjön föl menőnek, és ha kikerül az életbe, ott is menő lesz. Meg a gimnáziumban is. Tavaly bepróbálkozott egy történelem kettessel, teljesen ki voltam akadva. Mert az ének, a rajz, a testnevelés, a vizuális technika, ezek a kitöltő tantárgyak, vagy nem is tudom mi, senkinek nem kell, hacsak nem akar énektanár lenni, vagy híres énekes. Ezek nem érdekesek, ezt sehol nem kérik. És mondtam, hogy ezek közül, egy 3-ast megengedek. A többi 4-es, 5-ös. És ehhez képest tavaly történelemből volt kettese. A többi 4-es, 5-ös volt. A történelem érettségi tantárgy, felvételi tantárgy, általános műveltségi tantárgy. Beszéljünk még róla? Nem! Nem lehet kettes! Leülök, és megtanulom. Ez ennyi. Nem kell megérteni. Nem szoktam leülni vele tanulni, az ő dolga. Magának tanul, nem nekem. Az egy dolog, hogy én egy szintet meghúzok. Nyilván a munkahelyemen én is

meghúzok egy szintet, hogy mi az a fizetés, amit nekem produkálnom kell ahhoz, hogy éljünk. És én vagyok a felnőtt, én húzom meg neki, és nem ő. Most év végére 4-es lett. Ő tartja magát ehhez, azt látom. Figyel arra, amit mondok. Nagyon okos, jól látja a világot. Nagyon jó pasi lesz. Ábelnál soha nem mondtam, hogy rossz gyerek vagy. Jó fiú vagy, mért rosszalkodsz? Őnála már figyeltem, hogy ne neveljem bele, hogy rossz gyerek. Egyébként ő is olyan lenne, mint a Márkó. De ebben én is benne vagyok. Szegény Márkó mit hallott? Rossz fiú. Nem ezt kellett volna mondani. Látszik a két nevelés közti különbség. Egyetlen szófordulat. Mert Ábel is föláll, ha kell. Ő is verekedett már az iskolában. Csak úgy, hogy a tanár nem látta. Csak iskola után engedem el a haverjaival, de neki olyan haverjai vannak, akiket a szülők nem engednek csak úgy el moziba meg bandázni meg diszkóba. Hála istennek, hogy ilyen haverjai vannak, nem kell aggódnom. Rám van utalva. Velem megy mindenhova. Kéthetente járunk moziba, de van, hogy megunjuk, és akkor egy-két hónapig nem. Elmentünk egyszer a Szépművészetibe október 23-án, ingyenes kiállítás volt. Az egyiptomi részleget megnéztük, de konkrétan így végigloholtunk a sorok között, „jaj menjünk már, menjünk már!". Fél óra sem volt, és nem akart. És akkor mondom, jó, akkor beköszöntött az a korszak, hogy könyv nem, múzeum nem, csak hülye mozi, horror- és akciófilmek. És most ez az atombombás kiállítás érdekli. Oda el fogunk menni. És a Titanicra szeretnénk még, mert az a Vam Design Centerben van. Ott volt a Tutanhamon kiállítás is. Ott is voltunk, nagyon tetszett.

Azért mondom, hogy most már ez a munkahely nagyon sokat adott nekem. Lelkileg is, meg fejlődtem. Nyilván a depressziónak vannak lépcsőfokai. Az anyaotthon egy olyan fajta lépcsőfokot hozott, ahol már nem az életünkért kellett küzdeni, ez meg az anyagi biztonságot. És sokkal könnyebb. Már eleve úgy vagyok beállítva, hogy nem, nem halunk éhen. Mire költöm a pénzem? Kaja, szórakozás, ruha. Erre. Tehát élni. Nyilván most majd próbálok picit visszafogni mindenből. De hál' istennek, most nem párizsit eszünk, hanem téliszalámit, sonka, paprikás szalámi, gyümölcsre, mindenre. Végül is jobban eszünk, mint egy magyar átlagos család. Tehát, nálunk a párizsis kenyérre már a macska is húzza a száját. Meg internetről nyakláncot, fülbevalót. *(mutatja)* Ez is 1500 forint volt. De nagyon vigyázok rá, nem parfümözöm, nem alszok benne, nem vizezem össze. Rengeteg szép dolog van az Ali expresszen. És ebből kell visszafogni, mert elszaladt velünk a ló. És minden hónapban valamennyit spórolni. Most a Lottinak adom, de hosszú távon ki kell találnom, hogy tudok én spórolni.

Igazándiból én most telket szeretnék venni, majd ha úgy jön össze a pénz, majd úgy szeretnék spórolgatni. Ha jól keresek, akkor egy havi 100-

at elteszek, vagy még többet is lehetne, de ahhoz magasabb összegeket kell mondanom a telefonos kötésnél. Mert egy telket megvennék, rá meg egy mobil házat. Vécé, fürdő, minden benn van, be van bútorozva, és azt téliesíteni. A vejem, Géza megcsinálja. Meg szeretnék nyaralni. Tehát olyan extrém nagy dolgok nem. Egyiptomba szeretnék, de ott meg sok a robbantás, oda nem. Nem biztonságos. A gyereket föl akarom nevelni, aztán ennyi. Kocsit, ilyesmit nem akarok.

Nem mondom, hogy jól elvagyunk itt a Rékánál ennyien, ebben az egy szobában, de ha rossz lenne, tettem volna már. Már az elmúlt hónapokban is el tudtam volna költözni. Inkább az, hogy nem szeretnék magunkban a gyerekkel. Nem tartom egészségesnek. Az, hogy ott van mellettem a Kristóf vagy a Dóra, az engem lelkileg megerősít. Még ha nem is dolgoznak. Tudom, hogy meg tudom szerezni, meg fönn tudom tartani, mert itt is kifizetünk 95 ezret, meg amit még elkér apránként. Kettőnkre fizetünk 95 ezret, a Réka a Karával valami 110-et, a Zsombiék meg 90 környékén a galériáért. Most megint együtt vannak a Vanesszával, kibékültek. A Zsombi visszament a kertészetbe, vonogatják neki a 100 ezret. Mondom, ne legyél fasz, mert a gyerekeknél figyelni fogják, hogy mennyi ideje dolgozol. A Vanessza is dolgozgat. Mosogat valami hajón a Jászainál. Valamennyire most ők is összekapták magukat. Vani, ha nem dolgozik, mindennap látogatja őket. Zsombi is föl szokott menni, ő úgy, hogy elkéredzkedik hamarabb. Két hete vannak benn. Mondtam nekik egy pár dolgot, nem bántásból, csak amit én látok. Nyilván nem esett jól nekik, de talán majd összekapják magukat. Mondtam nekik, hogy akkor kurva mérges leszek, ha most csináltok egy harmadikat, mert az a kettő ott marad bent. Akármennyire szeretitek őket, ha itt lesz egy harmadik gyerek, nem azzal a kettővel fogtok foglalkozni.

A Rékának nem valami tökéletes ez a pasi, a Kara. És meg is értem, mert egy darab szar. Beeszi magát olyan munkahelyekre, ahol 160-at kereshetne, de otthagyja. A Kara Csabi eltartja a Rékát, ugyanúgy kimegy, mint a Márkó. A Réka dolgozott, de rábeszélte, hogy hagyja ott, mert megcsinálja ő azt a pénzt. Nincs állása neki se, de majd 40 évesen rájön, amikor nem fogja a napi 10-et megcsinálni, és amikor bemegy egy munkahelyre, és szembe találja magát a 20 éves főnökével, és az fogja ugráltatni, akkor majd néz ki a fejéből. Ő konkrétan azért hívott engem ide a gyerekkel, azért csábítottak át a Lottitól, mert gondolta… amit ugye velem nem közölt, mert arról volt szó, hogy 20-30 ezret kell nekem leadni. Ők a szobát 75-ből kifizetik, nekem csak 20-30-at kell rádobni, mert nem fog annyit elkérni a tulaj, azért az egy szobáért. Ezért a szobáért olyan 200 ezret fizetünk. A Zsombiék külön vannak egy penészes kis lukban, ők is 90

körül fizetnek. Jól él belőlünk, én tudom. Az a baj, hogy a Kara uralkodik a Rékán. Én majd most fogok külön menni, hogy akkor jó, itt van vége. Ő azt gondolta, hogy én az összes albérletet kifizetem, és majd ő vesz nekem kaját. Első hónapban így is volt, kifizettem a 150 ezret. A 75 ezret, amit helyettük fizettem, és amit nekik kajába bele kellett volna pörgetni, azt akárhogy is számolom, az napi 2500 forint. Háromnaponta kell venni egy csomag dohányt, ami akkor volt 850 forint. És ehhez képest volt párizsi, vajas kenyér az olcsóbb vajból, olcsóbb kenyérből, és nem volt mindig dohány, mert naponta elment közösbe egy csomag dohány. Nekem naponta fölszámolta a 2,5 literes kólát, de abból én ittam egy pohárral. És akkor mondtam, hogy itt van vége, megyünk külön. Akkor én kifizetem a 75-öt, és eszünk, meg te is kifizeted a 75-öt, és te is eszel. És ez már nem tetszett neki. És ráadásul emelt is a tulaj, tehát a 75-ből rögtön 90 lett. És ez neki nem jött össze, meg nem azt csinálom, amit mond. Mondtam is neki, hogy egyrészt nem vagyok a csicskád, és ezt a hangnemet az édesanyáddal használd, aki ilyen hülyének nevelt, amilyen vagy. Régóta ismerjük, régóta együtt lakunk, az egész család utálja. A Lottiékhoz nem mehet, Márkó már nem jár vele bulizni. Nem bírja senki, mindent uralnia kell. Hazajön, és ideges, megrugdossa a macskámat. Adja a jó isten, hogy gyereked ne legyen! Ugyanígy bánnál vele. Hazamész, rossz napod volt, aztán megcsapkodod a gyereket? Nem érdekel, hogy élnek házaséletet, ne is akarjon, mert nem akarom, hogy a lányomnak gyereke legyen ettől a hülyétől. Nem szereti, összevissza pasizik mellette. Csak sajnálja, mert senkije nincs. Saját anyjához csak a születésnapján, karácsonykor meg húsvétkor mehet, úgy, hogyha előre bejelentkezik. Na, most az ilyen nem anya. Én meg azt hallgatom, hogy neki milyen hiper-szuper anyja van. Az anya, az azt feltételezi, hogy bármikor, ha én utcára kerülök, legalább aznap éjszakára van hol meghúznom magam. Ha nem is életem végéig, de arra az éjszakára befogad. Vagy ad egy pohár vizet a 40 fokos melegben. Na ehhez képest, amikor idejöttem, kiderült, hogy a 75 az olyan, hogy 50 az albérlet, 25 a rezsi, és még van mellette valamilyen plusz rezsi. Amit nem is értek. Mosni hetente egyszer, fürödni heti egyszer lehetne, azt is úgy, hogy mérik az időt. Ha fél óra hajmosással együtt, akkor már írják föl. Itt megtanultunk úgy élni, jól érezni magunkat, hogy a tulaj ne tudjon róla. *(nevet)* Nagyon nehéz. Annyira félek egy új albérlettől, mert a Lacinál Pesterzsébeten is azért megszívtuk. Keményen odatette a számlákat, látta, hogy van még pénz, kifizettünk mindent, és akkor még van pénz, még van pénz… Aztán volt az a 60 ezres villanyszámla, amire azt mondtam, hogy jó, most itt volt elég, megnézzük, hogy a villanyóra szám szerint stimmel-e. Hát nem stimmelt. Van szerződés, de nem sokat érsz vele, mert ha ő odahoz egy 60

ezer forintos számlát, és nem a mi számlánk, mert nem stimmel a villanyóraszám, ezt rendezd le mással, mert ez nem a miénk. Akkor azt mondja, hogy jó, egy hónap múlva felbontom a szerződést. És hiába két évre írtad meg. És akkor gyakorlatilag évente-kétévente lehet újraköltözni. És ezt nem szeretném.

Ugyanúgy vagyok vele, mint az iskolával. Nem szeretek előrenézni. Úgy vagyok vele, biztos lesz valami hülye tanár, rasszizmus. Ugye ez Törökbálint hagyatéka. Meg az előző albérletek tapasztalata. Az Imrénél is a Liget téren hiába hagytam ott adósságot, azt az öcsém rendezte neki. Itt vele lett kibaszva, de ő is kibaszott velem. Amikor anyu után megörököltük a lakást, a bátyámnak 2 milliót kifizetett az örökrészéért, nekem meg nyolc gyerekkel, szó nélkül elfogadta, hogy ingyen ajándékba odaadjam a részemet. Mert jó, ő szerezte az Imrét, de ez nem egyenértékű avval, amit én adtam neki. Én úgy gondolom, hogy akkor így egálban vagyunk, lehet, hogy nem így kellett volna intézni. De már nem érdekel. Család, nem család, nem érdekel, kinek hogy van tüske a szívében. Nem lehet így élni. Tisztességgel. Sajnos ez van, akkor a gyerekeimmel alkotok egy családot. És arra figyelek, hogy ott ne szúrjuk hátba egymást. Az is éppen elég nehéz feladat. Sajnos. *(remeg a hangja, majdnem sír)* Ezt tanította nekem az élet. És amióta ezt így betartom, azóta jobban élünk. Sajnos ilyen lett a világ. Ennyit a tisztességről. Szörnyű, biztos nagyon depresszív ez a monológ, de ez van. Most vagy megtanulok eszerint élni, vagy éhen halok. Aztán majd a magyar állam fölneveli Ábelt. Lesz belőle strici, kisfiú kurva, mit tudom én.

Én most rendben vagyok, anyagilag is, nem félek a jövőtől. És biztos vagyok benne, hogy ez a négy év tette velem. Nagyon sokat javított ez a négy év. Nagyon hálás vagyok a főnökasszonyomnak, mert egész más szemmel nézem a világot. Nincs ez az aggódás, hogy úristen, ide nem fognak fölvenni. Nyilván akkor nem vesznek fel. De olyan nincs, hogy ne legyen majd munkám. Van takarítás, van bolti eladó. Munka van. Nem érzem szemétnek magamat, de itt, ennél a cégnél, annyira kinyílt a csipám, és sajnos nem jó. Az erkölcseimmel összehasonlítva nem jó értelemben változtam. Mert azelőtt ez nekem nem fért volna bele. Kettős erkölcsi mérce van a gyerekeknek fölállítva. Kettős. Családon belül tiszteljen mindenkit, családon kívül meg taposson mindenkit. Ez működik, és így talán életben maradnak.

A Zápor utcai anyaotthonban nagyon sokan kaptak lakást. Ott voltunk négyen. A Dóra, aki borderline-os, a Réka Crohn-beteg, Ábelnak nincs hál’ istennek semmi baja, bár a lelki problémák nem fognak nyomtalanul elmúlni nála se. Ugye én ott csak a Dórával foglalkoztam, ez Rékán

is látszik, meg Ábelen is. Sok mindent elfojt az a kisfiú. Az Ábel szociális gondozója mondta, hogy hova menjek be, hogy a III. kerületben önkormányzati lakást kaphassak. Kisebbségi önkormányzathoz adott nevet, időpontot, mit mondjak, és lesz lakásom egy hónapon belül. Ő intézett volna nekem ott a III. kerületben lakást. Amikor az anyaotthonban ezt mondtam a vezetőnek, azt a választ kaptam, hogy ő nem tud bennünket támogatni mint anyaotthon, mert ez meg amaz kell hozzá. Mondom, ne haragudjon, az az anyuka éppen ott veri meg a gyerekét, és annak adnak lakást? Inkább a gyereket kéne elvenni tőle, és odaadni egy gyermektelen házaspárnak. „Jó, Lilla, de neki meg kell tanítanunk, hogy nem szabad ütni a gyereket." A csaj bolond volt, ilyen kis háromrészes fém ételhordóval kúrta fejbe a gyereket, úgyhogy kiesett az etetőszékből. Elmebeteg volt a Mónika. Mindegy, mindenkinek meg kell adni az esélyt, hogy anya lehessen, volt a válasz, majd ők megtanítják. Én már tudom nevelni a gyerekem, mert én odafigyelek rá, sőt, én olyan ügyes vagyok, hogy albérletet is fönn tudok tartani. Mondom, ne haragudjon, nem az volna a lényeg, hogy olyan embernek adjanak először, aki fenn tudja tartani? És el tudja látni a gyerekét? Nem! Olyannak kell adni, aki három hónap múlva megint itt kopogtat a kapun, mert mondom, ez már a harmadik lakása lesz, amit neki adnak. És mindig ez a vége, kiadták neki a lakást, egy hónap múlva már más ment albérletbe oda. És már megint utcán voltak, és mentek a harmadik anyaotthonba. Azt mondták, így működik a szociális rendszer, maga ezt meg tudja oldani önerőből. Gyakorlatilag ez egy dicséret nekem. Ja, mondom, köszönöm szépen.

Soha nem hiányzott, hogy legyen valakim az életemben. A Gyuszi után nem. Mert a Gyuszi az olyan hiper-szuper volt, hogy olyan pali nincs még egy. Az élet minden területén. Mi igazából egy gazdasági közösséget alkottunk. A probléma megoldása, a gyerekekkel való törődése, ahogy velem törődött. Én ehhez az emberhez mentem hozzá. Én ragaszkodtam hozzá, mert tudtam, hogy jó jövőt biztosít a gyerekeimnek. Szerettem, itt nem szerelemről volt szó, hanem tiszteltem, és fölnéztem rá. Ha valakire föl lehet nézni, tudom tisztelni, még a halálban is hűséges vagyok hozzá. És ez volt a Gyuszi. Szilvi mellett elitta az eszét, a lehetőségeit. Amit mellettem fölépített, azt a Szilvi mellett három hónap alatt elitta. Most már csak egy problémahalmaz. Gusztustalan. Nálam egy központi kérdés, hogy egy férfi legyen férfi. Vállaljon felelősséget. Nincs ilyen! Nem találkoztam ilyennel még. Nyitott vagyok, de nincs. Látom ezeket a taknyokat, akik férfinek nevezik magukat. „Kitörtem a kisujjamat, kérek egy hét szabadságot." Mondom, mi van? Nincs férfi, megszűnt. Én, akire ráköptem volna, az is férfiasabb volt, mint a maiak.

Az Ábel férfiasabb, mint a Kara Csaba. Ez a huszonéves generáció, taknyok. Nem képesek egy munkahelyet megtartani. Jaj, itt dolgozni kell? Akkor véletlenül jöttem csak ide. Mi neveltük nyilván ilyenné őket, de én nem így neveltem őket. A három fiú intézetben volt. Abban a pillanatba', hogy elvették, a három fiúval van gond. A Kristóffal nincs gond. Neki sincs most munkahelye, de egészségügyi gondok miatt. A Lotti is csak a kicsi miatt nem dolgozik most. Dóra kivizsgálásokra jár. Beszél angolul, jó, nincs érettségije, de van megjelenése. Egy recepciónál nem kell emelgetni. Le lehet ülni. Ábelt és Kristófot tartom férfinek. Kristófot valamennyire, de ő leül, és nyalogatja a tökeit. Jó, persze, én kiutáltam a barátnőjét, a Bettit, lehet ezt is mondani, lényegtelen. Nem is érdekel. De akkor kapd már össze magad, jóképű srác vagy, tessék elmenni, szórakozni. Keressél magadnak valaki mást, ne a Betti után sírj még 20 év múlva is! Gondolom, hogy még fáj neki, meg nem képes tovább lépni. Gondolom, hogy egyszer majd feláll, és ha lesz családja, akkor vállalja a felelősséget. A Márkó is vállalja a felelősséget, de link. Kölcsönkér, és azt nekem kell megadni. Férfi lesz a Márkóból is, de gyerek még. Még érlelődnie kell. Renátóban is megvan az alap. Neki is kell még egy-két pofon az élettől, de már a feleségével jó úton van. Anyósával él, de fujjol rá. Kaptak nászpénzt, most mennek nászútra. Mi is megyünk velük, Dóra meg az Ábel. Ránk is ránk fér egy kis nyaralás. Egy ismerősük felajánlotta, hogy három napig a balatoni nyaralójukat odaadják. 13 ezer forint az út oda-vissza. És az anyós meg a saját nászpénzükből, amit ők kaptak, 17 ezer forintot akar adni. És én értem, hogy a Renátó föl van háborodva, de basszus, akkor el kell menni dolgozni. És nem dolgozik, mert majd szeptembertől iskolába jár. Nem kitartó. Márpedig egy férfi legyen kitartó. És ha szart kell pucolnia ahhoz, hogy egyen a család, akkor azt fogja csinálni. És természetesen legyen nyitott, hogy lépjen tovább, ahol jobban keres, és jobb munka van. A gyerekeimtől ezt elvárom.

A Gézát, a vejemet azért bírom, azért szeretem, mert ő tényleg férfi. Ő nem rohan el, gond van? Megoldjuk. Bunkó meg paraszt szegény, de akkor is. Színházba nem tudod elvinni, de szeretem. A viccei is olyanok. Mondja nekem, ha meghalsz, derékig beásunk, majd ott locsolgatsz körbe virágokat magadnak, mert mi nem fogunk kijárni. És én ezen tudok röhögni. Mert tudom, hogy tisztel, tudom, hogy szeret. És férfi. És a lányomat, az egy dolog, hogy valamikor megveri, de ebbe nem szólhatok bele. Én nem tűrném el. Most karácsony után beleszóltam, mert terhes volt a Lotti, és megütötte, és én szedtem le róla. És az megdöbbentette. Azóta úgy tudom, hogy nem is bántotta. Ha beleszólnék, nyilván azt mondanám, hogy húzzál el a gyerekekkel a francba, de ez az ő életük.

De azt látom, hogy ő férfi. Tényleg ellátja a családot. Attól függetlenül vannak olyan húzásai, hogy én már a nyakát elvágtam volna. Most már a Lottival jóban vagyunk, rendeződött a kapcsolat. Nem beszélünk arról, hogy mi volt a Gőzmozdonyban. Illetve egy-két mondatban a Géza is kinyilvánította, hogy azt nem kellett volna. A Lotti már akkor is bánta, csak a férje mellé állt. Most milyen élete volt mellettem? A Géza meg mutatott neki egy olyan életet, amivel hónap végéig ki lehet húzni a fizetésből, ahol a gyereket lehet nevelni, nem gond az, hogy egy kiló kenyeret megvegyek egy nap. A normális élet mellett tartott ki, nem amit mi csináltunk. Visszanézve nem tudom, hogy tudtam akkor így gondolkozni. Nyilván különböző lépcsőfokok vannak az életben, amit meg kell ugrani. Az anyaotthon meg ez a munkahely volt az, ami segített nekem. Nincs harag bennem. A Lotti nagyon retteg attól, hogy velem összeköltözzön, nagyon fél, hogy elromlik a kapcsolatunk. Nagyon örül neki, hogy most ilyen jó. Dórával is rendeződött.

Szilvi hívott a múltkor, hogy neki jelenteni kell a Gyuszinak, hogy mi van a családdal. Szeptemberben én írtam neki, rákérdeztem, mert azt hallottuk, hogy meghalt a Gyuszi. Mert árvasági jár az Ábelre. Azt nem fogom kihagyni. És most válaszolt, egy hónapja, hogy nem halt meg. Azóta már hatszor beszéltünk vele. Hogy a Gyuszi őt leszidta, hogy mért nem veszi fel velünk a kapcsolatot, hogy rajta keresztül üzengessünk egymásnak. Végigkérdezett mindenkit, kivel mi van. Mondom, megvagyunk, jól élünk, van mit enni. Mondom, ennyit jelenthetsz a Gyuszinak. Szilvi anyja már meghalt, megörökölte a lakást, de hát ott a két gyerek, azok meg lehúzzák. Ő fizet mindent, ő állja a kaját, valahol dolgozik. Szilvi mindig dolgozott, de csak addig, ameddig bírta. Mert előbb-utóbb a munkahelyen is elkezd piálni, és akkor kirúgják. A két gyerek nem engedi oda a Gyuszit. Mondtam is neki, elég gondjuk van veled, mért fogadnának be még egy alkoholistát? Utcán él, csöves, alkoholista, én se tudnék vele együtt élni. Nem azért, mert nem fürdik le, hanem már elitta az agyát.

Végül is pozitív a könyv befejezése, mert attól függetlenül, hogy a munkahely megszűnt, ugyanúgy dolgozok, ugyanannyi fizetés, és még jobb is, hogy otthon dolgozok. Nem zavar senki. Mikor leteszem a telefont, mondják a Rékáék, hogy „Hát mért nem 89-et fizet az a Nagy úr?”. Jókat röhögünk. Most nagyon rá akarok hajtani az albérletre. Most már nem tudom tovább húzni. El kell menni innen, nem jó ez. Én csak a saját részemet nézem, hogy én is, meg a gyerek is, napi 1500 forintért kapunk valahol egy helyet. Én nem állok le már vitatkozni a főbérlővel, én már nagyon lazán kezelem a dolgokat. Nem lehet fürödni, csak hetente egyszer? Jó, mikor alszol? Akkor fürödjünk. Már nem vagyok hajlandó problémát

csinálni ebből. Úgyis azt csinálom, amit én akarok, nem fogok leállni, vitatkozni.

A lényeg, hogy megtanultam kezelni a rossz embereket, rossz tapasztalatokat, és ebben a jó emberek sokat segítettek. Te is, mert te voltál Törökbálint után az első, aki emberként kezelt és beszélt velünk. Ez akkor is, most is, sokat jelent mindannyiunknak. Azt gondolom, hogy nincsenek véletlenek, Isten vagy valaki mindig tudja, kiket kell összehoznia, legalábbis az én életemben. Igaz, elég kacskaringósra sikeredett az életem, nagy utat jártunk be. Nem szokványos életet éltem, de fő a megfelelő humor, hogy röhögni tudjak, és ellavírozni a nehézségek közt. Kicsit talán több problémát oldottam meg, mint egy átlagember, de mindezek ellenére is szeretem az életem.

ÉS VÉGÜL…

A Balog család története egy utolsó pillanatfelvétel erejéig áll meg. Csak a mi szemünk elől tűnik el, valójában ugyanazokkal a váratlan fordulatokkal, de változatlan tartalommal halad tovább, vagy toporog egy helyben.

A nyári interjúsorozat és az őszi kéziratleadás között csak pár hónap telt el. Ez alatt a rövid idő alatt is ugyanazt tapasztaltam, amit a megelőző nyolc évben. A felszínen nagy, dinamikus változások, szinte napról napra, a dolgok mélyén ugyanazok az állandósult problémák, és konfliktusok.

A kézirat leadásakor:

Vanessza már a harmadik gyermekét várja Zsombortól. A két kisgyereket nem sikerült még visszaszerezni az állami gondozásból. Jelenleg egyiküknek sincs munkája, Zsombor az utcán kéreget. Az Oktogonon lévő albérletet fizetésképtelenség miatt el kellett hagyniuk. Jelenleg egy Pest megyei hajléktalanszállón laknak.

Lilla és Ábel még együtt laknak Rékáéknál, de már robbanás előtti a helyzet, nincs pénz a továbbmozdulásra. Lilla elvesztette az állását, Kara Csabi lett a családfenntartó. Rékának kiújult a Crohn-betegsége, 44 kilóra fogyott, ismét a Honvéd Kórházban ápolják. Mindezt az otthoni feszült állapottal, stresszhelyzettel magyarázza. Ábelnek elkezdődött az iskola.

Dóra munkát vállalt egy ruházati boltban, de egy hét után otthagyta, mert a munkaadó nem tartotta az előre megbeszélt fizetési feltételeket. Lehet, hogy mégis Belgiumban folytatja tovább az életét. Lajosnál, akivel időnként fellángol a szerelem, lassan véget ér a lakhatás.

Renátó elkezdte a kereskedelmi iskolát, mellette ő is kéreget. Markó elköltözött Lottiéktól legújabb barátnőjéhez. Ő is „csinálja a pénzt”, hivatalosan

neki sincs állása. Kristófnak a nyári kivizsgálás után kapott kórházi leletei rendben vannak, de a Crohn-betegséggel járó korábbi problémái nem szűntek meg, amit a mindennapos stresszhelyzettel magyaráz ő is. Ennek ellenére visszament a hajóra dolgozni, ugyanúgy feketén, mint korábban. Lottira szakadt a teljes háztartás, megszűnt a segítsége az otthoni teendőkben. Simon Szabolcs is változatlanul náluk lakik, az ő fizetése nagyban hozzájárul Lottiék jobb életminőségéhez. Gyusziról nincs új információ.

Utószó

Az interjúk során számtalanszor lehetőségem volt látni a családtagokban lapuló tehetséget, képességet és potenciált, ami a szegénység és hátráltatott élethelyzet miatt onnan soha nem törhet ki. Sokszor éreztem, hogy Dóra, Márkó és szüleik, egy középosztálybeli miliőből, különösen sokra vihették volna. Amartya Sen Nobel-díjas filozófus, közgazdász szerint „a szegénység a tehetség elviselhetetlen pazarlásához vezet. Úgy látja, hogy a szegénység nem csak a pénz hiánya, hanem annak a lehetőségnek az elvesztése is, hogy valaki kiteljesedjen emberi mivoltában."[15] Rendezetlen körülmények, forráshiányos háztartás, nem biztosított lakhatás, nem megfelelő táplálkozás mellett a tehetség devianciában fog kiteljesedni.

A munkahelyvesztés, az örökös költözések, az egyre gyarapodó család, a szülők válása, mind-mind hozzájárultak a társadalomból való kiszakadáshoz. A család súlyos gazdasági problémái meghatározták az egész társadalomhoz való viszonyukat, ami nemcsak a szülőkre, hanem az azt követő generációkra is súlyosan nehezedik, mintegy megakadályozva a társadalomba való reintegráció esélyeit. [16] Mindezek következményeképpen alakult, alakul a család szociális és kulturális kerete, s ebből fakadóan egyfajta életmód, amely a társadalmi deviancia felé mutat.

Időben és térben jól megfigyelhető volt, hogyan válnak egyenként részeseivé, elszenvedőivé, „haszonélvezőivé" a magyar szegényellátás intézményrendszerének. A magyar intézményrendszer minden típusa megjelenik az életük különböző szakaszaiban; állami gondozás, anyaotthon, gyermekek átmeneti otthona, pszichiátria, börtön, addiktológia, különböző segélyezési formáktól a karácsonyi ételosztásig.

[15] Abhijit V. Banerjee – Esther Duflo: *A szegények gazdálkodása.* Fordította Hudecz András. Budapest, 2016, Balassi Kiadó, 19. o.

[16] Gönczöl Katalin: A bűnözés társadalmi összefüggései. In Valuch Tibor (szerk.): *Magyar társadalomtörténeti olvasókönyv 1944-től napjainkig.* Budapest, 2004, Osiris Kiadó, 1080–1093. o.

A roma identitás mint stigma jelenik meg a többségi társadalom gondolkodásában és a közbeszédben. Éppen ezért jellemző, hogy a családban előforduló házasságok, szerelmek, barátságok, a kapcsolatok semelyikében sem találni roma partnert. A Balog gyerekek mindannyian „fehér" társakat választanak, saját társadalmi körükön belül. Így az etnicitás nem játszik szerepet, szegény a szegénnyel köti össze a sorsát. Kivételt képez a szűk családon belüli párválasztás, belterjesség, amit a család nagy része mélyen elítél.

Balog Gyula átörökítette a saját kultúráját a következő nemzedékre. Bár volt esély a társadalmi létrán való feljebblépésre, ez meghiúsult. Az apa állami gondozottként kezdte, és az akkori társadalom szociális intézményrendszerében nevelkedett. A gyermekei egy része is állami gondozott lett, és a „jóléti" társadalom segélyszervezeteitől való függőségben éltek. Mára már az „unokák nemzedékének" két kis tagja is állami gondozott.

Az apa az iskolázottság magasabb fokáig jutott, mint felmenői, szakmája lett. Az anya leérettségizett, sőt, a sok gyerek mellett, a főiskoláig is eljutott. A folyamatos megélhetési és családi gondok miatt a gyerekek többségének ez nem sikerült. Csak Lottinak és Kristófnak van befejezett szakmai végzettsége, a többiek félbehagyták iskoláikat, lemorzsolódtak. 9–10. osztály elvégzése után mindegyik Balog gyerek abbahagyta tanulmányait. Érettségije egyiküknek sincs, hiányát mindegyik érzi és panaszolja. Jogosítványt nem szerzett egyikük sem.

Az apa értékrendje és jó mentális képességei is nagyrészt átöröklődtek. A gyerekek örökölték a megváltozó körülményekhez való gyors adaptálódás készségét. Gyula áthagyományozta a következő generációra életszeretetét, a családi együttlét örömét, de a koldulást és a szükségletek kielégítésének nem legitim eszközeit is. Öröklődött a felelősségvállalásra való képtelenség és a három intézetben nevelkedett fiúnál az a „hős" attitűd is, ami az apát is jellemezte fiatal éveiben. A férfiak felsőbbrendűségébe, a „machismóba" vetett hit, vissza-visszaköszön, Márkó, Renató és még a zárkózott Zsombor elbeszéléseiben is. Ezek a tradicionális nemi szerepek a szegénység miatt konzerválódnak. Ugyancsak öröklődött a gyermekbántalmazás mint a nevelés alapvető eleme. Ahogy a szülőket veréssel nevelték a múlt században, úgy folytatták ők is gyermekeikkel, és az unokák nemzedékénél is el-eljár a szülői kéz. Jellemzőek a betegségek, az állandó egészségi problémák; pánikbetegség, depresszió, magas vérnyomás, súlyos Crohn-betegség több családtagnál is. Ugyanakkor a betegségek megléte olykor előnyöket *(utazási és egyéb kedvezmények)* is jelent, amiket értékként lehet felmutatni.

A gyermekkori éhezés is alakította a Balog gyerekek felnőttkori helytállását. A legtöbbször minőségi, de nagyon sokszor mennyiségi éhezés is nagyban hozzájárult a családban megmutatkozó, étkezéssel szorosan összefüggő egészségügyi problémákhoz. Az alacsonyabb kalóriabevitel hosszú távú velejárója a gyenge fizikum, és így a munkahelyen való korlátolt érdemi munkavégzés. Balogék időnként megengedhetik maguknak a minőségibb táplálkozást, de az éhezéstől való rettegés így is állandó témája a beszélgetéseknek. Szeretetszimbólumként jelenik meg a csokoládé, chips és kóla, ami luxuscikknek minősül. A biztosított, normális étkezési feltételek ellenére is rémképként jelenik meg, hogy a gyerekeket soványságuk, vélt alultápláltságuk miatt intézetbe viszik. Például Lottiban működik egy erős megfelelési kényszer a védőnő, az óvónő, tanítónő, vagyis a közintézmények felé. Próbál megfelelni a társadalmi konvencióknak, mind a háztartásszervezésben, mind a gyereknevelésben, a vendégszeretetben, az otthonról hozott mintákat elkerülve. Nyolc év ismeretség után ő volt az egyetlen, aki kávéval kínált, ebéddel várt. Munkám egyik meghatározó élménye, szép emléke a napsütötte soroksári kertben eltöltött idő, a népes család körében.

Amikor nagyobb összeghez jut a család, rezsihátralékokra, újabb lakásbérlésre, műszaki cikkek *(laptop, számítógép, telefon)* vásárlására megy el a pénz. Ezek a műszaki cikkek amúgy „bankbetétként" szolgálnak, hiszen a következő szorult anyagi helyzetnél a meglévő javak mennek a zaciba, a válsághelyzet kezelése érdekében. Felhalmozás nincs, és ismeretségünk alatt soha nem is volt. Autó, háztartási gépek *(LCD-tévé, mikrosütő, mosogatógép, mosógép)* csak Lottiék háztartásában van. Lottiék kiadáscsökkentő stratégiájához tartozik a kártyás fogyasztásmérő, a fatüzelés, a saját maguk által végzett javítási munkálatok a ház körül. Költséghatékonyabb az is, ha minél többen laknak egy fedél alatt, így a bérleti díjak többfelé oszlanak. Ruházkodásukat általában „kéz alól", munkatársaktól, turkálóból, kínai üzletből oldják meg. Nyaralás, kikapcsolódás évi egy-egy nap, vagy egy hosszú hétvége. A cigaretta, kávé, elengedhetetlen a jólléthez, de költségkímélőbb megoldás, ha dohányt vesznek, és „gyúrják" a cigit. A dobozos cigaretta ritkán jelenik meg a háztartásban. Közügyekben egyikük sem vesz részt, szavazni nem járnak, a híreket nem követik. Általában lesújtó a véleményük a politikusokról, a jelenlegi közállapotokról. Külföldön csak Dóra és Réka járt, idegen nyelven, angolul csak Dóra beszél. A legfőbb szabadidős tevékenység a filmnézés, vagy, ahogy ők mondják, filmezés. Általában számítógépen nézik, de moziba is gyakran járnak. Többnyire a szórakoztató filmeket szeretik, mint a sci-fi, fantasy, krimi, akció-, horrorfilmek. Ismeretségünk alatt néhányszor múzeumba is eljutottak.

Aki végigolvassa a *Balogvilág*ot, könnyen úgy érezheti, hogy folyamatos költözések történetét tartja a kezében. Ennél a pontnál muszáj emlékeztetni az olvasót arra, hogy a lakáshelyzet Magyarországon krízishelyzetté vált. Napjainkban már a középosztály számára is magasnak minősülnek a lakásbérleti díjak, a szegények számára egyenesen csillagászatinak, és egyben elérhetetlennek. A pesti szegényréteg egyre jobban szorul ki a városból a külső kerületekbe, de már itt is megfizethetetlen a lakhatás.

„Ma Magyarországon sokan élnek uzsoralakásokban, ahol a tulajdonosok a szegény emberek kiszolgáltatottságát kihasználva hatalmas lakbéreket kérnek el, és szinte semmilyen szolgáltatást nem nyújtanak. Ennek legfontosabb oka, hogy az állam és az önkormányzatok nem vállalnak felelősséget az alacsony jövedelmű emberek lakhatásáért. Lényegében nincsenek olcsó, közösségi tulajdonú lakások, a magán albérletpiac pedig rosszul van szabályozva. A szegénységben élő emberek annyira kiszolgáltatottak, hogy elfogadják az uzsoralakásokat, hiszen nincs más választásuk. Ha lenne Magyarországon átfogó állami és önkormányzati lakáspolitika, nem lenne kereslet ezekre a lakásokra, mert az alacsony jövedelmű embereknek is lenne biztonságos, megfizethető otthona."

Csak példaként említeném, hogy mikor 2009-ben megismertem a családot, 72 000 forint plusz rezsiért béreltek egy X. kerületi, 65 négyzetméteres lakást. Mára négyen 130 ezer forintot fizetnek egyetlen szobáért a VI. kerületben, megosztva a fürdőszobát és konyhát a tulajdonossal.

A folyamatos összezártságból születő nézeteltérések ellenére is összetartja a családot a kényszer és az utcára kerüléstől való félelem. Az önállósodásra nincs lehetőség, a konfliktusok mindennaposak. A szülői háttér és szülői támogatás hiánya, az alkalmi munkák, feketemunkák, alacsony órabérek meggátolják és ellehetetlenítik az önálló élet megkezdését. Az alacsony, bizonytalan jövedelmek a tervtelenségbe, motiválatlanságba taszítják nemcsak a Balog családot, hanem a társadalom jelentős részét is. A zsúfoltság és az összezártság lehetetlenné teszi az individuális, polgári magánélet kialakulását. A családi élet valóságát a pillanatnyi örömök, kétségbeesett lázadások, kapálózások jelentik. Egyedül Lotti, a legidősebb lány tervezi jövőjét elszántan, minden erejével megpróbál kitörni a szegénységi csapdából. Az élettér teljes hiányát és a zsúfoltságot vállalva, szállást és lakhatást biztosít családtagoknak, barátoknak fizetség ellenében. Mindezt hosszú távú céljáért, az otthonteremtés eléréséért teszi. Amikor Márkónak feltettem a kérdést, hogy mit kezdene egy nagyobb összeggel, ha hozzá juthatna, hosszú távú terveket, lakásvásárlást vártam. Azt a választ kaptam, hogy kivenne egy albérletet, ahol végre egyedül lehet. A 'középosztály szemüvegén át' nézve Márkó álma nem tűnik megvalósíthatat-

lannak, de még csak nagyravágyónak sem. Saját szemszögéből viszont még a számunkra alapvetőnek tűnő individuális tér is távoli, elérhetetlen.

A Balog család minden egyes költözésénél eltűntek fényképek, bizonyítványok, személyes holmik, tárgyak, lemorzsolódtak kapcsolatok, ismeretségek. Mindenhonnan menniük kellett a lakbér- és rezsihátralékok miatt. Romokat és adósságokat hagytak hátra, hiszen soha nem volt annyi pénzük, amiből a létfenntartásukat megoldhatták volna. Nem tudják rendezni a felhalmozott tartozásokat, egyszerűbbnek, racionálisabbnak tűnik továbbállni, és máshol új életet kezdeni. Ez is megélhetési stratégiájuk része. Csak szóbeli emlékek maradtak, fényképek és dokumentumok hiánya miatt a múltbéli emlékek élőbeszéd formájában jelennek meg a család mindennapjaiban.

A 2017-es interjúsorozatomnál tapasztaltam először, hogy a megtakarítás, spórolás foglalkoztatja a családot. Kiadásaikra vagy családon belül kölcsönadott összegre akár évek múltán is emlékeznek. Mivel nem terveznek hosszú távra, megtakarításaik nincsenek, de törekednek rá, hogy spóroljanak. De a mindennapi gondok, problémák annyira lekötik őket, hogy a jövővel már nem tudnak foglalkozni. Az árak olyan magasak, a célok olyan távoliak, hogy menet közben belefáradnak és föladják.

A szolidaritás egymás iránt általában működik, befogadják az arra rászoruló családtagot, és adnak neki ennivalót, bár a megélhetéséért semmit nem tevő családtag ellen nagy a felzúdulás. Történetük során időnként olyan együttélési helyzetek alakultak, amikor a szolidaritás intézménye teljesen megszűnik, csak az egyéni érdekek dominálnak. Ebbe a rendszerbe kapcsolódik be a családot körülvevő, szűk, baráti háló is. Simon Szabolcs, Kara Csabi és Frici szinte családtagnak számít. Mindegyikük megjárta a nevelőotthont, vagy nevelőszülőknél élt. Nincs közöttük roma származású, s mind, kivétel nélkül még általános iskolás koruk óta vannak ismeretségben a családdal. Olykor lakótársak, olykor családfenntartók, néha szerelmek, de mindig együtt, egy kupacban élnek a családdal. Ők alapvetően részesei annak a megélhetési stratégiának, amiben minél több embernek kell biztosítania a háztartás fennmaradásához szükséges javakat.

A Balog család tagjai sok-sok éven át, létfontosságúan függtek a szociális ellátó rendszertől, egészségügyi ellátó rendszertől, iskolai, egyházi, segély- és állami szervezetektől, „utolsó szalmaszálként" kapaszkodva az éppen még elérhető segélyezési, ellátási vagy más intézményi lehetőségekbe. Napjainkban a gyerekek életkora miatt a család elesik az ilyen típusú jóléti szolgáltatásoktól. Mikor megszűntek a juttatások, kialakult egy másikfajta létfenntartási stratégia. Jött a koldulás, a prostitúció, az alkalmi feketemunka, s legfőképp az egymásrautaltság, egymásnak kiszolgáltatottság.

Ugyanakkor részben kívül élnek a társadalomból, nincs lehetőségük valódi társadalmi mobilitásra. Nem rendelkeznek kapcsolati tőkével, folyamatos munkával, állandó lakcímmel, sokszor még személyi okmányokkal sem.

Ma már időnként könnyebben élnek, mint nyolc éve, ami leginkább a rendszeresebb étkezésben jelentkezik, de a lakásprobléma azóta is súlyos gondot okoz minden családtagnak. Jelenleg két csomópont, illetve két személy köré szerveződik a lakhatás. A legidősebb lány, Lotti, és a legfiatalabb lány, Réka köré. Bár nyilvánvaló, hogy az anya, Lilla még nem adta föl teljesen azt a központi szerepet, amit a matrifokális családban korábban betöltött. Pillanatnyilag Dóra és Renátó laknak a két csoporttól külön. A hosszú évek alatt ezek a kohéziós pontok folyamatosan változtak, és előreláthatólag a jövőben is dinamikusan mozogni fognak. Jövőképük többnyire az álmok dédelgetésében merül ki. Nagy terveket szőnek, de a célok eléréséhez nincsenek eszközeik. Ezek az álomképek ideig-óráig eltakarják a valóságot, megnyugtatják velük önmagukat, és jobb képet mutatnak a külvilágnak. Azonban a Balog család tagjai még mindig a mindennapi túlélésért küzdenek. Hol hónapról hónapra, hol máról holnapra. Előrehaladásra nincs sok esély. Mindezek ellenére megőrzik lelkierejüket, ami csodálattal tölt el.

A rendszerváltás után széles tömegek zuhantak ki a munkaerőpiacról, sokan ekkor veszítették el egyszer s mindenkorra állásukat, s csúsztak le végleg a szegények közé. Ez országos méretűvé vált. A rendszerváltás káoszt teremtett, amiből egy új típusú társadalom bontakozott ki. Megjelent a munkanélküliség és ennek folyományaként egyre nagyobb számban utcára kerülő hajléktalanok. Az újonnan felbukkanó tömegek gyökértelen réteget kezdtek képezni. De a rendszerváltozás az etnikai és nemzetiségi csoportok reneszánszát is jelentette. Így vált Balog Gyula haszonélvezőjévé az átalakulóban lévő társadalmi és politikai folyamatoknak. Veleszületett intelligenciája, informális tudása, vezetői képessége lehetővé tette, hogy a IX. kerület kisebbségi önkormányzatának tagja legyen. Már az országgyűlési képviselőség küszöbén állt, mikor megmámorosodva a sikertől, egy új szenvedélynek vált áldozatává. Ebben az időszakban jelentek meg a játékgépek, még az ország legeldugottabb kocsmáiban is. A deprivált élethelyzetben lévő férfiak nagy tömege itt verte el a jóléti rendszer által biztosított csekély jövedelmeket. Szerencsét, gyors meggazdagodást remélve. Az egyszerű emberek amennyire részesei a történelemnek, ugyanannyira áldozatai és elszenvedői. Generációról generációra, egy öröklött pozícióba kényszerülnek, amelyből lehetetlenség az átjárás, a rétegváltás, mert egy erős demarkációs vonal szab gátat, a bölcsőtől a sírig.

A Balog család története nem egyedi. Budapesten, de főleg vidéken, a hátrányosabb helyzetű térségekben, még a fővárosinál is reménytelenebbek a megélhetési lehetőségek. A gettósodó, avagy már gettósodott kistelepüléseken az emberek olyan mélyszegénységben élnek, ahonnan már azt gondolnánk, nincs lejjebb. A lakhatási viszonyok riasztóak, a víz, a villany, a téli fatüzelő luxuscikknek minősül, s éppen ezért a háztartások többségéből hiányzik is. Ahol az élelem megszerzése, a ruházkodás, gyűjtögetés, szinte a rendszerváltástól datálódó tartós munkanélküliség olyan kilátástalan nyomort tár elénk, amit legutóbb a két háború időszakában tapasztalhattak az emberek. Féja Gézát, Illyés Gyulát, Móriczot idézi. Világuk szinte megelevenedik, és ismétlődik napjainkban, a 21. században, amikor a téli időszakban a fagy- és éhhalál veszélye miatt a falopás vagy a koldulás között kell választani. Miközben nagyon is tiszteletet érdemel az a mérhetetlen erőfeszítés, ahogy a társadalom legalján élők próbálnak életben maradni, megélhetési stratégiáikat folyton átalakítani, átszervezni az életben maradásuk érdekében. Meleget teremteni a falak között, gyereket etetni a semmiből, iskolába járatni a rossz és drága közlekedési adottságok mellett. A parizeres kenyér, a paprikás krumpli fejedelmi ételnek számít az asztalon, egy olyan történelmi időben, amikor a modern társadalmak reklámjai fennen hirdetik az életmódváltás, az egészséges életmód és táplálkozás előnyeit. A többségi társadalom stigmatizálja a szegénységet, szégyenérzetet keltve bennük, s a társadalmi leszakadást „önhibának" rója fel, nem vesz tudomást korlátozott lehetőségeikről. A bizalom már csak a szűk családra koncentrálódik, hiszen nem bízunk a szomszédban, a faluban, az egyházban, a munkaadóban, a helyi hivatalokban, az államban. A bizalomvesztés végül a kapcsolati háló teljes erodálásával jár. A szolidaritás intézménye megszűnni látszik, a munkanélküliség, a közmunka, feketemunka, alacsony jövedelmek, segélyezés, a folytonos pénzhiány, az uzsorakamat, egészségügyi probléma strukturálja a mindennapokat, a napi teendőt.

Saját, egyetlen család élettörténetét összegző kutatásom csak korlátozottan vethető össze a Pillangó Kutatás[17] kilenc településen szerzett tapasztalataival. Mégis fontosnak és jellemzőnek érzem, hogy majd minden alapvető kérdésben hasonlóak vagy azonosak voltak az én tapasztalásaim a kutatás eredményeivel. A Balog család sok esetben ugyanazokat a „tüneteket" mutatja, mint a könyvben leírt borsodiak, Pest megyeiek vagy baranyaiak.

[17] Nagy Katalin (szerk.): *Pillangó kutatás 2013. A szociális segély csökkentésének hatásai a vidéki Magyarországon.* Budapest, Pro Cserehát Egyesület.

Hogy csak néhány példát említsek: A szegényekre nagyon is jellemző örömre való képesség csökkenni látszik, csökken a hit a jobb élet reményében, amely a korai depresszió tüneteit jelzi. A depresszió állapotát időnként felváltja a dühös, agresszív magatartás, ami a magatehetetlenség börtönéből való kitörés képtelenségéből fakad.

A szegények fiatal generációja beleszületett ebbe az élethelyzetbe, és természetesnek tekinti azt. Ez a generáció nem tud, de nem is igazán keresi az integrálódás lehetőségét a munkaerőpiacra. Eluralkodik körükben az állandósult unalom, tervtelenség, célok nélküli életmód. A jövő tervezése csak az álmodozás szintjén jelenik meg, aminek megvalósításába bele sem kezdenek. Kapcsolati hálójuk zárt, párkapcsolataik a szoros gyermekkori barátságból illetve a közvetlen rokonságból tevődik össze. Új időfelfogás alakul ki, a szabadidő eltöltése már nem a munkán kívüli időt jelenti, mint korábban az idősebb generációnál. Megjelenik a korai iskolaelhagyás, a bandázás, a koldulás, az illegális jövedelemszerzés, a lopás, a prostitúció, a börtönlét. Legfőbb napi elfoglaltságuk a „cigizés", amit olcsó dohányból sodornak, s ez a manuális tevékenység jelenti szinte az egyetlen rituálét és örömforrást az életükben. Jellemző a spontaneitás, a körülményekhez való gyors adaptálódás, ami egy pozitív reakció, mely nélkül képtelenek lennének ezek a nincstelen emberek a túlélésre. Heller Ágnes szerint a normák és szabályok különböznek aszerint, hogy a társadalom tagjai a munkamegosztásban hol helyezkednek el, melyik társadalmi rétegbe születtek bele. Ahogy a társadalom rétegzett, úgy az erkölcsi szokások is tagoltak.[18]

A szegénység sajátos életformaként van jelen mind a fővárosban, mind a vidéki településeken. Közös jegyeket mutat, szinte azonos társadalmi és kulturális jelenségeket produkál. Oscar Lewis, aki a szegénység kultúrája fogalmat megalkotta, azt mondja, hogy a világon mindenütt egy bizonyos jövedelmi szint alatt hasonlóság fedezhető fel abban, hogy az emberek hogyan élnek, milyen magatartásformák jellemzik őket. Milyenek az attitűdjeik, milyen értékeik vannak. A regionális különbségek és a földrajzilag lehorgonyzott kulturális különbségek ellenére úgy látja, a társadalmi struktúra egy adott pontja alatt hasonlóság tapasztalható bárhol a világon. A családi berendezkedés, személyes viszonyok, időérzék, értékrend, pénzbeosztás tekintetében. A szegénység kultúrája leginkább akkor jelentkezik, amikor egy szigorúan rétegződött társadalmi-gazdasági berendezkedés összeomlik. A szegénység kultúrája olyan tömegek közt található, akik a társadalmi-gazdasági rétegződés legalján élnek. Egyfajta életmód, ami na-

[18] Heller Ágnes: *Morálfilozófia* http://szabadbolcseszet.elte.hu/index.php?option=com_tanelem&id_tanelem=502&tip=0 megnyitva 2011)

gyon is maradandó és állhatatos. Családról családra, nemzedékről nemzedékre száll. Bekapcsol a nemzeti kultúrába, illetőleg a nemzeti kultúra ágazatává válik.

A magyar társadalom szétszakadása, az egyre növekvő egyenlőtlenség kihat az emberek szubjektív jóllétére, egészségi állapotára. Az egyenlőtlenségek nőnek, s a mélyszegénység, ami elsősorban a mindennapi éhezést jelenti, szintén növekvőben van. Ma, 2017-ben, a magyar társadalom 37,3 százaléka él a létminimum alatt.[19] Egyre rosszabbak a fizikai, társadalmi életesélyek, iskoláztatás munkavállalás. Mindez felveti azt a kérdést, hogyan lehet ebből kilépni, előbbre lehet-e jutni, van-e társadalmi mobilitás? Az európai mérések alapján Magyarország a legutolsó helyen van a társadalmi mobilitásban, tehát a legmerevebb társadalom vagyunk, ami minden álomfejtő szerint rosszat jelent.[20]

A szegénység lassan kiterjed a társadalom más rétegére, csoportjára, ami mellett már képtelenség csukott szemmel elmenni. A magyar társadalom egyre nagyobb része fenyegettetve érzi magát. Az elhatalmasodó szegénység égető és az egyes emberek számára mára már megoldhatatlan problémává vált. Móriczot idézve: *„A tegnappal nincs semmi baj, csak a holnap… Az a keserves…”*

[19] Havasi Éva Stádium 28 előadása, Budapest, 1085 Budapest, Horánszky utca 20. Párbeszéd Háza, 2017. szeptember 28.

[20] Ferge Zsuzsa Stádium 28 előadása, Budapest, 1085 Budapest, Horánszky utca 20. Párbeszéd Háza, 2017. szeptember 28.